
Sandrone Dazieri
virtual-project.eu
REGELE DE ARGINȚI

SANDRONE DAZIERI

REGELE DE ARGINŢI

Original: *Il Re di Denari* (2018)

Traducere din limba italiană de:
GEORGE ARION JR.

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS
2019

Nota traducătorului

Înainte să vă cufundaţi în lectura acestui roman absolut captivant, care încheie trilogia imaginată de Sandrone Dazieri, trebuie să lămurim un aspect esenţial, care – sper – o să vă ajute să înţelegeţi mai bine acţiunea şi o să vă facă să vă bucuraţi şi mai mult de lectură.

Poate aţi observat sau ştiţi că titlul original al romanului este *Il Re di Denari* – în traducere literală „regele de bani". Asta pentru că în unele zone din Italia se folosesc cărţi de joc din pachete latine, diferite de pachetele noastre de origine franceză. Simbolurile nu se numesc doar diferit, ci şi arată diferit de cele cu care suntem noi obişnuiţi.

Echivalenţa lor este următoarea:

Coppe – Cupe (potire); în franceză *Cœurs* – Cupă
Denari – Bani / Arginţi; în franceză *Carreaux* – Caro
Bastoni – Bastoane; în franceză *Trèfles* – Treflă
Spade – Spade; în franceză *Piques* – Pică

Mai trebuie spus şi că pachetele latine au numai trei cărţi cu figuri. Acestea sunt:

Il Fante – Fantele, echivalentul Valetului
Il Cavallo – Calul
Il Re – Regele

Numai pachetele de tarot (iniţial folosite doar pentru joc şi diferite de actualele pachete de tarot, care au mult mai multe figuri) conţin şi *la Donna* / *la Regina* – Dama / Regina, care se află între Cal şi Rege.

Denumirile de mai sus sunt cele pe care le veţi descoperi şi în carte.

Am ales să traducem „Regele de Arginţi" în loc de „Regele de Bani" nu doar pentru că ni s-a părut că e o variantă mai literară, ci şi pentru că „arginţii" au o simbolistică pe care o recunoaştem cu toţii şi care, fără să dezvăluim prea multe, se potriveşte extrem de bine în contextul cărţii.

George Arion Jr.

Don’t you ever try to look behind my eyes
You don’t wanna know what they have seen.

FRANK ZAPPA, *A Token of My Extreme*

Colomba se aplecă deasupra lui Giltine şi constată că era moartă, în vreme ce Dante se întoarse turbat spre Leo.

— Nu era nevoie! Nu era nevoie, fir-ar a dracului!

Leo introduse un încărcător nou în pistol, apoi se apropie de Colomba.

— E moartă?

— Da.

Doamne, *cât de mică e*, îşi zise Colomba. Probabil nu cântărea mai mult de patruzeci de kilograme.

— Ce-a fost cu explozia, Dante?

— Un vechi prieten al lui Giltine a încercat să-i facă o cale de scăpare.

— Şi era cât pe ce să reuşească, zise Leo, apucând cuţitul pe care îl scăpase Giltine.

— Leo, vezi că distrugi probele, zise Colomba.

— Tare păcat.

Ceva din glasul lui îl înfioră pe Dante.

— N-o atinge! strigă el.

Dar era prea târziu, pentru că Leo îi înfipsese deja Colombei cuţitul în burtă şi îl întorsese ca să caşte rana.

Colomba simţi cum stomacul parcă îi îngheaţă şi căzu în genunchi. Scăpă pistolul, în vreme ce mâinile i se umplură de sânge. Văzu cum Leo îl lovi pe Danie cu pumnul şi îl trânti la pământ, apoi se aplecă deasupra lui Bielîi. Bătrânul îl fixă cu ochi îngroziţi, incapabil să se mişte din pricina durerii cumplite din bazin.

— Dacă mă laşi în viaţă te fac bogat, îi spuse.

— *Dasvidania*, zise Leo şi îi tăie gâtul cu aceeaşi indiferenţă cu care ar fi tăiat o felie de tort.

Dante se târî spre Colomba, care rămăsese în poziţie fetală. Sub ea se formase deja o baltă de sânge.

— CC, spuse el cu lacrimi în ochi. Stai pe loc. Apăs eu pe rană. Apăs eu...

Leo îl înşfacă pe Dante şi îl ridică în picioare.

— E ora de plecare.

Dante simţi cum barometrul interior depăşeşte nivelul zece, o sută, o mie, iar chipul lui Leo deveni o pată întunecată din marginea unui ecran uriaş din Berlin, apoi trecătorul care cu mai multe luni înainte îi declanşase criza psihotică în urma căreia ajunsese în clinica elveţiană.

— Tu eşti, şopti el.

— Bravo, frăţioare, zise Leo, apoi îl strânse de gât până îl făcu să-şi piardă

cunoştinţa şi îl săltă pe umăr.

Ultimul lucru pe care îl văzu Colomba fu mâna lui Dante care încerca s-o ajungă de peste umărul lui Leo. Voia să-i spună că urma să-l salveze, că avusese dreptate în legătură cu tot şi că nu aveau să se mai despartă niciodată, dar rosti cuvintele doar în vis.

Când paramedicii ajunseră şi o salvară la mustaţă, Leo şi Dante dispăruseră deja. Nimeni nu-i văzuse când se îndepărtaseră.

Abia după o săptămână de cercetări se descoperi faptul că Leo Bonaccorso nu existase niciodată.

PARTEA ÎNTÂI

COŞMARURI

CAPITOLUL I

1.

Întuneric.

Dante se sufocă. Întunericul îl striveşte ca o lespede, îl zdrobeşte, îi frânge oasele. Îi intră în gură şi în plămâni. Nu reuşeşte să urle. Nu reuşeşte să se mişte şi nici măcar să vomite. Leşină din nou, iar somnul provocat de epuizare e un ecran negru pe suprafaţa căruia îi ard amintirile. Vede o femeie în verde care îi zâmbeşte, acoperită de sânge. Zgomotul unei explozii.
Urletele.

Urletele îl trezesc.

Întuneric. Întuneric. Întuneric. Întuneric. Întuneric. Întuneric. Întuneric. Întu...

Lumină.

Durează doar o clipă, o fracţiune de secundă prea mică să poată fi măsurată. Însă Dante se agaţă cu toată puterea de ea. Ochii lui beau lumina, el începe din nou să gândească. Puţin. Simte miros de lemn şi praf. Se gândeşte la explozia pe care a auzit-o. I-a căzut ceva în cap? Se află într-un spital?

Efortul e prea mare. Se întoarce la ecranul negru. Se întoarce la amintiri. La femeia acoperită de sânge, cu numele acela ciudat, în locul acela ciudat care arată ca o discotecă. La cele cinci gloanţe care se îndreaptă spre ea. Dante reuşeşte să le vadă cum se târăsc prin aer ca nişte melci şi o lovesc în spate. Carnea femeii devine gelatină, chipul i se lichefiază, zâmbetul se frânge. Pe clavicula ei stângă şi pe abdomen înfloresc doi mici vulcani de piele. Vulcanii se sfâşie şi cele două gloanţe care îi străpung complet trupul ies la iveală, împroşcând sânge şi fragmente de os. Femeia începe să cadă în faţă. În spatele ei...

Întuneric.

Dante e treaz dar nu face greşeala să deschidă imediat ochii. Mai întâi încearcă să-şi simtă propriul corp, să-l reconstruiască în ciuda valurilor de durere care îl năpădesc când se mişcă. Înţelege că e întins pe spate şi ceva îi imobilizează încheieturile şi gleznele. În gură are o bucată de cauciuc, iar pe şolduri, înfăşurat, ceva moale. L-au intubat? E grav? Îşi aminteşte zgomotul unui motor diesel care îi vibra în craniu. Zgomotul unei bărci. Poate aşa l-au dus la spital.

Încearcă să-şi mişte mâinile iar durerea de la încheieturi creşte. Sunt legate cu ceva tăios care îi muşcă din carne la fiecare mişcare.

Benzi de plastic.

Groaza îl aruncă din nou în cinematograful memoriei sale. Filmul porneşte din nou şi femeia în verde îşi continuă căderea, iar Dante vede imaginea din spatele ei. Pereţi de sticlă sfărâmaţi, mobilă de plastic în culori violente, praf, dărâmături. Şi trupuri întinse pe jos. Bărbaţi în smoching, femei în ţinută de seară. Plini de sânge. În starea sa de halucinaţie, Dante îşi dă seama că a văzut explozia cu ochii lui. Era acolo. Nu ştie cu cât timp în urmă s-a întâmplat. Şi mai ştie că e la Veneţia.

Ridică pleoapele, din nou în prezent, şi se concentrează asupra punctului luminos de deasupra sa, privindu-l cu coada ochiului, mai sensibil la lumină. Întorcând capul vede că punctul se mişcă, dispare şi reapare. Între el şi reflexie e ceva, nu priveşte direct tavanul unei camere întunecoase. Ceva, îşi dă seama abia atunci, foarte apropiat. Un grilaj de lemn.

Găuri pentru aer.

E închis într-un cufăr.

2.

Sângele începu să curgă din nou după furtuna de zăpadă care lovi regiunea Le Marche. Multe localităţi dintre Munţii Sibillini şi stâncile abrupte ale promontoriului Conero rămaseră izolate, iar Protecţia Civilă fu nevoită să distribuie mâncare cu ajutorul elicopterelor. În decursul acelor zile, sute de animale muriră îngheţate în grajdurile prăbuşite, într-un caz – chiar alături de stăpânul lor.

Cu toate că era departe de epicentrul furtunii, până şi drumul lung şi desfundat care lega satul Mezzanotte de drumul comunal fusese îngropat sub zăpadă, blocând cisterna cu gaz din vale care aproviziona casele împrăştiate printre dealuri. Una dintre ele, aflată chiar la capătul drumului desfundat şi deasupra unei râpe de vreo zece metri, era o casă rustică,

părăginită, din piatră cenuşie. Fusese construită de nişte ţărani la sfârşitul secolului al XIX-lea, iar apoi mărită şi modificată generaţie după generaţie, deseori fără a fi respectat vreun criteriu al uniformităţii. Avea ferestre de toate formele şi culorile, cinci uşi şi inserţii din materiale diferite; partea cea mai recentă fusese construită din ciment, urmând curbura terenului în loc ca mai întâi pământul să fi fost nivelat, astfel încât casa ajunsese să aibă o parte cu două etaje şi o alta cu unul singur, arătând ca o pană cenuşie înfiptă în pământ. De sub pătura de zăpadă din curte se ieţeau arbuşti sfrijiţi şi buruieni care ascundeau casa.

Centrala era în pivniţă, zgâriată de nenumăratele chei franceze care îi deşurubaseră tuburile pentru a fi curăţate de calcar. Trăgea gaz printr-o conductă lungă care ajungea sub grădină, până la rezervorul îngropat imediat după gard, unul dintre rezervoarele pe care cisterna ar fi trebuit să le aprovizioneze.

La ora 2 centrala sorbi ultimele rămăşiţe de gaz, tuşi ca un bătrân suferind de plămâni şi se stinse.

O femeie cu ochi verzi schimbători, umeri largi şi pometi pronunţaţi rămase întinsă în pat să asculte scârţâitul caloriferelor care se răceau. Se numea Colomba Caselli, avea treizeci şi cinci de ani şi era vicechestor de poliţie, în concediu de odihnă de când o stafie îi înfipsese un cuţit în abdomen şi îl răpise pe Dante Torre, Bărbatul din Siloz.

Trecuseră un an şi jumătate.

De atunci, nimeni nu mai auzise nimic de ei.

3.

Colomba se ridică, îşi pregăti la cana fierbător un ceai dintr-un pliculeţ deja folosit, îşi puse peste bluza de casă geaca îmblănită gen Chewbacca şi ieşi pe pragul măturat de vântul puternic. Totul era alb şi îngheţat, uliţa părea un şarpe care dispărea într-un neant lăptos. Singurele zgomote care se auzeau erau vântul şi croncănitul ciorilor.

Colomba îşi trase gluga pe frunte ca să se protejeze de gheaţa pulverizată de vânt şi se îndreptă stângace spre depozitul cu acoperiş din plăci cenuşii ondulate de lângă poartă, având în buzunar cutia de chibrituri care îi marca fiecare pas cu zornăitul ei. Nu aprinsese niciodată focul în şemineu, dar ştia că acolo era o grămadă de lemne, îngropată de ani întregi sub vechituri.

Dar se blocă înainte să ajungă, cu picioarele cufundate în zăpadă până la genunchi.

Din spatele grămezii de lemne pornea un şir de urme omeneşti. Cineva sărise gardul, făcându-se nevăzut în spatele casei.

Colomba nu reuşea să se mişte, nu reuşea să întoarcă capul, nu reuşea să nu mai fixeze cu privirea urmele care desenau un semicerc în zăpada albă, trecând razant pe lângă perete.

Mâna ei căută imediat pistolul şi, abia când descoperi buzunarul gol, îşi aminti că-l lăsase în sertarul noptierei. În perioada de după spitalizare îl lua şi în pat şi se trezea cu un gust de ulei mineral în gură. De ce naiba renunţase la obicei?

Ai început să te simţi în siguranţă?, îi zise o voce cunoscută din cap, atât de limpede că i se păru că venea din spatele ei.

Plămânii i se contractară şi îşi pierdu echilibrul. Căzu pe spate pe tulpinile scheletice ale trandafirilor sălbăticiţi. Privind fix cerul alb reuşi doar să-şi spună că era sfârşitul.

Aşteptă lama de cuţit.

Aşteptă împuşcătura.

Aşteptă durerea.

Nu se întâmplă nimic.

Treptat, Colomba îşi reveni în simţiri, controlându-şi tremurul.

Alunecă de pe răsaduri şi se ridică din nou în picioare. Leo Bonaccorso – stafia vieţii ei trecute – n-ar fi lăsat niciodată urme la vedere. S-ar fi pomenit faţă în faţă cu el când deschidea ochii dimineaţa sau ar fi ucis-o în linişte în timp ce dormea.

Doar să nu-i treacă altceva prin minte. *Poate vrea să mă atragă pe undeva ca să*...

— Încetează, şopti, nervoasă pe ea însăşi. Eşti nebună, eşti tâmpită!

Mai aruncă o privire la urme – chiar erau acolo – şi alergă în casă să-şi ia pistolul Beretta. Ţinându-l cu două mâini, merse după intrus până la şopronul care servea drept depozit pentru vechituri. Lanţul era tras, uşa întredeschisă, ceva foşnea în întunericul dinăuntru. Colomba se pregăti să tragă.

— Te-am văzut! Pune mâinile la ceafă şi vino afară!

Niciun răspuns. Foşnetele încetară.

— Număr până la trei, nu mă enerva! Unu, doi...

Fără să ajungă la trei, Colomba străbătu cei câţiva metri care o despărţeau de şopron şi deschise larg uşa cu vârful bocancului. Lumina zilei dezvălui silueta masivă a unui om care stătea în picioare printre mobilele pline de pânze de păianjen şi se ascundea după un dulap, iar Colomba reuşea să-i vadă numai spatele.

— Ţi-am zis să vii afară!

Făcu un pas înainte. Intrusul se ghemui mai tare după dulap, dar acum Colomba reuşea să-l vadă. Era masiv, şi musculos şi gras, cu părul blond ca paiul. Purta o bluză de trening veche şi o pereche de papuci de pâslă. Tremura de frică şi stătea cu faţa îndreptată spre colţul peretelui.

— Cine eşti? Întoarce-te să te văd!

Omul nu se mişcă şi Colomba fu cea care se apropie, descoperind un chip rozaliu şi lipsit de păr. Avea cel mult optsprezece ani şi privea în gol, fără nicio expresie.

Colomba se întrebă dacă se uita mereu aşa sau dacă era în stare de şoc, dar coborî pistolul.

— Ce cauţi aici? Te-ai rătăcit? întrebă.

Băiatul nu răspunse. Pe neaşteptate începu să alerge spre ieşire, cu mişcări dezordonate şi rigide, cu papucii care împroşcau în jur apă murdară. Colomba îl prinse. Băiatul o muşcă de mână, ea îi puse piedică şi îl făcu să cadă cu faţa în jos în zăpadă.

— Gata, nu mai face pe nebunul, zise. Nu-ţi fac nimic, vreau doar să ştiu cine...

Cuvintele i se stinseră în gât.

Zăpada din jurul băiatului se înroşise.

4.

Colomba îngenunche lângă băiat, învingându-şi senzaţia de panică. Se lovise de ceva? De o piatră? De una dintre multele vechituri împrăştiate prin jur?

— Unde te-ai rănit? Lasă-mă să văd!

Băiatul se întoarse şi rămase nemişcat, fixând-o cu nişte ochi uluiţi şi confuzi.

E în stare de şoc, în scurt timp o să-şi piardă cunoştinţa din pricina hemoragiei. Colomba îi descheie fermoarul treningului.

Dedesubt avea un tricou mânjit de sânge care începea să se închege.

Ignorând protestele nearticulate ale băiatului, îi ridică tricoul, scoţând la iveală pielea goală. Nici urmă de rană. Pipăi zona ca să se asigure, băiatul încercă să se retragă, apoi ea îl răsuci cu hotărâre pe burtă şi îi examină spatele: nimic nici acolo şi nici pe picioare.

Colomba îi aranjă la loc hainele. Sângele nu era al lui. *Bine*.

Eşti sigură că e bine?

Îl ajută să se ridice din nou iar băiatul rămase pe loc în faţa ei, trecându-şi

greutatea de pe un picior pe altul.

— Dacă mai încerci să fugi n-o să mai fiu aşa de blândă, ok? îi zise. Hai în casă înainte să mori de frig.

Băiatul nu se mişcă.

— În casă, îi arătă Colomba. Acolo.

Băiatul nu urmări direcţia mâinii. Colomba îl apucă de braţ neluând în seamă încercările lui de a se smulge din strânsoare şi îl târî în bucătăria care era şi sală de mese, ocupând jumătate din suprafaţa parterului. Pe vremuri, acolo fusese grajdul, construit sub dormitorul stăpânului astfel încât acesta să se încălzească de la căldura animalelor. Pereţii erau acoperiţi de pete, iar mobila dinaintea erei Ikea era acoperită de praf. Pe un taburet cu trei picioare din bucătărie era aşezat un televizor portabil, deschis fără sonor pe un canal de ştiri. Colomba nu-l oprea niciodată.

Îl înfăşură pe băiat într-o pătură, apoi luă telefonul fix fără fir de pe servantă ca să sune la cea mai apropiată secţie de poliţie, constatând fără surprindere că linia căzuse. Cablurile traversau câmpurile pe o distanţă de kilometri întregi, trecând printre copaci până la o mică centrală de dinainte de război. Era de-ajuns un scuipat ca totul să facă scurtcircuit, darmite o ninsoare ca aceea. Cine locuia în zonă se echipase cu telefon mobil şi radio, dar Colomba nu avea niciuna, nici alta.

Se uită iritată la băiat.

Încercă să-l mai întrebe o dată cum îl cheamă, dar el nici n-o privi. Era surd? Dădu pe jos o lingură, iar el tresări. Nu, nu era surd. Doar că n-o asculta.

— Dacă nu vorbeşti cu mine, trebuie să verific dacă ai vreun act la tine. Bine? îl întrebă. Ok, şi tăcerea-i un răspuns.

Băiatul acceptă percheziţia, retrăgându-se numai când Colomba îi atingea pielea goală şi frecând locul de parcă l-ar fi murdărit. În buzunar nu avea nici portofel, nici buletin, dar sub manşeta gecii Colomba găsi o brăţară de plastic verde.

Bună, mă numesc Tommy şi sunt autist. Nu-mi place să vorbesc sau să fiu atins. Dacă mă găsiţi singur, vă rog sunaţi la numărul de mai jos.

Colomba îşi zise că era o imbecilă.

— Salut, Tommy. Încântată... Scuze că nu mi-am dat seama mai devreme.

Întoarse brăţara, găsind acelaşi mesaj scris în greacă. Mai mulţi străini îşi făcuseră vile pe dealurile din Le Marche, mult mai convenabile ca preţ decât cele din învecinata Toscana. Mai mult ca sigur printre ei se numărau şi părinţii lui Tommy. Mai erau şi un număr de telefon inutil şi o adresă, o oarecare Via di Montenigro aflată la o oră de mers pe jos în condiţii normale. În papuci de casă, prin zăpadă, greu de zis cât ar fi durat drumul.

— Cum ai reuşit să ajungi aici? Erai cu cineva care s-a rănit? întrebă Colomba, tot fără să obţină vreun răspuns.

Se aşeză în capătul celălalt al canapelei, extenuată de parcă ora care tocmai trecuse ar fi durat o zi întreagă. Şi-ar fi dorit enorm să se culce la loc.

Dar apăruse Tommy. Cu brăţara lui.

— Mai bine te lăsam să fugi, îi zise. Acum ai fi problema altcuiva.

Se îmbrăcă din nou cu geaca şi ieşi să pornească vechiul Panda 4x4. Nu-l mai folosise de la cumpărăturile din urmă cu trei săptămâni, dar imediat ce ataşă încărcătorul de urgenţă la baterie micul motor începu să se învârtă.

Lăsând motorul să se încălzească, Colomba scoase lanţurile din portbagaj, congelându-şi mâinile şi înjurând de mama focului. Din când în când se întorcea să arunce o privire spre Tommy, care stătea în continuare cocoşat pe canapea. Dăduse pătura la o parte şi părea să nu-i pese de temperatura scăzută. Colomba îşi aminti vag că era unul dintre simptomele autismului. Dante îi spusese asta.

După ce pregăti roţile, Colomba îl târî pe Tommy în maşină, legându-l fedeleş cu două centuri de siguranţă pe banchetă, şi intră pe uliţă în viteza întâi.

Mâinile îi transpirau. Îl depăşi pe primul *vecin*, aflat la doi kilometri de casa ei, un bărbat liniştit care trăia din apicultură, şi ajunse la intersecţia cu drumul comunal. Nu mai treceau alte maşini şi se simţi pierdută ca pe o planetă acoperită de gheaţă. Respiraţia i se îngreună, o crampă în abdomen o făcu să se acopere de o sudoare rece.

Trase frâna de mână şi coborî. În picioare în zăpadă, se obligă să respire calm, fixând o fâşie de cer de un albastru intens.

Mai sunt câţiva kilometri. N-o să se întâmple nimic, îşi zise.

Dar ştia deja că se întâmplase ceva.

5.

Tommy bătu în fereastră şi Colomba tresări.

— Ok, ok, am înţeles, zise.

Tommy nu încetă şi ar fi continuat tot restul călătoriei. Colomba luă încă două guri de aer îngheţat, apoi se întoarse la volan. Drumul comunal era acoperit doar cu un strat subţire de zăpadă, iar lanţurile care se loveau de asfalt păreau mitraliere. La răscrucea de la intrarea în Montenigro se pomeni în faţa unui punct de control al carabinierilor, două maşini de ambele părţi ale drumului şi militari înarmaţi, cu feţele roşii de ger.

Opri. Tommy, din spate, dădu drumul unui strigăt ascuţit şi se agită pe banchetă.

Colomba se întoarse spre el.

— N-ai de ce să te temi, Tommy. O fi fost vreun accident, îi zise, ştiind că era puţin probabil. Aşteaptă-mă aici, bine?

Îl închise pe băiat în maşină şi se apropie de micul grup de carabinieri. Unul dintre ei era o fată cu cârlionţi roşii care dirija traficul inexistent cu paleta.

— Doamnă, trebuie să întoarceţi. Drumul e închis.

Colomba îi privi petliţele.

— Bună ziua, caporal. Ce s-a întâmplat?

— Operaţiuni normale, doamnă, zise roşcata pe tonul de *nu te priveşte*. Mai bine întoarceţi.

— Poate mă puteţi ajuta dumneavoastră. Am găsit un băiat care s-a rătăcit. Îl cheamă Tommy Melas. E autist şi trebuie să se întoarcă la părinţi cât mai repede.

— Aşteptaţi aici.

Caporalul plecă în pas alergător şi se întoarse după câteva minute cu un bărbat la vreo cincizeci de ani, chel şi cu cioc cenuşiu. Purta un costum de vânătoare uzat, dar era limpede că şi el era militar. Bărbatul ezită o fracţiune de secundă înainte să-i întindă mâna şi Colomba înţelese că o recunoscuse.

— Sunt sergentul major Lupo, comandantul unităţii din Portico.

— Colomba Caselli, dar ştiaţi asta deja.

— Unde vă sunt bodyguarzii, *dottoressa*?

— N-am bodyguarzi, răspunse ea grăbită. Uitaţi ce e, băiatul a venit pe jos până la mine acasă, a avut noroc că n-a murit îngheţat, dar ar fi mai bine să-l vadă un medic.

— Casa dumneavoastră din...

— Mezzanotte. L-am închis în maşină pentru că mi-e frică să nu-şi facă rău, dar şi pentru că are hainele murdare de sânge. Foarte murdare.

Colomba îl arătă cu degetul. Dinăuntru, Tommy continua să bată în geam în acelaşi ritm, ignorând orice altceva.

Lupo îşi trecu o mână peste barbişon, deloc încântat.

— Uitaţi, *dottoressa*, vă explic scurt cum stau lucrurile. Părinţii lui Tommy au fost ucişi azi-noapte.

— O, Doamne..., zise Colomba.

— Am fost chemaţi acum două ore şi tocmai transmiseserăm ordinul de căutare pentru băiat. Vă mulţumim că ne-aţi scutit de un mic efort.

— A fost doar o întâmplare.

— Mă puteţi aştepta în bar până mă ocup de băiat?

Îi arătă un local puţin înainte de curbă. Era de fapt o tutungerie care avea rol şi de lăptărie, cum se întâmplă deseori în localităţile mici.

— Luaţi o cafea şi treceţi-o în contul meu.

— Bănuiesc că e obligatoriu.

— Cred că ştiţi mai bine decât mine.

Colomba ştia şi făcu ce o rugase, comandând, în schimb, un ceai cu lămâie. Se aşeză la singura măsuţă de lângă mica vitrină. Înăuntru mai erau trei bătrâni care vorbeau în dialectul local despre ce se întâmplase, iar barmanul asiatic scria mesaje pe mobil.

Îl văzu pe Tommy apărând pe stradă, înconjurat de carabinieri care îl împingeau cu blândeţe. Băiatul se eliberă într-o clipă din grup şi o dărâmă pe femeia caporal, dar în loc să fugă de ei alergă până la ambulanţă şi se aruncă înăuntru. După aceea Colomba nu mai văzu nimic până ce Lupo ieşi cu un sac mare în care se aflau hainele băiatului. Îşi întoarse privirea la ceaşca din faţa ei.

Lupo sosi zece minute mai târziu şi se aşeză la masă.

— Băiatul se simte destul de bine, îi zise.

— Are rude în zonă?

— Nu din câte ştim noi. Acum îl ducem la o fermă din Cartoceto până când găsim un loc mai bun unde să stea.

Comandă o cafea, barmanul i-o pregăti fără să-şi dezlipească ochii de la telefon.

— E major, dar e limpede că nu poate sta singur.

Colomba se gândi la ochii înspăimântaţi ai băiatului. I se făcu milă de el, un sentiment pe care în ultima vreme îl păstrase doar pentru sine.

— Era în casă la momentul omorului, bănuiesc.

— Şi eu bănuiesc la fel. Şi a fugit în papuci. V-a spus ceva când l-aţi găsit?

— Nu, nici măcar cum îl cheamă. Nici nu sunt sigură că vorbeşte.

— Vă mai întâlniserăţi? Îi cunoşteaţi părinţii?

— Nu.

— Nici eu, nu ieşeau prea mult.

Lupo îşi puse nişte ochelari de citit şi îşi descheie haina. Dedesubt avea un pulover cu sombrero şi măgăruşi. Scoase o coală de hârtie din buzunar.

— Pe ea o chema Teresa, era din Torino. El, Aristides, era grec, zise parcurgând notiţele. Tommy e fiul din prima căsnicie a mamei. Numele de familie e Carabba. Tatăl lui a murit când băiatul avea cinci sau şase ani. Acum are nouăsprezece.

Colomba ridică mâna dreaptă.

— Mulţumesc. Dar nu mă priveşte.

— Poate că într-un fel vă priveşte, totuşi.

Lupo tastă câteva clipe pe un iPhone cam vechi, apoi i-l întinse.

— Asta e camera lui Tommy aşa cum am găsit-o azi.

Din cameră nu se vedeau decât capul patului şi un perete acoperit de fotografii. Colomba mări imaginea şi descoperi că pozele atârnate înfăţişau una şi aceeaşi persoană.

Pe ea.

6.

Colomba îi înapoie mobilul fără niciun cuvânt. *Şi aici*, îşi zise. Mestecă lămâia pescuită din ceai, cu un chip mai întunecat decât înainte. Sperase să fi lăsat în urmă admiratorii compulsivi.

Lupo îi studie expresia.

— Nu păreţi surprinsă, *dottoressa*.

— După masacrul din Veneţia faţa mea a devenit publică. Apoi mai există şi fanii lui Dante, care cred că eu am aranjat ca el să dispară.

— Da, parcă am citit ceva de genul ăsta pe undeva. Lumea e plină de imbecili.

— După Dante, şaptezeci la sută din populaţie. Şi sută la sută dintre cei cu uniformă, adăugă ea cu un zâmbet trist.

Lupo făcu o grimasă de simpatie.

— Trebuie să fi fost o mare figură, Torre ăsta.

— Încă e! izbucni Colomba; apoi, mai calmă: Nu ştiu unde e, dar e viu.

— Sigur, iertaţi-mă.

Lupo îi zâmbi compătimitor.

— Vecinii spun că Tommy nu vorbeşte aproape niciodată, dar când vrea e în stare să se exprime ca un copil mic.

— Aveţi nevoie de un specialist, la Roma cunoşteam pe cineva, aici n-aş şti pe cine să vă recomand.

Lupo afişă un zâmbet prin care voia să se scuze.

— Până atunci, ce-aţi zice să încercaţi dumneavoastră?

— Datoria mea era să-l aduc la cineva care poate să aibă grijă de el şi asta am şi făcut. Pentru mine chestia asta se încheie aici.

— Băiatul vă admiră, poate cu dumneavoastră va deschide gura, ne-ar ajuta orice informaţie în plus.

Colomba strânse ceaşca în mâini.

— Chiar dacă Tommy mi-ar povesti ceva, n-ar avea nicio valoare. Dacă suferă de autism grav, aşa cum pare, nu are capacitate juridică.

— Dar ne-ar putea ajuta să-i identificăm pe cei care au comis omorul. Iar acum nu mai sunteţi în poliţie, nu vă trebuie autorizaţii să vorbiţi cu Tommy, cum mi-ar trebui mie.

Colomba se gândi încă o dată la fotografiile atârnate pe perete. Suspină.

— Criminaliştii au analizat scena crimei?

— Nu. Nu ştiu când o să ajungă, pe vremea asta.

— Atunci aş vrea să arunc o privire prin casă înainte să vorbesc cu băiatul, zise ea, sperând ca Lupo s-o refuze şi să lase totul baltă. Din păcate nu se întâmplă asta.

7.

Colomba îl urmă pe Lupo, intrând în Montenigro pentru prima oară de când fusese copil. Acum, multe dintre casele micului sat de epocă romanică erau abandonate şi în paragină. Mai locuiau în ele doar bătrâni care îşi rotunjeau pensia căutând trufe şi care acum ieşiseră cu toţii în stradă să caşte gura, riscând să degere. Mai erau şi câteva vilişoare noi, de periferie milaneză. Cea a soţilor Melas era una dintre acestea: de culoare ocru, cu o verandă mare susţinută de coloane grosolane cu un finisaj care imita marmura.

Un grup de carabinieri ţopăiau ca să-şi încălzească picioarele în spatele benzii în două culori care bloca accesul în casă. Un sergent în vârstă ridică banda ca să-i facă loc să treacă, iar Colomba îşi căută instinctiv *tinicheaua* ca să i-o arate. Evident, n-o găsi, în ultima ei zi la Roma o aruncase într-un perete din sala agenţilor, ratând la milimetru capul şefului Brigăzii mobile. Poate o topiseră sau o zdrobiseră într-o presă. N-avea idee cum sfârşesc legitimaţiile poliţiştilor puşi pe linie moartă.

Îşi traseră mănuşile de latex şi botoşii de unică folosinţă, luându-le dintr-o cutie de carton aflată pe treptele de la intrare.

— Urme de luptă? întrebă.

Lupo clătină din cap.

— Eu, unul, n-am văzut.

Zăpada începuse să cadă din nou într-un strat dens, jgheaburile gâlgâiau iar ferestrele deveniseră ochi orbi şi luminoşi. Trecură de holul plin de încălţări şi umbrele şi intrară în bucătăria vilei. Colomba zări o sticlă de apă minerală răsturnată pe chiuvetă, având pe ea urma aproape completă a unei mâini însângerate. Urme erau şi pe frigider, iar pe podea se vedeau urme de picioare goale, murdare de sânge. Colomba era sigură că erau ale băiatului.

— Ce porcărie, murmură.

— Da, Tommy a făcut mare mizerie. Amprentele sunt ale lui, am făcut controlul din zbor în timp ce-l schimbam.

Colomba se luă după urmele de degete cărămizii de-a lungul unui coridor cu pereţii acoperiţi de poze cu păsări răpitoare, apoi în sufragerie. Pe peretele principal erau şi poze de la nunta celor doi Melas. Ea radia o bucurie nestăpânită, într-o rochie albă puţin prea strâmtă pentru şoldurile rotunjoare, el – atletic, în negru, zâmbea la cameră.

Lupo scoase o coală de hârtie din buzunarul cămăşii şi îşi puse din nou ochelarii pe nas.

— S-au căsătorit acum un an şi jumătate, conform permisului de şedere. Dar am aruncat doar vag un ochi în sistem, n-am avut timp de altceva.

Împinse cu cotul uşa dormitorului matrimonial.

— Aici au fost ucişi, şi nu e o privelişte prea frumoasă, zise. Puteţi să nu veniţi, dacă nu vreţi.

— Cu siguranţă am văzut chestii mai urâte, zise Colomba.

Avea dreptate, dar scena era oricum înfricoşătoare. Peste cadavrele celor doi Melas parcă trecuse un camion al cărui şofer ar fi dat şi cu spatele. Zăceau în patul îmbibat de sânge, el pe o parte, cu picioarele încurcate în aşternuturi, o mână desprinsă pe jumătate de încheietură, ea cu faţa în sus. Piciorul drept al femeii alunecase pe podea, de parcă ar fi fost ţintuită în cuie în timp ce încerca să scape, iar osul tibiei străpunsese carnea. Loviturile fuseseră atât de violente că pijamaua lui cu dungi roşii şi cămaşa de noapte cu decolteu în formă de V a soţiei erau sfâşiate. Colomba se gândi că loviturile mortale fuseseră aplicate la nivelul capului. Bărbatul avea ceafa turtită, scalpul fusese împins înainte şi îi căzuse pe frunte. Capul femeii, în schimb, se termina deasupra sprâncenelor, unde nu mai erau decât materie cenuşie şi păr.

Colomba simţi cum gustul lămâii i se ridică din stomac.

— Aţi găsit arma?

— Încă nu. Ce credeţi că a folosit?

— După *model*, probabil un ciocan greu, un baros de tâmplar, cu profil pătrat. Masiv.

— Şi câţi agresori credeţi că au fost?

— Nu sunt Mafalda, răspunse Colomba sec.

— Aţi fost la Omucideri, cu siguranţă aţi văzut mai multe decât mine.

— Pot să presupun că loviturile au fost date cu o singură armă, alternând între victime.

Colomba arătă spre tavan. Erau dungi de sânge care se intersectau asemenea grinzilor unei boite.

— Dârele verticale au apărut când asasinul ridica arma după ce lovea. Cele orizontale...

— Când schimba ţinta. Înainte şi înapoi, zise Lupo, demonstrând că ştia mai multe decât dădea de înţeles. Prin urmare, ar putea fi vorba de un singur agresor.

— Ar putea la fel de bine să fi fost şi zece, dacă şi-au dat arma unul altuia şi au păstrat acelaşi unghi de lovire.

— Dar vă daţi seama că e puţin probabil.

Colomba ezită, nehotărâtă ce răspuns să dea. Nu-i plăcea insistenţa lui Lupo.

— Să ieşim de-aici.

Se întoarseră în sufragerie, lângă fotografiile victimelor. Colomba îşi imagină cum aveau să stea pe pietrele de mormânt.

— Credeţi că a fost un jaf? întrebă Lupo.

— Dar *dumneavoastră* ce credeţi?

— În general mă ocup cu furturi de viţei şi certuri între vecini, răspunse Lupo ridicând din umeri. Părerea mea nu are nicio valoare.

— Am văzut agenţi experţi care vomită când văd cadavre hăcuite în halul ăsta. Dumneavoastră mi-aţi părut foarte liniştit.

— Uneori, furturile de animale se termină prost.

Colomba clătină din cap: nu era problema ei dacă Lupo voia să facă în continuare pe asistentul ignorant.

— Un hoţ ucide de frică, pentru a nu fi recunoscut, sau ca pedeapsă pentru că victima nu a colaborat. Soţii Melas, în schimb, au fost ucişi în timp ce dormeau, sau aproape.

— Şi dat fiind că barosul nu e arma unui *killer* de doi bani, ce să credem? Că a fost o crimă la impuls? Pasională?

Ochii Colombei deveniră de culoarea cornalinei.

— Încetaţi odată să vă mai învârtiţi în jurul cozii! Dumneavoastră credeţi că băiatul e vinovat. Şi speraţi să-mi plângă-n braţe şi să recunoască.

Lupo zâmbi.

— Ce să vă spun, *dottoressa*? Sunt deschis în faţa oricărei posibilităţi.

— Ce motiv ar fi avut Tommy?

— Băiatul e bolnav, n-are nevoie de un mobil.

— Autismul e un sindrom, nu o boală, zise Colomba. Cei care suferă de o formă severă, ca Tommy, uneori le fac altora rău pentru că nu-şi controlează forţa sau au accese de furie. Masacrarea propriilor părinţi e cu totul altceva.

— Jeffrey Dahmer[1] era autist.

— Asperger, poate, răspunse Colomba. Foarte diferit de Tommy, care nu e-n stare să aibă grijă de el. Ar fi putut să-şi ia părinţii prin surprindere, dar nu-şi coordonează suficient de bine mişcările încât să reuşească să-i ucidă pe amândoi înainte ca ei să reacţioneze. Am văzut cum se mişcă.

— Poate a avut noroc.

— Să ne uităm în camera lui.

La început, Colomba crezu că nimerise într-o debara. Singura fereastră era acoperită cu un carton şi nu existau decât un pat de o persoană, un cufăr şi un dulap mic, fără mânere, în care erau hainele lui Tommy. Cearşafurile aveau pe ele personaje Disney, un PC vechi stătea pe o măsuţă, lângă o imprimantă cu jet la fel de veche, dar perfect întreţinută. Însă Colombei îi atraseră atenţia pozele cu ea. Erau cel puţin o sută, tipărite pe coli A4 sau decupate din ziare. Tommy acoperise cu ele aproape toţi pereţii şi o parte din tavan.

— Ce spectacol, nu-i aşa? zise Lupo. Credeţi că-l forţau să stea aici?

Colomba studie camera.

— Nu. Nu e niciun lanţ, nu sunt nici funii. Poate că se simţea în largul lui aşa.

— Poate se credea vampir.

Colomba se făcu că nu aude şi inspectă patul şi podeaua. Cearşafuri răvăşite, niciun pic de sânge: Tommy nu intrase în camera lui după ce-şi găsise părinţii morţi. Sau după ce-i ucisese. Fugise fără să ia nimic gros pe el. Doar ce purta când se trezise din somn.

— Domnule sergent major, mă puteţi lăsa singură câteva minute?

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, vreau doar să mă gândesc o clipă şi să-mi fac o idee.

— Nu staţi mult, vă rog. Dacă vă vede careva, va trebui să justific de ce sunteţi aici.

— Nu vă faceţi griji.

Lupo ieşi. Colomba aşteptă să dispară foşnetul botoşilor de plastic, apoi porni calculatorul lui Tommy, sperând să nu aibă parolă. Nu avea. Găsi repede fişierul cu pozele ei şi îl şterse, goli coşul de gunoi şi porni programul de curăţare a hard-ului. Un specialist ar fi putut recupera datele, dar nu şi primul jurnalist care dădea o şpagă ca să intre. Închise la loc computerul şi smulse pozele de pe pereţi, începând cu cea în care purta uniforma cu însemnele de comisar. Câteva dintre fotografii erau tipărite pe coli cu

[1] Supranumit „Canibalul din Milwaukee" sau „Monstrul din Milwaukee", Dahmer a fost un ucigaş în serie american recunoscut pentru ferocitatea lui. (*n. red.*).

antetul unui anume doctor Pala, *psihiatru şi terapeut pentru copii şi adolescenţi*, adresa era într-o localitate vecină. Le îngrămădi şi pe acestea în teancul gros şi le vârî sub geacă. Cu pereţii goi, camera părea încă mai întunecată şi tulburătoare. Dante, îşi zise, ar fi murit într-un astfel de loc. Poate că pentru Tommy era invers.

A mers trei kilometri pe jos, *nu uita asta*.

Stinse lumina şi ieşi, descoperind că scăpase la limită, fiindcă o dubă cu sigla Direcţiei Investigaţii Ştiinţifice parcase lângă gard. Oamenii în combinezon îşi finalizau intrarea pălăvrăgind cu Lupo. Ea se prefăcu că nu-l vede şi dădu rapid colţul casei, unde arse hârtiile folosind chibriturile pe care le mai avea în buzunar. Când Lupo ajunse lângă ea, din poze nu mai rămăseseră decât cenuşă fină şi o urmă vagă de jar.

Lupo clătină din cap.

— Bun, bravo! Felicitări! Mulţumesc că m-aţi dus ca pe-un prost!

— Ar fi ajuns în ziar chiar înainte de pozele victimelor, răspunse Colomba cu sinceritate. La Roma îmi intra lume-n casă să-şi expună teoriile. Nu vreau să se ştie unde sunt acum.

— Singurul motiv pentru care nu vă denunţ e că am respect pentru toate prin câte aţi trecut. Dar nu întindeţi coarda, *eroină de la Veneţia*.

— Nu-mi spuneţi aşa! răcni Colomba.

— N-am inventat eu formula. Acum aveţi de gând să faceţi ce mi-aţi promis?

— Să vă ajut să-l băgaţi la zdup pe Tommy?

— Nu vreau să bag la zdup pe nimeni. Vreau doar să evit să pierd mult timp aiurea.

— O să vă trimită pe cineva care să vă ajute cu ancheta.

— Aici sunteţi la mine acasă, *dottoressa*. Veniţi sau nu?

— Orice îmi spune băiatul, n-o să depun mărturie. Va trebui să repete mărturia în faţa altcuiva.

— Alte condiţii mai aveţi? Poate o limuzină?

Colomba clătină din cap.

— Să uitaţi unde locuiesc. Credeţi că puteţi?

Lupo încuviinţă.

— Vă conduc eu.

8.

Ferma de agroturism unde era ţinut Tommy în aşteptarea ca vreo rudă

sau vreun serviciu social să-l ia în primire se numea Il Nido, Cuibul, şi era varianta elegantă a casei în care locuia Colomba: de trei ori mai mare, cu piscină şi manej pentru cai, înconjurată de un parc unde doi ponei pătaţi călcau zăpada în picioare cu un dezgust evident.

Tommy fusese plantat de carabiniera cu păr roşu şi un coleg mai în vârstă într-o cameră *single*, cu obloanele închise şi doar un lampadar aprins. Aşezat pe pat, arăta şi mai mare. Purta pantaloni de trening şi un tricou galben care-i lăsa burta descoperită. Probabil cântărea cel puţin un chintal şi jumătate.

— Deschide obloanele, Concio, zici că stă în pivniţă!

— Preferă aşa, domnule sergent-major, răspunse Roşcata. Nu-i place în aer liber. A ţipat tot drumul.

— A mers trei kilometri pe jos, zise Lupo. A avut aer liber cu vârf şi îndesat.

— Era în stare de şoc. Aţi văzut în ce cameră stătea, nu? zise Colomba.

— Ok, am văzut. Voi doi staţi de pază pe coridor, zise Lupo. Vă chem eu.

Cei doi răspunseră cu *Să trăiţi* şi ieşiră.

— Şi dumneavoastră, domnule sergent-major, zise Colomba.

— Nu scot o vorbă.

— Dacă Tommy ar fi vrut să stea de vorbă cu dumneavoastră, ar fi făcut-o deja. Ieşiţi.

— Stau după uşă.

Colomba i-o închise în nas, apoi luă un scaun şi îl trase spre pat. Tommy juca *solitaire*, balansându-se pe fund. Părea să mute cărţile fără un motiv aparent, dar cu o precizie meticuloasă a degetelor.

Colomba simţi din nou milă faţă de el, o senzaţie dureroasă ca un muşchi care se reactiva. Pe cât de mare era, pe atât de lipsit de apărare i se părea, ca un urs din desenele animate.

— Bună, Tommy, îi zise chinuindu-se să zâmbească. Cum te simţi? S-au purtat bine cu tine?

Tommy continuă să se joace, dar mai încet, privind-o pe furiş cu coada ochiului.

— Îmi pare rău pentru ce li s-a întâmplat părinţilor tăi. Am venit aici pentru că poate vrei să vorbeşti cu mine despre asta.

Tommy rămase în aer cu o mână în care ţinea o carte. Apoi o aşeză încet, bolborosind ceva, iar Colomba îi auzi pentru prima oară vocea de bariton.

— Voiai să te protejez? Sau voiai să-mi spui ceva?

Tommy fredonă melodia dintr-o reclamă de la televizor. Muzica şi tonul erau identice, dar cuvintele n-aveau niciun sens.

Colomba simţi că-i creşte iritarea, dar o blocă imediat.

— Să încercăm din nou, Tommy. Şi îţi spun ceva. Nu-mi place deloc că sunt aici. Chiar n-aş vrea să mă ocup de o treabă urâtă ca moartea părinţilor tăi. O fac pentru că sper să te pot ajuta.

Băiatul nu zise nimic, dar Colomba avu impresia că o înţelesese.

— Ai făcut ceva ce nu trebuia, Tommy?

Tommy negă din cap, cu o mişcare exagerată, de copil.

— Le-ai făcut rău părinţilor tăi pentru că erai nervos?

Nu.

— Îmi spui adevărul?

Tommy încuviinţă.

Colomba voia să-l creadă.

— Ai văzut cine a fost? Îl cunoşti?

Tommy rămase mult timp cu cartea în aer înainte s-o aşeze, dar nu răspunse.

— Şi mie mi-ar fi frică în locul tău, zise Colomba. Dar aici eşti în siguranţă. Nimeni n-o să-ţi facă vreun rău.

Tommy rămase nemişcat, cu nehotărârea întipărită pe chip. Apoi, cu degete tremurânde, adună cărţile şi le aşează la rând pe cuvertură, împărţite pe culoare şi în ordine crescătoare; când termină, ridică degetul arătător.

— Trebuie să iau una?

Tommy încuviinţă.

Colomba zâmbi.

— Există persoane care vorbesc o grămadă şi nu se înţelege ce naiba zic... Tu nu faci parte din categoria asta.

Întinse mâna spre o carte la întâmplare, dar Tommy lovi din nou uşor cuvertura. Colomba se blocă: Tommy nu voia ca ea să aleagă, ci să ia o carte anume la care se gândea el.

— Ok. Nu asta. Mai sus, mai jos?

Mişcând mâna în cercuri concentrice, luă la rând toate cărţile... până când Tommy începu să bată frenetic în pat. Colomba se opri din nou: degetele ei atârnau deasupra Regelui de Arginţi. În timp ce ea lua cartea, băiatul întoarse privirea, ca şi cum i-ar fi fost frică. Regele, echivalentul celui de caro din pachetele franţuzeşti, era un tânăr reprezentat din profil, cu păr lung, mantie şi coroană. Purta un colier cu un pandantiv mare, iar în mână ţinea o secure. Micul soare care îl lumina era o monedă de aur, având în mijloc o faţă roşie care râdea. Colomba nu băgase niciodată de seamă şi i se păru mai degrabă înspăimântător decât amuzant. Securea putea fi arma crimei, dar de ce un rege?

Întoarse cartea spre Tommy, dar el n-o privi.

— Un individ cu păr lung a intrat în casa ta? Sau avea o căciulă ciudată?

Tommy scutură din cap.

— Un hoţ care a luat banii?

Încă un nu.

Colomba se străduia să găsească o altă întrebare când intră Lupo. În apărarea lui, trebuie spus că bătuse la uşă, chiar dacă după aceea nu aşteptase vreun răspuns.

— Medicul legist vrea să se uite puţin la băiat. Credeţi că aş putea...

Tommy reacţionă de parcă ar fi fost electrocutat. Sări din pat, dărâmând scrinul şi împrăştiind hârtii şi cearşafuri. Se opri cu faţa la perete, cu mâinile încleştate la spate şi ochii închişi. Tremura violent şi respira cu greu.

Lupo pocni din degete în faţa Roşcatei, care rămăsese încremenită în prag.

— Trezirea! Cheamă-l pe medic, băiatul are o criză.

Colomba simţi că o apucă pe ea criza. Tremura la fel ca băiatul.

Nu se poate, îşi zise.

Dar nu cumva îl văzuse făcând gestul acela chiar în şopronul pentru vechituri? Atunci nu-şi dăduse seama, pentru că nu-i vedea chipul, dar acum...

Tommy gemu şi îşi lipi trupul de perete de parcă încerca să treacă prin el. Din gura larg deschisă i se scurgea un fir de salivă. Mişcându-se cu greu, Colomba îl îmbrăţişă pe la spate şi câteva secunde rămase să respire odată cu el.

— Totul e-n regulă, Tommaso. Eşti în siguranţă. Eşti un fiu bun, îi şopti la ureche.

Folosise intenţionat cuvântul *fiu*, chiar dacă îi provoca arsuri în gură. Tommy se relaxă brusc şi aproape căzu peste ea. Apoi se desprinse din strânsoare şi începu să adune cărţile împrăştiate, în ordinea culorii şi a valorii.

Roşcata, între timp, se întorsese cu un bărbat cu barbă cenuşie şi costum din trei piese. Dacă n-ar fi avut şaptezeci de ani, ar fi părut un hipster, dar era medicul legist.

— Vă rog, afară toată lumea, zise imperios. Iar data viitoare întrebaţi un medic dacă vă puteţi apropia de el. Întrebaţi-mă pe mine.

Colomba ieşise deja când rostise primul cuvânt, dar Lupo o prinse din urmă pe coridor.

— Nu credeam că o să-l sperii aşa tare. Mai înainte nici măcar nu mă privea în ochi.

— O fi fost luat prin surprindere. Nu ştiu. Întrebaţi-l pe medic, zise Colomba sec.

Mări pasul.

— Dacă spune că băiatul e bine, puteţi încerca din nou. Tot informal.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că nu pot să vă ajut aşa, domnule sergent. Dacă voiaţi să-mi mărturisească ceva, n-o s-o facă. Nu doar pentru că nu mi se pare în stare să vorbească articulat, ci pentru că nu cred că a fost el.

Încercă să treacă pe lângă Lupo, dar el se postă în faţa ei.

— Aţi văzut şi dumneavoastră casa, *dottoressa*. Hainele, amprentele...

— Daţi-vă la o parte.

— Că el s-a speriat pot înţelege, dar dumneavoastră?

— Nu m-am speriat. Sunt doar iritată că m-aţi făcut să pierd timpul.

— Nu ştiţi să minţiţi, *dottoressa*. Ce v-a spus băiatul?

Colomba îl depăşi şi urcă în maşină, aşteptându-se să-l vadă pe Lupo sărind pe capotă ca s-o oprească, dar asta nu se întâmplă. Pe drumul spre Mezzanotte ţinu acceleraţia la podea, lanţurile clănţănind pe asfalt ca o mitralieră. Derapă de câteva ori şi riscă să se ciocnească frontal cu o dubă, dar reuşi de fiecare dată să se redreseze. Nu-şi dădea seama că e la volan, gesturile erau automate, supravegheate doar de o minusculă parte conştientă a minţii. Restul se întorsese în timp cu trei ani.

Pe atunci, mai tânăra Colomba se afla în faţa a zece containere ruginite pe un câmp din afara Romei, printre arborii uscaţi din bătătura unei ferme agricole părăsite. Echipele speciale izolaseră zona iar geniştii dezamorsaseră explozibilii plastici cu care erau sigilate containerele. Când le deschiseseră, lumina soarelui orbise persoanele închise înăuntru. Cel mai mare avea douăzeci de ani, cel mai mic şase, aproape toţi într-o stare cumplită. Câţiva dintre ei fugiseră bălăngănindu-se pe picioarele care nu-i puteau susţine, dar majoritatea rămăseseră pe loc în celule. Fuseseră zdrobiţi de voinţa unui om care se credea Dumnezeu, care acţionase timp de treizeci de ani fără să fie deranjat, răpind şi omorând copii, făcându-i să crească la fel ca nişte pui în cuşcă şi inoculându-le în minte ordinul suprem care, odată nerespectat, însemna moartea.

Nu te uita niciodată afară.

Când uşa containerului se deschidea, trebuiau să se întoarcă şi să fixeze cu privirea peretele cel mai apropiat, cu mâinile la spate.

Cum făcuse Tommy.

Colomba nu ştia cum sau când, dar şi Tommy, la fel ca Dante, fusese prizonierul Tatălui.

CAPITOLUL II

1.

Tatăl e în container cu Dante. Îi simte respiraţia lângă a lui. Îi aude vocea subţire cum îl ia peste picior. Îi simte atingerea. Dante nu reuşeşte să fugă, nu reuşeşte nici măcar să-şi schimbe poziţia. Plafonul containerului e la câţiva centimetri mai sus decât ajunge el cu fruntea. Altfel s-ar omorî lovindu-se cu capul. Ar implora, dacă n-ar avea gura acoperită, şi-ar sfâşia venele cu dinţii.

De ce nu moare? Se roagă la un dumnezeu în care nu crede, să-l fulgere pe loc, să-l ucidă. Urletele din capul lui devin asurzitoare. Tremură şi salivează.

Când îşi recapătă cunoştinţa, nu ştie cât timp a trecut. E atât de extenuat încât e aproape liniştit. Tatăl nu mai e cu el. Colomba l-a omorât ca să-i salveze lui viaţa.

Dante se gândeşte cât mai puţin la silozul de lângă Cremona unde Tatăl l-a ţinut închis vreme de treisprezece ani. Acum, însă, ar prefera să fie acolo. Măcar acolo avea o găleată în care să-şi facă nevoile, nu pampersul care, a descoperit pipăindu-se, îi e prins pe şolduri.

Calmul relativ începe să dispară, Dante simte cum idiotul bălos din el iese din nou la iveală. Se concentrează asupra formei rudimentare de meditaţie pe care a studiat-o singur şi pe care până atunci a folosit-o numai împotriva simptomelor provocate de abstinenţa de la medicamente. Vizualizează imaginea pe care a asociat-o cu calmul şi starea de bine: Gudetama. E un personaj din desenele animate japoneze, un gălbenuş de ou cu braţe şi picioare care îşi petrece timpul dormitând şi plângându-se. Nu e ceva ce ar recomanda un maestru zen, dar Dante crede în liberul arbitru. Gudetama îşi face efectul, respiraţia lui Dante se linişteşte. Dante îşi imaginează cum Gudetama alunecă nepăsător şi moale prin orificiile containerului şi se destinde pe acoperiş, respirând aer curat. Şi la fel poate să facă şi el, dacă îşi propune, libertatea e la doar câţiva centimetri depărtare.

Dante şi-a petrecut viaţa studiind cum să se elibereze de încuietori şi lanţuri, temându-se că Tatăl se va întoarce să-l prindă. Poate să deschidă un lacăt cu un ac de păr pe care-l ţine în gură, poate să-şi scoată o cămaşă de forţă dislocându-şi umerii, ştie unde să lovească o clanţă de metal ca s-o spargă. Cu cele de plastic e şi mai simplu. Mâna lui stângă, mâna rea, e o îngrămădire de ţesut cicatrizat. Oasele metacarpiene nu s-au sudat niciodată

complet, iar asta o face flexibilă şi comprimabilă. Dante se smuceşte şi o face să alunece prin laţ. Plasticul îi sfâşie carnea. Gudetama se agită, se plânge. Dante îl face să se întindă la loc. Cu mâna rea o eliberează pe cealaltă şi cu ambele – gleznele. În cele din urmă îşi scoate căluşul. Era legat cu o cataramă la ceafă, iar acum că-l vede constată că e vorba despre un obiect pentru masochişti, bila de cauciuc pe care sclavii şi-o pun în gură ca să nu poată urla prea tare. Se întreabă cum ar fi reacţionat Colomba dacă l-ar fi văzut aranjat aşa. Cu felul ei de a gândi atât de... clasic. *Îi e dor de Colomba, dar îi e teamă să se gândească la ea pentru că o vede din nou cum îşi ţine mâna pe burta din care ţâşneşte sânge, cu ochii larg deschişi din pricina şocului şi a durerii. Nu ştie cât timp a trecut* (*ore*? *zile*?), *dar încă nu a digerat faptul că ea nu l-a protejat de cel care l-a răpit, că nu i-a doborât pe cei răi la fel ca Wonder Woman. Petrecând timpul cu ea în calitate de...* consultant, *Dante a învăţat să aibă încredere în ea. Se simţea în siguranţă când ea era în zonă, protejat.*

Atras.

Amintirea trecutului, însă, nu-l va salva. Dante se dezmorţeşte pe cât poate în spaţiul acela limitat, doar puţin mai mare decât trupul lui, dar cu vreo treizeci de centimetri de aer între el şi grilaj, încearcă să-l împingă, dar capacul nu se mişcă şi nici măcar nu scârţâie.

Ca o piatră de mormânt.

E imaginea greşită şi Gudetama dispare. Dante loveşte cu mâinile şi capul în lemn până când nu mai vede nimic din cauza sângelui care i se scurge în ochi. Îşi pierde cunoştinţa şi când îşi revine simte în gură gust de vomă. Trebuie să iasă înainte să înnebunească de tot.

Dante îşi masează mâna bună ca s-o dezmorţească, apoi o trece peste colţurile capacului de deasupra lui. Nu există ţâţâni sau părţi mobile. Capacul a fost prins în şuruburi pe dinafară.

Dante face un pact cu el însuşi: dacă nu găseşte repede o cale de scăpare, o să-şi taie venele. Cureaua căluşului are un ac ascuţit de câţiva centimetri, poate să-l folosească pe acela. În chip straniu, ideea sinuciderii îi dă curaj în starea lui de semidelir: nu va muri ca un şoarece, va fi rapid şi nu foarte dureros.

Dar între timp are altceva de făcut. Dante pipăie fundul containerului şi dintr-odată simte ceva ciudat. Semne circulare în lemn, mari cât radiera unui creion. Apasă pe unul dintre ele cu unghia, dând la o parte un căpăcel de lemn. Iar dedesubt...

E imposibil, visează din nou! Şi totuşi, degetele lui antrenate de miile de experimente în singurătate nu se pot înşela.

În orificiu e un şurub fals, cum folosesc prestidigitatorii la jocurile Nut

and Bolt sau ca să prindă fundurile duble ale cutiilor. Pare normal, e fixat cu o piuliță pe dinafară, dar ascunde un secret: partea înfiletată nu e sudată de capul șurubului, e doar înșurubată. Astfel, poate să-l deșurubeze fără să atingă piulița. Dante încearcă și-l simte cum i se învârte sub unghii, lemnul scârțâie, fanta dintre fundul containerului și pereți se lărgește. Dante îndepărtează șurubul și face la fel cu celelalte trei ascunse pe laturile containerului. Iar fundul se detașează.

Dante își trage picioarele la pieptul scheletic, apoi împinge în jos. Capacul greu se deschide. Intră un curent de aer proaspăt care miroase a praf și iarbă. Alunecă afară, redus la o aglomerare de nervi și mușchi dureroși, iar capacul se așază la loc cu un bufnet care răsună în gol. Câteva clipe se pierde cu firea, urlând și smulgându-și pampersul. Se rostogolește pe podeaua de ciment înghețat.

Însă îi trece repede. Se ridică cu greu, dar furios, gata să se bată cu oricine ar vrea să-l închidă la loc. El, care urăște violența, e dispus să folosească unghiile și dinții dacă e nevoie. Mai mult, își dorește s-o facă. Vede din nou chipul bărbatului care-și spunea Leo Bonaccorso, visează să-i șteargă zâmbetul în zgomot de pumni. Să-l închidă într-o gaură și să-l supună la același supliciu. Nu înainte, însă, de a-l întreba pentru ce mama dracului l-a închis într-un cufăr de iluzionist. Era singurul pe care-l avea la dispoziție? Era un joc sadic? Ia de jos o bucată de cablu electric lat cât o banană și lung cât două. E gata să-l pocnească peste dinți cu el și speră să doară.

Dar nu vede pe nimeni. Se află într-o magazie dreptunghiulară, de vreo sută de metri lungime, cu acoperișul susținut de stâlpi de ciment. Lumina pe care o vede cum se răsfrânge prin geamul murdar al lucarnei e a lunii, acum aproape de apus în timp ce cerul se luminează. Totul e decrepit și deteriorat, creanga unui copac a spart o fereastră și a crescut înăuntru, vede plante agățătoare și frunze putrede. Se aud țipătul unei răpitoare de noapte și vântul. Nimic altceva. Nici mașini, nici oameni sau generatoare electrice, zgomotele asociate civilizației. Iar mirosul – mirosul nu e cel corect. Veneția mirosea a sărat și prăjeală, țigări și alge. Locul acela are un iz de sălbatic și plastic, de incendiu vechi. Și nici urmă de miros de om, în afară de al lui.

Dante se gândește la Ziua trifidelor[2]. *La* Z Nation[3]. *Poate că în timp ce el era în container a avut loc Apocalipsa. Acum, că gândește cu aproape tot creierul, știe că nu e numai meritul lui că n-a înnebunit de tot. Toată viața lui*

---

[2] Roman SF post-apocaliptic al autorului John Wyndham în care personajul principal, Bill Masen, lucrează cu trifide, plante care dau dovadă de un comportament extrem de inteligent și, uneori, de agresivitate. (*n. red.*).

[3] Serial american post-apocaliptic care pornește de la premisa că un virus misterios a ucis majoritatea oamenilor de pe planetă și a declanșat apocalipsa zombie. (*n. red.*).

de adult și-a gestionat stările și simptomele cu ajutorul medicamentelor și simte în sânge urme de ceva chimic. Un antipsihotic, probabil, un soi de calmant. Caută locul în care lumina lunii e cea mai puternică și se examinează. Brațele au venele îngroșate și vede capilare sparte și hematoame. Injecții, perfuzii. L-au făcut să doarmă.

Cât timp?

Își pipăie barba rară și moale. Are doar câteva zile. Dar nu poate ști dacă l-au ras sau nu în timp ce dormea. Panica pulsează. Dante uită de stranietatea situației și aleargă disperat spre ușa scorojită de metal care închide magazia. În clipa în care se străduiește s-o atingă cu mâna bună, se vede pe sine împingând inutil și rămânând să moară de efort.

În loc de asta, ușa se deschide, trăgând după ea cârceii plantelor agățătoare, iar Dante se pomenește în mijlocul unei curți uriașe de ciment. E un complex militar în ruină. Câteva clădiri îi aduc aminte de stilul sovietic din Războiul Rece. În fundal iese în evidență o clădire pe care n-a mai văzut-o în viața lui, dar pe care o recunoaște imediat. E aproape la fel cum și-a imaginat-o, sau a visat-o. Locul acela a fost poreclit în multe feluri, dar pentru prizonierii ei avea un singur nume.

Cutia.

2.

Norocul care îi surâsese Colombei se sfârși la ultima curbă de pe drumul desfundat dinaintea casei, iar Panda ajunse cu botul într-un șanț plin de apă rece ca gheața. Ea se lovi cu fața de volan și își sparse buza, întorcându-se la realitate. Își amintea doar puține lucruri din timpul cursei de la fermă încoace, dar simțea încă frica de-a lungul coloanei vertebrale.

Frică de ce?

Tatăl era mort. Numai unsprezece dintre prizonierii lui supraviețuiseră, cu tot cu Dante, iar Tommy nu era unul dintre ei.

Ești chiar așa de sigură?

Nu știau totul despre Tată. Erau foarte departe de a ști tot. Murise fără să lase mărturii despre ce făcea, iar singurul lui complice recunoscut, Neamțul, ispășea trei condamnări pe viață fără să deschidă gura. Ce împiedica să mai existe o altă închisoare pe care nu o găsiseră, alți prizonieri?

Colomba își tamponă buza cu buretele de pe racletă și lăsă mașina în voia sorții. Intră din nou în casă luptându-se cu vântul înghețat, luă niște medicamente și își făcu un ceai care-i arse rana.

Imaginea lui Tommy, cu privirea lui înspăimântată, îi rămase plutind în minte, până când îşi impuse să se concentreze pe chestiuni mai practice. Cum era bruma care se forma pe geamuri sau răceala umedă care se ridica din canapea.

Alege, *fie te duci după lemne*, *fie mori congelată*.

Deşi o tenta a doua variantă, o alese pe prima. Ieşi cu o cazma să cureţe lemnele, stârnind mici avalanşe care-i căzură drept în cap, apoi luă din cutia de scule o secure veche al cărei capăt se ţinea în nişte cuie. I se păru că-l vede pe Tommy cum tremură în umbra din şopron, silueta lui disproporţionată lipită de perete. Închise uşa după ea, sperând ca stafia să rămână afară, şi începu să taie. O operaţiune lentă şi obositoare, nu doar din pricina lamei tocite, ci pentru că la fiecare două lovituri Colomba se oprea să asculte. Devenea anxioasă când nu percepea zgomotele de fundal, chiar dacă era aproape sigură că de alte invazii, noi sau imaginare, nu avea să mai aibă parte în acea zi.

Rezonabil de sigură.

Tatăl era mort şi Colomba nu credea în zombie. Dacă şi Tommy fusese prizonier al bătrânului nebun, asta nu excludea posibilitatea să-şi fi masacrat cu adevărat familia. Ba mai mult, ar fi fost o justificare, date fiind lucrurile prin care trecuse. Bineînţeles, asta dacă el era într-adevăr vinovatul.

Poate că Tommy văzuse gestul în vreun documentar sau auzise povestea de la unul dintre supravieţuitorii din silozuri. Cel puţin doi erau în stare să vorbească în mod coerent şi fuseseră interogaţi de sute de ori. Sau era o pură întâmplare.

Care sunt şansele ca o victimă a Tatălui de care nimeni nu a mai auzit să locuiască la trei kilometri de tine? *E mai probabil să fii lovit de fulger în timp ce câştigi la ruletă*.

Însă camera lui Tommy chiar semăna cu una dintre celulele Tatălui. Şi mai erau şi fotografiile ei.

Umplu roaba cu lemne şi o goli în bucătărie, dar se dovedi mai greu să facă focul decât să taie lemnele. Coşul trăgea doar puţin aer, iar iasca din hârtie de ziar se stingea întruna; în cele din urmă, Colomba rezolvă situaţia cu o sticlă de soluţie de curăţat pete. Mirosul de benzină umplu camera, dar focul se aprinse cu un trosnet şi Colomba fu la un pas să-şi lase acolo sprâncenele.

Scoase din buzunar cartea pe care o furase din camera lui Tommy şi o fixă în oglinda din baie. Un rege, un bogătaş, un şef... Trebuia să vorbească din nou cu Tommy, să încerce să înţeleagă.

În buzunar avea şi hârtia decupată cu adresa psihiatrului. Nu locuia

departe.

Blestemându-se pe sine şi capul care nu voia să stea potolit, Colomba descoperi că linia telefonică funcţiona din nou şi chemă un taxi.

3.

Doctorul Pala avea biroul în zona înaltă din San Lorenzo, la câţiva paşi de o abaţie benedictină din secolul al VII-lea. Uşa din alamă şi lemn de gorun i-o deschise o femeie de culoare, cu părul aranjat în codiţe împletite şi purtând un taior de seară. Holul cufundat în penumbră avea plafonul acoperit de fresce şi era plin de parfum de patchouli.

Femeia îi zâmbi Colombei, care stătea în prag cu o geacă pe ea şi mirosind a câine ud.

— Bună ziua, luaţi loc, vă rog. Dacă-mi amintiţi cum vă cheamă verific programarea de astăzi.

— Nu am programare. Trebuie doar să vorbesc cu domnul profesor. Durează cel mult zece minute. Mă numesc Caselli.

— Din păcate domul profesor aşteaptă un pacient...

— E vorba despre Tommaso Carabba. Tommy. Sau Melas, nu ştiu sub ce nume l-aţi înregistrat.

Secretara o cântări pe Colomba cu privirea.

— Melas... Îmi mai puteţi spune şi altceva?

— Nu.

Secretara o rugă să se aşeze în sala de aşteptare, un mic salon cufundat în penumbră, cu o canapea de piele şi două acvaforte ale lui De Chirico. După câteva minute, din birou ieşi un mastodont de şaizeci de ani, cu păr lung şi alb şi două perechi de ochelari atârnate de gât. Tricoul şi pantalonii erau negri, la fel ca şlapii din picioarele goale, cu unghii îngrijite perfect.

— Veniţi, doamnă Caselli, îi zise.

Biroul avea mobilier colorat, din plastic cu cauciuc, postere cu imagini din natură, un Pinocchio înalt de un metru şi o tablă pe care erau scrise conjugările verbului „a fi”. Colomba se aşeză pe un mic fotoliu făcut parcă din Lego.

— Tommy e bine? întrebă Pala aşezându-se în faţa ei pe un fotoliu portocaliu.

— Da, dar trebuie să vă dau o veste proastă. Părinţii lui au fost ucişi azi-noapte.

Pala rămase trăsnit.

— Dumnezeule mare! Cine a fost?

— Carabinierii cred că Tommy. Eu l-am întâlnit şi am nişte îndoieli.

— Sunteţi o rudă?

— Sunt fostă poliţistă. Colomba Caselli, mă puteţi căuta pe Google.

Pala se lăsă pe spătar.

— Nu-i nevoie. Desigur, nu v-aş fi recunoscut din pricina părului scurt şi mai ales nu-mi imaginam să vă văd aici... dar Tommy e un admirator al dumneavoastră, doamnă comisar.

— Vicechestor. Fost.

— Prin urmare nu aveţi un interes profesional faţă de Tommy.

— Nu. Doar personal.

Pala clătină din cap.

— Lăsaţi-mă cinci minute. Dau câteva telefoane, puteţi rămâne dacă vreţi.

O rugă pe Caterina, fata de la recepţie, să anuleze următoarea programare, apoi luă din birou un pachet de ţigări de foi cu aromă de vanilie.

— Vreţi?

— Nu, mulţumesc.

Pala deschise fereastra şi îşi aprinse o ţigară. Afară era curtea interioară a clădirii, care semăna cu porticul interior al unei mănăstiri. Sufla un vânt rece, dar pe doctor părea să nu-l deranjeze.

— Cum au fost ucişi? întrebă după câteva clipe de ezitare.

— Cu ciocanul, în somn.

Pala fumă în linişte alte câteva secunde.

— Ştiu că e stupid să întreb, dar... a fost dureros?

— Probabil şi-au pierdut cunoştinţa pe loc, asta dacă s-au trezit.

— Dacă erau în camera lor, e evident că nu invadau spaţiul lui Tommy...

— Exact.

— Atunci chiar nu cred că se poate să fi fost el. E autist, crizele de furie nu apar fără ceva care să le declanşeze. Sigur, există posibilitatea ca ei să fi făcut ceva ce Tommy să fi interpretat drept o ameninţare, dar o exclud: mama lui ştia să se poarte cu el. Prin urmare, a fost altcineva.

Lupo şi convingerile lui în legătură cu crima ar fi avut de furcă în faţa unui astfel de diagnostic, îşi zise Colomba, dar în adâncul fiinţei şi ea ar fi preferat ca soluţia să fie atât de simplă pe cât o prezenta acesta.

— Vreo idee cine ar putea fi? întrebă.

— Explicaţi-mi care e interesul dumneavoastră personal, mai întâi.

— De dimineaţă, Tommy a alergat la mine acasă. Era încă murdar de sângele părinţilor lui.

Pala păru perplex.

— Locuiţi la Montenigro?

— Nu, la Mezzanotte, în Valfornai.

— Tommy nu iese niciodată de unul singur. De multe ori mama nu putea să-l însoţească până aici şi trebuia să merg eu până la ei. Suferă enorm în spaţiile deschise. Trebuie să fi fost extrem de speriat să meargă atât de mult.

— Chiar era.

— Trebuie să-l văd... Credeţi că o să-mi dea voie să mă întâlnesc cu el?

— Depinde de magistrat şi de expertul numit de tribunal. Vor trebui să certifice faptul că nu se poate folosi de facultăţile sale mintale.

— Tommy se poate folosi de facultăţile sale mintale. Doar că are nevoie să fie asistat.

Pufni.

— N-ar trebui să vorbesc cu dumneavoastră despre un pacient de-al meu.

— Bineînţeles că nu pot să vă oblig să-mi vorbiţi, domnule doctor. Dar vă avertizez că în curând în locul meu o să vină un sergent-major care abia aşteaptă să închidă ancheta.

— Se pare că nu aveţi prea multă încredere în colegii dumneavoastră.

— Foşti colegi. Dacă vreţi să-l protejaţi pe Tommy, nu le răspundeţi la întrebări şi consultaţi un avocat. O să dureze ceva până să emită un mandat, iar până atunci poate apar informaţii noi.

— Ce fel de informaţii noi?

Colomba clătină din cap.

— Nu ştiu. Începeţi să mă ajutaţi.

Pala stinse ţigara de foi pe pervaz şi se aşeză la loc.

— Câte o întrebare de fiecare.

Colomba avu impresia că nu auzise bine.

— Poftim?

— Eu nu vă cunosc şi nu ştiu dacă să am încredere în dumneavoastră. Mi-aţi putea face necazuri cu legea sau să-i creaţi probleme lui Tommy. Prin urmare, câte o întrebare pe rând, acceptaţi sau plecaţi. Sau ameninţaţi-mă cu pistolul pe care-l purtaţi la centură.

Colomba îşi dădu seama că o margine a tricoului se ridicase, lăsând la iveală patul armei. Îl coborî la loc.

— Sunt autorizată să-l port.

— Mă bucur. Începeţi dumneavoastră. Ce vreţi să ştiţi?

— Când a devenit Tommy pacientul dumneavoastră?

— Acum şapte luni.

— Şi înainte de asta?

Pala zâmbi.

— E rândul meu. Credeţi că Tommy e nevinovat doar pentru că aţi văzut că e speriat sau există un alt motiv?

— Nu cred. Acum e rândul meu.

— Stop. Ăsta nu-i un răspuns.

Colomba se uită urât la el.

— Schimbaţi regulile în timpul jocului... Să spunem că am o îndoială. Şi să spunem că mi-ar plăcea să scap de ea. Răspundeţi la întrebarea precedentă.

— Soţii Melas nu locuiau aici. S-au mutat acum opt luni din Grecia. Mama nu-şi putea permite un specialist şi îl dusese la instituţiile medicale publice din Grecia. Rândul meu. Ce vă împiedică să nu fiţi interesată? Sentimentul datoriei?

— Sentimente de vină, n-am nevoie de altele, zise Colomba, amuţind imediat după.

Nu-i stătea în fire să se confeseze unui străin.

— V-aţi fi dat seama dacă Tommy ar fi suferit abuzuri grave, dată fiind starea lui?

— Vă referiţi la abuzuri sexuale?

Pala părea alarmat.

— Credeţi că s-a întâmplat aşa ceva?

— Nu mi-aţi răspuns.

— Pentru că e o chestiune delicată, zise Pala după o clipă de gândire. La autişti, reacţia la abuzuri e deseori aceea că li se accentuează comportamentul prin care îşi fac rău singuri, cum ar fi să se lovească la cap sau să-şi muşte degetele. Dar dacă abuzul s-a petrecut înainte de întâlnirea cu mine, nu mi-aş fi putut da seama. Şi apropo de abuzuri şi traume, pe dumneavoastră cine vă ajută să le depăşiţi?

— Nimeni. Nu am traume, zise Colomba dintr-o suflare. Tommy avea semne sau cicatrici?

— Nu l-am văzut niciodată fără tricou. Pe braţe nu. Rândul meu. Negaţi că aţi suferit o traumă. Şi totuşi arătaţi asta lumii.

— E o întrebare?

— Nu, întrebarea e asta: de câte zile purtaţi hanoracul cu Charlie Brown?

— Ce dracu' de importanţă are?

— Răspundeţi sau renunţaţi.

— Nu-mi amintesc. Jur.

Pala îşi puse pe nas una dintre perechile de ochelari ca s-o studieze.

— După culoarea gulerului, aş spune că de o săptămână. Nu vă îngrijiţi, dormiţi puţin, vă spălaţi şi mai puţin... Mă îndoiesc că ăsta era stilul dumneavoastră înainte de atentatul de la Veneţia.

Colomba îşi plantă coatele pe biroul lui Pala, cu ochii aruncând scântei verzi.

— Ascultaţi aici. Azi-noapte mi s-a terminat gazul şi în general nu mă văd

cu prea multă lume. Aşa că da, sunt puţin neîngrijită. Dar încerc să-l ajut pe Tommy. Dacă nu vreţi acelaşi lucru, puteţi să vă duceţi fix dracului.

Pala se lipi de spătar.

— Şi cred că nici nu reacţionaţi aşa înainte.

— Aici vă înşelaţi, mereu am urât să-mi cotrobăie alţii prin cap. Deci?

— Întrebaţi-mă ce vreţi să ştiţi, suspină Pala. În rest o să tac.

— Ce fel de oameni erau părinţii lui Tommy? Şi să nu-mi răspundeţi monosilabic.

— Pe el l-am văzut prea puţin ca să mă pot exprima. Mama lui Tommy era cea care îl aducea sau mă primea când îl consultam acasă. Ea putea trece drept fericită.

— Cât entuziasm!

— Nu ştiu cât îşi iubea cu adevărat soţul sau cât era legată de el printr-un sentiment de recunoştinţă pentru că îi schimbase viaţa. I-a fost foarte greu singură cu băiatul.

— De ce au venit tocmai aici? Ea nu voia să se întoarcă în Grecia?

— Nu am idee. Spunea că soţul era pasionat de zona asta. Se plimba mereu prin păduri să fotografieze păsările sau plantele.

— Şi nu lucra?

— Nu. Trăia dintr-o rentă. M-am gândit la o moştenire, dar nu am insistat niciodată asupra subiectului.

— Dacă era bogat, putea să-şi fi făcut duşmani. Sau poate soţia avea o aventură.

— Nu-i frecventam la ocazii sociale, nu am vorbit niciodată despre astfel de lucruri.

— Cum era relaţia lui Melas cu Tommy?

Pala îşi acordă câteva secunde înainte să răspundă.

— Nu cred că se obişnuise cu el.

— Îl certa sau aşa ceva?

— Nu, nu. Cu siguranţă nu. Dar nu i-am văzut niciodată interacţionând într-un mod afectuos. Cu mama lui altfel stăteau lucrurile.

Colomba se ridică.

— Mulţumesc. Dacă evitaţi să-i spuneţi sergentului că am trecut pe-aici vă rămân recunoscătoare.

— Nu vă faceţi griji, ţin la dreptul de a profesa. Însă Colomba... sunaţi-mă. Dacă aveţi nevoie să vorbiţi cu cineva, mă găsiţi aici. Important e ca data viitoare să lăsaţi pistolul la secretariat. Armele mă neliniştesc.

— De ce ţineţi aşa tare să fiţi psihiatrul meu?

— Parţial din egoism. Într-un fel, Tommy m-a constrâns să mă ocup de dumneavoastră şi am văzut grozăviile cu care aţi intrat în contact. Aţi privit

Răul de aproape, Colomba. Şi e ceva pe care cei din profesia mea se chinuie să-l înţeleagă.

— Nu vreţi decât să daţi o tură prin circul din capul meu.

— Nu. Dincolo de dorinţa mea de cunoaştere, doresc să vă ajut. Pentru că aveţi nevoie de o mână de ajutor, Colomba. Ştiu cât aţi suferit ca să vă faceţi datoria. Meritaţi puţină pace.

Colomba ar fi vrut să-i răspundă că n-avea decât să-şi bage psihotâmpeniile în fund, dar un nod în gât o împiedică. Îi tremura bărbia, buzele i se răsfrânseseră în jos. Cu groază îşi dădu seama că era gata să plângă. *Nu în faţa lui*!

— Cel mai rău lucru la durere e să ne prefacem că nu există. Nu pleacă, oricât ne-am preface că nu ne dăm seama că e acolo, continuă Pala. Dimpotrivă, nu se vindecă niciodată.

Colomba ridică o mână în dreptul feţei. Tremura şi aceea.

— Nu vă permit să mă studiaţi, îngăimă.

Dar atunci de ce nu pleca?

— Vorbiţi cu Caterina şi stabiliţi cu ea o zi şi o oră când să ne revedem. N-aveţi nicio vină că aţi supravieţuit.

Colomba dădu buzna afară ca să nu-şi piardă controlul.

4.

Colomba se întoarse cu un alt taxi luat după ce aşteptase aproape o oră la colţul străzii. Frigul o calmă şi îi potoli treptat nevoia să plângă. Îi făcu bine, pentru că atunci când ajunse acasă o găsi pe mama ei care îngrămădea pungi şi cutii în faţa uşii de la intrare. Depăşise de curând vârsta de şaizeci de ani, avea părul gri-albăstrui şi era puţină la trup.

— Nu te duci niciodată nicăieri, dar când vin eu nu eşti acasă, o bruftului ea.

— Data viitoare sună, zise Colomba pe un ton mai aspru decât şi-ar fi dorit.

— Trebuie să-mi fac programare? Hai, pune mâna şi-ajută-mă.

Mama ei îi văzu buza umflată.

— Ce-ai făcut?

— M-am pocnit de volan.

Colomba indică silueta Fiatului Panda înfipt în şanţ.

— Mi se părea mie că seamănă cu maşina noastră, zise mama ei. Trebuie să chemi pe cineva să te tracteze.

— O să chem, mersi.

Colomba apucă o cutie de mere şi o duse în bucătărie, iar mama ei o urmă cu pungile.

— E un frig de mori.

— Nu merge centrala.

Mama ei deschise frigiderul şi începu să scoată mâncarea stricată, aruncând-o într-unul dintre sacii negri, pe jumătate plini, sprijiniţi de chiuvetă.

— Uită-te şi tu ce prosti...

— Dacă pleci acum nu prinzi vreme urâtă, zise Colomba, care deja nu mai suporta. Cică o să ningă din nou.

— Mă gândeam că poate ai vrea să vii acasă cu mine.

— Sunt acasă.

— Nu voiai niciodată să vii aici când trăia tatăl tău, iar acum nu mai vrei să pleci.

— Nici spanacul nu-mi plăcea şi acum mănânc.

Colomba îndoi braţul drept.

— Ia uite ce muşchi!

— Te potoleşti odată?

— Vrei să mergi la baie înainte să pleci? Vrei un pahar de apă? O binecuvântare?

Mama ei închise uşa frigiderului.

— Bine, spuse cu glas tremurat. Eu încerc să fiu o mamă bună, dar ce pot să fac dacă nu mă vrei?

— Nimic. Sunt femeie-n toată firea, am card de credit şi pistol. Mă descurc şi singură.

Mama ei luă un şerveţel Scottex şi se tamponă la ochi.

— Şi ai de gând să stai aici până apare Dante?

— Şi dacă da, ce? izbucni Colomba.

— Stai aici de un an! Şi nu faci nimic!

— Ei, şi?

— Ei, şi, e *mort*! Ştie toată lumea că e mort!

— Taci! urlă Colomba. Pleacă de-aici!

Mama ei se aşeză într-o postură rigidă la masă şi Colomba se ruşină că-şi pierduse calmul cu singura persoană care încă se mai interesa de soarta ei.

Puse restul cumpărăturilor în frigider, ignorând-o pe mama ei care se mai plânse încă jumătate de oră înainte să plece înapoi la Roma. Rămasă singură, făcu din nou focul în şemineu stropind lemnele cu o sticluţă de acetonă. O flacără de un verde bolnăvicios izbucni ca un cocktail Molotov, dar de data asta ea sări înapoi şi nu se arse.

Stai aici de un an şi nu faci nimic.

Aşteptă să se încălzească în casă, apoi se spălă cu apa din boiler într-un lighean în baia de la parter. Parcă era într-un motel trist din anii ’60, cu o oglindă mare în stil rococo în care Colomba se văzu nevoită să se uite. Pusese câteva kilograme pe ea după externare, dar mai puţine decât ar fi avut nevoie. Cicatricile operaţiei înfloreau rozalii deasupra pântecelui scobit, sânii se micşoraseră cu o mărime. Îi mângâie, dar retrase imediat mâna pentru că senzaţia îi amintea de ultima persoană care îi strânsese. Însă imaginea i se întipărise deja în minte, iar Colomba şi-l închipui pe Leo în spatele ei, având chipul cum i-l văzuse în oglinda din trenul de Veneţia, când se închiseseră în baie înainte de ceea ce ar fi putut fi ultima idee tâmpită din viaţa lor.

Încă se simţea murdară.

Un an şi nu faci nimic.

Colomba nu era de acord, făcuse o mulţime de lucruri: se plânsese şi se autocompătimise tot timpul, ca un veritabil profesionist. Şi îşi construise o lume cenuşie în care nu se întâmpla niciodată nimic, unde nu avea nevoie să stea de vorbă cu nimeni sau să meargă în vreun loc. O lume estompată care făcea totul mai suportabil.

Cel puţin până în dimineaţa aceea. Până să vină Tommy cu tragedia şi ciudăţeniile lui. Şi dintre toate locurile care existau se strecurase fix în lumea ei cenuşie şi confortabilă, fără să aibă de gând să plece.

Se înveli într-o plapumă şi mâncă două felii de pâine prăjită întărite, privind haosul din cameră fără să-l vadă cu adevărat. Peste tot erau împrăştiate lucruri, şi murdare, şi curate, cărţi, caserole. Treptele care duceau la etaj erau acoperite de pânze de păianjen şi insecte moarte, iar patul nu şi-l mai făcuse de secole. Nu dormea mereu în el, uneori rămânea acolo, pe canapea. Într-o noapte dormise pe podeaua băii şi nici măcar nu ştia de ce. Acum, însă, ştia că somnul nu urma să vină decât mult mai târziu.

Căută în sertarele din bucătărie până găsi un caiet dictando vechi, de gimnaziu, care avea o floare desenată pe copertă. Recunoscu scrisul tatălui ei, care făcea liste cu seminţele care trebuiau cumpărate de la piaţă pentru livadă. Cine ştie dacă mai reuşise să le planteze sau totul se întâmplase în primăvara cu infarctul.

Colomba deschise caietul la o pagină goală şi începu să scrie primul proces-verbal de interogatoriu de foarte mult timp.

5.

În timp ce Colomba scria din memorie conversaţia ei cu Pala, la o distanţă de trei sute de kilometri şeful Brigăzii Mobile din Roma, Marco Santini, îşi acoperi nasul ca să nu simtă duhoarea care umplea coridorul lung de la etajul al cincilea al chesturii din Via San Vitale. Mirosul cumplit era provocat de băile înfundate, iar băile erau înfundate deoarece coridorul devenise locul în care erau debarcaţi toţi cei pe care-i prindeau trupele antitero. Aproape toţi arabi, câţiva africani. Cineva striga în limba lui, altul plângea în timp ce era târât de-acolo. O scenă care se repeta de fiecare dată când era demarată o nouă operaţiune. Târşâind piciorul care-l durea, Santini încercă să-şi amintească numele ultimei razii. *Petală pe petală*? Nu, alt nume la fel de cretin: *CREMA CREMELOR*, ales să dea ideea de precizie, dar ascunzând că de fapt era ca şi cum ar fi pescuit la năvod.

În pragul biroului său, Santini îl găsi pe Massimo Alberti, asistent-şef, grad care în poliţie e echivalentul caporalului. Era un tip de treizeci de ani cu umeri largi, păr roşu şi pistrui, în clipa aceea împrăştiaţi pe un chip mai mohorât decât de obicei. Santini îl regretă încă o dată pe tânărul vesel care fusese acesta până nu demult. Dar îmbătrâneşti repede când îţi vezi colegii măcelăriţi.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el. Alte razii? *Crema cremelor 2*: *Răzbunarea*?

Alberti clătină din cap.

— Dacă e o veste proastă, aşteaptă. Mi-am tocat nervii trei ore cu controalele şi reviziile, merit un premiu.

Biroul lui Santini era cel din colţ, prin care trecuseră toţi şefii Brigăzii Mobile dinaintea lui. Ultimul în ordine cronologică îi lăsase moştenire colecţia lui de romane de Coelho, pe lângă tomuri juridice şi dosare. Santini dădu romanele la o parte, luă sticla de vodcă din spatele lor şi îşi turnă un pic, apoi se întoarse cu păhărelul la birou, unde se aşeză punând piciorul accidentat pe taburetul pe care şi-l luase de acasă.

— Ei bine? Dă-mi cumplita veste.

Alberti afişă o figură tristă.

— Dante Torre, zise.

— L-au găsit?

— Nu, dar au găsit barca pe care a folosit-o Bonaccorso să-l răpească de la Veneţia, *Chourmo*. E la două sute de metri sub apă.

6.

Imediat după atentatul de la Palasport della Misericordia, o pană de curent oprise sistemul de supraveghere al unui club de yachting şi, înainte de a putea fi pus din nou în funcţiune, o ambarcaţiune de douăzeci de metri pornise în larg. *Chourmo*. Conform reconstituirii, Leo Bonaccorso se îndepărtase de zona exploziei ţinându-l pe Dante pe umăr, amestecându-se printre sutele de persoane care fugeau cuprinse de panică. *Chourmo* îşi dezactivase imediat emiţătorul şi, date fiind capacitatea rezervoarelor şi puterea motoarelor, putea liniştit să fi aruncat ancora în Orientul Mijlociu. Bonaccorso trebuie că era deja departe când Santini pornise în trombă la locul faptei. Ajunsese la Veneţia la ora 2 în dimineaţa următoare şi rămăsese pe Ponte della Misericordia să privească victimele.

Fuseseră patruzeci şi nouă de morţi, acoperiţi cu cearşafuri şi saci de către cei de la Protecţia Civilă şi de la Morgă. Mulţi aveau membre lipsă, chipurile distruse, hainele sfâşiate. Jumătate dintre ei erau carabinieri şi poliţişti, ceilalţi – oaspeţi şi membri ai conducerii asociaţiei filantropice *Care of the World*, care organizase o gală de binefacere. Marea scară de metal care ducea la etaj era pe jumătate smulsă din suporţi şi se balansa scârţâind în timp ce elicopterele armatei se pregăteau să aterizeze.

La ora zece în seara dinainte, Santini era încă tolănit pe canapeaua din casă, mort de beat. Luase un avion guvernamental, împreună cu barosanii de la Interne şi şeful poliţiei, care se prefăceau că nu-l văd, singurul avantaj de a fi căzut în dizgraţie. După ce se prezentase şi încălţase botoşii de plastic, intrase în zona luminată de reflectoare, presărată cu haine, paltoane, pantofi, poşete, coliere şi brăţări abandonate în goană sau smulse proprietarilor de unda de şoc. Craterul exploziei avea trei metri în diametru şi culoarea negru de fum. Acolo se aruncase în aer unul dintre teroriştii, în timp ce restul trăgeau cu armele şi foloseau cuţitele asupra invitaţilor. Doi dintre ei fuseseră ucişi de gloanţe, un al treilea îşi frânsese coloana căzând pe o barcă legată mai jos.

Santini intrase în Palasport. Criminaliştii prelevau probe, croindu-şi drum printre mobilierul răsturnat şi apetitivele strivite. Mirosea a vin şi fructe, un iz care amintea de cel de vomă. Lumina era cea gălbuie a becurilor de urgenţă aprinse la momentul exploziei.

Unul dintre criminalişti îl însoţise de-a curmezişul sălii, în timpul drumului luminând ungherele întunecate cu o lanternă cu led. Doi paznici zăceau pe treptele scării centrale: unul avea mărul lui Adam zdrobit, celălalt gâtul rupt. Criminaliştii comentau că fuseseră ucişi cu mâinile goale de

cineva care ştia bine ce face. El nu-i ascultase, sau poate că da. În clipele acelea avea creierul terci.

Etajul nu era decât o colonadă strâmtă care se întindea de-a lungul peretelui principal, mobilată ca zona VIP a unui club. Mobilierul era din plastic colorat violent, camerele erau împărţite de paravane de sticlă făcute zob. Totul era acoperit de dărâmături şi praf.

Un tânăr elegant zăcea cu gâtul pe resturile unui paravan, aproape decapitat de muchia ascuţită. În faţa lui, alţi doi paznici căzuţi într-o poziţie nefirească. Criminalistul îi arătase o pată de sânge pe podea.

— Colega dumneavoastră era aici, îi spusese.

Şi, preţ de o secundă, Santini sperase ca ea să fi murit pe loc, scăpând astfel de necazurile care urmau să vină.

Alberti bătu în tocul uşii.

— A ajuns maşina, şefu', îi zise.

— Noutăţi?

Alberti clătină din cap.

— Doar confirmarea.

Cafeaua de la aparat îi arse stomacul lui Santini în timp ce o maşină civilă cu girofar îl ducea la aeroportul militar. Doi membri ai trupelor speciale, cu cagule şi mitraliere, îl escortară până la pista unde aştepta un elicopter NH90 NFH al Marinei cu motoarele oprite. Era o fiară de aproape douăzeci de metri, cu echipaj format din trei membri, care putea să transporte până la douăzeci de pasageri. În picioare, lângă elicopterul cu uşa deschisă, era colonelul Di Marco, iar Santini se simţi puţin descurajat. Sperase să nu se împiedice de el, dar ar fi trebuit să-şi dea seama că n-ar fi avut cum să piardă ultimul act. Era cu câţiva ani mai în vârstă decât Santini, drept ca un baston şi tot atât de maleabil. Purta un palton prea subţire pentru vremea de afară, pe care îl ţinea deschis, lăsând la vedere un costum albastru şi o cravată în dungi. Îi întinse mâna.

— *Dottor* Santini. Cum e piciorul?

— Doare. Mergem cu monstrul ăsta?

— Dacă nu aveţi rău de zbor, zise Di Marco întorcându-i spatele şi urcând la bord.

Piloţii îl salutară.

— Trecem s-o luăm pe Caselli, spuse el. Puneţi-vă centura.

7.

La două noaptea, elicopterul NH90 aterizează pe acoperişul spitalului din Portico după ce trezise jumătate din populaţia orăşelului. Mulţi crezură că izbucnise războiul, copleşind serviciul de urgenţe cu apelurile lor. Între timp, Colomba era luată de un jeep militar şi escortată până în liftul de serviciu al spitalului. Pe acoperiş, turbinele elicopterului umpleau aerul cu gheaţă pulverizată. Era enorm, un monstru preistoric care lumina în noapte şi huruia. Un soldat din escortă o ajută să se aşeze şi să-şi pună centurile de siguranţă.

Santini stătea aşezat în capătul celălalt al şirului de scaune goale. Di Marco, care stătea în cabină cu piloţii, se întoarse s-o privească şi Colomba îşi înfrână dorinţa să-i şteargă zâmbetul cu câţiva pumni. Decolară repede, mai repede decât orice vehicul aerian civil, iar Colomba simţi că stomacul îi rămâne pe acoperiş. Portico deveni o aglomerare de luminiţe galbene în negură. Ferestrele elicopterului se acoperiră cu gheaţă, cerul deveni o placă de ardezie, luna se făcu mică şi palidă. Când ieşiră din zona de turbulenţe, Colomba îşi scoase centura şi se aşeză lângă Santini. Slăbise de când se întâlniseră ultima oară, avea riduri noi pe chip, mustăţile i se îndesiseră ca pâslă. Îi ridică una dintre căşti şi-i urlă în ureche:

— Prietenul tău ţi-a zis ceva despre cadavru?

— Nu, şi nu e prietenul meu, răspunse Santini la fel.

Observă că se tăiase la buză şi slăbise şi ea.

— Cum te simţi?

— Duc o viaţă sănătoasă. Dar tu, cum e cu galoane noi?

— Sătul.

— Dă-ţi şi tu demisia, te mai odihneşti. Unde au găsit barca?

— Ai auzit vreodată de Stânca lui Keith?

— E partea cea mai apropiată de suprafaţă din Bancul Skerki, spuse Colomba, care multă vreme practicase pescuitul subacvatic.

— Stânca ajunge la treizeci de centimetri de suprafaţa apei. *Chourmo* nu avea sonarul pornit sau Bonaccorso a adormit la cârmă. În orice caz, s-a izbit de stâncă şi s-a scufundat.

— Ca un tâmpit.

— *Quandonque bonus dormitat Homerus*, chiar şi bunul Homer...

— ... mai doarme câteodată. Dar nu şi Leo. Cine a găsit-o?

— Marina libiană. Au recunoscut epava şi au fost suficient de amabili să ne comunice şi nouă. După ce le-am făcut cadou nişte nave au devenit cooperanţi.

Vârî o ţigară în gură, dar nu încercă s-o aprindă.

— Nava s-a scufundat acolo imediat după Veneţia.

Colomba se făcu albă la faţă.

— Eşti sigur?

— Aşa mi s-a zis.

— Ţi-a zis prietenul tău.

— Nu e prietenul meu, ţi-am spus deja. Dar e plauzibil, nu-i aşa? Credeam că Bonaccorso are superputeri, când colo n-a făcut decât să greşească drumul.

Colomba se întoarse la locul ei şi se prefăcu că doarme.

Aterizară la garnizoana din portul Pantelleria, apoi se îmbarcară pe un remorcher al Marinei Militare. Din insulă vedeau numai coasta care se îndepărta. Însă Colomba şi-o amintea dintr-o vacanţă frumoasă când era încă la Academie. I se întoarseră în minte luminile Capului Bon din Tunisia, care străluceau noaptea pe mare, ochiurile de apă caldă, vegetaţia africană. Remorcherul îi purtă pe valuri până la răsărit, când apărură Stânca lui Keith şi navele care patrulau în jurul ei. Colomba rămăsese agăţată de balustradă pe tot parcursul călătoriei, încercând să nu vomite. Acum era aproape cald, iar un delfin din care nu mai rămăsese decât partea superioară a corpului se lovea de pietre, răspândind miros de putrefacţie.

Urcară pe nava CONSUBIN, Departamentul de Scufundări şi Incursiuni al Marinei Militare. Ţinea întins deasupra apei braţul mecanic la capătul căruia Roverul era suspendat de un mănunchi de cabluri. Era un mic vehicul submarin controlat prin telecomandă, folosit la cercetarea epavelor şi detonarea minelor de pe fundul apei.

Pe punte trecură pe lângă patru scafandri care se echipau în costume de mare adâncime ajutaţi de o echipă de tehnicieni. Cum stăteau atârnaţi de scripeţi, păreau roboţi uriaşi de jucărie, negri, cu articulaţii şi capete rotunde. Colomba abia dacă-i luă în seamă. Starea de anxietate îi absorbea toată energia, abia reuşea să se ţină pe picioare. Ar fi preferat să fie din nou în camera lui Tommy, ar fi preferat să îngroape cu mâinile goale cadavrele părinţilor ei decât să fie acolo. Dar ceea ce trăise cu o zi în urma începea deja să dispară, şters de rana unui trecut care nu se închidea niciodată.

Trecând de soldaţii CONSUBIN găsiră un grup de oficiali în echipament de luptă, printre care se numărau comandantul şi un medic. Din felul în care se apropiară de Di Marco, nu exista niciun dubiu cine era cel mai înalt în grad. Un monitor arăta o latură a vasului *Chourmo* luminată de farurile Roverului.

— Unde e cadavrul? întrebă Colomba înainte chiar să termine să-şi strângă mâinile.

— Pe partea cealaltă a epavei, răspunse comandantul.

— L-aţi identificat?

— Starea cadavrului nu ne permite s-o facem de la distanţă, *dottoressa*, zise medicul.

— Vreau să-l văd.

— Peste câteva ore începem operaţiunea de aducere la suprafaţă a trupului.

— Vreau să-l văd acum, nu peste câteva ore.

Di Marco dezamorsă situaţia dându-i ordin căpitanului să nu mai creeze probleme. Santini, care pe tot parcursul călătoriei nu-i aruncase nici măcar o privire, îi făcu un semn apreciativ pe care celălalt se prefăcu a nu-l vedea. Marinarul de la consolă manevră *joystick*-ul şi imaginea alunecă de-a lungul laturii navei. Părea intactă, chiar dacă era acoperită de alge. Daunele începeau la elicele de la pupa: cea din dreapta lipsea complet, fiind înlocuită de o despicătură care ajungea până la chilă, cea din stânga era îndoită ca o floare uscată.

— Acesta e punctul de impact, spuse comandantul. Arborele motorului a lovit stânca şi nava a început să ia apă. Scafandrii o să intre pe aici şi o să lărgească spărtura cu ciocanele pneumatice. Însă de aici putem apropia imaginea.

Despicătura se lărgi pe ecrane, devenind intrarea într-o lume lipsită de gravitaţie, infestată de alge şi iarbă de mare. Mese şi aparate electrocasnice atârnau de tavan, o saltea şi un şezlong pluteau în aglomerarea de plante şi zdrenţe care fuseseră odată un cearşaf sau o pătură. Bancuri de mici peşti fosforescenţi şi moluşte se târau uşor, îndepărtându-se de raza luminoasă. Din noroi se iţeau sticle şi instrumente metalice imposibil de recunoscut.

Colomba îşi ţinea respiraţia. Imaginea se fixă asupra unui maldăr de materie putrezită din care ieşeau nişte oase verzui. Era pieptul unui schelet umplut cu meduze colorate. Înspăimântate de lumina farurilor, se risipiră care încotro, dezvăluind craniul căzut în cutia toracică. Din orbite atârnau filamente de alge pe care curentul le făcea să se mişte asemenea unor sprâncene. Un fel de anghilă fără ochi se târa pe craniu secretând nori de mucus.

Dinţii Colombei deschiseră din nou tăietura de pe buză. Să fie într-adevăr Dante? Chiar să fie ale lui rămăşiţele acelea amărâte? Se întoarse spre medic, care tăcea, cu bereta sub braţ.

— Domnule doctor, v-au dat dosarul medical al lui Dante Torre?

— Da, doamnă.

— Chiar nu vă puteţi da seama dacă...

Vocea i se frânse.

— Dacă e el?

— E foarte greu prin camera video. Dar lăsaţi-mă să arunc o privire.

Făcu *zoom* pe schelet.

— Judecând după masa osoasă, probabil e un bărbat.

Mai apropie imaginea.

— După suturile craniului, vârsta poate fi cuprinsă între patruzeci şi cincizeci de ani.

— Poate fi la fel de bine şi Torre, şi Bonaccorso, zise Santini, deschizând gura pentru prima oară.

— Şi alte milioane de persoane, zise Colomba, care nu reuşea să-şi dezlipească ochii de la ecran, căutând semne care s-o ajute.

Dante avea o mână diformă, dar scheletul şi le pierduse pe ale sale.

— Să vedem dacă ne ajută sonarul, zise medicul.

Colomba şi Santini descoperiră că Roverul era capabil să facă scanări 3D cu precizie milimetrică, operaţiune folosită de obicei pentru descoperirea minelor. Medicul roti imaginea pe ecran.

— Scheletul are probleme la gât. Cervicalele 3 şi 4 sunt tasate.

— Ce simptome provoacă?

— Dureri, iar în cazuri grave leziuni la nivelul măduvei.

— Nu e Dante, zise Colomba suspinând uşurată. Se caţără şi sare din copaci ca o maimuţă.

— Ar putea fi nemernicul ăla? întrebă Santini.

— Nu. Şi el era foarte agil.

Colomba reuşi s-o spună pe un ton neutru. Retrăi într-o străfulgerare prima ei întâlnire cu Leo în timpul unei razii la o moschee de la Roma. Purta cagulă, la fel ca toţi cei din trupele speciale, dar o impresionaseră privirea lui uşor ironică şi bunul-simţ. Ar fi trebuit să-i scoată ochii, nu să-i zâmbească.

Di Marco o trezi la realitate.

— Înseamnă că am descoperit un alt membru al echipei de comando, zise. E bine.

— Care a fost şi el bucuros să se sinucidă în numele dumnezeului lui, spuse Colomba sarcastică.

— Lăsaţi copilăriile, *dottoressa*, zise Di Marco. Începeţi operaţiunea de recuperare a cadavrului.

Dură mai bine de şase ore ca scafandrii să golească nava. Colomba le petrecu mişcându-se încontinuu între puntea de comandă şi puntea exterioară unde scripetele descărca paralelipipezi etanşi de policarbonat negru, mari ca nişte cufere. O echipă de ajutoare îi deschidea, transferând conţinutul în alte recipiente mai mici, sterilizate şi etichetate. Şi apa din interior era strânsă în recipiente şi etichetată.

Scheletul ieşi la suprafaţă după prima scufundare, apoi urmară resturile

de navă, mobilierul şi aparatura de navigaţie. Apoi veni rândul câtorva cutii de lemn încă intacte. Conţineau eprubete, sticle şi flacoane cu un lichid colorat care fură tratate ca fiind radioactive; parcă descoperiseră laboratorul lui Frankenstein. Ultima cutie nu conţinea decât resturile unui costum bărbătesc, negru, acelaşi pe care-l purta Dante în ziua în care dispăruse. Mai era şi o mănuşă de piele de aceeaşi culoare.

Colomba se sprijini de balustradă şi vomită.

8.

Ca întotdeauna, când veniseră s-o preia o speriaseră câinii. Dobermanul începuse să alerge prin curte deranjându-i pe vecini de la ora de seriale şi filme, iar doctoriţa Bartone blestemă ifosele militarilor, care preferau să se înfiinţeze la ea acasă cu mitraliere, sau la LABANOF, Laboratorul de analiză criminalistică din Milano, în loc să-i dea un telefon şi să-i trimită un taxi. După Veneţia se întâmpla de cel puţin două ori pe lună, imediat ce apărea vreo aşchie de os necatalogată sau vreo pată pe hainele vreunei victime. Era mândră să fie arheologul criminalist de referinţă al Ministerului Apărării, dar prefera să se dedice zecilor de cadavre fără nume care umpleau celulele frigorifice de sub biroul ei. Să le redea identitatea şi să le ajute rudele şi prietenii să meargă mai departe erau obiective mai importante pentru ea decât ifosele lui Di Marco. L-ar fi refuzat dacă n-ar fi fost vorba despre Dante. De pe vremea anchetei cu privire la victimele Tatălui, când Bart fusese chemată să analizeze conţinutul unor bidoane care conţineau acid sulfuric şi rămăşiţe omeneşti, Dante şi Colomba îi deveniseră aproape rude.

O urcară pe remorcherul CONSUBIN cu o pătură termică pusă pe după umeri şi, tremurând de frig, se întâlni cu Santini, care o aştepta. Bart îşi zise că îmbătrânea precum câinii, de şapte ori mai repede decât oamenii. În numai doi ani se transformase dintr-un gabor dur, cu părul de pe piept ieşindu-i din cămaşă, într-un soi de unchi bătrân, tot mai slab şi suferind din pricina piciorului. Purta aceeaşi bască irlandeză trasă aproape până pe nas.

— Bună ziua, *doc*, îi zise întinzând mâna.

— Bună ziua, Santini. Daţi o ţigară?

Poliţistul îi oferi una şi o aduse la curent cu operaţiunile. Scafandrii lucrau în continuare: introduceau în epavă camere enorme care, odată umflate, urmau să aducă nava din nou la suprafaţă.

— Cum se simte Colomba? întrebă Bart.

Santini clătină din cap.

— Nu-i vine să creadă.

— Poate că are dreptate, răspunse Bart scoţând un nor de fum.

— Sper să găsiţi dumneavoastră printre rămăşiţe ceva care s-o convingă.

Bart clătină din cap, descumpănită. Nu ştia, de fapt, ce să-şi dorească. Dacă nu găsea nimic însemna să-i lase Colombei speranţa, dar nu credea că i-ar face un bine.

Colomba apăru pe puntea exterioară, iar Bart trebui să facă un efort să-i zâmbească. N-o mai văzuse de şase luni, de când îi făcuse o vizită nechibzuită la dracu-n praznic unde stătea şi Colomba abia dacă scosese două vorbe. Acum era tot slabă şi palidă, înfăşurată într-o haină cu blană artificială care ar fi stat mai bine pe un om fără adăpost, cu ochii sticloşi şi încercănaţi. Santini o bătu pe umăr şi se îndepărtă fără să spună nimic, ea se curăţă de parcă ar fi murdărit-o un pescăruş.

— Hei, îi zise Bart şi o îmbrăţişă, prefăcându-se că nu simte mirosul de transpiraţie.

Colomba plecase fără să-şi ia măcar un tricou de schimb.

— Eşti foarte slabă, mai mănânci şi tu din când în când?

— Dante nu-i aici, Bart, zise Colomba de parcă n-ar fi auzit întrebarea.

Bart suspină.

— O să fac tot posibilul să înţeleg ce s-a întâmplat.

— N-o să găseşti nimic care să nu se lege. Leo e prea inteligent.

— Crezi că a scufundat barca intenţionat? întrebă Bart, ştiind deja ce gândea prietena ei.

— Da. Cred că a făcut asta ca să încetăm căutările. Şi ca el să fie liber să facă ce vrea.

— Ascultă, Colomba... Nu trebuie să ai prea multe speranţe, zise Bart fără tragere de inimă.

Colomba încremeni.

— Nu mă crezi?

— Scumpo..., răspunse Bart cu afecţiune. Te simţi vinovată pentru el. Îţi pare rău de ce-a păţit. Ţi-e dor de el. Şi ai face orice să-l aduci înapoi acasă. Chiar şi să exagerezi un pic ceea ce vezi. Eşti şi tu om.

— După părerea ta, care sunt şansele ca Dante să fie încă viu? De la unu la o sută? Fii sinceră.

— Statistic vorbind, persoanele răpite de care nu se mai ştie nimic după douăşpe luni...

— Dă şi tu un număr.

— Unu la sută.

— Dacă tu ai fi răpită şi ar exista şansa de unu la sută să fii adusă acasă, te-ai ruga la orice să profite careva de ea. Ştiu că eu aşa aş face.

Bart îi luă o mână într-ale ei.

— Nu am de gând să mă dau bătută. Dar tu odihneşte-te, eşti zdrenţe. De ce nu vii să stai puţin cu mine la Milano?

— Pentru că am treburi urgente la Portico.

Un marinar îi făcu semn din şalupă, ea răspunse cu semnul universal pentru „încă cinci minute".

— Crezi că am descoperit toate victimele Tatălui? întrebă Colomba.

Bart fu luată pe nepregătite.

— Dumnezeule, sper sincer că da! De ce?

— E un băiat de pe la mine care se comportă...

Se opri.

— Las-o baltă, şi-aşa ai impresia că-s nebună.

— N-am impresia că eşti nebună... Ştiu prin ce treci. Spune-mi despre băiatul ăsta.

Colomba se sprijini de balustradă.

— E autist şi se comportă ca prizonierii pe care i-am eliberat acum trei ani.

— Ar însemna că l-a eliberat cineva în locul nostru sau că a fugit de unul singur. Părinţii lui ce spun?

— Au fost ucişi. Iar el suferă de autism într-o formă gravă, nu vorbeşte. Nu-ţi vine nimic în minte?

— Nu. Nimic din ceea ce am descoperit nu indica posibilitatea să existe alţi prizonieri sau alte închisori. Dar nu pot să scot varianta asta din calcul. Până acum, însă, ar fi murit de foame.

— Nu şi dacă s-a ocupat cineva de ei.

Sirena şalupei oprite la câţiva metri de ele ţiui, făcând-o pe Bart se tresară.

— Un alt Tată?

— Un complice, un colaborator. Poate chiar mai mulţi...

— Parcă e povestea pe care o spunea Dante.

— Exact, şi bine aş fi făcut să-l fi luat mai în serios. Pentru că are defectul ăsta de a avea dreptate.

— Uneori cu siguranţă. Dar asta pentru că tu îl echilibrai, erai partea raţională a echipei. Nu poţi să-i iei locul.

— Eram partea obtuză din echipă. Nu face aceeaşi greşeală.

Marinarul îi făcu din nou semn din şalupă şi o strigă pe nume.

— Trebuie să plec. Vezi dacă-ţi vine în minte ceva. Dacă găseşti vreun amănunt prin dosarele tale, mărturii, orice. Dacă am dreptate în privinţa băiatului, a suferit deja destul.

— Când mă întorc..., spuse Bart nu foarte convinsă.

— Şi anunţă-mă dacă găseşti ceva despre *Chourmo*, îi mai spuse la ureche.

Bart, fără tragere de inimă, încuviinţă.

— Dar anunţă-mă pe bune. Poate că n-oi fi în toate minţile, dar în clipa asta Dante poate conta numai pe mine.

Colomba o sfredeli cu privirea.

— Şi ai grijă, să nu ai încredere în nimeni. N-ai de unde să ştii de partea cui sunt.

— De partea cui sunt *cine*? întrebă Bart.

— Toţi.

Colomba coborî scara până în şalupă. Bart rămase s-o privească întrebându-se dacă nu cumva prietena ei îşi pierduse uzul raţiunii.

9.

Drumul înapoi la Pantelleria dură mai puţin decât ieşirea în larg pentru că marea era mai liniştită. Nu era nimeni care s-o calce pe bătături, iar Colomba reuşi să verifice în pace ziarele online stând pe unul dintre locurile din şalupă. Nu erau prea multe noutăţi despre dublul asasinat. Cadavrul lui Melas fusese recunoscut de către sora lui, care se numea Demetra şi venise din Grecia la scurt timp după plecarea Colombei. Judecând după clipul video filmat în faţa secţiei de carabinieri, părea să aibă vreo cincizeci de ani, cu lifting şi buze bot-de-raţă. Era însoţită de un individ cu aer de maimuţă, despre care în burtieră scria că e procurorul din Pesaro Vigevani, cel care se ocupa de anchetă. Îi depăşea pe toţi în înălţime cu cel puţin jumătate de metru.

În niciun ziar nu se făcea referire la posibile piste alternative, nu era menţionat niciun element care să indice altceva decât o dramă de familie. Nimic nu te ducea cu gândul spre un monstru care se întorsese din mormânt să devoreze copii.

Odată ajunşi pe insulă, ea se urcă într-un alt elicopter, acelaşi care o dusese pe Bart şi care, la cererea ei, o lăsă la aeroportul Celio, la Roma. De acolo luă un taxi până la Piaţa Ceasului, la câţiva paşi de Quirinal. Era trei dimineaţa, mama ei deschise uşa îmbrăcată în cămaşă de noapte, cu părul dezordonat.

— Ce s-a-ntâmplat? îngăimă ea.

— Nimic. Am venit doar să-mi iau nişte chestii din garaj. Scuze, n-am apucat să te anunţ.

Colomba intră şi luă cheile dintr-o agăţătoare în formă de pistol de piraţi. Mai erau acolo multe chei din vremuri imemoriale, cărora nu le mai rămăsese nicio broască pe care s-o deschidă.

— Îţi fac ceva de mâncare, zise mama ei, încă dezorientată.

— Mă doare stomacul.

Colomba coborî în boxa din curtea interioară. Printre haine vechi şi ghivece de formica erau cutiile şi valizele lui Dante, sustrase din hotelul lui. Mai era acolo şi arhiva anchetei pe care o desfăşuraseră în cazul Tatălui. Colomba umplu un ghiozdan vechi cu documente şi stick-uri de memorie. Luă şi vechiul laptop pe care-l folosea la Brigadă şi pe care nu-l restituise.

Urcă înapoi şi o găsi pe mama ei în bucătărie, aşezată, afişând o figură demoralizată. Mirosul de cafea cu lapte umplea camera şi o făcu să saliveze de poftă.

— Îţi fac o cafea? o întrebă mama ei.

— Nu mai beau.

— Aşa e, de când cu prietenul tău... Uitasem.

Colomba nu răspunse, nu voia să se certe iarăşi.

— Trebuie să plec. Cică o să ningă din nou. Şi trenurile oricum întârzie şi e balamuc.

O pupă pe obrazul care avea un iz de Acqua di Rose şi merse până la Gara Termini pe jos prin oraşul albit, cu ţurţurii care atârnau de fântâni şi ultimii turişti beţi care se bălăbăneau pe străzi. Totul i se părea un miraj îndepărtat.

Primul tren regional către Le Marche pleca abia peste o oră şi ea îl aşteptă pe o bancă de pe peron, degerând până-n măduva oaselor. Odată urcată în tren se înveli în geacă şi adormi, trezindu-se din întâmplare când intrau în gara unde trebuia să coboare. Cerul era negru şi încărcat.

Ajunse la service-ul de la intrarea în Portico şi ultima bucată a traseului o parcurse în cabina unei maşini de remorcat unde atârnau rozarii şi poza unui bărbat cu mustăţi care arăta ca varianta la bătrâneţe a mecanicului de la volan, un tânăr atletic cu mâini frumoase şi păr lung şi cârlionţat. Mirosea a vaselină şi transpiraţie, dar avea un zâmbet frumos. Îl chema Loris.

— N-ai mai dat niciun semn de viaţă. Îţi place să stai singură? o întrebă.

— Cine ţi-a spus că stau singură?

— Am ochi de specialist.

Râse.

— Cu ce te mai ocupi?

Colomba îşi mută privirea la drum. Nişte tipi cu o camionetă a televiziunii trăgeau o panoramă a pajiştilor acoperite de zăpadă.

— Am ieşit la pensie.

— Ferice de tine.

Se opriră când ajunseră la ultima curbă a uliţei înainte de casa ei şi Loris scoase Fiatul Panda din şanţ cu macaraua electrică.

— Da' tu ce lanţuri foloseşti? întrebă el privind dezastrul care se abătuse asupra uneia dintre roţi. Cre' că au o mie de ani.

— Probabil. Poţi s-o repari repede? N-o am decât pe asta.

— Mai bine-ţi iei alta, poate chiar la mâna a doua.

— Nu am mari pretenţii. Până când o faci?

— Pentru că e vorba de tine, te pun mai sus pe listă, răspunse Loris.

— Dar dacă nu ne cunoşteam...

— Ai mers cu maşina mea, eşti din familie.

Când Colomba intră în casă descoperi un frig crunt. Aruncă nişte bucăţi de lemn în şemineu şi le aprinse folosind o brichetă şi lacul cu pulverizator al mamei ei, creând un mic aruncător de flăcări. Târî canapeaua lângă şemineu şi răsturnă conţinutul rucsacului pe podea, împărţind documentele în jurul ei. Cu o şurubelniţă îndepărtă camera video şi microfonul laptopului, îl băgă în priză, apoi îl folosi ca să citească povestea bărbatului pe care-l ucisese.

10.

Tatăl acţionase în două perioade diferite. Prima fusese între sfârşitul anilor '60 şi 1989. Victimele din prima perioadă, cele opt care fuseseră identificate, păreau alese la întâmplare pe harta Italiei. Un copil fusese răpit lângă Roma în timpul unei excursii cu clasa, în cazul altuia se înscenase un înec în vârtejurile Padului, în regiunea Emilia Romagna. Singurul lucru pe care-l aveau în comun victimele era acela că fuseseră îngropate laolaltă în nişte butoaie de acid sulfuric într-o zi neştiută din 1989.

Documentaţia celei de-a doua perioade, care începuse să fie făcută în anii 2000, era la fel de consistentă ca prima şi îi privea şi pe ea şi pe Dante. Se cunoscuseră când ea îi ceruse ajutorul în ancheta despre dispariţia unui copil de lângă Roma. Pas cu pas, ajunseseră la containerele în care Tatăl ţinea zece prăzi. Toţi prizonierii fuseseră identificaţi, dar nu toţi se întorseseră la familiile lor. Unii dintre ei dispăruseră cu mulţi ani înainte şi fuseseră declaraţi decedaţi, părinţii divorţaseră sau muriseră sau nu aveau chef să înceapă să se ocupe din nou de copii problematici, deveniţi încă mai problematici în timpul perioadei de prizonierat.

Unul dintre ei se sinucisese în spital, o tragedie despre care Colomba îşi amintea că îl lovise cumplit pe Dante. *Unul dintre noi*, spusese el, citându-l

pe Lord Jim. Opinia anchetatorilor era că Tatăl acţiona când găsea condiţii favorabile, după ce întâlnea întâmplător victima şi îi învăţa obiceiurile. Îi plăceau la nebunie familiile aflate în perioadă de criză, mai ales cele în care părinţii urmau să-şi arunce pe rând vina unul altuia. Uneori îl omora pe unul dintre părinţi şi aranja lucrurile astfel încât să se creadă că acela rămas în viaţă fugise cu copilul. Conform concluziilor comisiei de anchetă, Tatăl comisese toate acele grozăvii ca să satisfacă „pulsiunea nestăpânită a unei personalităţi scindate şi profund tulburate". O explicaţie pe care Colomba o acceptase.

Însă Dante nu, chiar dacă întâlnirea lui cu membrii comisiei nu folosise la nimic. Colomba fusese şi ea acolo şi îşi amintea totul perfect. Audienţa avusese loc la Palazzo San Macuto, în cartierul Pigna din Roma, care, printr-o ironie a destinului, fusese în secolul al XVII-lea unul dintre sediile Inchiziţiei. O masă lungă şi câteva scaune albe, de plastic, fuseseră pregătite pe pavajul curţii, în vreme ce în perimetru stăteau cincisprezece observatori care tremurau de frig. De-a lungul unei laturi – doi jurnalişti şi un grup de funcţionari de la Servicii.

Dante stătea în mijlocul curţii, sprijinindu-se în coate pe unul dintre scaune, corpul lui slab ca o trestie pierzându-se printre pliurile unui palton negru, în vreme ce în faţă, de partea cealaltă a mesei, un senator în vârstă cu figura roşie din pricina vaselor capilare dormea sub o căciulă de blană. O blondă în loden şi cizme până la genunchi, proaspăt-numită deputat, pusese pe masă un reportofon pe care îl pornise.

— Ne puteţi spune, vă rog, cum vă numiţi şi data naşterii? Pentru documente.

Dante îşi frământa pachetul de ţigări. Era neliniştit, dar lucid. Nu avea privirea pierdută din perioada în care se îndopa cu psihofarmaceutice.

— Data naşterii nu o cunosc, răspunsese cu o voce treptat tot mai sigură. Conform antropologului care m-a consultat, ar trebui să am între patruzeci şi cincizeci şi cinci de ani. Numele pe care-l folosesc e Dante Torre. Pe cel pe care l-am primit la botez nu-l cunosc. Asta dacă am fost botezat. Aş putea la fel de bine să fiu fiul unor rastafarieni sau pastafarieni.

Din public se auziseră chicoteli, iar blonda schiţase un zâmbet forţat, ascunzându-şi iritarea.

— Am înţeles. Domnule Torre, această audienţă are loc pentru a lămuri anumite pasaje din raportul anchetei cu privire la răpitorul şi criminalul în serie supranumit Tatăl, care a murit în timpul conflictului armat de la momentul arestării sale. Iar asta pentru că dumneavoastră susţineţi că există fapte asupra cărora comisia ar trebui să facă lumină.

— Exact.

— Întâi de toate, sunteţi bun să ne explicaţi implicarea dumneavoastră în chestiune? Tot pentru documentare.

— Tatăl m-a răpit când eram copil şi m-a ţinut prizonier treisprezece ani. Mai precis, într-un siloz din provincie, de lângă Cremona. Unde şi cum m-a răpit – nu-mi amintesc. Eram convins că sunt fiul lui Annibale Vale şi al Francăi Torre, dar de curând am descoperit că nu eu sunt acel copil. Adevăratul Dante a fost ucis când am scăpat eu, în 1989. S-au găsit urme din ADN-ul lui într-unul dintre butoaiele cu acid în care Tatăl îşi topea victimele. Mai exact, s-a găsit un fragment de os pubian.

— Iar Tatăl v-a făcut să vă uitaţi adevărata identitate.

— Prin izolare, droguri şi persuasiune. Era psihiatru şi neurolog, pe lângă medic legist. Ştia cum să procedeze. În cazul meu, i-a reuşit la perfecţie.

— De ce susţineţi că ancheta nu s-a desfăşurat în mod satisfăcător?

— Pentru că Tatăl nu era doar psihopat. Avea spatele asigurat din umbră de nişte protectori care n-au fost descoperiţi niciodată.

— Şi ar fi fost acoperit ca să continue să răpească şi să tortureze copii? Nu vi se pare o idee forţată?

— În toată lumea copiii sunt răpiţi şi folosiţi ca sclavi, cerşetori, obiecte sexuale şi furnizori de organe pentru transplanturi, răspunsese Dante sec. Vă citez din memorie. În 2007 guvernul nigerian a cerut o despăgubire de ordinul miliardelor pentru testarea ilegală a unui vaccin împotriva meningitei pe 200 de copii proveniţi din familii sărace. Patruzeci şi nouă de copii au murit în 2008 în India în timpul testelor clinice la Institutul de Medicină. Bineînţeles, tot săraci, iar experimentele au fost efectuate tot de către subcontractanţi, ca să fie greu de ajuns la sursă. Prin urmare, nu exclud posibilitatea ca vreo multinaţională cu o cifră de afaceri mai mare decât PIB-ul Italiei să fi avut capacitatea să finanţeze experimentele *in vitro* ale Tatălui. A acţionat vreme de patruzeci şi şase de ani fără să fie prins, credeţi că a fost doar al dracului de norocos?

Îl crezuseră toţi, îşi zise Colomba, chiar şi ea. Doar că acum totul apărea într-o lumină nouă.

Îşi mai pregăti o ceaşcă de ceai şi luă la puricat documentele despre complicii Tatălui care ajunseseră la cunoştinţa poliţiei. Erau mulţi, dar aproape toţi muriseră, de moarte naturală puţini, de moarte violentă – mulţi, cu toţii criminali cu state vechi: asasini, violatori şi foşti militari. Unii dintre ei îl urmaseră din anii ’70, alţii fuseseră angajaţi să ucidă câte un martor sau să le dea de mâncare prizonierilor. Complicele principal al Tatălui era poreclit Neamţul, pentru că nu i se cunoştea adevărata identitate. Avea în jur de şaptezeci de ani, dar era încă puternic ca un taur şi nu scosese vreun cuvânt despre şeful lui după ce fusese arestat. Dar ca el mai puteau fi o

mulţime.

Colomba citi procesele-verbale şi sentinţele până în zori şi aţipi visând că era închisă într-un siloz transparent în mijlocul dealurilor. O trezi Bart, care o sună la prânz. În fundal se auzea mugetul valurilor.

— Voiam să ştiu ce mai faci... şi trebuie să-ţi povestesc ceva, zise.

Starea Colombei se schimbă de la somnolenţă la neliniște.

— Dante? întrebă ea cu gura uscată.

— Nu. Te-am căutat pe Signal, dar nu mi-ai răspuns.

Era o aplicaţie de mobil care cripta apelurile, cea mai îndrăgită de către traficanţi sau cine avea ceva de ascuns. Colomba i-o instalase şi ei.

— Pentru că nu mai am mobil. Mă duc să-mi cumpăr.

— Cât îţi ia?

— Juma de oră dacă găsesc un taxi.

Erau şase în toată localitatea, reunite într-o firmă mică, iar de când dăduse zăpada nu mai pridideau de cât aveau de lucru. Centralista îi spuse că ar fi avut mai mult noroc după-amiază. Colomba nu voia să aştepte şi porni pe jos prin ger.

11.

Începutul drumului, sub cerul care se însenina, i se păru aproape plăcut. Ţăranii curăţaseră uliţa cu tractoarele, iar temperatura era puţin mai ridicată decât în zilele trecute. Muşchii spatelui i se detensionară treptat, iar picioarele i se dezmorţiră. Colomba se încălzi după primii trei sute de metri de urcuş rapid, dar nu dură mult şi la jumătatea uliţei se sprijini de un stâlp de semnalizare, dând gluga la o parte ca să respire mai uşor. Îşi simţea inima în gât, iar abdomenul îi pulsa. Blestemă lunile în care lenevise.

Începu din nou să meargă. Trecu de baraca în care erau dresaţi câinii, de căsuţa apicultorului şi de ferma de agroturism închisă nimeni nu mai ştia de când şi care acum parcă era castelul Crăiesei Zăpezii. Întâlni o pisică în trei culori, rebegită de frig, şi câteva maşini care abia se târau, împroşcând cu noroi. În a doua oră de mers, din înaltul ultimei serpentine văzu cum soarele dimineţii străluceşte pe acoperişurile albe din centrul medieval al oraşului Portico. Fumul din şeminee făcea peisajul să arate ca o vedere, cu biserica dei Tintori în centru şi casele de piatră îngrămădite unele peste altele ca un tort de nuntă. Colomba se opri să admire localitatea din care purta o părticică în sânge şi se gândi că era frumoasă de îţi tăia răsuflarea, o bucăţică de Italie pe care doar puţini o cunoşteau şi care poate tocmai de

asta nu se schimbase prea mult de-a lungul anilor.

Una dintre schimbări fusese apariţia unui magazin de telefoane şi calculatoare, deschis de un tip corpolent de treizeci de ani care purta un hanorac cu *Final Fantasy*. Colomba cumpără un mobil de doi bani şi o cartelă reîncărcabilă: parcă-i ardea în mână.

Lângă magazin era barul del Corso, unde bunicul ei o ducea să mănânce îngheţată de vişine când era mică. Până în anii ’30 fusese un adăpost de căruţe. Colomba se aşează pe o bancă de fier, descărcă Signal prin reţeaua wi-fi a oraşului şi îi trimise un mesaj lui Bart. Era unul dintre puţinele numere pe care le ştia pe de rost.

Arheologul şi chimistul legist o sună după un minut.

— De ce nu mai ai mobil?

— Pentru că e cel mai bun mijloc să fii spionat. Are legătură cu Tatăl?

— Ce? Nu... Nu m-am ocupat încă de asta. Însă am văzut raportul geniştilor. Pe marginile despicăturii din *Chourmo* sunt urme de explozibil. PBX, un soi de plastic. Nu mă prea pricep, nu e specialitatea mea şi e clar că nu pot să-i întreb pe soldaţi.

Colomba simţi că-i îngheaţă inima.

— Leo a înscenat naufragiul, ţi-am spus.

— Mai am. Pasagerul nu a murit înecat. Cineva i-a tăiat gâtul cu un cuţit de scafandru. În apă a ajuns gata mort, dar nu pot să-ţi spun cu câte ore înainte şi e greu de crezut că o să-l pot examina mai bine.

Colomba simţi un junghi în rana din abdomen.

— Ce mai ştii despre el?

— Stai să deschid calculatorul... Sunt pe pod şi e un frig de... Aşa, mortul avea între unu şaptezeci şi unu şapteşicinci, greutate normală. Avea o proteză de titan între vertebrele cervicale trei şi patru. Medicul n-o văzuse pentru că se desprinsese. A găsit-o printre sedimente.

— Are un număr de serie?

— Da. Iar eu m-am legat la baza de date a spitalului. Îl chema Giancarlo Romero, patruzeci de ani, liber profesionist. Locuia la Milano. Îţi spune ceva?

— Nu. Să fie un nume fals?

— Puţin probabil. S-a operat la un spital public, a completat documente fiscale.

Bart citi în linişte câteva clipe.

— Iar numele l-a folosit pentru alte trei intervenţii în decurs de zece ani, pentru aceeaşi problemă. Radicolopatie, dureri cronice de gât, leziuni la vertebre... Probabil un Klippel-Feil nediagnosticat.

— N-am auzit niciodată de asta.

— Un sindrom ereditar, gena bolnavă e GDF6, dacă te interesează. Am în

faţă tot dosarul lui medical şi se pupă cu oasele pe care le am pe masă. El e.

— Dispariţia lui a fost anunţată?

— Din câte văd eu, nu.

Colomba notă informaţiile pe un şerveţel care făcea reclamă la îngheţata de vişine.

— Cât timp reuşeşti să ţii chestia asta ascunsă de militari?

— Cinci sau şase ore, zise Bart. Nu face vreo tâmpenie.

Colomba comandă o bere apoi, folosind aceeaşi aplicaţie, îl sună pe Alberti. El avea deja programul instalat şi răspunse liniştit de la biroul lui Santini: şeful lui era încă în largul mării cu Bart şi ceilalţi.

— *Dottoressa*, ce mai faceţi?

— Alberti, acum tu eşti poliţist, iar eu nu. Aşa că încetează odată să-mi mai zici *dottoressa*. Lasă-i pe *pinguini* să facă asta.

— Scuze. Obişnuinţa.

De când statutul relaţiei lor se schimbase, Alberti încerca mereu să folosească pronume impersonale şi conjugări neutre ca să nu fie nevoit să-i vorbească pe nume sau la pertu. Pur şi simplu nu reuşea, avea o teamă reverenţioasă faţă de ea.

— Cum merg cercetările la adâncime?

— Nu mai sunt pe navă. Am nevoie să-mi verifici un nume.

— Spuneţi-mi... *Spune-mi*.

— Giancarlo Romero, locuieşte la Milano, patruzeci de ani. Poţi să-mi confirmi că nu i-a fost semnalată dispariţia?

Îi dictă datele anagrafice.

— O clipă *dott*... Imediat.

Alberti intră în sistemul informatic la care aveau acces toate forţele de ordine şi unde gradaţii ţineau date despre restul lumii.

— Confirm. Locuieşte la Milano.

— Are antecedente?

— Doar expunere indecentă. Îi place să i-o sugă transsexualele în parc, sintetiză el fişa.

— Şi e singura semnalare despre el. Eşti sigur?

— Da. Şi-a schimbat domiciliul în octombrie, acum un an şi jumătate. Vă dau adresa nouă.

— În ce zi din octombrie?

— În 30.

La două săptămâni după atentat. Dacă *Chourmo* chiar se scufundase imediat, Romero ar fi trebuit să fie deja mort. Patru bătrâni jucau *scopa* la masa de lângă ea. Întâmplarea sau mâna destinului făcu să se ivească Regele de Arginţi.

— Mai am nevoie de ceva. Mai ai prieteni printre *veri*?

Alberti fusese carabinier în timpul serviciului militar obligatoriu.

— Câţiva...

— La mine în zonă a fost comis un dublu asasinat. Vezi dacă reuşeşti să descoperi ceva. Familia Melas. Şi întreabă dacă-l cunoaşte cineva pe sergentul Lupo, el conduce secţia din Portico.

— Are legătură cu Romero?

— Nu. Îţi explic pe urmă.

Colomba alergă la service, cât pe ce să fie călcată de un plug de zăpadă. Loris ieşi din gaură, deasupra lui era o Toyota fără roţi.

— Vezi că nu m-am apucat încă, îngeraş.

— Te rog – nu îngeraş, zise Colomba înfiorându-se. Împrumută-mi una oarecare. E bună şi a ta.

— Tocmai ai intrat în şanţ cu un Panda. Crezi că-ţi dau bijuteria mea?

— Dacă ţi-o stric îţi plătesc una nouă. E important.

El păru să cumpănească situaţia.

— Martina zice că eşti *gaboriţă* ca şi ea, e adevărat?

— Fostă. Cine-i Martina?

Loris i-o descrise. Era carabiniera cu păr roşcat.

— A zis şi că ai fost la Veneţia şi te-au împuşcat ăia de la ISIS, continuă el.

— La vârsta ei trăncăneam mai puţin.

— E adevărat?

— Mai mult sau mai puţin. Dar despre restul cauţi tu singur în ziare.

Loris râse şi îi aruncă un mănunchi de chei pe care-l scoase din buzunarul bluzei de trening.

— Lasă-mi un act de identitate. Şi dacă mi-o strici te fac praf. Am câştigat trei *Gran Premi* cu ea.

Maşina era un Peugeot 208 preparat de raliu şi acoperit cu logouri. Colomba demară lăsând urme de cauciuc ars.

12.

Apartamentul lui Romero se afla într-un bloc cu cinci etaje dintre Centura de Est a oraşului Milano şi aeroportul Linate. Zona era un amestec tipic milanez de suprafeţe verzi, clădiri din anii ’60 şi hangare vechi de cărămidă care fuseseră sediul glorioasei uzine de avioane Caproni, abandonată după Al Doilea Război Mondial. Colomba ajunse acolo în trei ore infernale, regretând că nu avea girofarul de serviciu, parcă la mică distanţă de clădire

şi aşteptă să intre un locatar ca să se strecoare în urma lui. Blocul nu avea paznic, iar Colomba blestemă în şoaptă – cu un mic stimulent, majoritatea paznicilor sunt dispuşi să deschidă orice uşi sau să-ţi dea informaţii. Din fericire, lângă numele scris pe cutiile poştale apărea şi etajul, iar Colomba urcă pe scări până la doi. O tânără uda câteva geranium puse într-o vază. Avea cam douăzeci şi cinci de ani, obraji rumeni şi rotunzi ca nişte mere, măsura F la sutien. Colomba ezită o clipă prea mult.

— Pe cine căutaţi? întrebă fata ştergându-se pe şorţ.

Colomba începu să depene povestea pe care şi-o pregătise pe drum.

— Giancarlo Romero. Lipseşte de ceva timp şi ai lui...

— Locuieşte aici, o întrerupse cealaltă, arătând uşa din capătul celălalt al palierului. Când se întoarce îi spun că l-aţi căutat.

Tonul fetei o făcu pe Colomba să i se zbârlească părul pe ceafă.

— Când a plecat?

— Luni. S-a întâmplat ceva?

O picătură de transpiraţie rece ca gheaţa se scurse de-a lungul spinării Colombei. Până în clipa aceea crezuse că Romero era un complice al lui Leo. Dar acum vedea totul dintr-o altă perspectivă.

— Părinţii lui îl caută, zise ea găsindu-şi cu greu suflul. Dar poate că nu vorbim despre aceeaşi persoană. Ca să ne lămurim, e scund, grăsun şi păros? întrebă ea făcând o descriere la întâmplare.

— Nu, e înalt şi şaten, poartă ochelari.

Fata râse.

— Şi numai gras nu e. Face o tonă de sport. Acum scuzaţi-mă, plânge copilul.

— Mulţumesc, reuşi Colomba să spună.

În buzunarul hanoracului strângea patul pistolului atât de tare că o durea mâna. Aşteptă ca fata să se întoarcă în apartament, apoi sparse broasca lui Romero ţinându-se de balustradă şi lovind-o cu piciorul. Văzuse că nu era o uşă blindată şi chiar izbuti s-o deschidă cu uşurinţă, deşi zgomotos. Colomba o închise la loc în grabă, sprijinindu-se de ea cu spatele şi ţinând pistolul cu ambele mâini. De pe casa scării auzi cum cineva se plânge de gălăgie, dar nimănui nu-i trecu prin minte să controleze.

Avansă în apartamentul învăluit în penumbra jaluzelelor, unde domnea un miros de clor care o făcea să lăcrimeze. Trei camere, mobilier de duzină. Zero haine, cărţi sau accesorii decorative. Niciun cearşaf pe pat, iar salteaua era îmbibată cu înălbitor. Şi podeaua şi pereţii fuseseră spălate, topind şi pătând varul. Chiar nefiind specialistă, Colomba era sigură că dispăruse orice urmă biologică. Îşi trase mânecile hanoracului peste mâini şi deschise o fereastră ca să aerisească.

Tu ştii cine e, nu-i aşa? *Ştii cine a trăit aici în tot acest timp*.

Mobilul îi vibră, afişând pe ecran mesajul *Număr necunoscut*. Bart şi Alberti ar fi folosit Signal, iar ea nu-şi dăduse numărul niciunuia dintre ei. Cunoştea o singură persoană în stare s-o găsească aşa repede. Aceeaşi persoană care în ultima vreme îl înlocuise pe Romero şi trăise în casa lui.

Una singură.

Acceptă apelul.

— Bună, Colomba, mi-a fost dor de tine, zise vocea lui Leo.

CAPITOLUL III

1.

Temperatura din afara magaziei se apropie de zero grade, dar Dante nu se miră. Ştie unde l-a adus Leo, a recunoscut clădirea din coşmarurile sale: cubul de ciment pe care cei închişi în el l-au supranumit Cutia. Numai că el credea că fusese distrusă, pentru că se află la numai câţiva kilometri de Cernobîl. Oraşul mort. Locuit numai de bătrâni care aşteaptă să moară de cancer sau de vreun alt efect al radiaţiilor. Aceleaşi pe care Dante le simte pe piele. Înţeapă ca nişte ace. Oare cât durează până se umple de bube? *Minute sau ore*? *Oraşul prezenta risc radioactiv scăzut dacă nu stăteai mult, dar cine credea în povestea asta*? *Când se învârt bani mereu se găseşte o metodă de îndulcire a pastilei*.

Ar trebui măcar să se întoarcă între pereţii de ciment ai magaziei, dar dacă ar face-o ar rămâne acolo doar ca să-şi aştepte moartea. Afară, cel puţin, poate spera să găsească o cale de scăpare.

Deja începe să nu-şi mai simtă picioarele. Curtea mare cât trei terenuri de fotbal e închisă de o clădire cu două etaje, iar în partea cealaltă de poarta care duce la Cutie. Dante aleargă pe cimentul îngheţat ciuruit de buruieni până ajunge la micul bloc. Se uită cu băgare de seamă din prag înăuntru, cineva a trecut pe-acolo înaintea lui ca să prădeze locul. Ceea ce a fost cândva un birou acum e o dărâmătură. Puţinele mese de lucru rămase au fost îngrămădite şi arse, aparatele şi cablurile electrice au dispărut, tot ce avea măcar puţină valoare a fost făcut bucăţi şi luat de-acolo. Rămân numai cenuşă şi excrementele de om şi animale. Dante îşi ia curaj şi intră, strivind cu picioarele goale mizeria de pe jos. Poate se molipseşte de milioane de boli mutante şi devine un monstru ca Matango.

Urcă scările, atent să nu calce pe cioburile de sticlă şi cartuşele de la kalaşnikovul care a găurit fotografia lui Andropov atârnată pe perete.

La primul etaj descoperă un cadavru. Cumva se aştepta la asta, la ultimul lucru care mai lipsea în locul ăla de coşmar. Dar tot i se întoarce stomacul pe dos. Şi mai tare i-l întoarce gândul că acum o să-l dezbrace de echipamentul de protecţie împotriva radiaţiilor. Dante îl vrea, înainte să leşine din pricina frigului şi a aerului închis.

Îngenunchează lângă trup, având grijă să ţină fereastra în faţa ochilor. E acoperită cu un grilaj, iar pe grilaj s-a înfăşurat ceva ce seamănă cu o liană a lui Tarzan, dar o fărâmă de lună străluceşte printre frunze. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe cel care a inventat-o.

Costumul pe care-l poartă bărbatul pare şi el un reziduu al erei sovietice, atât e de vechi şi uzat. Casca de cauciuc şi plastic transparent e prevăzută cu un filtru pe care Dante îl consideră ineficient şi care e ţinut laolaltă cu bandă adezivă. Restul costumului are găuri ca un pulover tricotat. Dar e mai bine decât nimic. Ştie că n-o să-l protejeze absolut deloc de contaminare, dar măcar o să-i ţină de cald. Trebuie doar să-i scoată mai întâi conţinutul. Un cadavru, ce mare lucru. E la fel ca o persoană vie, doar că puţin mai rigid.

Trage casca, provocând un zgomot lichid când o desprinde de ce se află dedesubt. Dante se teme că va urma o explozie de supuraţii, dar chipul bătrânului pe care-l descoperă seamănă cu moaştele unui sfânt. Microclimatul din costum l-a transformat într-o mumie de piele. Dante cu siguranţă a văzut şi lucruri mai rele şi cu siguranţă a atins lucruri mai rele. Desprinde costumul, făcând oasele să scrâşnească, apoi îl scoate de pe cadavru printr-o luptă corp la corp furibundă care durează minute în şir şi îl lasă pe Dante lac de transpiraţie.

Bătrânul poartă şi un maiou şi lenjerie intimă, dar Dante decide că nu e în stare să le scoată. Îi ajunge costumul, care la contactul cu căldura corpului – atâta câtă mai e – începe să miroasă îngrozitor. Dante iese bălăbănindu-se, cu picioarele goale în cizmele de cauciuc care măcăne. Probabil va trebui să-şi taie labele picioarelor când se va termina totul.

Frigul a devenit insuportabil. Din mijlocul curţii se uită din nou fix la Cutie. Nu are ferestre; o clădire cu şase etaje, mare cât un bloc de apartamente sociale, fără măcar o nenorocită de fereastră. Au construit-o aşa înadins, pentru că nimic din ce se întâmpla înăuntru nu trebuia să se afle. Şi nimeni nu trebuia să iasă.

Nu ştie cum l-a trecut Leo dincolo de graniţa ucraineană şi nu ştie nici de ce a făcut-o. Nu ştie de ce înainte să-l răpească i-a dezvăluit că e fratele pe care nu l-a cunoscut niciodată şi nici dacă e adevărat ceea ce susţine. Singurul lucru de care e sigur e că acolo n-o să mai reziste mult, cu sau fără

costumul de protecţie. O să adoarmă pe undeva şi va veni sfârşitul. Deja abia mai stă pe picioare, nu are nici cea mai vagă idee cum să se întoarcă acasă sau să găsească ajutor şi nu aude niciun zgomot de maşini şi nici bâzâitul vreunei linii de înaltă tensiune. Merge spre Cutie, singura strategie posibilă. Monumentul către singurul zeu de care Dante se teme, zeul Spaţiilor Închise, făcut din întuneric şi pereţi impenetrabili.

Poarta dă într-o replică la scară redusă a curţii pe care a lăsat-o în urmă. Zidul care o împrejmuieşte e înalt de cinci metri, are sârmă ghimpată şi începe din partea inferioară a Cutiei, ca o bază de ciment mai lată decât restul clădirii şi înaltă cât un etaj. Aici sunt ferestre, pentru că era zona rezervată personalului. Geamurile sunt ţăndări, şi aici totul a fost jefuit şi ars. Încă simte mirosul incendiului dar, de fapt, nu e chiar aşa de rău. Parcă ar fi...

Cafea.

Ştie că e imposibil, dar urmează oricum traseul aromatic. Se trezeşte în faţa uşii încăperii care fusese bucătăria. Echipamentul şi instrumentele au fost furate sau distruse, cu excepţia unui frigider mare, răsturnat pe spate. Pe el e aşezat un mic aragaz de campanie pe care bolboroseşte o cafetieră moka. Dante îşi spune în succesiune rapidă întâi că e o halucinaţie, apoi că e o capcană, o mină antipersonal, dar când ridică ochii îl vede pe bărbatul care curăţă cu o batistă două ceşti ciobite.

Leo.

E îmbrăcat în echipament militar fără insigne, iar haina e deschisă încât să se vadă jacheta termică de dedesubt. Nu poartă mască sau costum de protecţie, pare să nu-i pese de radiaţii.

— Ai ajuns la ţanc, îi spune vesel. Cafeaua dă în clocot. Hai, avem o grămadă de lucruri să ne spunem.

2.

Colomba nu reuşea să vorbească. Ţinea pistolul îndreptat spre uşa de la intrare şi în mâna stângă mobilul, departe de ureche, de parcă ar fi fript-o. Se aştepta să-l vadă pe Leo dând buzna în cameră.

— Cine eşti? îngăimă ea.

— Ştii cine sunt, spuse celălalt pe tonul liniştit dintotdeauna. Chiar trebuie să-ţi spun că pierzi vremea? N-am lăsat nimic în urmă.

— Lasă-mă să vorbesc cu Dante, zise Colomba cu un firicel de voce.

— Nu-i aici.

— Unde e?

— E o poveste complicată, Colombina.

Colomba îşi recăpătă suflul.

— Ce mama dracului i-ai făcut? strigă ea. Zi-mi dacă e viu! Zi-mi unde e!

— Nu pot. Îmi pare rău.

— Fir-ai al dracu' de nenorocit!

Colomba nu reuşea să se abţină, ura şi furia îi explodau în glas.

— Te omor! Nu-mi pasă nici dacă mă spânzură după aia!

— Dacă mai ţipi, închid.

Tonul îşi pierduse orice inflexiune şi Colomba înţelese că făcea exact pe dos decât trebuia când vorbeşti cu un psihopat. Ar fi trebuit să fie condescendentă, amabilă, să-i gâdile orgoliul. Fiecare cuvânt care-i scăpa lui Leo putea fi preţios. Se controlă muşcându-şi rana de la buză.

— Pot să te întreb măcar dacă e bine, te rog?

— Schimbă subiectul, Colombina.

Nu exagera. *Cântă-i în strună*.

— De ce l-ai ucis pe Romero?

— Pentru că era uşor de agăţat. Iar eu mă descurc la agăţat.

Colomba tremură, dar nu zise nimic.

El râse uşor.

— Iartă-mă, Colombina, n-am fost delicat.

— Ce s-a întâmplat pe *Chourmo*? De ce ai naufragiat?

— Nu te-am sunat să-ţi răspund la întrebări.

— Atunci de ce?

— Ca să-ţi spun să te potoleşti. N-o să ne găseşti niciodată nici pe mine, nici pe Dante. Şi ar putea fi periculos să-ţi continui căutările.

— Nu mi-e frică, minţi Colomba.

— Ar trebui să-ţi fie. Ştii de ce sunt în stare.

Colomba abia putea să respire din cauza nodului din gât. Se lăsă pe vine şi căzu în genunchi.

— Te rog..., zise ea gâjâit. Zi-mi doar dacă e viu...

— Alege, Colomba. O viaţă lungă printre dealuri sau un sfârşit rapid, dar dureros. Ai grijă ce alegi, spuse Leo şi închise.

Colomba încetă să mai respire. Urechile îi şuierau, totul se făcea negru şi vâscos. Cu ultimele puteri zgârie pardoseala. Unghia arătătorului stâng se ridică, îndoindu-se aproape de rădăcină. Durerea veni ca un fulger care îi limpezi creierul.

Rahat, îşi zise sugând degetul rănit. Jumătatea de unghie îi rămase în gură şi o scuipă odată cu sângele. Făcea o tâmpenie, dar nu reuşea să gândească logic.

O viaţă lungă printre dealuri.

Ştia unde locuieşte. Ştia ce face. Eliminase orice dispozitiv electronic, dormise iepureşte de un an întreg, dar chiar şi-aşa el reuşise s-o ţină sub observaţie.

Şterse urmele trecerii ei cu o bucată de hârtie igienică şi puţin înălbitor şi strânse fragmentele de unghie. Aruncă totul în vasul toaletei, trăgând apa de multe ori.

Ştia unde locuiesc, dar şi că eram aici. A ştiut imediat.

Ieşi din apartament ciocnindu-se de uşa spartă şi se îndreptă spre casa scărilor. Mai bine zis, i se păru că asta face, pentru că se pomeni cu falanga apăsată pe soneria vecinei. Fata deschise. Avea pe ea un şorţ cu flori.

— Ce naiba..., pufni ea.

Colomba o împinse înăuntru şi închise uşa cu cotul, ca să nu lase amprente.

— Tu l-ai avertizat! răcni ea.

— Ieşiţi afară sau ţip!

Colomba o izbi de perete şi îi acoperi gura cu mâna.

— Persoana pe care ai anunţat-o că am venit e un asasin. Un monstru. Şi din vina ta e posibil să fi scăpat. Ar putea ca în clipa asta să omoare pe cineva. Pricepi? Spune-mi că pricepi.

Fata era terorizată. Arătă spre uşa întredeschisă a dormitorului. Prin spaţiul liber se vedea braţul unui nou-născut ieşind printre barele pătuţului. Avea cel mult un an. Colomba îi luă mâna de la gură.

— Nu-i face rău copilaşului meu, zise fata cu glasul piţigăiat de spaimă. Îţi jur că n-am avertizat pe nimeni.

— Te-a plătit? Te-a ameninţat ca să faci pe spionul pentru el?

— Nu!

Colomba n-o credea, dar n-avea nicio importanţă. Dacă fata era încă în viaţă, însemna că nu avea nicio informaţie care s-o ajute să-l găsească pe Leo. Fusese o greşeală să dea buzna la ea în casă. Fata n-o văzuse bine când vorbiseră prima oară, dar acum şi-ar fi amintit de ea cu siguranţă.

Asta e.

— Mai zi-mi ceva despre el.

— Nu ştiu ce...

— Musafiri. Comportamente ciudate.

Fata scutură din cap.

— Nimic.

— Niciodată niciun musafir. Un monstru locuieşte uşă-n uşă cu tine un an întreg şi tu n-ai văzut niciodată nimic ciudat, zise ea sarcastică.

— Stătea puţin. Vorbea puţin.

Fata parcă făcea eforturi să vorbească, privind fix la camera copilului.

— Poate-i plăcea să meargă la munte...

— Ţi-a spus el asta?

— Nu, dar ultima oară când l-am văzut avea un rucsac şi chestii din alea care se pun în picioare pentru gheaţă. Poate a plecat la munte...

— Te culcai cu el? întrebă.

Fata îi aruncă o privire îngrozită.

— Nu! Jur!

— Bravo ţie.

Colomba ieşi în fugă din bloc, frica începând să-i consume furia. Ţinea capul plecat şi şapca trasă pe frunte, cum făcuse şi la venire, ca să se ferească de eventualele camere de supraveghere. Începuseră să fie amplasate peste tot şi mai existau şi cele ale persoanelor particulare, care se distrau transmiţând imagini din curte cu ajutorul *webcam*-urilor. Foarte utile când anchetai, mai puţin de folos când voiai să eviţi ca foştii colegi să te caute după ce ai intimidat un martor.

Nu de ei trebuie să-ţi faci griji, îşi spuse.

Vocea lui Leo i se înfipsese în minte ca un spin veninos care începea s-o otrăvească. Leo putea fi prin împrejurimi, gata s-o atace.

Linişteşte-te!

Scăpă de două ori cheile de la maşină, se lovi la degetul rănit şi urlă de durere, iar în cele din urmă izbuti să deschidă portiera şi să demareze. Se încadră pe şoseaua provincială ca să evite camerele de luat vederi şi se opri să facă plinul la o benzinărie cu restaurant. Deschise din nou mobilul şi trimise prin Signal un mesaj suficient de disperat şi greşit gramatical încât Bart s-o sune imediat, din toaleta laboratorului marin.

— Dă-le numele, şopti Colomba. N-o să ajute la nimic, dar fă-o.

Cu toată calitatea proastă a conexiunii, Bart înţelese că se afla în stare de şoc.

— Ce s-a întâmplat?

Un turist care se îndrepta spre toaleta din exterior îi zâmbi, iar Colomba îşi feri chipul.

— Leo a folosit casa lui Romero în tot acest timp, zise ea şi mai încet.

— De unde ştii?

— M-a sunat, fir-ar a dracului... Eram în apartamentul lui şi m-a sunat.

Se bâlbâia, simţea bătăile inimii ca pe nişte lovituri în gât.

— Mă supraveghează. Ştie tot ce fac.

— Colomba..., începu Bart încercând să rămână calmă. Eşti sigură că a fost el?

— Da! Chiar crezi că pot să mă înşel când vine vorba de asta?

Colomba îşi şterse mâna murdară de sânge pe tricou. Degetul continua să sângereze.

— Ştii ce... du-te acasă la mine. Cere cheile de la portar. Mă întorc cât pot de repede.

Bart locuia la Milano împreună cu cei doi câini ai ei, într-un loft scobit într-o tipografie veche.

— Nu, nu... Aproape am ajuns, minţi Colomba. Te sun eu înapoi.

Închise, blocă telefonul introducând de şase ori PIN-ul greşit, apoi îl dezasamblă deasupra unui coş de gunoi, distruse cartela SIM şi aruncă totul înăuntru. Nu era de-ajuns să-şi schimbe numărul, chiar şi aparatele în sine puteau fi urmărite. Aveau un cod IMEI care transmitea un semnal ori de câte ori se conecta la reţea şi, cu ajutorul mijloacelor tehnice potrivite, putea fi identificat. Iar Leo cu siguranţă avea mijloacele tehnice necesare. Ar fi trebuit să-l închidă înainte să meargă la Romero, dar era atât de obişnuită să nu aibă telefon că nici nu-i trecuse prin cap.

Tâmpito.

N-avea chef să se întoarcă acasă pe întuneric şi se opri la un motel, lăsând o mică atenţie ca să nu fie nevoită să-şi dea actele. Aşteptă răsăritul privind farurile maşinilor de pe şoseaua provincială. Se gândea numai la Leo, nu reuşea să se oprească. Vocea lui era o otravă care o infecta, se simţea de parcă ar fi mers pe o funie deasupra unui bazin cu rechini.

De ce dăduse un semn de viaţă după un an şi jumătate? De ce voise să-i confirme că era încă viu în loc s-o lase pradă îndoielii? În experienţa Colombei, asasinii nu-i sunau niciodată pe poliţişti să-i sfideze, nu încercau în mod inconştient să fie prinşi. Fugeau, omorau şi se ascundeau, ştiau că orice contact era un risc. Chiar şi cu toţi banii pe care-i aveau, vechii mafioţi vedeau rareori lumina soarelui. Trăiau ca nişte cârtiţe în camere subterane şi trimiteau bileţele, *pizzini*, care nu lăsau urme pe internet.

Poate că Leo era nebun de legat, dar ştia că era periculos s-o contacteze. Dacă o făcuse, trebuia să aibă un motiv valid, cel puţin din punctul lui de vedere.

O viaţă lungă printre dealuri.

Rachete pentru zăpadă.

Leo rămăsese în Italia în loc să fugă, ştia unde locuieşte şi umbla prin zăpadă. Funia invizibilă de sub picioarele Colombei tremură, gata s-o arunce în gol. În abis văzu din nou scurta vacanţă la Spa Bagni Vecchi din Bormio în care mersese împreună cu Dante după moartea Tatălui. În timp ce ea înota în piscina cu apă caldă, Dante răspunsese la mobil. Un necunoscut de la capătul celălalt al convorbirii îl felicitase că supravieţuise şi, înainte să închidă, îi spusese că e fratele lui. Niciun nume, nici nu mai sunase de atunci,

dar apelul acela schimbase totul. Dante nu-şi amintea nimic din trecutul său, ce ştia despre familia lui fusese o amintire falsă inoculată de către Tată în anii lungi de izolare din copilăria lui. E uşor să influenţezi un copil rupt de lume şi Tatăl ştia fără îndoială cum să facă asta. Iar pentru Dante, care acum aflase că are un frate, căutarea trecutului devenise obsesivă. Exista o persoană care avea cheia de la uşa către mintea lui, care putea să-i spună cine era cu adevărat.

Iar persoana asta era Leo. Leo recunoscuse asta când îl răpise pe Dante şi o lăsase pe ea în stare de comă. Dacă era adevărat, care fusese relaţia lui cu Tatăl? El era complicele care îi ucisese pe părinţii lui Tommy?

Colomba simţi vertijul, simţi golul care se căsca sub ea. Leo fusese în stare să se dea drept un coleg de-al ei săptămâni la rând doar ca să ajungă la Veneţia în timpul masacrului. Programa, urmărea o partitură anume. Cineva ca el era capabil să aranjeze ca unul dintre prizonierii Tatălui să fie mutat la trei kilometri de ea, dar în ce scop? Voia doar s-o tortureze?

Cu degetul, Colomba scrise *Leo* pe geamul aburit. Farurile unui camion făcură desenul să strălucească. Soţii Melas fuseseră ucişi în ziua în care epava lui *Chourmo* ieşise la lumină. Poate că Leo tăia legăturile. Sau poate că avea un scop mai întunecat, iar dacă nimeni nu-l oprea urma să curgă şi mai mult sânge.

3.

Cazarma carabinierilor din Portico era o vilişoară cu două etaje, asemănătoare celorlalte de pe strada care ducea la muzeu, cu excepţia sârmei ghimpate şi a semnului galben care marca limita de netrecut a zonei militare. Zona pentru public se afla la parter, unde se ajungea trecând printr-un detector de metale. Etajul superior, în schimb, inclusiv o cameră mică de interogatorii folosită şi pentru discuţiile dintre cei arestaţi şi rudele lor, era rezervat carabinierilor. La etajul al doilea locuia Lupo. În posturile mici era normal pentru comandant să doarmă în cazarmă. Nu exista suficient personal pentru schimburile de noapte şi comandantul era cel care răspundea la apelurile din afara orelor de serviciu.

Şi pe dinăuntru clădirea arăta mai mult a vilă decât a baracă. Mobilierul ministerial standard era complementat de câteva tablouri ale lui Magritte, reproduceri realizate de un falsificator local pe care Lupo şi echipa lui îl arestaseră cu doi ani în urmă. Erau expuse în hol, lângă fotografia preşedintelui, pentru că îi plăceau Chiarei, care fusese singurul angajat civil

din cazarmă şi un fel de şef suprem irascibil în legătură cu tot ce ţinea de logistică. Când ieşise la pensie, fusese ofensată să afle că înlocuitorul ei era un centralist part-time luat în urma legii privind persoanele cu dizabilităţi – Donato, care era surd de o ureche şi căruia, pe deasupra, îi lipseau şi ambele picioare.

Imediat după biroul Chiarei (încă îi spuneau aşa, de parcă spiritul ei ar fi locuit în continuare acolo) era uşa unei bucătării mici unde carabinierii beau cafeaua sau îşi încălzeau ceva de mâncare în cuptorul cu microunde cumpărat la Crăciunul trecut prin colectă. Mai era şi un mic frigider plin de mâncarea adusă de acasă în cutii de metal. Nu aveau numele scrise pe ele, fiecare şi-o recunoştea pe a lui. La opt dimineaţa, doi carabinieri de serviciu luau acolo a doua masă a zilei: locotenentul Nerone şi sergentul-major Bruno, având în faţă o cafea făcută la *macchinetta* napoletană la care numai Bruno, de origine din Mergellina, era autorizat să umble. Nerone avea un fizic de fost jucător de rugby, cu burtă şi barbă; Bruno, aproape de pensionare, era înalt şi slab. Martina intră cu un termos plin cu o băutură Herbalife despre care spera că o va ajuta să scadă câţiva centimetri la şolduri, iar atenţia celor doi colegi se îndreptă imediat spre ea. Martina nu era vreun top model, dar era singura femeie din adunarea aceea de bărbaţi.

— Bună ziua, domnule locotenent, ciao, Bruno! A mai rămas şi pentru mine?

Bruno se uită sub capacul cafetierei.

— Mai e puţin. Vrei să-ţi fac alta?

— Nu, e de-ajuns, mersi.

Martina îşi turnă cafeaua într-un păhărel de carton.

— Am băut deja două.

— L-ai adus aici pe fiul soţilor Melas? întrebă Nerone.

— Da, domnule locotenent.

La etajul de deasupra avea loc o şedinţă cu magistratul şi expertul desemnat de tribunal, în cadrul căreia se discuta situaţia lui Tommy.

— Păcat că nu poţi să returnezi copiii dacă sunt stricaţi, zise Nerone. Gândiţi-vă ce uşor ar fi. Fi-tu e prea ţicnit? îl dai înapoi!

Bruno râse.

— Când fi-miu era adolescent, l-aş fi dat înapoi cât ai clipi.

— Tommy nu-i ţicnit, zise Martina prudentă.

Era cel mai nou membru al echipei şi nu voia să-şi contrazică făţiş superiorii.

— Are alte probleme.

— S-au prins şi-ai lui de asta, spuse Nerone.

Bruno râse din nou, Martina făcu un efort să zâmbească.

— Dar cu siguranţă a fost şi vina lor dacă el a ieşit aşa, continuă Nerone, încântat de atenţia celorlalţi doi colegi, fără să suspecteze că bună parte din ea se datora gradului său.

— Trebuie să fi făcut vreo tâmpenie.

— Cu autismul te naşti..., încercă Martina pe un ton şi mai scăzut.

— Unul din zece din cauza vaccinurilor, declamă Nerone. Poate mai mulţi, pentru că multinaţionalele farmaceutice se dau peste cap să ascundă pagubele.

Bruno păru să priceapă jena Martinei şi interveni, schimbând subiectul.

— Da' lui Vigevani ăsta ce i-au făcut? Aţi văzut ce namilă e?

Procurorul din Pesaro era un uriaş. Păr cârlionţat, chip cabalin, înalt de doi metri şi cincisprezece şi cântărind o sută douăzeci de kilograme. Cravata lui era atât de lată că puteai s-o foloseşti pe post de şal, iar încălţările sale parcă erau ale lui Goofy.

— Zici că-i omu' cavernelor, râse Nerone, înghiţind momeala.

Martina nu spuse că oamenii cavernelor erau mai scunzi decât cei moderni şi sorbi din băutura ei gândindu-se la Tommy, care, de fiecare dată când era rândul ei să-l mute, plângea de frică. Ochii lui îi aminteau de cei ai câinelui pe care-l avusese în copilărie şi care îi murise în braţe, făcând-o să înţeleagă brusc realitatea cea mai dură şi înspăimântătoare a vieţii: că totul are un sfârşit.

Cineva coborî în goană pe scări. Martina crezu că e Tommy şi se năpusti în hol să-l oprească. Văzuse cum îl tratau colegii ei când nu-i supraveghea nimeni – ca pe un animal care trebuia dus la tăiere – şi nu voia să se întâmple asta din nou.

Însă era doar Lupo, roşu la faţă de iritare, care se uită prin ea şi intră în birou fără să scoată o vorbă.

— Aş spune că şedinţa a mers cam prost, zise Nerone.

Aruncă paharul de plastic mototolit, ratând coşul de gunoi şi împroşcând bocancii Martinei cu cafea.

— Mă tem că da, Vice, replică Bruno.

Locotenentul Nerone era adjunctul comandantului şi îi plăcea la nebunie porecla aceea, chiar dacă într-o cazarmă de şase persoane era ridicolă.

— Şeful face faţa aia când tre' să-i ceară cuiva o favoare...

4.

Colomba se întoarse în casă, unde aerul clocotea şi era plin de musculiţe.

În lipsa ei şi graţie tonelor de sare împrăştiate pe drum, autocisterna reuşise să se urnească până la Mezzanotte şi să reîncarce rezervorul centralei. Colomba intră cu pistolul în mână, controlă camerele, apoi se asigură că toate obloanele erau blocate, încuindu-le cu lacătul pe cele pe care le deschisese ca să aerisească. Numai după ce stropi cu insecticid resturile de mâncare se aruncă sub duş ca să scape de izul de tămâie. Mirosul lui Leo. Regele de Arginţi o fixa cu privirea din oglindă.

Cu puţină imaginaţie, căutătura lui putea semăna cu a lui Leo, aşa cum şi-o amintea ea. Asta voia să-i spună Tommy? Alesese cartea care semăna cel mai mult cu el?

Îşi dezlipi ochii de la imagine şi-şi zise că era o proastă. Dacă mai continua aşa, risca să-i vadă faţa şi în petele de pe pereţi.

La motel îşi înfăşurase degetul în hârtie igienică, acum îl dezinfectă şi îşi puse un plasture. Vârful era de două ori mai mare decât în mod normal, iar patul unghial o durea numai când se uita la el. În timp ce mesteca o aspirină îi ajunse la urechi un claxon.

— *Dottoressa*, să stăpâniţi sănătoasă noua maşină! zbieră Lupo de pe drum.

Se înfăşură în halat şi se aplecă afară pe fereastră. Sergentul-major se ţinea de poartă ca un prizonier de barele celulei.

— Mi-a împrumutat-o mecanicul! strigă ea. Loris. Îl cunoaşteţi?

Lupo încuviinţă şi Colomba înţelese că nu-i era prea simpatic.

— Dar n-am venit aici pentru el. Pot să intru?

— De ce?

— Chiar trebuie să vorbesc de aici?

Colomba luă cheile din geacă şi i le aruncă, apoi coborî să-i deschidă uşa.

— Totul în ordine? Păreţi foarte obosită, întrebă Lupo când intră şi îşi scoase haina de iarnă.

— N-am dormit bine. Poate din cauza centralei cu care nu mai sunt obişnuită.

Lupo scoase o coală de hârtie din buzunarul blugilor.

— V-am adus ceva cu care să faceţi focul, păstraţi-o pentru data viitoare.

Colomba despături coala: era o fotografie de-a ei, imprimată de la calculator.

— Şi asta era a lui Tommy?

— Aţi uitat una sub pat, un loc clasic. Aşa ne luăm de-o grijă.

— Mulţumesc.

Colomba o folosi să aprindă ochiul de sub ibricul pentru ceai. Nu mai suporta pozele cu ea.

— Ce vânt vă aduce pe aici, în afară de cadou?

— Sincer? Procurorul nu vrea încă să-l incrimineze pe Tommy, zise Lupo aşezându-se la masă. Lui Vigevani îi e teamă să nu iasă şifonat din chestia asta.

— Pentru că băiatul e autist?

— Da, şi pentru că îi e groază că peste câţiva ani poate să apară un boschetar care să recunoască omorul. Sau că sora lui Melas o să-i intenteze proces.

— Ca să-şi plătească operaţiile estetice?

— Probabil. O doare undeva de nepotul sau de fratele ei, dar ar scoate bani şi din piatră seacă. Măcar de-ar pleca înapoi în Grecia, dar vrea să rămână aici până când procurorul scoate de sub sechestru bunurile lui Melas. Şi n-o s-o facă până nu închide ancheta. O mâţă care se muşcă de coadă – de fapt, mă muşcă pe mine de coadă.

— Atunci căutaţi-l pe boschetarul ăsta, zise Colomba.

— Păcat că pe-aici nu prea există. Nu mai ştiu unde să mă duc. Am mers din casă-n casă şi nimeni nu ne-a povestit nimic util.

Desfăcu braţele.

— Viaţa socială a soţilor Melas? Zero. Rude? Zero. Duşmani? Zero. Prieteni? Zero.

— Aţi vorbit cu terapeutul lui? întrebă Colomba pe un ton nonşalant.

— Pala? Da. Nici de la el n-am aflat nimic. Am încercat să-l conving că băiatului o să-i fie mai bine când se va termina totul, dar l-a durut în pix. Psihiatrii nu se gândesc decât la caşcaval.

Colomba nu-i spuse că Pala îi făcuse o cu totul altă impresie, dar se bucură că doctorul nu vorbise despre ea.

— În continuare nu vreţi să cereţi ajutorul Legiunii din Marche?

— Nu, doamnă. Când eram la Florenţa trebuia să trec printr-o mie de birouri înainte să mişte cineva un deget. Aici e colţişorul meu de rai şi aş vrea să rămână aşa.

— Şi de asta vreţi să-l scoateţi pe Tommy ţap ispăşitor?

— Băiatul va fi tratat, n-o să-l trimită nimeni pe scaunul electric.

— Autismul nu se tratează, iar Tommy nu e vinovat.

Lupo dădu ochii peste cap.

— Jur pe bunul Dumnezeu, nu pricep cum de vă încăpăţânaţi, împreună cu Vigevani!

Colomba turnă apă clocotită în ceşti şi le aduse la masă alături de cutia cu pliculeţe de ceai.

— Dacă vreţi un umăr pe care să plângeţi, nu veniţi la mine.

Lupo alese un pliculeţ care nu părea mucegăit.

— Am venit pentru că arma crimei l-ar putea impulsiona pe Vigevani.

— N-aţi găsit-o încă?

— Am folosit detectoare de metal şi i-am pus pe băieţii de la Protecţia Civilă să caute în fiecare groapă de la Montenigro încoace. Zero.

— Şi?

— A mai rămas proprietatea dumneavoastră şi mă gândeam să mă ocup azi după-amiază. Cu toată echipa, cred că ne ia cel mult o oră. Pe urmă vă dăm şi cu var dacă vreţi.

— De ce vreţi să controlaţi la mine acasă?

— Dumneavoastră l-aţi găzduit, nu-i aşa?

— Tommy nu avea nimic la el.

— Poate că n-aţi văzut când a ascuns arma. Ştiţi că n-aş avea nevoie de autorizaţia dumneavoastră, dar vă rog pe cale amiabilă.

— De autorizaţia mea nu, dar de a magistratului da. Şi dacă aţi venit aici să mă rugaţi pe mine, înseamnă că el nu v-a dat-o.

Degetele lui Lupo strânseră ceaşca până se albiră.

— *Dottoressa*, încerc să mă comport civilizat... De ce nu-mi întoarceţi amabilitatea? Doar suntem în aceeaşi tabără, nu?

— Ultima persoană care mi-a spus ceva de genul ăsta mi-a înfipt un cuţit în maţe.

Lupo încleştă maxilarele.

— Mulţumesc pentru comparaţie.

— Când l-am cunoscut, Leo Bonaccorso părea mai poliţist decât dumneavoastră. Mai ales acum, când veniţi la mine să-mi cereţi o soluţie simplă ca să staţi din nou cu burta la soare.

Lupo se ridică brusc în picioare şi-şi puse bereta.

— Trebuie să plec. Dacă vreţi să ştiţi, ceaiul dumneavoastră e oribil!

— Staţi liniştit, e ultimul pe care vi-l ofer! strigă Colomba după el.

Lupo dispăru după deal, pornind sirena doar ca s-o enerveze. Colomba îşi puse imediat bocancii şi alergă să controleze depozitul de lemne, numai din principiu. Mută şi câteva rânduri de cutii, unde găsi pânze de păianjen şi praf aşternut acolo de o mie de ani. Apoi verifică de-a lungul gardului.

Nici urmă de ciocan.

Ipoteza Leo devenea din nou cea principală. O ipoteză bazată pe nimic, doar pe impresiile ei. Se îmbrăcă şi luă dintre dosare un portret-robot al lui Leo. Nu exista nicio fotografie, dar portretul robot tridimensional se apropia mult de realitate. Păr scurt, chip dur, zâmbet dezinvolt. Imaginea circulase luni întregi, dar fără rezultat, iar Colomba însăşi nu mai avusese ocazia să o arate nimănui. Până în clipa aceea. Luă maşina şi se opri la Portico, unde cumpără un telefon nou de la acelaşi magazin şi o altă cartelă reîncărcabilă, sperând să fie ultima. Stând în maşina parcată în mijlocul piaţetei, cu aerul

condiţionat pornit şi picioarele goale aşezate pe fantele cu aer cald, Colomba sună la toate hotelurile din zonă listate pe TripAdvisor, ordonându-le în baza distanţei faţă de Mezzanotte. O găsi pe sora lui Melas din a noua încercare.

5.

Demetra lua prânzul în sala de mese a fermei de agroturism Baita di Collesecco, având drept companie câteva capete împăiate de cerb şi capră ibex. Era mai scundă şi mai tânără decât i se păruse Colombei din clipul video, purta un costum negru şi avea machiaj violet pe faţa întinerită artificial.

— Doamnă Melas? Bună ziua... Ştiu că vorbiţi italiană, zise Colomba. Condoleanţe.

Demetra ignoră mâna întinsă.

— Le-am spus deja colegilor dumneavoastră că nu dau interviuri pe gratis.

Vorbea o italiană perfectă, cu excepţia accentului puternic.

— Nu sunt reporter. Mă cheamă Caselli şi sunt ofiţer de poliţie în rezervă. Trebuie să vă pun câteva întrebări.

Demetra flutură o mână a lehamite. Avea manichiură *french*.

— Lasă-mă-n pace!

Colomba se aşeză în faţa ei.

— Vă repet, îmi pare rău pentru pierderea suferită, spuse ea cu voce joasă. Dar dacă nu-mi răspundeţi la întrebări, sun la Antitero şi le spun că faceţi parte dintr-un grup anarhist grec. Mai devreme sau mai târziu o să descopere adevărul, dar o să aveţi parte de o săptămână urâtă chiar dacă aţi votat cu Zorii Aurii.

Demetra termină ultima lingură de ciorbă.

— Ai zis că nu mai eşti poliţistă.

— Dar încă am mulţi prieteni. Chiar vreţi să vedeţi dacă sunt în stare?

— Ce-ţi pasă de fratele meu?

— Nu-mi pasă.

Colomba îi arătă portretul-robot al lui Leo.

— Îl cunoaşteţi pe bărbatul acesta? spuse, fără să-şi poată ascunde tulburarea din glas.

Demetra îi aruncă o singură privire.

— Nu.

— Uitaţi-vă bine. Poate că avea barbă sau ochelari. Sau şi-a schimbat culoarea părului.

— Nu. Cine e?

Bărbatul care e posibil să-l fi omorât pe frate-tu, *idioata naibii*.

— L-aţi văzut vreodată alături de fratele dumneavoastră?

Demetra dădu la o parte farfuria decorată cu imagini de vânătoare.

— Pentru a treia oară – nu. Nu mi-ai spus cine e.

— Dacă nu-l cunoaşteţi, n-are nicio importanţă. Fratele dumneavoastră avea duşmani?

— Habar n-am. Nu-l cunoşteam aşa de bine.

— Nu-l cunoşteaţi pe fratele dumneavoastră? Daţi-mi voie să mă îndoiesc.

— *Credeam* că-l cunosc, dar mă înşelam.

— Explicaţi-mi, vă rog.

Demetra trase aer adânc în piept, întinzând la maximum bluza peste sânii siliconaţi.

— Bunicul meu era marinar. După război, a renunţat la navigaţie şi a deschis un atelier de reparaţii pentru bărci la Maropoulo Mesogaias, pe coasta de est a Greciei. Când a murit, afacerea a trecut la tatăl meu, care a transformat-o într-o firmă cu o sută de angajaţi. Când a murit tatăl meu, Aristides a vândut-o unei companii din Turcia.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum un an şi ceva.

— Ce lună?

Femeia se gândi o vreme.

— Decembrie. E important?

Colomba făcu un gest echivoc. Chiar nu ştia.

— Ce fel de bărci construiaţi?

— De toate felurile, până la trei sute de tone. Dar nu le construiam, doar le reparam. Mai ales yachturi, veneau din toată Europa.

— Vă amintiţi de o navă numită *Chourmo*?

— Nu mă ocupam de bărci, doar de mişcările financiare. Puteţi să-l întrebaţi pe noul proprietar.

— Ok. De ce nu v-aţi opus vânzării?

— Nu aveam niciun cuvânt de zis. Tatălui meu nu-i plăcea că-mi vedeam de viaţa mea în loc să stau acasă să-i spăl chiloţii. Aşa că a pus totul pe numele lui Aristides înainte să moară.

— Şi nici măcar n-aţi încercat să-l convingeţi să nu vândă?

— Ne-am certat şi nu a mai vorbit cu mine.

— Iar soţia lui ce rol a avut?

Demetra făcu o grimasă de dezgust.

— Habar n-am. Prima oară am văzut-o aici, în fotografie.

— N-aţi fost invitată la nuntă?

— Nici nu ştiam că se căsătorise. Îi plăceau femeile, dar nu l-am văzut niciodată într-o relaţie serioasă.

— Oamenii mai cresc.

Demetra luă mobilul din poşetă şi îi arătă o poză cu Melas alături de o tânără de douăzeci şi ceva de ani, cu trup sculptat şi înfăţişare est-europeană.

— Una dintre multele. Era model de lenjerie intimă. Ţi se pare că seamănă cu aia cu care s-a căsătorit?

Clătină din cap.

— Bărbaţii nu se schimbă chiar aşa mult.

6.

Alberti o sună pe Colomba când intră din nou în secţia din Roma cu un shake proteic luat de la barul din colţ. Pe hol era mai puţină agitaţie, poate pentru că jumătate din efectivul trupelor de intervenţie fusese trimis la Milano şi nu existau imigranţi clandestini care trebuiau legitimaţi.

— *Dottoressa*, bună ziua.

Se aşeză la biroul lui Santini, cum făcea deseori când acesta nu era la serviciu. Puse şi picioarele pe masă.

— Şi să nu-mi spuneţi să ne tutuim, pentru că nu mă tutuiesc cu persoane din cauza cărora risc să ajung la Guantanamo.

— Ce tot spui acolo?

Colomba, care în clipa aceea conducea, încetini şi îşi potrivi casca în ureche.

— Mă refer la ancheta în curs de la adresa pe care v-am dat-o ieri. Şi unde îmi închipui că aţi fost înaintea colegilor.

— Poate. Ce se spune?

— Că un mort care are legături cu atentatul de la Veneţia a continuat să folosească un card de debit şi să-şi plătească chiria. Presupun că mortul ăsta era Romero.

— Stai liniştit, dacă mă descoperă nu te implic şi pe tine. Ce-ai aflat despre *dublu*? i-o reteză ea.

Alberti citi notiţele de pe mobil.

— Soţii Melas sunt curaţi. A avut loc o anchetă cu privire la moartea primului soţ, dar a fost vorba de un accident. Plecase la cules de ciuperci

lângă Torino şi a alunecat într-o prăpastie. S-a întâmplat acum treisprezece ani.

Colomba făcu un calcul rapid: Tommy trebuie să fi avut şase ani pe atunci.

— Femeia a mers şi ea?

— S-ar părea că nu. Vă gândiţi la un omor între soţi?

— Mă gândesc la orice.

— Cât despre sergentul Lupo... vreţi povestea scurtă sau pe cea lungă?

— Cea scurtă.

— Se bănuieşte că mai lua câte-o şpagă când era la Florenţa. Procesul a fost prescris, dar el a fost transferat în provincie, unde nu putea să facă niciun rău.

Colomba era atât de concentrată încât nu observă lumina roşie. Era un semafor cu baterie, cum se folosesc pe şantiere, sincronizat cu unul aflat la doi kilometri mai la vale ca să alterneze sensul de mers. Colomba se pomeni în faţa unui plug de zăpadă şi izbuti să evite ciocnirea frontală numai trecând peste un şir de conuri de semnalizare. Se opri după o sută de metri, cu inima bătându-i nebuneşte. Ieşi să ia o gură de aer, amintindu-şi abia atunci că-l lăsase pe Alberti în telefon. Îşi recuperă mobilul de pe podeaua maşinii: apelul se întrerupsese, dar în loc să sune înapoi scoase din buzunar bileţelul cu numărul lui Pala.

— Mă bucur să vă aud din nou, zise el când secretara făcu legătura.

— Voiam să vă mulţumesc că nu i-aţi povestit nimic lui Lupo.

— Doar v-am promis.

— Da, ştiţi...

Colomba nu ştia prea bine ce să spună, se ruşinase ca un adolescent care vrea să cumpere un film porno de la chioşc. Rămase tăcută.

Pala păru să înţeleagă.

— Vreţi să faceţi o programare?

— Se poate să vin acum? întrebă ea dintr-o suflare.

— Nu merge aşa, Colomba...

— Ajung în cinci minute.

Ajunse în zece, parcând cu botul într-un troian.

•

Caterina o însoţi într-o tăcere glacială până la biroul ei.

— Sunteţi înarmată? întrebă ea.

— Ăăă...

Caterina întinse mâna.

— E de-ajuns încărcătorul? întrebă Colomba.

— Doar azi. Data viitoare vă dau afară. Şi vreau şi glonţul de pe ţeavă.

Colomba descărcă arma, iar Caterina prinse glonţul din zbor.

— Bune reflexe.

— Trei fraţi. Toţi trei vânători. Am văzut puşti şi gloanţe de când eram mică.

— Mergeţi şi dumneavoastră la vânătoare?

Caterina zâmbi, scoţând vârful rozaliu al limbii printre dinţi.

— Nu cu puşca.

În seara aceea, Pala părea o copie proastă de James Bond, într-un costum complet alb, ochelari şi sandale.

— Cum se simte Tommy? îl întrebă ea.

— Aşa şi-aşa. A fost transferat într-un centru de plasament. Dacă procesul se sfârşeşte prost, ce o să se-ntâmple?

— Persoanele ca Tommy nu pot fi judecate, ştiţi şi dumneavoastră asta, zise Colomba. Magistraţii o să examineze rapoartele experţilor, o să-şi decline competenţa şi o să-l încredinţeze unui orfelinat pentru executarea pedepsei.

— Cât timp?

— Greu de spus. Dar nu se-ntâmplă de azi pe mâine. Magistratul e foarte prudent, vrea să vadă arma cu sângele curgând de pe ea. Iar eu sunt convinsă că arma nu există.

Doar dacă nu pune Leo vreuna, îşi zise.

Pala îşi puse mâinile pe burtă şi înclină fotoliul pe spate.

— De ce aţi hotărât să vă întoarceţi la mine?

Colomba nu ştia ce să răspundă, nici ei nu-i era clar.

— La Roma e un individ pe care-l văd... pe care-l *vedeam* de câte ori mă duceam la secţie. Zbiară la toată lumea şi zice că Papa vorbeşte cu el prin televizor.

— Cred că există câte unul în fiecare oraş.

— M-am întrebat mereu ce-l face atât de sigur că Papa vrea să-i vorbească exact *lui*. Ce-l face să se simtă atât de important?

— Şi dumneavoastră îl auziţi pe Papă?

— Nu, dar nu ştiu câtă încredere să am în mine. Mi-e teamă că dorinţele mele primează înaintea realităţii. Mi-e teamă că mă fixez doar asupra celor care sunt pure coincidenţe.

— Vreţi să vorbim despre asta?

— Nu.

— Înţeleg... Dorinţele acestea au vreo legătură cu întoarcerea acasă a iubitului dumneavoastră?

Colomba fu luată prin surprindere.

— Vă referiţi la Dante?

— Da. Care e problema?

— Nu eram iubiţi. Doar prieteni. M-a ajutat la anchetele mele şi mi-a oferit nişte cine la hotelul lui, dar nu mă culcam cu el.

— Şi totuşi, am impresia că relaţia voastră e intimă.

Colomba îşi frământă degetul rănit.

— Am împărtăşit nişte lucruri importante, dar nu e genul meu. Suntem prea diferiţi. E cea mai inteligentă persoană pe care o cunosc, dar e şi paranoic, bunul-simţ şi legile i se par nişte prostii...

Ridică din umeri.

— Nu crede în nimic şi nimeni.

— Nici în dumneavoastră?

— În mine da. Şi rău a făcut.

— Pentru că nu aţi reuşit să-l salvaţi.

Colomba simţi că o podidesc lacrimile.

— Duceţi-vă dracului! Daţi-mi un şerveţel!

Pala îi aruncă o cutie de Kleenex fără să spună nimic. Colomba îşi suflă nasul şi se ridică.

— Ne vedem altă dată.

— Încă avem timp.

— Eu nu.

— Cinci minute, haideţi să încercăm, zise Pala cu blândeţe, convingând-o să se aşeze. Aveţi nişte limite, Colomba, ca toate fiinţele omeneşti, şi suferiţi din pricina experienţei cumplite prin care aţi trecut, dar mă îndoiesc că auziţi voci din televizor. N-aţi venit aici ca să aflaţi dacă mai sunteţi o persoană raţională, ci dacă puteţi avea încredere în dumneavoastră şi în judecăţile pe care le faceţi.

— Iar răspunsul e...?

— Trebuie să vi-l daţi singură, din păcate. Viaţa e un efort şi din acest punct de vedere. Nu ştiu ce vă chinuie, Colomba, dar sunt convins că veţi alege calea cea bună.

— Numai să nu fie doar în mintea mea.

— Mergeţi pe ea oricum şi vedeţi unde vă duce. Întotdeauna există un răspuns, în cele din urmă.

7.

Operaţiunea era aproape de final. Trupele de intervenţie, ajutate de agenţi de la mai multe forţe de ordine, securizaseră cartierul lui Romero şi îi trecuseră pe toţi locuitorii printr-un filtru. La operaţiune participau cam

cinci sute de oameni, agenţi din tot nordul Italiei, iar secţia locală îi trimisese în stradă şi pe cei care lucrau cu fundul lipit de scaun. Unul dintre ei părea o gorilă cu ţeasta rasă. Era inspectorul Claudio Esposito, care ceruse şi obţinuse transferul în Nord, ieşind din Brigada Mobilă. Acum lucra la Resurse Umane: program de birou, colegi care se purtau cu mănuşi cu el ca să aibă parte de concedii şi favoruri, pistolul care se prăfuia în seif.

Esposito trebuia să direcţioneze traficul, dar după ce îl salută pe chestor să îndreptă spre singurul magazin cu tutun din interiorul perimetrului. Era plin până la refuz cu poliţişti şi oficiali care făceau un vacarm infernal, iar Santini se aşezase la singura masă de afară, făcut ciuciulete din cauza ploii, cu paltonul închis până sub gât şi basca irlandeză trasă pe nasul acvilin.

— Ai văzut ce circ? îl întrebă.

— Acum e mereu la fel.

Santini vârî în gură o ţigară şi Esposito i-o aprinse cu o brichetă Zippo cu imaginea lui Mussolini, apoi se aşeză.

— Se spune că-l căutăm pe Bonaccorso. Parcă era în Siria.

— Se pare că nu.

Santini îi povesti pe scurt despre epava pe care o descoperiseră. Era o informaţie clasificată, dar Esposito demonstrase că ştia să-şi ţină gura.

— Am găsit bărci de salvare şi cu siguranţă nemernicul ăla avea şi el una, concluzionă el.

— Şi ce voia să facă aici? Punea la cale un atentat la Linate?

— Ai grijă ce tâmpenii scoţi pe gură, poate ajungi să le şi crezi, zise Santini.

Esposito chicoti.

— Eu cred ce-mi spuneţi dumneavoastră să cred, *dottore*.

Printre calităţile lui Esposito se număra şi loialitatea.

— Şi Torre?

— Dacă Bonaccorso e viu, deşi nu cred, sigur nu l-a cărat după el. *Parce sepulto*[4].

Îl privi pieziş de sub beretă.

— Nu face mutra aia tristă, te călca pe nervi.

Esposito dădu din umeri.

— *Dottoressa* cum a încasat vestea?

— Du-te, găseşte-o şi întreab-o. S-a întors unde stătea şi înainte.

Esposito ceru o *grappa*.

— Mai bine nu. Mă face să mă simt ca dracu' pentru că nu-mi dedic existenţa să-l caut pe Torre.

---

[4] Eneida, III, 41; în traducere liberă înseamnă „iartă-i pe cei morţi". (*n. red.*).

— Are acelaşi efect asupra tuturor, zise Santini.

La intrarea în blocul lui Romero îşi făcu apariţia un grup de agenţi în civil, printre care şi Di Marco, singurul fără *carapace* antiglonţ.

— Am impresia că dragul nostru colonel se crede invulnerabil, zise Esposito.

— E un dur, ce să mai, îşi tunde barba cu pistolul.

În clipa aceea lui Santini îi ţiui mobilul: recunoscu numărul de interior al biroului său.

— De ce îmi foloseşti telefonul?

Alberti uitase, fusese prea ocupat să se ia la trântă cu sentimentele sale de loialitate.

— Al meu e la reparat, *dottore*, zise în grabă. Tocmai vă lăsam nişte documente la semnat.

— Aşa, şi?

— Am făcut o prostie... Am ajutat-o pe *dottoressa* cu un nume. Credeam că e ceva de rutină...

Di Marco arătă cu degetul în direcţia lui, Santini închise ochii şi îşi imagină că zboară cu un avion de vânătoare până la birou şi-l mitraliază pe Alberti prin fereastră.

— Un nume din Milano, presupun.

— Da. Dar nu mi-a spus că...

— Ştii că o interesează un singur lucru, nu mă lua de prost! îl întrerupse Santini.

Urmă o clipă de tăcere.

— M-a întrebat şi de un dublu asasinat din apropiere de casa ei. Credeţi că are vreo legătură?

Santini muşcă filtrul ţigării cu atâta putere că îl rupse.

— Fă-mi un raport şi lasă-mi-l pe birou, măcar să ştiu de ce moarte mor. Şi ţine-ţi gura. Dacă se află ceva, de data asta ai dat de dracu'.

Santini închise. Colonelul se oprise lângă el.

— Fă-i loc, Esposito.

— Nu-i nevoie, haideţi să facem câţiva paşi, zise Di Marco.

Santini merse încet alături de el până în spatele blocului, unde era instalată echipa de coordonare a operaţiunii şi fuseseră parcate blindatele. Tot acolo erau adunaţi şi străinii care nu aveau permisul de şedere sau viza în regulă, vreo treizeci de arabi şi africani, femei şi copii. Cu toţii strigau, şi poliţiştii, şi persoanele reţinute, iar copiii plângeau.

— Aţi găsit ceva în apartament? întrebă Santini dezlipindu-şi privirea de la spectacolul gălăgios; era sătul de astfel de scene.

— Nicio moleculă, deocamdată. Însă vecina l-a descris perfect pe

Bonaccorso. A locuit acolo mai bine de un an, chiar dacă nu prea se arăta la faţă. Apoi a fugit când a fost identificată *Chourmo*.

— L-a avertizat cineva. Libienii?

— Acum nu mai contează.

Di Marco îşi îndreptă privirea spre fereastra lui Romero.

— Vecina a mai descris o persoană, care a atacat-o aseară şi i-a ameninţat cu moartea pe ea şi fiul ei. O femeie frumoasă, cu păr scurt, ochi verzi...

Di Marco se opri şi se uită la Santini, dar aceasta nu reacţionă.

— Ei bine?

Santini îşi ciupi mustăţile.

— Ei bine, ce? Nu ştiam că a venit aici Caselli, dar nici nu sunt aşa de uluit.

— Caselli e problema dumneavoastră, *dumneavoastră* trebuie s-o ţineţi în frâu.

Santini îşi aprinse altă ţigară, descoperind că-i furase bricheta lui Esposito. Îl ascunse pe Mascellone în palmă.

— Nu mai lucrează şi nici nu mai locuieşte la Roma. Iar dumneavoastră aţi fost cel care a făcut-o să asiste la marile manevre subacvatice.

— Speram să recunoască un cadavru şi să ne lase-odată în pace. Care erau şansele să găsească ceva util astfel încât să se apuce să-l caute din nou pe Torre?

Santini deschise gura să spună că habar n-avea, dar nu izbuti să rostească niciun cuvânt. Un val de aer cald îl împinse din spate cu forţa unui TIR şi-l aruncă în Di Marco, ridicându-i pe amândoi în aer, zguduindu-i cu un muget care acoperea tot, inclusiv ţipetele lor. Santini se lovi cu bărbia de bordura trotuarului. Di Marco se lăsă să cadă uşor, cum învăţase la cursul militar, dar nimeri un tomberon şi îşi rupse ambele încheieturi.

Nici Di Marco, nici Santini nu-şi pierdură cunoştinţa. O văzură, aşadar, pe vecina lui Romero aruncându-se cuprinsă de flăcări de la etajul al doilea, ţinând în braţe ceva ce semăna cu un copil.

CAPITOLUL IV

1.

Dante priveşte ceea ce a fost cândva bucătăria Cutiei, chiar dacă acum nu a mai rămas aproape nimic din ea. Fereastra e distrusă, peretele e o dărâmătură.

Leo stă aşezat pe o ladă răsturnată. Lângă el e întins frigiderul, pe care a aşezat aragazul de campanie. Îi face semn să se apropie. Iar Dante se supune. Ce altceva să facă? Să fugă? E extenuat şi înfrigurat, barometrul interior a explodat.

— Ai înjunghiat-o pe Colomba, spune cu toată groaza pe care izbuteşte să o simtă în starea lui. Ai ucis-o...

Simte că e tras în jos de vortex, nu poate decât să cadă în mizeria din locul acela infam.

— Şi-a revenit, zice Leo.

— Am văzut sângele, am văzut...

Leo îi aruncă un pachet de Marlboro şi o brichetă.

— N-am spus că nu i-am făcut rău. Fumează şi relaxează-te.

Cu mâinile înmănuşate, Dante îşi vâră în gură o ţigară. Gustul de tutun e minunat, îşi imaginează efectul nicotinei. Dar scuipă ţigara după ce trage jumătate de fum şi îi aruncă pachetul înapoi. O aruncare slabă, pachetul nu ajunge nici măcar la frigiderul pe care răpitorul lui toarnă cafea în două păhărele de plastic.

— Nu vreau nimic de la tine! spune Dante. Iar cafeaua poţi să ţi-o bagi undeva!

— Nu te mai agita atâta! Dacă aş fi vrut s-o ucid pe Colomba aş fi răsucit lama în partea cealaltă – ţac! – şi gata cu artera.

Soarbe din cafea.

Leo ştie să mintă atât de bine că Dante nu reuşeşte să vadă semnele caracteristice. Dar dacă spune adevărul?

— Îţi pasă de ea?

— Nu avem timp de palavre.

Cu o mişcare a braţului, Leo măturăaragazul de campanie, iar cafetiera se răstoarnă, împroşcând în jur şi rostogolindu-se spre el. Dante îşi zice că ar putea s-o folosească pe post de armă, dar când încearcă s-o apuce constată că a dispărut sub zece centimetri de apă.

— Ce dracu' se-ntâmplă? întreabă mişcându-şi picioarele.

I se pare că apa se infiltrează prin podeaua bucătăriei. Apă radioactivă.

— Nimic.

Apa îi ajunge deja la călcâie. Acum curge şi din tavan, se prelinge pe pereţi. Miroase a ozon şi kerosen. Dante încearcă să ajungă la ieşire, dar alunecă şi cade. Pluteşte pe spate, în poziţia mortului.

— Ajutor, radiaţiile!

— Nu de radiaţii trebuie să te temi, frăţioare, zice Leo aplecându-se deasupra lui.

Dante se zbate, încearcă în zadar să se ridice în picioare. Costumul îl ţine

la suprafaţă ca un colac, dar îl împiedică să revină la o postură normală.

— Dar de ce?

— Nu de ce. De cine.

Leo mai spune ceva, dar zgomotul torentului îi înghite glasul. Dante e dus de curent ca un dop de plută.

Acum Leo e un punct mic printre dărâmături. Vocea lui e un zumzet electric. Flutură mâna în semn de salut, pe urmă dispare printre valuri.

Apoi fălcile apei se închid deasupra capului lui Dante şi înghit totul.

2.

Pe înserat, Colomba înapoie Peugeotul 208 la service-ul din Portico. Loris tocmai închidea, dar chiui de bucurie când o văzu.

— Credeam că ai dispărut cu podoaba mea! Te-ai purtat frumos cu ea?

— Da. Rabla mea?

— Am terminat-o acum juma' de oră. Nu ştiam cum să dau de tine.

— Mai bine.

Îi aruncă brelocul.

Loris controlă meticulos *podoaba*, apoi o conduse la Panda-ul ei. Maşina veche fusese spălată pe dinăuntru şi pe dinafară, iar îndoiturile caroseriei fuseseră îndreptate. Arăta dacă nu ca nouă, cel puţin nu furată de la fiare vechi. Prin comparaţie cu 208-ul, însă, motorul ei părea o băşică.

— Ţi-am schimbat şi filtrul de aer şi ambreiajul, zise Loris. Şi aveai un cuib de viespi sub banchetă, din fericire era gol. Îţi găsesc alta mai ca lumea cu bani puţini.

— E o amintire.

— Importantă?

— E a tatălui meu. O folosea doar să meargă la ţară la Mezzanotte, cum fac şi eu. Pentru drum lung avea o Skoda.

Încă îşi amintea parfumul husei de piele a volanului.

— Deci chiar eşti de pe-aici.

— Doar din partea tatii. Bunicul meu lucra la Sant'Anna Solfara, iar când au închis rafinăria s-a mutat la Roma. Trebuie să-mi vând un rinichi ca să te plătesc?

— Nu e partea corpului tău care mă interesează cel mai mult, zâmbi el.

— Nu mai pot de râs.

În birou, imaginea transmisă la un televizor cu diagonala de 51 de centimetri se reflecta în gemuleţul rabatabil folosit la predarea

documentelor. Străfulgerată, Colomba ridică ochii şi văzu înscrisul ĂLAICEPS EIŢIDE deasupra jerbelor de apă ale unei autopompe îndreptate spre o masă fierbinte de fum negru. Imaginea se schimbă, transmisă acum dintr-un elicopter care zbura la altitudine mică, prezentând un covor de ambulanţe şi maşini de poliţie şi, în cele din urmă, blocul în care Colomba intrase cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă: se prăbuşise în el însuşi ca un suflé de ciment din care nu mai rămăseseră în picioare decât pereţii exteriori.

Loris spuse ceva, dar Colomba nu-i dădu atenţie şi înşfacă telefonul, mulţumind cerului că nu-l aruncase încă. Alberti îi răspunse ieşind din sala agenţilor, unde cu toţii priveau aceleaşi scene de la televizor. O informă că Santini şi Di Marco erau la Urgenţă, dar că starea lor nu era gravă. Lipseau însă douăzeci de agenţi şi militari şi şapte locatari. Se vorbea despre o scurgere de gaze, dar nimeni nu credea că fusese un accident şi cu toţii se gândeau la un singur vinovat, chiar dacă oficial nu spuneau nimic.

Leo.

Colomba plăti reparaţia cu gesturi automate şi tot la fel se îndreptă spre Mezzanotte la volanul Fiatului Panda care mirosea a detergent şi pin. Loris îi schimbase şi lanţurile, pusese unele noi care clănţăneau mai puţin. Colomba nu le-ar fi auzit oricum. În minte avea imaginea lui Leo gata să apese pe buton, cerându-i să aleagă între o viaţă printre dealuri sau o moarte rapidă. Dacă ar fi răspuns greşit? Ar fi avut timp să-şi dea seama sau s-ar fi terminat totul într-o străfulgerare?

Colomba fusese deja implicată în trei atentate cu explozibil şi scăpase de fiecare dată la mustaţă. Cam ca japonezul care era la Hiroshima când a fost aruncată bomba nucleară – scăpase şi se mutase la Nagasaki la timp cât s-o încaseze şi pe a doua. Dacă ar fi existat şi o a treia, poate că n-ar mai fi supravieţuit. La fel şi în cazul ei.

Colomba se întoarse în casă şi abia îşi scosese bocancii când văzu o coloană de girofaruri alunecând pe coasta dealului. În loc să dea buzna în curte cum se temuse, cele două maşini ale carabinierilor şi cele două dube fără numere de înmatriculare se opriră de partea cealaltă a gardului. Pasagerii se adunară în faţa porţii. Colomba îi recunoscu pe Lupo şi echipa lui. Îşi puse geaca şi ieşi în prag, având grijă să ţină mâinile depărtate de corp.

— Sunt arestată?

Lupo se apropie de gard având pe chip o expresie amuzată.

— Nu, *dottoressa*. Dar după ce s-a întâmplat la Milano riscul de atentate a fost ridicat la Alfa Unu.

Asta însemna atac în desfăşurare.

— Am primit ordin să întărim zonele sensibile. Şi să le deminăm.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

— Sunteţi pe lista persoanelor aflate în pericol, *dottoressa*.

— E un pericol minim, amândoi ştim asta.

— Am prefera să nu riscăm. De dragul dumneavoastră şi al vecinilor.

— Nu am vecini...

— Geniştii sunt din Perugia, mi-au făcut favoarea să ajungă aici imediat, zise Lupo ignorând observaţia.

Colomba dădu cu pumnul în plasa porţii, Lupo făcu un salt înapoi.

— Aşa vreţi să jucaţi, domnule sergent?

— Nu. *Dumneavoastră* aţi vrut să jucăm aşa. V-am rugat în genunchi să colaboraţi.

Făcu semn unuia dintre geniştii care se echipase deja. Acesta se apropie.

— Locotenentul Franchini, spuse cu un puternic accent napoletan. Mai e cineva în casă?

— Nu.

— O să dureze câteva ore. Dacă vreţi, puteţi să mergeţi la plimbare.

— Nu, mulţumesc. Prefer să mă uit.

— Dar din zona de siguranţă din afara perimetrului. Astea-s regulile.

Colomba nu se putea opune şi nici nu încercă.

— Vă chinuiţi degeaba, domnule locotenent.

— Întotdeauna sper asta. Aveţi materiale explozibile în casă?

— Doar o cutie de gloanţe în dulapul de sub chiuveta din bucătărie.

— Uşile sunt deschise?

— Da.

— Foarte bine. Poftiţi afară, vă rog, îi mai spuse făcându-i semn.

Colomba ieşi, de nervi îşi aprinse o ţigară şi se sprijini de portbagajul uneia dintre maşini. Franchini şi un coleg mai tânăr îşi puseră echipamentul care le făcea corpul enorm, membrele scurte şi capul – ascuns sub ochelarii de protecţie şi casca neagră – minuscul. Examinară încet terenul de până la casă cu două detectoare portabile, apoi locotenentul introduse fibra optică prin gaura cheii şi se asigură să nu fie nimic periculos de cealaltă parte.

— Nu credeţi că exageraţi? îi strigă Colomba.

— Nu vă faceţi griji, doamnă, ştim ce facem, zise Martina, care rămăsese la doi paşi de ea ca s-o ţină sub supraveghere.

— Cum să nu! Şi pentru tine sunt *dottoressa*.

Locotenentul extrase cu băgare de seamă fibra optică.

— Sunt prea multe chestii pe-acolo! îi strigă unui al treilea genist rămas lângă dubă, iară costum de protecţie. Trimite robotul!

— Vorbiţi serios? izbucni Colomba.

Nimeni nu-i răspunse şi avu impresia că toţi cei de faţă urmau indicaţiile precise ale unui scenariu menit s-o enerveze la maximum.

Al treilea genist deschise uşa dubei şi coborî robotul cu ajutorul platformei hidraulice. Semăna vag cu Wall-E, pe fiecare parte avea trei roţi cu şenile şi mai mulţi cleşti neliniştitori. Genistul montă un trepied şi deschise pe el panoul de comandă, prevăzut cu un mic ecran LCD. Acţionă o manetă şi robotul porni şenilele, săpând o pistă în zăpadă. Avea pe el un aparat de detectare a radiaţiilor, un endoscop, un *sniffer* pentru particulele de explozibil şi un aparat de bruiaj pentru eventualele comenzi prin radio. Putea fi dotat şi cu un mic tun cu apă sub presiune, dar din fericire o cruţaseră de asta.

Robotul introduse camera de luat vederi prin uşa deschisă. Colegul din faţa monitorului mări imaginea şi verifică vasele murdare ale Colombei.

— Nu se vede nimic, spuse prin radio.

Geniştii intrară cu prudenţă. În şi sub mobilier găsiră numai resturi uscate de mâncare şi praf. Când terminară de examinat parterul, robotul urcă scara dinăuntru, lăsând dâre de mocirlă pe pereţi şi gemând asemenea lui Godzilla. Lupo porni pe urmele lui şi Colomba alergă după el.

— Nu sunteţi genist, domnule sergent!

— Trebuie să supraveghez operaţiunea. Faceţi o plângere la Comandament, *dottoressa*.

— Nu faceţi decât să profitaţi de situaţie!

Lupo se aplecă spre ea.

— Da, zise cu glas încet. Şi nici nu ştiţi cât de mult mă bucur. Bruno, condu-o, te rog, afară.

Sergentul se apropie să execute ordinele, dar privirea Colombei îl îngheţă. Se întoarse în spatele ecranului, fixând cu privirea gâtul celui de-al treilea genist, care se prefăcu că nu observă nimic.

Terminară să verifice la etaj şi cu toţii se întoarseră jos în aceeaşi formaţie. În trecere, robotul se lovi de chiuvetă, dărâmând o farfurie care se făcu ţăndări pe podea. Colomba i se plânse operatorului.

— Scuze, spuse el roşind.

Robotul se întoarse în curte, Lupo se aşeză pe treapta din faţa intrării în casă. Colomba se uită în jur, căutând o piatră pe care să i-o arunce în căpăţâna spână, dar nu o făcu pentru că Martina veni la ea în fugă.

— Geniştii au găsit ceva. Trebuie să ne îndepărtăm, domnule locotenent!

— Serios? întrebă Lupo liniştit. Unde?

— În spate. În magazia de lemne.

— Ok. Afară toată lumea!

Pe ecran, cei doi genişti stăteau pe vine în zăpada de lângă depozit.

— Ce e? întrebă Colomba.

Operatorul îi arătă semnalul detectorului.

— E la o adâncime de jumătate de metru, spuse el. Ceva metalic, şi nu pare un tub. Vă spune ceva?

— Nu.

Cei doi genişti săpară cu mâinile, mutând pământul gram cu gram. Când ajunseră în apropierea obiectului, unul dintre ei vârî hotărât mâna în groapă şi îl scoase. Despături faţa de pernă în care era înfăşurat.

— E-n regulă, spuse prin radio, scuturând obiectul. E doar un ciocan vechi.

Abia apoi observă privirea îngrozită a colegului său. Se uită mai bine.

În vârful ciocanului era înfiptă o ureche de om.

3.

Colomba aştepta tolănită pe canapeaua din bucătăria plină de urme de şenile şi mocirlă şi se uita la televizor. Numărul persoanelor dispărute în urma atentatului scăzuse la cinci, al morţilor urcase la şapte. Lupo se întoarse cu câteva minute înainte de 1 noaptea.

— Cadavrului lui Melas îi lipsea o bucată de ureche. Medicul legist spune că fragmentul de pe ciocan se potriveşte şi că s-a conservat bine datorită frigului. Avem arma crimei.

Colomba nu spuse nimic.

— Aş fi preferat să mi-o predaţi dumneavoastră de bunăvoie sau să mă fi lăsat să fac percheziţia. Aşa, în schimb, totul o să fie mai complicat.

— E imposibil ca Tommy să fi săpat o groapă fără să-mi dau seama. Şi aş fi văzut urmele în zăpadă.

— Ştiţi, *dottoressa*, la asta mă gândesc şi eu. Aşa că nu pot decât să-mi închipui că aţi găsit-o dumneavoastră şi aţi ascuns-o ca să încercaţi să-l protejaţi pe băiat.

— S-o îngrop aici, când aveam la dispoziţie atâtea alte locuri? Fiţi serios. Mai degrabă a îngropat-o cineva care se grăbeşte să închidă cazul şi care, ce să vezi, azi s-a hotărât să vină cu un detector de metale.

— Arătaţi puţin respect faţă de uniforma mea!

Colomba îl fulgeră cu privirea.

— Dar dumneavoastră ce respect aveaţi faţă de uniformă când luaţi mită?

Lupo strânse din dinţi.

— Procesul-verbal de confiscare îl facem mâine, împreună cu tot restul.

Ne vedem la 8 în biroul meu.

Colomba aşteptă să se îndepărteze caravana, cu excepţia maşinii care primise sarcina s-o calce pe nervi şi care rămase pe uliţă, la câţiva metri de gard. Era prea întuneric să vadă cine era la volan, dar ştia că urma să rămână acolo toată noaptea şi să aibă grijă ca ea, Colomba, să nu plece.

Du-te dracului, *oricine-ai fi*.

Cotrobăi prin frigider după ceva de băut. Nu găsi nimic, însă în cămară, expirate cu un an înainte, găsi o cutie de şase doze cu un amestec de cola şi rom. Aveau un gust cumplit, cu atât mai mult cu cât erau la temperatura camerei.

Îmbrăcă din nou geaca şi târî un scaun sub micul portic de la intrarea de serviciu, ascunsă vederii celui care o supraveghea. Adună cu picioarele nişte zăpadă, înfipse dozele în grămăjoară cât să ajungă la ele, apoi începu să le golească. Când ajunse la a treia, lichidul se răcise exact cât trebuie. Bătea un vânt tăios şi temperatura coborâse sub zero grade. Lupo îşi dusese răzbunarea la bun sfârşit, Di Marco urma să vină la scurt timp după aceea, era sigură de asta. Dacă n-ar fi fost explozia, poate ar fi închis măcar *un* ochi la amestecul ei în anchetă, dar aşa... Putea fi ultima ei noapte în libertate.

Se uită la ceasul de la mână, un model bărbătesc de oţel care fusese al tatălui ei, cu cifrele şi braţele fosforescente.

Era ora 2. Dacă era ultima ei noapte, măcar s-o folosească la maximum.

4.

La 2:10, Martina şterse parbrizul aburit şi se aşeză înapoi sub pătură. Din ce motiv fusese uitată în maşina de serviciu – nu ştia, dar era fericită ţinând cont de temperatura de afară. Nu putea să ţină motorul pornit, pentru că se auzea de la kilometri întregi. Nu protestase când Lupo îi încredinţase noaptea albă, chiar dacă depăşise deja cu mult limita legală a orelor de lucru peste program. Lupo nu-i avea la inimă pe cei care-i puneau ordinele la îndoială, le spunea *sindicalişti* şi îi îndepărtase pe toţi care nu răspundeau la *spiritul de familie*, adică nu-i dădeau lui dreptate în toate privinţele. Martina se obişnuise, dar abia aştepta să plece într-un oraş mai mare, unde şeful să nu-i bage mâna-n buzunare şi adjunctul să nu fie atât de tâmpit. Acum că existau şanse ca plecarea să se concretizeze, nu mai putea sta locului de nerăbdare, în ciuda mustrărilor de conştiinţă şi a îndoielilor care o chinuiseră.

Îşi puse în ureche o cască de la telefon şi porni aplicaţia *Radio Ananas* ca

să asculte noutăţile de la Milano – numărul victimelor crescuse la zece –, fixând în continuare cu privirea silueta Colombei, care intrase în casă şi se mişca în contre-jour. Pe Martina o călcase pe nervi încă de când o văzuse prima oară, cu atitudinea ei de *ştie-tot*, iar acum cu atât mai mult cu cât o obliga să facă o noapte albă. Dacă lăsau oameni ca ea să intre la Brigada Mobilă, Martinei îi era limpede că fusese o alegere bună să intre la Carabinieri. *Ce distracţie dacă lucram împreună*..., îşi zise.

Zăpada începu să cadă din nou, fină ca praful. Vântul care bătea aproape de pământ înghiţea fulgii în vârtejuri care sclipeau la lumina lunii pline. Apăreau şi dispăreau, alunecau înăuntrul şi în afara umbrelor aruncate de copaci...

Zăpada contură silueta unui bărbat, aflat în picioare în faţa maşinii.

Martina aprinse instinctiv farurile, iar fulgii se transformară în particule de fosfor aprins care şterseră orice urmă. Le stinse imediat blestemându-şi prostia şi pe retină îi rămase negativul unui drum alb presărat cu puncte negre şi al unei siluete neclare. Martina clipi de câteva ori, iar silueta se risipi. Pentru orice eventualitate, se uită spre casă – Colomba era încă înăuntru, îi văzu umbra mişcându-se la parter.

Poate e individul care antrenează câinii, *a fost să le dea de mâncare animalelor*, îşi zise. Martina îi auzea cum latră în întuneric, comunicând cu alţi câini risipiţi prin vale. Cine ştie ce dracu' aveau să-şi spună tot timpul. Poate că pentru ei era un fel de WhatsApp. *Ce-ai mâncat azi*? *Tot crochete*? *Da*, *apoi m-am lins temeinic în fund*.

Martina chicoti de una singură, apoi văzu din nou umbra evanescentă a bărbatului. Acum părea să se mişte, după curba pe care o făcea cărarea. Silueta i se părea cumva cunoscută, chiar dacă n-ar fi ştiut să spună de ce.

Deblocă portiera şi o întredeschise. O rafală de ace îngheţate o lovi în ceafă, făcând-o să se înfioare. Poate nu merita să iasă pe vremea asta de rahat să identifice pe cineva care era posibil chiar să locuiască prin zonă. Era aproape sigur stăpânul câinilor care voia să verifice dacă animalele erau bine.

Şi totuşi...

Şi totuşi câinii continuau să latre. Nu erau zgomotele bucuroase prin care salutau un prieten uman. Era lătratul unor fiare de pază care adulmecă un străin.

Bun, se întrebă Martina în clipa aceea de nehotărâre, *să mă duc să verific cine e sau mă prefac că n-am văzut nimic*?

Clipa trecu, iar Martina luă decizia greşită.

5.

La 2:59, Colomba termină să se echipeze şi luă micul rucsac în spate. În el avea o lanternă electrică ecranată cu bandă adezivă, două mănuşi de bucătărie şi un levier pe care-l găsise sub chiuvetă, precum şi două rachete de zăpadă din anii ’70. Dacă şi Leo avusese o pereche, îşi spuse Colomba, probabil că le folosise în noaptea în care îi ucisese pe soţii Melas. Şi îl cruţase din cine ştie ce motiv pe Tommy. Cum, dintr-un motiv la fel de neclar, o cruţase şi pe ea la Milano în loc s-o arunce în aer odată cu blocul.

Detesta gândul ăsta.

În loc de geaca îmblănită luă o geacă de schi. Ieşi pe uşa din spate, unde nu putea fi văzută de persoana care o supraveghea. Se deplasă cât de repede era în stare prin întuneric până la marginea curţii, ascunsă de nucii scheletici. Dincolo de gard – numai întunericul ondulat al câmpurilor, separate de ea printr-o pantă abruptă de vreo zece metri. Era aproape imposibil să cobori din pricina murilor şi a zonelor în pericol să se surpe, dar Colomba cunoştea bine traseul.

Se agăţă de ramurile cele mai joase şi le folosi ca să ajungă la jumătatea pantei, pe urmă se lăsă să alunece, evitând pietrele care se iţeau de sub stratul de nea. Se opri cu picioarele afundate până la genunchi în zăpadă, apoi îşi puse rachetele, chinuindu-se să le prindă. Mai folosise rachete în timpul şcolii de ofiţeri, dar fuseseră din plastic; acestea, în schimb, păreau să fi ieşit dintr-un film despre Al Doilea Război Mondial. Păşi de câteva ori ca raţa, aşteptându-se să se afunde, dar nu se întâmplă asta. În chip misterios, echipamentul de război funcţiona.

Rămânând sub culmea care o ascundea oricăror ochi iscoditori de pe uliţă, se îndreptă spre luminile galbene ale dealului din faţa ei. Era un urcuş constant şi, odată ce consumă şi ultimele resturi de alcool din sânge, începură s-o doară gambele şi splina, apoi şi spatele. Fu nevoită să se odihnească des, o dată chiar să aştepte ca o familie de mistreţi să-şi termine masa. Ajunse la marginea sătucului Montenigro la 5, epuizată şi îngheţată.

Se aşeză să-şi tragă răsuflarea pe o piatră curăţată de zăpadă şi sărbători bând ultima doză de cola cu rom, apoi studie micul sat. Era pustiu şi întunecat, ca un oraş-fantomă. Singura geană de lumină provenea de la maşina carabinierilor parcată în faţa casei soţilor Melas, la capătul uliţei. Sperase ca Lupo să-şi fi retras oamenii măcar de-acolo, dar se înşelase.

Târându-se pe povârniş, Colomba ajunse la capătul opus al drumului central din sat, îl traversă, intră pe un teren de fotbal şi ieşi în spatele casei soţilor Melas, sărind gardul.

Din cealaltă parte a casei se auzea vuietul maşinii carabinierilor, cu motorul pornit la relanti, şi un sunet melodios de muzică *lounge* pe fundal. Nu se auzea vocea echipajului, care probabil adormise pe jumătate.

Ţinând lanterna în gură ca să lumineze calea, forţă oblonul de la bucătărie. Folosi lama briceagului, provocând zgomote uşoare care în liniştea din jur i se părură explozii. Fereastra era întredeschisă – *aleluia*.

Colomba se căţără înăuntru şi ajunse lângă chiuvetă. Obiectele însângerate dispăruseră, urmele erau marcate cu banda adezivă a celor de la Criminalistică. Cadavrele şi patul nu mai erau în dormitor, dar sângele murdărea încă pereţii şi tavanul, întunecat şi rugos ca smoala.

Mirosul urât aproape că dispăruse, iar Colomba îi mulţumi temperaturii neîndurătoare şi prevederii celui care oprise centrala. Îşi puse mănuşile de cauciuc şi botoşii de plastic şi începu percheziţia.

Nu găsi nimic ascuns, niciun carnet cifrat, niciun microfilm, nicio capsulă cu otravă. Doar indiciile unei vieţi trăite cu strictul necesar, cu foarte puţine înfloriturі. Mobilier oarecare, culori discrete şi decoraţiuni standard. Câteva suveniruri fără valoare din Grecia, puţine haine de firmă, toate ale ei, în vreme ce ale lui erau de calitate mediocră, gri sau maro, cumpărate de la marile magazine italieneşti. Singurul costum elegant era cel de nuntă, păstrat în husă de plastic şi în aparenţă folosit o singură dată.

Camera lui Tommy nu mai ascundea mistere, însă în dulăpioarele suspendate din sufragerie Colomba găsi şase aparate foto şi îşi aminti că lui Melas îi plăcea să facă fotografii în pădure. Porni unul dintre aparate şi derulă imaginile. Doar elemente de natură, surprinse de cineva căruia îi lipseau cele mai elementare abilităţi artistice. Rare erau cadrele cu o vrabie încadrată şi focalizată complet, cele mai multe erau coroane şi trunchiuri de copac imposibil de distins. Judecând după *time code*, deseori erau trase în rafală la interval de câteva minute.

Pe Melas îl durea fix în cot de fotografii.

Erau doar un pretext să iasă în fiecare zi din casă şi să facă orice venise să facă pe-acolo. S-o spioneze pe ea, să omoare pe cineva, să se întâlnească cu Leo. Soţia lui, în schimb, rămânea acasă cu fiul lor. Era fericită că întâlnise pe cineva care să aibă grijă de amândoi. În fundul dulăpiorului, Colomba găsi o cutiuţă cu vreo cincizeci de carduri de memorie. Era evident că Melas nu voia să fie luat prin surprindere dacă i-ar fi cerut cineva să vadă roadele eforturilor sale.

Colomba înlocui cardul din aparatul foto şi derulă din nou imaginile. Alţi copaci, de data asta în culori de toamnă, alte păsări nefocalizate şi cadre strâmbe. Observă, însă, că mediile se repetau. Nu cumva mai văzuse o dată copacul ăsta gârbovit? Verifică ipoteza introducând cardul precedent într-un

alt aparat şi aşezând imaginea lângă cea dintâi. Da, era acelaşi copac, surprins într-un alt anotimp. Şi povârnişul muntelui era foarte asemănător. Dacă Melas chiar frecventa şi fotografia mereu aceleaşi locuri, ar fi putut să-şi dea seama din fotografii unde mergea... poate. Împrăştie toate cardurile pe patul lui Tommy. Fiecare dintre ele conţinea două sute de imagini, deci cel puţin zece mii de poze pe care să le vadă şi să le noteze. Încercând să nu se gândească la timpul de care avea nevoie, Colomba se puse pe treabă.

6.

La cinci fără douăzeci, Lupo dormea în apartamentul lui de la ultimul etaj al clădirii, amenajat într-un amestec de stil oficial şi texan-mexican. În mica sufragerie, de exemplu, se găseau o masă de şedinţă, un cactus mare de plastic verde şi un poster vechi, în nuanţe de maro, cu Billy the Kid sprijinindu-se în puşcă. Chiar şi înainte să-l porneşti, puteai fi sigur că de la aparatul stereo de bună calitate s-ar fi auzit muzică *Southern* sau *country*. În dormitor, în schimb, era o fotografie uriaşă cu Lupo călare pe un Harley-Davidson cu care călătorise dintr-un capăt în celălalt al Statelor Unite în timpul celei mai frumoase vacanţe din viaţa lui.

Telefonul lui Vice îl făcu să se ridice brusc în capul oaselor.

— Ce e? bălmăji el.

— Martina a dispărut.

Lupo se trezi dintr-odată.

— Cum adică a dispărut?

— Nu puteam să dorm şi am sunat-o s-o întreb dacă vrea să facem schimb sau i-ar prinde bine puţină companie. Ştiu că nu-ţi place să ne schimbăm între noi, dar...

— Asta las-o pe altă dată, zise Lupo, care ştia că Vice îi făcea în continuare avansuri subalternei lui, chiar dacă îi spusese să se abţină.

— Am încercat să dau de ea prin staţie, dar n-a răspuns. La fel şi pe mobil. Am fost să văd ce s-a întâmplat. Maşina încă e la locul ei, dar ea nu.

— Dar Caselli?

— Luminile din casă sunt aprinse, dar n-am vrut să mă apropii. Dacă ar fi ieşit, Martina ne-ar fi anunţat că a luat-o pe urmele ei.

— Aşteaptă-mă unde începe uliţa.

Lupo puse cafetiera pe foc, se îmbrăcă şi bău cafeaua fierbinte citind marcajul termometrului de la fereastră: -1 grad. Se putea şi mai rău. Turnă restul cafelei într-o sticlă goală în care fusese suc de fructe şi îi puse dopul

de plastic, apoi ajunse la Nerone cu jeepul verde moştenit de la Ocolul Silvic. Vice îi arătă unde se află cu ajutorul lanternei stradale setate pe fascicul roşu. Lumina cărămizie îl transformau pe el şi plantele din jur în decorul unui vis urât.

— Ţine, încă e caldă, zise Lupo întinzându-i sticla prin fereastra maşinii.

— Mersi, şefu'.

Vice desfăşură trei metri de fular din jurul gâtului şi bău lichidul dintr-o înghiţitură.

— Am mai încercat s-o sun, dar nimic. Nici acasă nu răspunde nimeni.

— O fi acasă la Caselli? Poate avea nevoie la baie.

— Mai degrabă făcea pe ea. Acordă-i fetei puţin credit, chiar se spetеşte.

Lupo se prefăcu să nu audă comentariul.

— Comunicăm prin telefon, deocamdată nu implicăm centrala. Şi dă-mi lanterna, a mea e descărcată.

I-o smulse din mână şi coborî pe uliţă în viteza întâi, oprindu-se la câţiva metri de maşina abandonată, de care se apropie pe jos. Cheile erau încă în bord, iar pe scaun găsi mobilul şi borseta Martinei. Nici urmă de sânge, din fericire.

Schimbă culoarea fasciculului lanternei şi lumină urmele Martinei, care abia se mai vedeau. Coborâse din maşină la câteva minute după ce începuse să ningă, iar acum paşii ei nu mai erau decât un contur neclar acoperit de fulgi proaspeţi. La fel cum făcuse Colomba cu o săptămână înainte, Lupo se luă după urme ţinând pistolul în mână.

Spre deosebire de ea, însă, el era expert pe teren. Când te cheamă Lupo, eşti obligat de mic să construieşti o strategie de supravieţuire. Şi cum pe atunci era plăpând şi înspăimântat la gândul că ar putea păţi ceva, îşi inventase o descendenţă din triburile indienilor americani din partea unui bunic inexistent pe care îl chema tot Lup – Lupul Cenuşiu. El primise un nume creştin numai pentru că trebuia să trăiască în Italia, dar *în locul din care venea el* i se spunea Micul Războinic. Povestea funcţionase doar puţin timp – la zece ani fusese demascat de faţă cu toţi cei din curtea şcolii –, însă păstrase pasiunea pentru triburile Poporului liber. Şi se străduise şi să le reproducă, pe cât posibil, calităţile. Ştia să distingă urmele şi excrementele a sute de animale diferite, chiar dacă nu vorbea despre asta prea des. Şi ştia să înţeleagă în ce ritm se deplasa un animal, dacă păştea liniştit sau fugea de un prădător.

Martina alergase.

Nu imediat. Coborâse din maşină la viteză normală apoi, după câţiva metri, accelerase în linie dreaptă până la marginea uliţei. Aici, un trunchi doborât marca începutul unei cărări aproape invizibile care tăia câmpurile,

în direcţia opusă casei Colombei. Imediat după trunchi, urmele Martinei păreau să se ia după o altă pereche de paşi. Acum arătau doar ca semnele lăsate de trecerea unei fantome şi Lupo nu izbuti să-şi dea seama dacă erau de bărbat sau de femeie şi nici măcar cât de mari erau. *Martina a ieşit din maşină şi a pornit după această persoană. Dar apoi*?

Urmele se făcură nevăzute sub zăpada proaspătă, dar Lupo avu timp să identifice punctul în care prima pereche de paşi se întâlnise cu cea de-a doua. Observă două rămăşiţe de *semilune*, semnele care rămân când te întorci pe călcâie, târând pe zăpadă vârfurile încălţărilor.

Nou-venitul se oprise, Martina ajunsese lângă el. El se întorsese.

Şi apoi?

Lupo îşi imagina o scenă confuză de trupuri încleştate în întuneric, un ţipăt de groază. Însă pe cărare nu se vedeau semne de luptă. Şi nici urme de corpuri căzute, de sânge sau ramuri rupte. Paşii nu se mai vedeau, însă ar fi observat alte indicii. Plecaseră împreună mai departe?

Înaintă pe cărare sub un cer care se limpezea, până când ajunse la intrarea în pădure, cinci mii de kilometri pătraţi care se întindeau printre dealuri. Multe poteci se intersectau pe sub brazi şi zade, Martina putea fi la fel de bine la un metru sau la o sută de kilometri depărtare.

Pe drumul de întoarcere, Lupo îl sună pe Nerone, care se refugiase în maşină.

— Martina urmărea pe cineva.

— Caselli?

Lupo pufni.

— Mă duc să arunc o privire acasă la ea. Tu trezeşte-i pe toţi şi anunţă Protecţia Civilă. Sună-l şi pe don Vito, vezi dacă nu ne trimite oameni pentru căutări. Organizează tu echipele, vreau pe toată lumea afară pe teren înainte de răsărit.

Lupo sări gardul şi bătu la uşa Colombei fără să primească vreun răspuns. Făcu înconjurul casei şi văzu imediat urmele care coborau spre câmpuri şi dispăreau sub zăpada de-acum abundentă. Poliţista voise să scape de sub supravegherea Martinei. Sau făcuse plimbarea doar ca s-o atace pe la spate?

Lupo înţelese că ipoteza din urmă era imposibilă, pentru că urmele se îndreptau în partea cealaltă a văii. Spre Montenigro.

Cât pe ce să cadă din cauza grabei, Lupo alergă la maşină.

7.

Pe Colomba o trezi zgomotul broaştei deschise şi preţ de două secunde nu avu în cap decât un gol pulsant, ca un televizor care pierde semnalul. Apoi îşi aminti că adormise buştean pe patul lui Tommy după ce privise a milioana imagine defocalizată cu păsări şi copaci. Sări în picioare şi se ascunse după bibliotecă, împrăştiind carduri de memorie în toată camera. Unul dintre ele i se lipise de frunte şi, când căzu, îi lăsă logoul firmei întipărit pe piele.

Ceasul cu braţe fosforescente care se foloseau pe vremuri arăta 6:10. *Am pierdut o oră şi m-am lăsat prinsă ca proasta*.

A doua broască fu descuiată şi Lupo intră în casă, murdar de noroi până la urechi. Speranţa Colombei că se afla acolo din întâmplare se spulberă când îi auzi cuvintele.

— *Dottoressa*! Dacă sunteţi, aici ieşiţi la iveală, spuse el. Şi ştiu că sunteţi aici.

— Nu sunt înarmată! strigă ea rămânând la adăpost.

— Mişcaţi-vă.

Colomba aruncă o privire rapidă din pragul uşii. Lupo ţinea pistolul în toc şi se scărpina la ceafă, cu gândurile aiurea. Îi ieşi în întâmpinare.

— Cum m-aţi găsit?

— Poate că sunt mai puţin idiot decât credeţi. Violare de domiciliu şi intrare prin efracţie. Vă arestez, pe urmă decide Vigevani ce e de făcut. Să mergem.

Lupo o apucă de braţ, iar Colomba îşi reprimă instinctul de a-i trage un picior.

— O clipă, Lupo. Lăsaţi-mă să-mi trag sufletul. Ce s-a întâmplat?

Lupo pufni.

— Martina a plecat acum câteva ore şi nu răspunde la staţie.

— A plecat de unde?

— Din locul în care vă supraveghea casa.

O smuci din nou, de data asta doar ca s-o privească în ochi.

— Aţi văzut-o? Ştiţi ceva ce nu-mi spuneţi?

— Dacă Martina a păţit ceva, vinovatul e acelaşi care i-a masacrat pe soţii Melas şi mi-a pus ciocanul în casă. Asta e tot ce ştiu.

— Iarăşi tâmpenia asta...

— Nu-i o tâmpenie! Iar soţii Melas aveau ceva de ascuns.

Colomba arătă o poză de pe perete.

— Uitaţi-vă.

— E o ciocănitoare, zise Lupo.

O ciocănitoare crestată, mai exact, care nu exista în Europa, dar Lupo ţinu asta pentru sine. Micul Războinic nu voia să pară tocilar.

— E cumpărată de la librărie. Pentru că toate pozele pe care le-a făcut Melas într-un an sunt oribile. Am văzut jumătate dintre ele, ştiu ce vorbesc. Atunci de ce umbla prin pădure toată ziua să facă poze?

— Pe mine nu mă interesează decât s-o găsesc pe Martina. Restul – mai târziu.

— Sunteţi sigur că nu există o legătură între cele două lucruri? Că Martina n-a văzut pe cineva pe care nu trebuia să-l vadă?

Lupo ezită vizibil.

— La ce vă gândiţi? îl întrebă.

— Lângă casa dumneavoastră erau nişte urme lăsate cu mult după ce am plecat noi, zise Lupo fără tragere de inimă.

— Aţi trimis pe cineva să se ia după ele?

— Începuseră deja să dispară sub zăpadă, altfel le-aş fi urmat chiar eu. Oricum, am trimis pe teren toţi oamenii disponibili.

— Atunci puteţi să vă irosiţi timpul preţios încercând să înţelegeţi ce făcea, de fapt, Melas în pădure. Am putea descoperi identitatea bărbatului sau femeii care a lăsat urmele. Şi să aflăm dacă persoana asta e implicată în dispariţia Martinei.

— Sunteţi diabolică, ştiţi asta, nu? Profitaţi de îngrijorarea mea pentru fată.

— Da, profit de ea ca să vă fac să gândiţi, recunoscu Colomba. Dar diavolul mă tem că e acolo, afară, în mijlocul zăpezii.

8.

În copilărie, caporalul Martina Concio fusese o promisiune a patinajului artistic, o mică Denise Biellmann dacă e s-o credem pe antrenoarea ei de atunci, mai ales când executa şurubul. La treisprezece ani ajunsese până la preselecţia naţională la junioare înainte să aibă parte de o cădere urâtă, pierzându-şi doi dinţi şi tenacitatea. Asemenea tuturor celor care au urmărit un ţel şi au renunţat, îi rămăsese o rană deschisă pe care o oblojea în vise, unde patina la viteză supersonică sau aluneca pe gheaţă cu încetineala unui melc. Acum trebuie că visa, pentru că avea în faţa ei un trunchi acoperit de gheaţă şi nu izbutea să se mişte. Era frig şi întuneric. Redeveni copil preţ de o clipă şi i se păru că o aude pe antrenoare cum strigă la ea să fie atentă la

piciorul de sprijin. Începu să-şi simtă corpul şi ceva care se strecura înăuntrul ei prin burtă. Un şarpe de flăcări şi gheaţă, mâna lui Hulk, prima *cuba libre* băută la paisprezece ani.

Durere.

La prima consultaţie după căzătură, medicul de gardă o întrebase cum o cheamă, apoi îi spusese: „Pe verişoara mea o cheamă Martina, ce coincidenţă, nu? Ia spune-mi, de la unu la zece, cât de tare te doare dacă îţi mişc piciorul aşa".

La treisprezece ani, Martina ţipase „Zece", dar acum ar fi trebuit să urle o sută, o mie. Încercă, iar de pe buze îi ieşi un fel de râgâit, apoi stropi de sânge şi salivă. Nu pricepea în ce poziţie se află. Era întinsă în pat, stătea în picioare, se aşezase? Corpul parcă îi plutea pe un nor. Nu-şi simţea braţele, nu reuşea să flexeze degetele. Încercă să-şi mişte picioarele şi simţi un nou junghi în burtă, iar durerea îi urcă în gât împreună cu un gust dulceag. Picioarele nu atingeau nimic. Nici pământul, nici cearşafurile unui pat. Doar aer.

Ce-am păţit? Ce era dincolo de copac? Probabil avusese un accident, dar era încă în viaţă. Şi simţea durere. Semn bun. Cei răniţi grav nu simt nimic, nu-i aşa? *Nu-i aşa*?

Căută ceva în confuzia din capul ei. Paza de noapte, Caselli.

Umbra din zăpadă.

Asta să fie ultima ei amintire? Zgomotul portierei care se deschidea îi răsună încă o dată în minte.

Umbra de pe uliţă. Ea coborând din maşină...

Şi apoi ce? *M-a adus aici*? *Aici unde*?

De data asta privi în jos plecând capul, câte un milimetru o dată, poate chiar mai puţin, pierzându-şi din când în când cunoştinţa. Sub ea, în dreapta, în beznă, i se păru că vede ceva care luceşte. Probabil era gheaţă, dar părea să se mişte, să se încreţească.

Era un râu, un torent, în care se reflecta luna. Iar ea avea impresia că zboară deasupra lui. Mişcând capul încă un milimetru, văzu umbra picioarelor ei care parcă atârnau în gol. Cum era posibil, ce o ţinea ridicată în aer?

Strângând din dinţi, mişcă un centimetru întreg capul, iar imaginea râului dispăru. Ceva îi bloca vederea, o zonă de întuneric mai pronunţată decât în celelalte. Un al centimetru, iar zona îi obtură de tot câmpul vizual. Ceva aflat între ea şi râu, iar când vomită încă un firicel de sânge şi îl văzu lovind zona întunecată, pricepu că aceasta era mult mai aproape decât îşi imaginase. Nu se afla în zona neclară dintre picioare şi pârâu, ci era prinsă de corpul ei. O ţinea în aer.

Stau pe o creangă? se întrebă. Oare căzuse şi rămăsese agăţată în copac? Ar fi vrut să-şi poată mişca mâinile ca s-o atingă şi să se convingă de existenţa ei, dar braţele îi erau ca nişte aţe care nu răspundeau la comenzi. La fel şi picioarele.

Vomită din nou sânge, iar de data asta îl văzu cum se scurge pe conturul crengii înainte să cadă în gol, incolor ca universul din jurul ei, compus numai din nuanţe de gri. Şi în cele din urmă înţelese ce-i făcuseră.

9.

Colomba îi arătă lui Lupo fotografiile pe care le alesese: imaginea prost focalizată a unei cărări care se pierdea după un pâlc de brazi.

— Cred că Melas mergea de fiecare dată pe acelaşi traseu. Cărarea asta, de exemplu, apare mereu în poze.

— Cu siguranţă e la sud-sud-vest, zise el după o privire rapidă, studiind umbrele şi comparându-le cu ora din *time code*. În fundal sunt Munţii Sibillini.

— Puteţi fi mai precis?

— Nu.

Colomba mai derulă câteva poze.

— Uitaţi-vă la astea. Au fost făcute în zile şi luni diferite, dar mereu apare acelaşi lucru. Vedeţi copacul ăsta?

— Da, răspunse Lupo mai interesat, privind stejarul contorsionat.

Colomba îi arătă un stâlp mâncat de vreme, din ciment cenuşiu.

— Ăsta vă spune ceva?

— Cred că sunt dealurile din Val Cesana. E unul dintre vechii stâlpi de înaltă tensiune.

— Prin urmare, şirul de dealuri de după Mezzanotte, cum vii dinspre Montenigro.

— Mai arătaţi-mi poze, zona încă e prea întinsă.

Colomba îi înmână aparatul.

— Le-am pus în ordine, spuse.

Lupo derulă un fel de diapozitiv format din imagini ale cărării cu un copac contorsionat: şerpuia mult şi se termina cu un zid de cărămizi şi ciment.

— Aici e o clădire fără ferestre. Un grajd?

— Grajdurile arată altfel. E un hambar.

Luă telefonul şi deschise Google Maps.

•

Cinci minute mai târziu, urcau în jeepul verde al lui Lupo. Era abia 7:30, iar afară erau 2 grade; cerul liniştit începea să se însenineze.

Lupo sună la cazarma din Portico, unde nu mai rămăsese decât funcţionarul civil, pentru că toţi ceilalţi erau pe teren, măturând zona. De peste tot veneau voluntari de la Protecţia Civilă şi unităţi canine. Opri legătura prin radio şi spuse deodată:

— N-am luat niciodată mită.

— Felicitări, replică sec Colomba.

— Singura greşeală pe care am făcut-o a fost să nu-mi denunţ colegii care luau. Credeam că rufele trebuie spălate în familie. Apoi am descoperit că familia pe care mi-o imaginam nu existase niciodată. Mi-au întors spatele şi cei pe care am încercat să-i protejez.

— Se-ntâmplă.

— Îmi închipui că dumneavoastră v-aţi fi comportat altfel.

Colomba ridică din umeri.

— Nu pot să dau nimănui lecţii. Şi eu am făcut o sumedenie de greşeli.

— Şi de asta v-au trimis la plimbare, zise Lupo.

— Exact.

•

Ultima porţiune de cărare era prea îngustă pentru maşină. Coborâră şi pătrunseră în pădure pe jos. Colomba îşi prinse din nou rachetele de zăpadă, iar Lupo îşi puse încrederea în bocancii lui, Gore-Tex, înalţi până la genunchi.

— Ar trebui să fie la câteva sute de metri de aici, zise Colomba verificând traseul pe mobil.

— Dar nu suntem primii care au venit încoace.

Lupo îi arătă o serie de dungi paralele care păreau trase pieziş cu o greblă. Se aplecă şi mătură cu mâna o mică denivelare, scoţând la suprafaţă mai multe ace de pin.

— Cineva şi-a şters urmele cu o creangă, spuse el.

— Cine?

— Braconieri, probabil. Aveţi grijă unde puneţi piciorul, poate au lăsat capcane.

— Asta dacă sunt cu adevărat braconieri. Bine că măcar dumneavoastră sunteţi înarmat...

Intrară pe un coridor verde format din ramuri încrucişate care filtrau lumina soarelui şi se scuturau de blocuri întregi de zăpadă când treceau pe sub ele. Era senin pentru prima oară de multe zile şi peste tot în jur picura.

— Acela parcă e copacul nostru, zise Lupo după vreo sută de paşi, arătând spre stejarul de stâncă, cu aspect de tirbuşon, care le ieşi în cale.

Colomba, care se obişnuise cu rachetele, grăbi pasul ca să ajungă în dreptul lui, având grijă să nu se apropie de marginea nesigură şi abruptă a cărării. O porţiune se surpase de curând şi sub stratul alb se întrevedea o frântură de pământ. Colomba se întinse să privească şi îşi dădu seama că unul dintre copacii care se iţeau dedesubt strălucea într-o culoare care deseori însemna un singur lucru.

Culoarea roşie.

Zăpada purpurie era împroşcată pe trunchiuri şi se prelingea în jos, groasă ca smoala. Copacul era un măceş uriaş, iar ramurile lui păreau versiunea gigantică a tulpinilor de trandafiri. Una dintre ele, lată cât un braţ de om şi îndreptată în sus, străpungea trupul fără viaţă al Martinei.

10.

Martina avea gura şi ochii larg deschişi, pumnii strânşi, era acoperită de sânge şi vomă. Colomba îşi vârî pumnul în gură ca să nu ţipe.

— Ce-aţi văzut? întrebă Lupo, aflat încă la câţiva paşi distanţă de ea.

Colomba privi în cealaltă parte. Iată-l, hambarul din fundal. Era făcută din piatră şi ciment şi îi lipsea o bucată de acoperiş, dar chiar şi de la distanţa asta Colomba vedea lanţul care bloca uşa de lemn masiv.

Alergă cu paşi de raţă, rugându-se să nu frângă rachetele. Îl auzi pe Lupo strigând-o, apoi urletul lui când ajunse la marginea prăpastiei.

Nu se opri.

Înainte s-o bage la zdup voia să vadă nenorocitul ăla de hambar.

Lupo chemă întăriri prin radio, apoi răcni după Colomba cu o voce încărcată de mânie. Ea nu-l ascultă. Se agăţă de zid ca să se tragă în sus şi să privească înăuntru, dar nu văzu decât zăpadă, gunoaie şi bârne mucegăite. Însă exista o încăpere rămasă intactă, cea închisă de uşa cu lacăt. Era imposibil să vadă înăuntru. Luă de jos un bolovan şi începu să lovească lacătul.

Lupo, care între timp se apropiase, strigă:

— Ştiaţi ce s-a întâmplat! M-aţi adus aici dinadins!

Colomba se prefăcu că nu-l aude.

— Opriţi-vă! răcni din nou Lupo ajungând lângă ea.

Colomba se întoarse şi îl lovi cu piatra în faţă. Ţintise bărbia, însă îl lovi în nas, care se rupse şi începu să împroaşte sânge. Colomba îl lovi din nou, de data asta în obraz. Lupo se clătină, căzu şi începu să se târască spre ea în patru labe, orbeşte, complet năucit. Colomba îi luă pistolul şi îl vârî în

buzunarul gecii de schi; apoi lovi în continuare lacătul.

— Tu ai fost! îngăimă Lupo. Tu ai omorât-o!

— Lasă tâmpeniile! Am venit aici pentru că fotografiile ne arătau locul ăsta!

Lupo o apucă de gleznă.

— Tu le-ai pus la rând!

Colomba îl lovi peste mână, apoi dădu cu bolovanul în lacăt. Acesta se sparse. Deschise uşa cu umărul. Dacă înăuntru ar fi fost doar o grămadă de lemne putrezite, s-ar fi lăsat arestată.

În schimb, soarele leneş al zorilor lumina un fel de cameră rustică, cu o masă de lemn şi un scaun de plastic. În cealaltă parte era o motocicletă de cros acoperită cu o muşama, o Honda CRF 450. Avea cauciucuri de iarnă care păreau noi. Lângă ea – o trusă de scule şi două anvelope de vară gata de montare, precum şi trei căşti de diferite culori şi tot atâtea veste pentru un motociclist de talie medie. Cheile motocicletei erau sub şa, alături de un alt mănunchi de chei cu bărbie dublă.

Lupo se ridicase într-un genunchi şi cotrobăia într-unul dintre bocanci. Colomba îi dădu un şut în burtă, iar el scăpă un revolver calibrul .22, de jucător de poker din Vestul Sălbatic. Avea patru ţevi dispuse pe câte două rânduri şi patul împodobit cu decoraţiuni. Colomba şi-l puse în buzunar, apoi îl prinse pe Lupo cu cătuşele de un inel pentru animale înfipt în perete. El înghiţi o bucată de dinte.

— Eşti nebună!

Colomba îi luă mobilul şi staţia radio, le opri pe ambele şi le aşeză pe masă. Apoi îl sună pe Alberti de pe telefonul ei, iar el răspunse din subsolul în care compunea muzica pe computer, muzică pe care o încărca pe net sub pseudonimul Rookie Blue. De data aceea, însă, era acolo numai ca să doarmă, după ce se întorsese la 4 de la secţie. Făcea asta des când venea acasă târziu şi nu voia s-o trezească pe prietena lui. Treptat, ea se îndepărta de el fără să fi discutat vreodată deschis despre asta, iar Alberti încă nu ştia dacă situaţia îi convenea sau nu.

— Şeful e bine, s-a întors de la Milano...

— Mă doare-n cot. Am nevoie de ceva şi am nevoie urgent. Un număr de înmatriculare.

— *Dottoressa*, chiar nu e momentul...

— E ultimul lucru pe care ţi-l mai cer. Şi e foarte important.

— Are legătură cu Bonaccorso.

— Da. Futu-i.

— Ok. Vă ascult.

Colomba îi dictă numărul de înmatriculare, Alberti îl dădu spre verificare

unui coleg în care avea încredere. Proprietarul motocicletei se dovedi a fi un agent imobiliar londonez, care o cumpărase la licitaţia organizată de o clinică din Rimini, falimentată odată cu fostul proprietar. Cumpărase şi clinica. În februarie anul trecut.

Februarie. Exact când ea se mutase la Mezzanotte. Sleită, Colomba se prăbuşi în zăpadă. Plămânii ei reuşeau cu greu să se umple cu aer. O altă coincidenţă? Poate că Pala greşea şi chiar era nebună.

Se întoarse lângă hambar, unde Lupo, livid, încerca să smulgă inelul.

— Dă-mi drumul, fir-ar a dracului de treabă! Ce crezi că faci?

Colomba urcă pe motocicletă şi porni motorul.

— Mă duc până la capătul drumului, răspunse ea.

11.

Un fost iubit al Colombei, de care se despărţise cât se poate de urât, se deplasa numai pe două roţi iar ea, pe atunci, îşi cumpărase o motocicletă ca să-l însoţească în weekendurile libere. Nu se străduise niciodată prea tare să înveţe, dar măcar ştia cum să-şi ţină echilibrul. Deschise complet uşa fâneţei şi o fixă cu o ramură, apoi îşi puse pe cap una dintre căşti. Îi era mare şi i se păru că simte respiraţia celui care o purtase înainte – Leo sau Melas, un monstru sau un mort.

Demară şi aproape îşi frânse gâtul.

Ca să stăpâneşti o motocicletă pe zăpadă trebuie să mergi îndeajuns de repede încât să nu te afunzi, dar nu atât de repede încât să pierzi controlul. Colombei îi complicau viaţa şi lipsa de exerciţiu, şi faptul că nu cunoştea vehiculul pe care se urcase. Căzu de patru ori în primii două sute de metri, iar ultima oară rămase lungită pe burtă, plângând de nervi. *Ridică-te, idioato*! îşi zise. *Vrei să te găsească aici*? *Măcar chinuie-i puţin*!

Se ridică şi căzu din nou, dar când avu impresia că nu mai există niciun centimetru de pe corp care să nu fie acoperit cu vânătăi ajunse în cele din urmă pe asfaltul drumului provincial. Crescând viteza, însă, se intensifică şi frigul.

Evită autostrada din pricina camerelor de luat vederi şi merse de-a lungul coastei, pe lângă marea neagră şi plaja pustie care în lunile de vară se transforma în Ţara Jucăriilor. Umezeala i se strecură în toată fiinţa.

Ajunse la Rimini într-o dimineaţă de culoarea perlei şi se orientă cu ajutorul unui semn care purta încă numele Villa Quiete, chiar dacă aceasta îşi încetase activitatea. Ar fi ajuns mai repede cu Google Maps, însă nu ţinea

bateria în telefon, de teamă să nu-i fie luată prea repede urma.

Clinica era într-un cartier rezidenţial aflat la doi paşi de plajă, un paralelipiped placat cu ceramică roşie şi albă, cu trei etaje, înconjurat de un mic parc neîngrijit şi plin de gunoaie.

Colomba parcă motocicleta pe o stradă lăturalnică şi privi clinica de la distanţă. Gardul nu era greu de sărit, în ciuda vârfurilor ascuţite, şi nu erau decât două camere, la intrarea principală... cel puţin, nu erau decât două *vizibile*. Oare era un alt refugiu al lui Leo după apartamentul de la Milano? El şi Melas îl foloseau să se întâlnească? Pregăteau aici explozibilul pe care Leo îl folosise la Milano?

Sări gardul şi căzu în părculeţ. Alergă spre clădire chircindu-se, având grijă să nu fie văzută de pe stradă, chiar dacă nu era aproape nimeni afară. Ferestrele erau acoperite de jaluzele şi nu vedea nimic înăuntru. Colomba evită uşile principale şi alese intrarea pentru personal de pe latura clădirii ascunsă de un pâlc de copaci. Ca şi celelalte, uşa era din geam blindat şi acoperită cu un grilaj de metal rabatabil. Încuietoarea era tip seif şi îşi aminti de cheile cu bărbie dublă pe care le văzuse sub şa. Se întoarse la motocicletă, iar după a treia escaladare a gardului îşi dădu seama că n-ar mai fi reuşit să facă şi o patra: era extenuată.

Începu să testeze cheile pe ambele părţi, cerând de fiecare dată ajutorul Cerului şi al cui îl stăpânea. A treia cheie se răsuci cu asemenea uşurinţă că o clipă Colomba avu impresia că o rupsese, însă nu făcuse decât să deblocheze grilajul, iar uşa aflată de partea cealaltă se deschise doar învârtind clanţa. Intră pe un coridor scurt unde era mai frig decât afară. În jur văzu praf şi pânze de păianjen, iar podeaua murdară era plină de urme de paşi care veneau şi plecau.

Colomba speră că erau recente, că Leo chiar dormea într-una dintre rezervele fostului spital, fără să ştie de venirea ei. Îşi imagină că-l trezeşte vârându-i ţeava pistolului în gură. *Ţi se pare că mi-e frică de tine*?, i-ar fi strigat.

O uşă de metal dădea în holul de intrare al clinicii, golit de aproape toată mobila, cu neoanele acoperite de pânze de păianjen. Într-un mozaic uriaş, Fecioara veghea asupra unui bolnav care dormea. Prin jaluzele intrau dâre de lumină, iar Colomba izbuti să citească harta numerotată de pe perete. Clinica era împărţită pe două coridoare lungi la primul şi al doilea etaj, iar birourile se aflau la parter.

Colomba le verifică mai întâi pe acestea din urmă, mişcându-se în linişte şi ţinând fiecare dintre pistoalele lui Lupo în câte o mână care tremura din pricina adrenalinei. Birourile erau goale şi miroseau a şoareci morţi.

Găsi capela, apoi scările către primul etaj. Urcă încet, atentă la orice

zgomot. Se auzeau doar cele de pe stradă şi un motor electric care zumzăia cine ştie unde în clădire.

Coridorul era în culori pastel, cu rezerve fără uşi sau paturi. Complet goale.

Prins pe un avizier de plută, un ordin de serviciu cu paginile îngălbenite invita personalul să folosească paturile noi, asemănătoare unor capsule dintr-o navă spaţială destinate persoanelor care nu se pot deplasa, iar Colomba descoperi astfel că nu era vorba despre o clinică normală, ci de un spital pentru pacienţi în stare de comă.

Zumzăitul motorului electric era mai puternic, iar Colomba îşi dădu seama de încă un detaliu crucial: se auzea de la etajul al doilea.

Alte scări. Pistoalele atârnau greu. Colomba îşi puse la centură .22-ul şi îl ţinu cu două mâini pe cel de serviciu al lui Lupo, ochind sus, lăsându-şi corpul să se mişte odată cu arma. Zumzetul se transformase acum în cel al frezei unui dentist, la care se adăuga declicul ritmic al unui mecanism. *Zzz*. *Click*. *Zzz*. *Click*.

O cameră de la etajul al doilea mai avea încă uşă. Pe sub ea se strecura o lumină albăstruie care tremura în ritmul clinchetului.

Zzz. *Click*. *ZZZ*. *Click*.

Ce făcea Leo? Avea o armă în mână, mai nou putea să arunce cu fulgere? Colomba nu mai înţelegea nimic, zgomotul o buimăcea şi frica se combina cu adrenalina.

Uşa avea o încuietoare electronică masivă, unde o lumină roşie pulsa într-un orificiu care părea făcut exact pentru micul cilindru agăţat de breloc. Îl introduse şi reluă imediat poziţia de tragere când auzi că încuietoarea se descuie şi lumina devine verde.

La ora 10, după exact şaisprezece ore de la explozia din Milano, Colomba apăsă pe clanţă cu cotul şi împinse, intrând într-un nor de lumină albastră care o orbi preţ de o clipă. Apoi ochii i se obişnuiră. Văzu o marionetă de mărimea unui om agitată în aer de o mână invizibilă, luminată de o lampă cu led.

Văzu că marioneta era legată la un pat de un milion de dolari. Patul continua să-şi schimbe forma cu mişcări fluide, rotind şi întinzând păpuşa, aşezând-o în poziţie verticală, apoi orizontală, apoi aplecată.

Văzu electrozii cu care era acoperită marioneta, perfuziile goale care atârnau de braţele ei scheletice.

Văzu tubul care cobora pe gât, pompând aer.

Apoi văzu că nu era o marionetă.

Era un bărbat.

Era Dante.

PARTEA A DOUA

REDEŞTEPTĂRI

CAPITOLUL I

Odinioară

Informaticianul a lucrat neîntrerupt încă din ziua atentatului, o săptămână întreagă în care a dormit în medie trei ore pe noapte; şi încă nu a terminat.

Îi înmânează stickul lui Di Marco, ia o şurubelniţă în stea şi începe să dezasambleze computerul ca să-i scoată hard diskul. O să-l dea puţin la cuptorul cu microunde, la fel cum a copt şi cele trei telefoane mobile descoperite în apartament. Într-o ploaie de scântei şi fum, memoria lor internă fusese distrusă definitiv. Era mult mai sigur decât dacă ar fi folosit ciocanul.

Di Marco îşi vâră stickul în buzunar, lasă echipa să-şi termine curăţenia şi ajunge lângă şalupa celor de la COMSUBIN, care-l aşteaptă la debarcader. Când urcă la bord, militarii îl salută, ţinând în continuare puştile de asalt îndreptate spre cele patru puncte cardinale.

Şalupa alunecă pe apă până la portul Mestre, unde o maşină blindată îi recuperează pe colonel şi garda lui ca să-i ducă la cazarma Matter. Înainte să treacă de poarta cenuşie a sediului forţelor speciale, Di Marco zăreşte silueta discretă a unui bărbat care fumează pe trotuar, având pe el un trend ponosit şi o tichie irlandeză. Îl bate pe umăr pe şofer dându-i de înţeles să oprească, apoi coboară şi se apropie de bărbat. Nu s-a înşelat; e Santini, fostul şef al ŞIC, Serviciul Elveţian de Informaţii Civile, parcat acum la Brigada Mobilă din Roma în aşteptarea pensiei.

— Ce doriţi? spune şi se proţăpeşte în faţa lui.

Santini aruncă ţigara şi îşi vâră mâna în buzunar.

— Ştiaţi? întreabă el cu glas stins.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Sunt înarmat.

Santini mişcă mâna, iar pe materialul trendului apare cuta formată de

ţeava unui pistol.

— Sunteţi prea inteligent să mă împuşcaţi cu martori de faţă.

Santini pare neliniştit, dar nu dă înapoi.

— Dac-aş fi fost inteligent, n-aş fi venit aici. Ştiaţi ce urma să se întâmple la Misericordia sau nu?

— Nu, răspunde Di Marco fără ca pe figură să-i tremure vreun muşchi.

— Caselli era acolo.

Di Marco face un pas înapoi ca să-i studieze mai bine chipul lui Santini. Cade pe gânduri şi aproape că aude ticăitul rotiţelor care i se învârt în cap.

— Fabulaţi, spune după câteva clipe.

Glasul lui şi-a pierdut puţin din siguranţă.

— E la spital dar o să-şi revină. Torre, în schimb, a dispărut.

Santini tremură.

— E imposibil să fi fost la Veneţia din întâmplare. Ştiau că o să se întâmple ceva la Palasport. Cum se face că dumneavoastră nu ştiaţi?

Di Marco cade din nou pe gânduri şi din nou rotiţele ticăie.

— Urcaţi în maşină, spune în cele din urmă.

Santini se clatină, fie din pricina alcoolului, fie pentru că e luat prin surprindere.

— De ce?

— O să vă povestesc ceea ce nu ştiţi încă.

Arată spre uşa cazărmii.

— Acolo.

— Pe dracu' dacă vin!

— Neîncrederea dumneavoastră e ridicolă. Sunt şeful celulei antitero a unei ţări care a suferit cel mai grav atentat de la sfârşitul celui de-Al Doilea Război Mondial încoace. Nu mă tem deloc de dumneavoastră, prin urmare nici dumneavoastră nu trebuie să vă temeţi de mine.

E o ameninţare, dar Santini se concentrează la altceva.

— Nu sunteţi şeful celulei antitero.

Di Marco zâmbeşte, dar numai cu buzele.

— Totul se schimbă în mare viteză, Santini, după cele care s-au întâmplat. Unii se vor îneca, alţii vor fi salvaţi. Printre care vreţi să vă număraţi?

1.

Dante fu deconectat de la patul de un milion de dolari şi transportat în ambulanţă de un grup de paramedici. Înainte de asta, însă, pompierii

sparseră încuietoarea de la intrarea principală a Villei Quiete, întrucât cheia nu era pe brelocul aflat în posesia Colombei.

Sub numele de „domnul Caselli", Dante fu consultat de o echipă de prim-ajutor de la spitalul din Rimini, care se întrebă ce mama naibii păţise nefericitul acela, nu atât din pricina stării generale dezastruoase, cât a implanturilor chirurgicale din corp. Pacientul avea lângă buric o valvă PEG pentru hrănire forţată acoperită cu o fâşie de tifon murdară, în braţe – catetere intravenoase, în trahee – tubul unui aparat respirator automat, prin urmare cu siguranţă cineva începuse să aibă grijă de el. Nu de curând, însă: toate implanturile erau infectate, înconjurate de carne necrozată şi inflamată, şi pe deasupra pacientul era subnutrit şi deshidratat, înţepenit, murdar şi mirosea a excremente şi putreziciune.

O infirmieră lansă ipoteza conform căreia bolnavul scăpase dintr-un alt spital înainte să se ascundă la Villa Quiete. Unei prietene de-a ei, asistentă-şefă, îi dispăruse odată o pacientă şi o găsiseră şase luni mai târziu în camera centralei, uscată ca o mumie. Însă femeia respectivă avea Alzheimer, în vreme ce creierul pacientului din Villa Quiete se dovedi sănătos, nu prezenta semne de traume sau boli. Atunci de ce rămăsese sechestrat acolo atât de mult timp?

— Nu ştiu, răspunse Colomba la exact aceeaşi întrebare adresată de către medicul primar, cum, de altfel, făcuse şi în cazul tuturor celorlalte chestionări.

— Ştiţi ce i-au dat să-l ţină sedat?

— Nu.

— Dar de ce suferă? De ce e intubat?

Colomba scutură iar din cap, iar medicul se întrebă dacă femeia era cu adevărat în stare să priceapă că vorbeşte cu ea. Ochii verzi, care priveau fix uşa rezervei, erau febrili şi lucizi.

— Trebuie să-i îndepărtăm implanturile infectate şi să curăţăm rănile, spuse el. Avem nevoie de acordul unui tutore sau membru al familiei. Dumneavoastră sunteţi sora lui, corect?

Colomba semnă fără să se uite măcar la hârtii.

— O să se facă bine? întrebă.

— E foarte slăbit, doamnă. Şi nu vă ascund faptul că operaţia ridică anumite riscuri, dată fiind starea organismului său.

Ezită.

— Doriţi să vorbiţi cu un preot?

Colomba clătină din cap.

— El nu e credincios.

Jumătate de oră mai târziu, Dante fu împins către sala de operaţii.

Colomba, stând în picioare pe coridor, îl privi cum trece şi îl însoţi până la lift. Când uşile de metal se închiseră, văzu în ele reflexia lui Alberti şi Santini.

— Pe toţi dracii! zise fostul ei şef. Doamne sfinte, chiar ai reuşit!

2.

Efectul domino: pompierii de la Villa Quiete anunţaseră poliţia, poliţia sunase la Comandament, Comandamentul îl înştiinţase pe chestorul de la Rimini, chestorul de la Rimini îl sunase pe chestorul de la Roma, chestorul de la Roma îl sunase pe Santini, care în clipa aceea era prăbuşit pe canapea, într-o supradoză de analgezice. Pe scurt, ideea apelului fusese: ce mama dracului caută „eroina de la Veneţia" la Rimini, într-o clinică abandonată, cu un muribund? Lucrează sub acoperire sau s-a tâmpit de tot? Orice-ar fi, e problema dumitale.

Santini îl sunase pe Alberti şi strânseseră laolaltă o echipă, rugându-se în acelaşi timp ca amândoi să-şi dea duhul în timpul călătoriei. După ce îl văzuse pe Dante viu, însă, îi mulţumi Cerului că ajunsese imediat. O însoţi pe Colomba la un fotoliu din sala de aşteptare, luându-i cu grijă, .22-ul şi celălalt pistol pe care-l avea la centură. Era un Glock 17, nu obişnuita Beretta.

— De unde-ai luat-o? o întrebă punând arma în buzunarul trendului.

— De la Lupo, murmură Colomba de foarte departe.

— Lupo?

— Sergentul de carabinieri de la Portico, interveni Alberti, care până atunci doar privise în tăcere, copleşit de ce se întâmpla.

— Nu vreau să aflu de ce ştii asta, replică Santini. Ce s-a întâmplat, Caselli? Ce naiba de legătură au carabinierii cu Torre?

Colomba îi povesti totul cu greu, pe bucăţi, ajutată de o *grappa* pe care Alberti o luă de la barul spitalului. Când ajunse la imaginea cu Lupo încătuşat în hambar, Santini se grăbi să dea câteva telefoane.

3.

Lupo fu recuperat de doi oameni de-ai lui, înfrigurat şi înjurând de mama focului. Deşi avea nasul spart şi partea stângă a feţei de două ori mai mare decât cealaltă, refuză orice îngrijire medicală şi urmări cum salvamontiştii recuperează trupul Martinei. Ca să nu compromită autopsia, tăiaseră ramura

şi o lăsaseră înfiptă în rană, făcând cadavrul înţepenit în *rigor mortis* să danseze în hamul unui scripete. La faţa locului era şi medicul legist cu înfăţişare de spiţer din vremurile de demult, în a cărui barbă sclipeau perle de gheaţă.

Conform instrucţiunilor lui, cadavrul fu scos din ham şi aşezat pe o targă pliabilă. Ramura pe care Martina o avea încă înfiptă acţiona ca un piston. Se auzi un gâlgâit, iar din vintre apărură două buze uriaşe translucide şi tremurătoare care împroşcară sânge pe toţi salvatorii. Era peritoneul, sfâşiat şi smuls de presiunea aerului. Medicul legist, doctorul Tira, îşi curăţă ochelarii rotunzi cu o batistă de mătase. Paramedicii se grăbiră să acopere cadavrul cu un cearşaf.

— Vreau un ordin de arest preventiv pe numele lui Caselli. Şi te-aş ruga s-o laşi baltă cu vrăjeala de data asta, îi zise Lupo lui Vigevani, mergând alături de el în urma cadavrului.

Neoficial îşi vorbeau la pertu.

— Eşti sigur că ai baze pentru asta, Wolf? Dacă spune că mai întâi tu ai pus mâinile pe ea, ai putea pica într-o situaţie tare neplăcută, răspunse magistratul.

— Te pomeneşti că mi-oi fi pus singur cătuşe.

— Ar trebui să ştii că nu-i aşa greu.

Lupo se blocă, obligându-l pe Vigevani să se întoarcă.

— Dacă nu mă crezi, spune-mi în clipa asta.

— Normal că te cred... Dar, serios, Caselli care o omoară pe Concio?

— De ce nu?

— A fost o poliţistă cât se poate de integră, Wolf.

— Exact. *A fost*. Aproape a murit la Veneţia, i-au răpit iubitul...

— Nu cred că ea şi Torre sunt împreună.

— Şi înainte de asta s-a ocupat de un criminal în serie, continuă Lupo fără să-l asculte. Am văzut colegi care şi-au dat demisia după un singur conflict armat, iar ea a fost în mai multe decât Buffalo Bill. A depăşit punctul critic, cine ştie ce-i poate trece prin cap.

Ambulanţa cu trupul Martinei plecă spre sala de autopsie a spitalului din Pesaro. Singurele maşini rămase erau a lui Lupo şi a superiorului său. Şoferul lui Vigevani ieşi să-i deschidă portiera, dar magistratul îi făcu semn să aştepte şi-l însoţi pe Lupo la jeep.

— Şi cum să fi făcut asta? Explică-mi dinamica, din moment ce de motiv n-are nevoie dacă-i nebună.

— A ieşit din casă şi Martina a urmărit-o să vadă ce făcea. Caselli i-a dat una-n cap, apoi a urcat-o în maşină...

Vigevani pufni exasperat.

— Apoi a adus-o aici, a dus maşina înapoi la Mezzanotte şi a plecat pe jos la casa lui Melas unde ai găsit-o tu, convinsă că o să vii acolo.

— Poate căuta ceva şi a inventat o poveste pe loc.

— Ca să te aducă aici să găseşti cadavrul, după care te-a lovit cu piatra în faţă şi a fugit cu o motocicletă pe care o ascunsese dinainte?

— Când eşti nebun, n-ai nevoie de logică.

Vigevani scutură din cap.

— Uite cum facem: eu merg cu teoria asta la judecător, dar de munca de convingere te ocupi tu.

Lupo se simţi jignit şi se enervă mai tare.

— Bine, poate – spun *poate* – nu Caselli a ucis-o pe Martina. Fie. Prin urmare nu e nebună – mă rog. În cazul ăsta a avut un motiv să-mi spargă faţa şi vreau să ştiu care. Agresarea unui oficial public, furt de armă, sechestrare de persoană, furt de vehicul... O fi căpătat şi statut de veteran după Veneţia, dar – Doamne sfinte! – nu poţi să-i treci cu vederea tot!

Pe chipul lui Vigevani apăru o expresie stranie – o îngrijorare sinceră, Lupo putea să bage mâna-n foc –, dar magistratul se întoarse oricum şi se îndreptă spre maşina lui, mergând ca pe ouă ca să nu alunece.

— Alo, pleci aşa, pur şi simplu? strigă Lupo după el.

Fără să se uite la el, Vigevani îl întrebă:

— Ştii ce se spune pe la procuratura din Veneţia?

— Nu.

— Că dacă ISIS ar avea un avocat bun, n-ar face nicio zi de închisoare pentru masacrul de la Palasport.

— Ar trebui să mă facă să râd?

— Ar trebui să te pună pe gânduri. Ai grijă cum te mişti, Wolf. În ceea ce mă priveşte, cred că e ultima oară când pun piciorul pe-aici.

Şi plecă lăsându-l încremenit în zăpadă.

4.

Santini o lăsă pe Colomba să se uite câteva minute la Dante prin geamul rezervei de terapie intensivă – operaţia se desfăşurase bine, dar era prea devreme să-şi dea seama dacă infecţia reacţiona la antibiotice –, apoi o însoţi la maşina care-i aştepta pe amândoi la intrarea spitalului. În vehicul erau doi bărbaţi care păreau fraţi: musculoşi, cu păr scurt şi geacă de piele căptuşită. Colomba era încă năucă, dar îşi dădu seama că Santini anunţase brigada antitero.

— Chiar era nevoie? îl întrebă.

— Chiar mă întrebi asta? răspunse el.

Îi duseră la Comandamentul Forţelor speciale în cazarma Gamella din Pisa. Santini o însoţi prin coridoare şi filtre, apoi o lăsă în faţa unei uşi închise.

— Dacă vrei sfatul meu, îi zise, fii cooperantă.

— Du-te-n mă-ta, răspunse Colomba, care în timpul călătoriei îşi mai revenise.

Intră.

Di Marco o aştepta într-un birou cu o singură masă de lucru şi două scaune, cu încheieturile învelite în ghips şi atârnate de o faşă care-i trecea pe după gât, obişnuitul costum albastru şi aceeaşi faţă de bou.

— Excelentă treabă, *dottoressa*! Data viitoare sunaţi-mă înainte să puneţi pe jar jumătate de ţară.

Colomba avu un ultim zvâcnet de energie.

— Fir-ai al dracului de nenorocit! strigă ea şi lovi masa de lucru cu piciorul, făcând mai multe creioane şi stilouri să se rostogolească. Dante era la Rimini! Nu pe fundul mării sau în peşterile din Afghanistan! La Rimini! Unde mama mă-sii l-aţi căutat până acum?

— *Dottoressa*, sunt la fel de surprins ca dumneavoastră. E o turnură neaşteptată.

— Ei, nu zău? Cu toţi oamenii pe care-i aveţi la dispoziţie, cu toată armata, nu l-aţi găsit sub nasul vostru! Poate că nu *voiaţi* să-l găsiţi!

— Nu mai fiţi copil şi luaţi loc.

Decât să-i facă pe plac, Colomba ar fi preferat să-şi rupă ligamentele, dar rezerva de energie i se termină şi picioarele îi cedară.

— Aş fi putut să pun să vă aresteze când aţi fost să cotrobăiţi acasă la Romero, *dottoressa*, zise Di Marco. În loc de asta, graţie intervenţiilor favorabile din partea lui *dottor* Santini, încerc să vă feresc de închisoare pentru a doua oară. Ar trebui să-mi fiţi recunoscătoare.

— Recunoscătoare? Abia aştept să le povestesc tuturor că l-aţi lăsat pe Dante să putrezească! spuse ea.

— După care o să fiţi arestată şi condamnată pentru trădare şi divulgarea secretelor de stat.

Colomba scrâşni din dinţi. Avea o poftă nebună să-i înfigă mâinile-n gât.

— Asta voiaţi să-mi spuneţi? Ok, n-o să zic nimănui nimic. Acum duceţi-mă înapoi.

— Lucrurile au avansat prea mult ca să încheiem chestiunea pe cale informală. Prim-ministrul va participa la întâlnirea restrânsă a CASA pe care am programat-o peste două ore. Iar dumneavoastră, Caselli, veţi fi oaspetele

de onoare.

CASA era Comitetul de Analiză Strategică Antiterorism. De obicei la şedinţe nu participau decât înalţii oficiali de la servicii şi poliţie.

— Să vin acolo ca să ce? Acum sunt civil.

— Veţi relata cum aţi ajuns la Torre şi cum, în tot acest timp, aţi acţionat în baza unui mandat emis de biroul meu. Santini o să vă sprijine versiunea.

— Dar eu nu. M-am săturat să mint pentru dumneata.

— Preferaţi să înfundaţi o închisoare militară, fără să puteţi sta la căpătâiul prietenului dumneavoastră?

Colomba se sprijini de spătar.

— Nu, răspunse cu glas stins.

— Atunci, încetaţi odată cu ostilitatea asta inutilă. În plus, o să fie o întrunire deosebit de interesantă. Onorabilul preşedinte al Consiliului e în funcţie de şase luni şi a primit autorizaţie de securitate totală. În sfârşit va afla ce s-a întâmplat, de fapt, la Veneţia.

5.

Lupo se întoarse în apartamentul lui şi îi sună pe părinţii fetei, trezindu-i cu cea mai cumplită veste pe care o pot primi o mamă şi un tată. Minimaliză anvergura rănilor, inventă faptul că Martina murise pe loc şi le spuse că făceau toate eforturile să-i găsească pe vinovaţi. Când închise, îşi turnă un păhărel de bourbon *moonshine*, făcut ca pe vremea prohibiţiei, incolor şi tare. Lupo nu bea aproape niciodată, dar se simţea zdrobit pe dinafară şi pe dinăuntru.

Tocmai luase a doua înghiţitură când Bruno bătu la uşă. Bătrânul locotenent avea ochii umflaţi şi îi tremurau mâinile.

— Am văzut că aveai lumina aprinsă.

— Nu-i nimic.

Lupo îi făcu semn să intre.

— Vrei un păhărel?

Bruno încuviinţă şi se aşeză pe buful de lângă cactusul mare de plastic, doar muindu-şi buzele după ce Lupo îi turnă licoarea.

— O să depun cererea de pensionare, spuse deodată. În clipa asta primesc nouăzeci la sută din pensia care mi s-ar cuveni, o să-mi ajungă.

Lupo simţi o undă de regret. Bruno fusese în serviciul militar sub el de şase ani, ajunseseră la Portico împreună. Nu se împrieteniseră, dar după atâta timp între ei doi nu mai existau prea multe secrete. Iar Lupo îşi dăduse

seama că Bruno se apropia de limita suportabilităţii, chiar dacă se prefăcuse că nu vede nimic.

— Ştiu că dacă ai luat hotărârea asta n-o să reuşesc să te conving să te răzgândeşti, dar mi-ar plăcea să pot. Mai gândeşte-te câteva luni.

Bruno nu-şi schimbă expresia feţei.

— Mă gândesc de-un an, sunt sigur. Şi nu doar din pricina Martinei. E din cauza tuturor rahaturilor pe care trebuie să le înghiţim. Am văzut deja de prea multe ori ce se întâmplă acum.

— La ce te referi, mai exact?

— La *ăia* care fac adevărul cum au ei chef.

Lupo dădu ochii peste cap: cu timpul Bruno devenise un adept tot mai înfocat al teoriilor conspiraţiei.

— La *ăia* care au inventat vaccinuri ca să ne controleze pe toţi? întrebă el pe un ton obosit.

— Nu-s într-o ureche. Am şi eu ochi. Văd lucruri. Caselli n-o să fie pusă sub acuzare, punem pariu?

Lupo fu luat prin surprindere.

— Vigevani e curios de reticent. Mi-a dat de înţeles că din cauza atentatului de la Veneţia...

— Pentru că Veneţia pute, zise Bruno lapidar. Am vorbit cu o mulţime de colegi care-au avut de-a face cu asta. Serviciile au făcut să dispară totul. Probe, mărturii... Poate şi câteva cadavre.

— Poate fac o anchetă neoficială.

— Las că ştiu eu cum e cu anchetele astea neoficiale. Tu nu erai prin anii ’60, dar eu da. Pe vremea aia era imposibil să nu te tragă serviciile în ceva. Dar aici e altfel.

— Cum altfel?

— Ascund ceva baban. Ascultă la mine. Iar Caselli e băgată până-n gât.

Bruno îşi umezi din nou buzele.

— A povestit că a fost la Veneţia în concediu două zile cu Torre şi că a nimerit din greşeală la Palasport della Misericordia în timpul masacrului. Apoi Bonaccorso a rănit-o şi l-a răpit pe Torre şi nimeni nu ştie de ce. Corect pân-aici?

— Cred că da...

— Înainte de asta a avut loc un schimb de focuri cu un extremist islamic, apoi un poliţist din echipa ei şi-a omorât nevasta şi s-a sinucis. Guarneri îl chema.

— Nu ştiam asta, zise Lupo uluit. Da’ ce legătură are?

— Ce să vezi, s-a sinucis chiar cu o zi înainte de Veneţia. Să fie o coincidenţă? Eu nu cred.

— Dar e cel mai probabil să fie o coincidenţă.

— Tu ai pleca în concediu după ce tocmai ţi-a murit un coleg?

— Nu.

— Mai e ceva ce doar puţini ştiu: Caselli îl cunoştea pe Bonaccorso.

— Cum adică îl cunoştea?

— *Se pare* că s-au întâlnit întâmplător. Dar un martor a povestit că i-a văzut împreună în trenul de Veneţia, înainte de atentat. Pe el, pe ea şi pe Torre.

— Aiureli, zise Lupo, nu foarte convins.

Părea o poveste nebunească, dar comportamentul Colombei fusese şi mai nebunesc.

— Eu nu-ţi povestesc decât fapte. Dar dacă ea lucrează pentru servicii, n-o să aflăm niciodată adevărul despre Martina.

6.

Militarii eliberaseră un colţ al magaziei centrale mutând sute de saci de ciment pentru ca apoi să-i îngrămădească în semicerc în jurul unei mese lungi, din metal, lângă care era montat un *flip chart*. Pe lângă Colomba, Santini şi Di Marco, la masa luminată de neoane luaseră loc şeful poliţiei şi comandantul general al carabinierilor. Tuturor li se ceru să lase aparatele electronice într-o tavă de plastic, dusă apoi de un soldat la o distanţă considerată sigură. Di Marco reuşise să-şi aranjeze scaunul fără să se folosească de mâini, fulgerându-l cu privirea pe bărbatul de lângă el care dăduse să-l ajute.

Acesta era un funcţionar pe care Colomba nu-l mai văzuse: pe la patruzeci de ani, bronzat, uscăţiv, cu alură de alergător. Reuşi să-i strângă mâna – „Încântat, Walter D'Amore, AISI" – înainte ca prim-ministrul să-şi facă intrarea într-un palton din păr de cămilă de culoarea muştarului.

Era ciudat să-l vadă singur: bodyguarzii fuseseră opriţi la intrarea în magazie pentru că nu erau autorizaţi nici măcar să vadă cine participa la întâlnire. În absenţa lor, prim-ministrul se uita în jur ca un turist plecat să vadă monumente. Avea patruzeci şi cinci de ani – tânăr, prin urmare, pentru standardele din Belpaese[5] – iar Colombei i se părea că face mereu eforturi ca să fie dezinvolt. Nu-l mai văzuse decât la televizor, şi asta nu foarte des, pentru că politica nu se număra printre interesele ei. Îşi zise că semăna cu

[5] Aluzie la comedia neagră *Il... Belpaese* (1977). (n. trad.).

un cofetar din cărţile pentru copii, cu faţa rotundă şi zâmbitoare.

— Bună seara tuturor, dacă pot să mă exprim astfel, dată fiind ora, spuse el, şi îmi cer scuze pentru întârziere, dar astăzi am avut întâlniri una după alta.

Se uită la ceasul de la mână.

— E deja ora 1:30, prin urmare am la dispoziţie maximum cincizeci de minute. Trebuie să iau un avion către conferinţa de la Paris despre zona de schimb liber.

— Mă îndoiesc că va fi de-ajuns, domnule prim-ministru, zise glacial Di Marco.

Celălalt desfăcu braţele şi zâmbi a părere de rău.

— Aş renunţa la plecare dată fiind urgenţa situaţiei, dar am ocazia să discut puţin despre securitate cu omologii mei europeni.

Se întoarse spre Colomba şi îi întinse mâna.

— Sunt foarte încântat să vă cunosc, *dottoressa* Caselli. Persoane ca dumneavoastră fac ţara noastră să strălucească.

— Vă mulţumesc, spuse Colomba, stânjenită.

Măcar apucase să facă un duş rapid în vestiarul femeilor; un costum de camuflaj fără însemne înlocuia geaca de schi leoarcă de transpiraţie.

— Sper să avem ocazia să ne întâlnim din nou şi să vorbim în tihnă. Însă sunt extrem de curios să aflu cum l-aţi găsit pe domnul Torre.

D'Amore puse mâinile pe masă; de încheietura stângă, văzu Colomba, îi atârna un mic Buddha de lemn.

— Înainte să vorbim despre asta, trebuie să abordăm un subiect delicat, domnule prim-ministru.

După o pauză adăugă:

— Atentatul de la Veneţia.

Prim-ministrul se uită la el de parcă l-ar fi jignit.

— Există cumva noutăţi, cu excepţia întoarcerii acasă a domnului Torre?

— Nu tocmai noutăţi, mai degrabă o recapitulare, spuse D'Amore imperturbabil.

Prim-ministrul afişă din nou zâmbetul de cofetar.

— Ştiu deja tot ce trebuie despre Veneţia. Am citit de curând raportul integral al comisiei care s-a ocupat de atentat. Şi am vorbit îndelung şi cu directorul CIA când ne-am întâlnit la Roma.

Cred că a râs de s-a crăcănat, îşi zise Colomba.

— O persoană deosebit de inteligentă. Îmi închipui că dumneavoastră l-aţi întâlnit de multe ori, domnule colonel, continuă prim-ministrul.

— Domnule preşedinte... Vă rog să rămânem la subiect, spuse Di Marco, plictisit ca un profesor în vârstă. Puţine persoane sunt la curent cu ceea ce

vom discuta în această magazie. Nici măcar un cuvânt din această şedinţă nu va fi stenografiat, la fel ca în cazul celorlalte.

Prim-ministrul privi în jur căutând un sprijin, dar nu găsi niciunul.

— Vreţi să spuneţi că există informaţii *clasificate* despre Veneţia?

— Da, domnule preşedinte.

— Nu puteţi să păstraţi secretul asupra unor atentate!

— Vă mulţumim că ne-aţi amintit, spuse Di Marco. Însă vă garantez că la sfârşitul anchetei ne vom îngriji să transmitem autorităţilor competente informaţiile pe care le-am adunat.

— Dar e o nebunie... nu puteţi face aşa ceva!

— Conform guvernului precedent şi unui număr important de iluştri constituţionalişti – ba da, putem. Te rog, D'Amore. De data asta *vom încerca* să te ascultăm.

D'Amore îşi drese glasul.

— După cum ştiţi, domnule prim-ministru, majoritatea victimelor de la Veneţia făceau parte din organizaţia non-profit *Care of the World*, COW pentru prieteni.

— Scutiţi-ne de studiul introductiv, îl întrerupse prim-ministrul pe un ton glacial. Asasinii sunt patru membri Daesh, antrenaţi în Siria şi comandaţi de aşa-numitul Leonardo Bonaccorso.

D'Amore nici nu clipi.

— Din păcate, nu aşa stau lucrurile. Informaţiile despre care vorbiţi au fost *fabricate*.

Prim-ministrul rămase cu gura căscată.

— Staţi o clipă. Vreţi să spuneţi că sunt false?

— Da.

— Şi cine le-a fabricat?

Privi din nou în jur.

Tu cine crezi? îşi zise Santini ciupindu-şi mustăţile.

— Echipa de comando care a comis atentatul nu făcea parte din vreo organizaţie jihadistă, continuă D'Amore. Califatul l-a revendicat cum face deseori doar ca să încerce să-şi asume meritele altora. Şi, de data asta, i-am permis s-o facă.

— Toate serviciile au confirmat veridicitatea revendicării. Membrii echipei de comando erau deja căutaţi pe jumătate de planetă..., spuse preşedintele Consiliului.

Şeful poliţiei pocni din buze: începea să se plictisească. Era un bărbat de vreo şaizeci de ani, îndesat şi chel, cu degete ca nişte cârnăciori. El şi Santini nu se aveau la suflet unul pe celălalt, dar erau constrânşi să se suporte.

— Mă tem că nu. Era vorba despre un pedofil, un violator în serie care-şi

mâncase parţial colegul, un fost poliţist alcoolic şi un individ care-şi înecase soţia în apă clocotită. Şi niciunul dintre ei nu era musulman.

— Dar Bonaccorso? Nu e mercenar?

— La câte ştim despre el, ar putea la fel de bine să fie Zâna Măseluţă.

— Bună parte din serviciile externe au luat drept credibile informaţiile pe care le-am furnizat. Alţii ne-au dat şi o mână de ajutor, spuse Di Marco. Cât despre Bonaccorso, el nu a participat la atentat. A ajuns acolo după, împreună cu *dottoressa* Caselli, şi i-a ucis pe toţi membrii trupei de comando cu care a intrat în contact, precum şi pe fondatorul COW, John Van Toder. Credem că nu avea nimic de-a face cu ei şi că acţiona în numele unei alte organizaţii, ale cărei scopuri încă nu le cunoaştem. Ancheta pe care o desfăşurăm, şi care necesită un maximum de discreţie, îl priveşte în mod special pe el.

— Dar până la urmă pe Torre l-a răpit sau nu Bonaccorso? o întrebă prim-ministrul, livid, pe Colomba. Şi asta a fost o invenţie?

— El a fost, interveni pentru prima oară Colomba. Dar nu în numele Statului Islamic, domnule preşedinte.

— Atunci pentru cine?

Colomba strânse din dinţi.

— Aş vrea să ştiu.

— Americanii ştiu adevărul? şopti preşedintele. Americanii ştiu asta? Dar ruşii?

Generalul de carabinieri îşi aprinse o ţigară toscană în ciuda privirii urâte pe care i-o aruncă Di Marco.

— Domnule preşedinte, vă dau un sfat: nu vorbiţi despre aceste lucruri cu nimeni. Eu aşa fac şi merge de minune.

Chipul politicianului deveni purpuriu.

— E imposibil ca patru perverşi să fi pus la cale un asemenea atentat! Nu singuri, nu fără sprijinul unei organizaţii!

— Aveţi dreptate, au avut un sprijin. De fapt, chiar mai mult decât un sprijin. Cineva i-a recrutat şi i-a organizat.

D'Amore luă fotografia unui cadavru din dosarul pe care-l avea în faţă şi o făcu să alunece până la preşedinte. Era o femeie mignonă într-un costum verde acid, acoperită de răni şi sânge. Chipul rămăsese congelat într-un zâmbet.

— Ea.

7.

Santini aflase cine era femeia în ziua în care îl urmase pe Di Marco în cazarma Matter, imediat după atentat. Spre uluirea lui, colonelul îl purtase prin bucătării pentru ca apoi să-l introducă într-un soi de cameră frigorifică păzită de forţele speciale. Printre bucăţile de vită atârnate era şi un sac pentru cadavre; înăuntrul lui – o femeie pe la patruzeci de ani, cu ochi orientali şi un zâmbet discret pe chip.

— Îşi spunea Giltine, explicase Di Marco. Când era mică a fost aruncată din motive politice într-o închisoare ucraineană poreclită Cutia. A acţionat din motive personale.

Santini o privise încă o dată pe femeia înţepenită.

— Deci ISIS n-are nici pe dracu' cu toată afacerea asta. Avea dreptate Caselli.

— Mă tem că da.

— Şi când aveţi de gând să faceţi publică această informaţie?

— Când nu va mai fi utilă.

— Utilă pentru cine?

— Pentru ţara noastră. În clipa de faţă e un secret de care numai puţine persoane au cunoştinţă.

— Printre care şi eu.

Di Marco se uitase în ochii lui şi Santini înţelesese că soarta lui se decidea chiar în clipa aceea.

— Există un film numit *Fight Club*. L-aţi văzut? îl întrebase.

— Acum mult timp.

— Şi vă amintiţi care e prima regulă din Fight Club?

— Nu se vorbeşte despre Fight Club. Tot asta e şi a doua regulă.

Di Marco dăduse aprobator din cap.

— În cazul acesta, bine aţi venit în propriul nostru Fight Club.

•

Santini îşi aprinse o ţigară şi începu să urmărească din nou firul discuţiei. Vorbea prim-ministrul, care părea un boxer ieşit la pensie după ce încasase prea multe lovituri.

— Dar de ce... ce legătură avem noi cu Giltine asta?

— Niciuna. Ea îl voia pe fondatorul COW, zise D'Amore, arătând fotografiile unui bătrân cu păr lung şi alb, cu o grimasă de teroare întipărită de *rigor mortis* pe chipul bronzat. Pe care nu-l chema, de fapt, John Van Toder şi nu era sud-african, ci rus. Numele lui real era Alexandr Bielîi şi era un criminal din Războiul Rece, echivalentul sovietic al lui Mengele. Se ocupa

de prizonierii politici pentru KGB. A făcut să dispară sute de persoane într-un sanatoriu din Ucraina numit Cutia. Familii întregi, cu tot cu copii. Unul dintre aceşti copii era femeia care a comis atentatul.

— Dumnezeule, făcu preşedintele Consiliului. Şi a omorât patruzeci şi nouă de oameni doar ca să ajungă la el? Persoane care îşi închinaseră viaţa pentru binele...

Santini auzi cum şeful poliţiei îşi înăbuşă râsul.

— Nici COW nu era ce spunea că e, interveni D'Amore, aproape cu părere de rău. Era doar o acoperire pentru o reţea de companii militare private puse pe picioare de Bielîi în a doua lui viaţă. COW recicla bani şi se folosea de acoperirea misiunilor umanitare ca să transfere arme şi trupe în zone puse sub embargou.

— Dar de ce n-aţi spus nimic? Ar fi trebuit să-l denunţaţi pe criminalul ăsta!

Santini oftă, îl durea capul de înnebunea.

— Domnule prim-ministru, mulţi contractori aflaţi sub umbrela COW lucrau cu ţări prietene, spuse pe un ton obosit. Niciunul dintre noi nu ţinea morţiş să izbucnească al treilea război mondial. Caselli, povesteşte tu mai departe, te rog.

Puţin stânjenită, Colomba se ridică şi îşi prezentă intervenţia, curăţând-o de orice referire la Tommy şi fără să dezvăluie că Leo se declarase fratele lui Dante înainte să-l răpească. Exact cum făcuse cu Di Marco, explică faptul că se interesase de cazul Melas pentru că Lupo îi ceruse o părere cu privire la dublul asasinat. Povesti, însă, tot adevărul despre Bonaccorso.

— L-am întâlnit după un schimb de focuri şi s-a prefăcut că vrea să mă ajute în anchetă, chiar dacă fusesem suspendată, zise ea. Împreună am reconstituit traseul lui Giltine în Italia şi am mers împreună la Veneţia, din păcate mult, mult prea târziu ca să înţelegem ce se întâmpla. Cu noi era şi Dante Torre, care a contribuit enorm la căutările noastre, dar nu ştiu de ce l-a răpit Leo. Aşa cum nu ştiu de ce l-a ascuns la Rimini.

Apelul lui Leo îi răsună din nou în creier. Apoi îi văzu zâmbetul când îi deschisese burta, atât de asemănător cu zâmbetul din oglinda din tren. Simţi că i se face rău şi se aşeză la loc.

Preşedintele Consiliului o ascultase distrat, măcinat de gânduri sumbre.

— Prin urmare, aţi fost cu toţii de acord să ascundeţi adevărul, spuse el când Colomba îşi termină povestea. Poliţia, carabinierii, serviciile secrete. Şi membrii guvernului precedent. E... revoltător.

— Nu fiţi naiv, domnule prim-ministru, spuse Di Marco. E mult mai avantajos să avem prieteni pe băncile ONU sau ale instituţiilor europene decât să stârnim un scandal.

— Nu am fost votat să le ascund italienilor adevărul!

— Italienii vor să-i protejăm, domnule prim-ministru. Iar noi asta facem, nu în mică măsură datorită discreţiei pe care am păstrat-o cu privire la anchetă.

— Discreţie? Asta se cheamă înşelăciune!

— Domnule prim-ministru... Ştiţi mai bine decât mine că adevărul e supralicitat. Şi, deseori, cine se încăpăţânează să-l povestească e mai puţin atrăgător pentru marele public decât un mincinos cu acte-n regulă.

D'Amore afişă un zâmbet de negustor de tigăi.

— O să vă punem la dispoziţie o listă de funcţionari externi care vor fi încântaţi să vă dea o mână de ajutor la nevoie în cadrul unor tratative complicate. Ţara noastră a plătit un preţ enorm la Veneţia: nu credeţi că ar fi corect să şi obţinem ceva de pe urma lui?

8.

D'Amore îi însoţi pe Colomba şi Santini la maşină, lăsându-l pe Di Marco să-i ţină prim-ministrului o predică despre necesitatea unei colaborări depline. Santini făcu o oprire la toaletă bărbaţilor şi D'Amore profită de ocazie ca să discute cu Colomba între patru ochi.

— Despre Bonaccorso nu ştim decât ce s-a discutat la întâlnire, dar e posibil să fi înţeles de ce l-a ucis pe Romero: portul.

— Portul? repetă Colomba uluită.

— Zona de lângă clubul de yachting în care era ancorată *Chourmo* e un loc notoriu de prostituţie masculină, explică D'Amore. Romero a fost identificat cu două zile mai înainte, în timp ce se întreţinea cu unul dintre prostituaţi. Credem că înainte să plece de la Veneţia s-a întors acolo, tocmai când Bonaccorso urca pe ambarcaţiune cu Torre în spinare. Poate s-a oferit să-l ajute.

Colomba îşi imagină scena.

— Sărmanul... Chiar nu l-a căutat nimeni?

— Plecase deja de la hotel. Vă surprinde cumva?

Colomba clătină din cap. Leo îi spusese la telefon că Romero era uşor de agăţat, dar nu-i spusese explicit că l-ar fi agăţat.

— Cu el facem o cifră rotundă, spuse posomorâtă. Cincizeci. Asta dacă nu punem la socoteală victimele colaterale, ca soţii Melas.

— Ancheta despre moartea lor va ajunge la procurorul general, care va acţiona în contact direct cu noi. Dar pentru munca de teren de la Portico ne-

ar plăcea să avem pe cineva cunoscut şi care cunoaşte miza.

— Cereţi-i lui Santini. Deja e omul vostru.

În clipa aceea, Santini apăru cu mustăţile din care-i picura apă.

— Eu mă culc, anunţă în timp ce şchiopăta spre maşină. Voi staţi liniştiţi, nu vă grăbiţi. Pa, D'Amore, a fost o plăcere de nedescris să te revăd.

D'Amore îl urmări cu privirea.

— Deja are pe mână mai multe lucruri decât poate să gestioneze. Mă gândeam la tine. L-ai găsit pe Torre singură, zise el trecând la pertu.

— Din întâmplare.

— Nu, l-ai găsit pentru că dintre noi tu eşti cea care-l cunoaşte cel mai bine pe Bonaccorso.

Colombei îi veni să urle, dar nu avea energie.

— Nu-l cunosc, bine? Şi-a bătut joc de mine cum şi-a bătut joc şi de voi!

— Nu lăsa antipatia ta pentru Di Marco să te influenţeze. Mereu ai pus datoria pe primul loc.

— Spre deosebire de voi.

Colomba urcă în maşină şi încheie discuţia trântind portiera. La bord o aşteptau aceiaşi doi non-fraţi şi Santini, care deja sforăia, emanând vapori de alcool. Ajunseră la Rimini când se crăpa de ziuă. La spital, Colomba îi aruncă lui Dante o privire din spatele geamului, apoi se întinse pe patul pentru oaspeţi din afara zonei de carantină şi adormi fără măcar să-şi scoată bocancii.

Santini, în schimb, continuă drumul până la Roma, visând că se lupta fără cămaşă, în picioarele goale.

9.

Colomba nu se mai mişcă din spital. Alberti, noul responsabil cu siguranţa pe durata convalescenţei domnului „Caselli", îi aduse schimburi de acasă, dar ea nu se îndepărtă niciodată la mai mult de doi metri de Dante.

Îl mutaseră de la Reanimare într-o rezervă de o persoană, iar Colomba se foia prin camera lui ca un zombie, în timp ce conştientizarea faptului că el se afla cu adevărat acolo – *viu* – îndepărta puţin câte puţin cheagul de durere, înlocuindu-l cu teama că Dante va muri sub ochii ei tocmai când părea salvat, că va rămâne invalid sau că mintea îi fusese afectată ireversibil. Îi era teamă şi că Leo va veni să i-l răpească din nou.

Pentru siguranţă, găsirea lui Dante nu deveni informaţie publică iar oamenii lui Di Marco delimitară zona dintre Portico şi Rimini inventând o

alertă antitero, care duse la expulzarea a doi muncitori pakistanezi şi a unui spălător de vase marocan, mai mult ca să justifice cheltuielile. Lupo fu înduplecat de superiorii săi să n-o calce pe bătături pe Colomba, întărind suspiciunile lui Bruno despre mâna serviciilor. Îi fu luată şi ancheta privind cazul Melas; trecu la un alt comandant care se limită la a-i cere rapoartele, ignorându-i apelurile. Nu-i spuseră nimic despre Dante, bineînţeles. Cum nu-i spuse nici Vigevani, care plecase în concediu şi îşi blocase mobilul.

Pe Bart, în schimb, o anunţă D'Amore, la 6 dimineaţa în cea de-a treia zi de la găsirea lui. Se trezi în tânguielile câinilor din curte şi în zgomotul caracteristic al elicopterului.

— Iarăşi? Ce naiba..., şopti ea.

Trase o pufoaică peste pijama şi alergă jos să recupereze câinii, care săreau speriaţi şi zgâriau porţile vecinilor.

Cel chiar de vizavi, un fotograf bărbos şi plin de tatuaje, care purta doar o pereche de pantaloni scurţi, ieşi în pragul uşii.

— Îi bagi tu în mă-sa pentru mine? făcu el.

— Scuze, nu e vina mea.

Bart ieşi din împrejmuire şi alergă pe terenul viran din spatele clădirii unde ateriza elicopterul. Un militar în uniformă de camuflaj şi un bărbat chipeş şi bronzat săriră din vehicul.

— Chiar vreţi să mă declare tot cartierul persona non grata? zbieră ea. De telefoane n-aţi auzit?

— Ne cerem scuze pentru oră, *dottoressa*! strigă cel chipeş ca să acopere zgomotul motorului care se învârtea la viteză minimă.

Întinse mâna.

— D'Amore. AISI.

— Roberta Bartone. Ce s-a întâmplat? Încă un atentat?

D'Amore zâmbi.

— De data asta e o veste bună.

Imediat ce află despre ce era vorba, Bart dădu fuga în casă să se schimbe, îşi chemă dog-sitter-ul şi-şi sună asistentul, spunându-i să se descurce singur.

10.

Când Colomba se trezi, Bart stătea pe scaunul de lângă patul lui Dante şi-l ţinea de mână.

— Hei.

Bart se întoarse, avea ochii umezi.

— Eşti poliţista mea preferată, ştii asta, nu?

— Fostă poliţistă.

Colomba se ridică şi o luă în braţe.

— E o minune.

— Tu ai făcut minunea, draga mea.

Colomba se uită neliniştită la Dante. Părea mai întremat? Căpătase culoare?

— Cum se simte? îşi întrebă prietena.

— M-am uitat pe fişe şi am vorbit cu medicul primar, aş zice că lucrurile merg bine. Infecţia dă înapoi şi tensiunea a crescut.

— Atunci de ce nu-l trezesc?

— Dă-i timp, încă e fragil. Fă un duş, eu mă duc să iau ceva pentru micul-dejun.

Bart se întoarse cu un platou de sandviciuri triunghiulare asortate şi o găsi pe Colomba citind cu voce tare un roman, purtând un halat-kimono.

— De unde ţi-ai luat asta?

Colomba îndoi pagina şi înşfacă trei sandviciuri cu salam.

— L-am primit când aveam şaişpe ani. A rămas la Mezzanotte până acum.

Bart zâmbi.

— Probabil erai o fetiţă tare amuzantă. Pune mâna şi mănâncă, vreau să aud povestea din gura ta.

Colomba bău direct din sticla de pe noptiera lui Dante.

— Alberti! răcni ea.

El năvăli înăuntru.

— Da, *dottoressa*?

— Stai aici cu Dante până mă întorc, zise Colomba. Mergem să ne plimbăm prin grădină.

Coborâră în parcul de stejari şi sălcii care împrejmuia spitalul şi trecură printre pacienţi îmbrăcaţi în pijama, cu gecile trase peste şi târând stativul cu perfuzii după ei.

— Chiar crezi că Tatăl are vreo legătură cu Tommy? întrebă Bart când Colomba sfârşi rezumatul întâmplărilor.

— El sau persoana care-i ţine locul.

— Te gândeşti la Leo?

— Dante a fost mereu sigur că Leo şi Tatăl se cunoşteau. A început să-l urmărească imediat după moartea Tatălui. Şi dacă ştie cine e Dante de fapt, ar putea fi adevărat.

— Alt psihopat.

— Dante era convins că Tatăl făcea experimente pe copii ca să găsească

un leac pentru autism, spre folosul marilor companii farmaceutice.

— Un medicament care să vindece toate tulburările ar distruge personalitatea pacientului.

— Dar ar face o căruţă de bani, zise Colomba.

— Şi-ncă cum.

Se mutară lângă un perete periferic, unde Bart îi ceru o ţigară unui medic.

— De ce nu le-ai spus celor de la servicii bănuielile tale? Ar putea să ancheteze în direcţia asta.

— Nu am încredere în Di Marco, nu ştiu niciodată ce agendă are. Singura calitate pe care sunt nevoită să i-o recunosc e că e patriot. Dacă ar fi existat ceva mai puţin curat în dosarul lui, persoanele pe care le-a deranjat când a devenit şeful Departamentului Antitero l-ar fi mâncat de viu până acum.

Colomba aruncă o piatră, încercând să nimerească un coş de gunoi din metal. Rată.

— În plus, au săpat deja în trecutul lui Tommy şi n-au găsit nimic. Ţie ţi-a venit ceva în minte?

Bart scutură din cap.

— Nu. Am reperat singurele două închisori despre care am aflat, containerele şi parcarea de rulote unde l-ai ucis pe Tată. Nu am găsit nimic care să ne sugere existenţa altor prizonieri sau a altor locuri de tortură. Iar acum, din păcate, cred că au murit cu toţii.

— Asta dacă nu cumva s-a ocupat Leo de ei, zise Colomba.

Încercă să arunce altă piatră, iar de data asta lovi marginea coşului de gunoi, scoţând un *tonnng* satisfăcător.

— Sper ca Dante să se trezească repede. În debandada asta, chiar am nevoie de creierul lui bolnav.

11.

Creierul lui Dante, din fericire, nu fusese vătămat fizic, în ciuda anesteziei lungi. Odată eliminat începutul de meningită, la o săptămână după ce fusese salvat medicii îi scoaseră tubul pentru respiraţie artificială şi începură să reducă nivelul sedativelor. Astfel, Dante se pomeni într-un paradis extrem de plictisitor, fără norişori sau culori. Dură o veşnicie ca albul nesfârşit să se umple treptat de siluete care fremătau în întuneric. Apoi siluetele căpătară consistenţă şi începură să scoată sunete. Deveniră umbre care se agitau în jurul lui, într-un precipitat continuu de bolboroseli şi şuierături şi zumzete. Rosteau cuvinte, dar Dante nu le pricepea: uitase înţelesul cuvintelor, la fel

cum îşi pierduse şi simţurile. Nu-şi dădea seama nici măcar că avea ochii deschişi.

Iată de ce, în a zecea zi, chiar prima senzaţie puternică – setea – aduse cu sine primul cuvânt cu sens deplin.

Apă.

Cuvântul pulsa, plutind deasupra lui. Dante simţi picături de gheaţă, ca nişte mici înţepături de ac.

Ploaie.

Îi simţi gustul metalic, de

Sânge.

Avea senzaţia că i se umpluse capul, umflându-se ca o desagă de concepte şi stimuli care-l făceau să se simtă din nou o

Fiinţă omenească.

Din exterior, pleoapele lui doar tremurară scurt, dar pe dinăuntru făcea

Tumbe

de

Bucurie.

Siluetele încetineau acum, izbutea să le observe trăsăturile. Un fulger verde avu acelaşi efect ca o

Descărcare electrică.

Silueta deveni punctul lui de referinţă. Apărea dincolo de muntele de netrecut format din

Cearşafuri.

Celelalte siluete se apropiau şi se îndepărtau, contopindu-se într-un vârtej, dar cea cu fulgerele verzi rămânea mereu acolo. Timpul încetini mai mult, ca şi cum cuvintele care îi umpleau capul ar fi acţionat ca o contragreutate. Peisajul devenea definibil, lumea căpăta căldură şi culoare.

Miros.

Mirosul îi pârjoli creierul. Fiecare moleculă aducea cu ea senzaţii şi amintiri din ceea ce fusese el odată. Silueta deveni tridimensională. Era o femeie care stătea într-un fotoliu vechi, ţinând o carte care i se destrăma în mâini. Purta un pulover de lână naturală şi o pereche de blugi; picioarele goale le ţinea sprijinite de pat.

Când femeia ridică ochii verzi spre el, Dante îşi aminti numele ei.

12.

— Aer, mimă Dante cu buzele.

Colomba sări în picioare, apăsă butonul ca s-o cheme pe infirmieră, deblocă roţile patului şi îl împinse afară din rezervă, gonind până la ieşirea de urgenţă. Dante mişca febril ochii, privind terorizat în jur.

Când Colomba trase de maneta de urgenţă, alarma se declanşă imediat, făcându-i pe Alberti şi alţi doi agenţi să alerge într-un suflet, cu pistoalele în mână. Colomba îi ignoră şi continuă să alerge, împingând patul până în balcon.

Aerul păru să facă o minune. Dante se linişti, îşi mută privirea asupra Colombei, iar buzele lui silabisiră ceva.

Când Colomba pricepu că Dante se chinuia să spună „CC" – porecla pe care învăţase s-o accepte –, o podidiră lacrimile şi se aplecă să-l îmbrăţişeze, având grijă să nu-l strivească. Era extrem de uşor, de parcă ar fi avut oasele goale.

După alte două săptămâni de fizioterapie şi tratament, Dante putea fi mutat, iar mai-marii serviciilor de siguranţă insistară să fie internat într-un spital militar. Colomba se opuse şi îi convinse să-l interneze într-un spital din Portico, unde zvonul că domnul Caselli fusese găsit într-o clinică abandonată nu ajunsese la urechile tuturor, ca la Rimini. Spitalul, deşi mai mic, era dotat corespunzător şi avea o grădină fără copaci, ascunsă vederii graţie unui zid de împrejmuire. În curte amenajară un spital de campanie al Crucii Roşii, care deveni domiciliul lui Dante; un al doilea cort slujea drept bază operaţională a celor care-l păzeau. Ar fi fost greu să-i zărească cineva, dar ca să evite orice discuţie ridicară în jur şi alte corturi, goale, precum şi un semn care anunţa deschiderea în curând a unui outlet cu produse de camping. Aşa ar fi putut justifica şi supravegherea zonei, asigurată de poliţişti deghizaţi în paznici de noapte.

La rugămintea lui Dante, Colomba tăie cu un briceag pânza cortului său şi împinse capul patului în afară. Încă era frig, în ciuda caloriferelor electrice pe care un inginer din armată le legase direct la cablurile de înaltă tensiune suspendate, dar Dante stătea aproape mereu cu faţa în afara cortului. Şi, tot privind cerul, puţin câte puţin reuşi să focalizeze imaginile şi să-şi dea seama unde e. Mintea lui era ca un caleidoscop stricat. În zilele de după mutare uneori funcţiona, alteori scotea doar un zornăit: atunci Dante începea să bălmăjească tot soiul de lucruri, amestecând timpurile şi limbile. Recunoştea câteva chipuri, se speria din pricina zgomotelor prea puternice şi îi era greu să-şi simtă corpul. Plângea, mai ales noaptea. Nu o dată Colomba se ridică să-l legene ca pe un copil mic. „Gata, linişteşte-te", îi spunea. „Eşti în siguranţă".

•

La sfârşitul celei de-a treia săptămâni după trezire, Dante fu în stare să

formuleze câteva fraze simple şi să înghită mâncare semisolidă. Colomba îl hrănea şi avea grijă să nu se înece.

De fiecare dată când deschidea ochii, ştia că o s-o găsească lângă el, aşezată afară când era frumos, sau înăuntru, la picioarele patului, cu vreo carte veche în mână. Ea era călăuza lui pe drumul de întoarcere în lume şi în momentele în care nu-şi mai amintea gesturile de zi cu zi. Deseori Dante privea cu mirare sau teamă obiecte comune. Se pierdea în faţa unui buton sau a unei linguri. Avea crize de furie, de plâns şi atacuri de panică de care i se făcea ruşine când le depăşea. Cum ruşine i se făcea şi de vorbirea stâlcită, de trupul inert, de momentele de absenţă.

Colomba nu-şi pierdea niciodată răbdarea, nici când el făcea nazuri ca un copil mic. Îi citea *Adio*, *arme*! un exemplar atât de vechi că avea preţul tipărit în lire (350, mai exact), recenziile filmelor pe care le ratase, ştirile cele mai recente. La rugămintea lui, atârnă pe cort un semn pe care scria *Crystal Lake* (despre care Colomba bănuia că e o altă referinţă obscură la vreun film), îi povesti despre regiunea Le Marche şi familia ei şi, treptat – şi cu multă băgare de seamă –, ce se întâmplase în absenţa lui: Tommy, soţii Melas, doctorul Pala, Lupo, Romero şi toate celelalte verigi ale lanţului care o condusese la el.

Într-o noapte, Dante ţipă de parcă l-ar fi jupuit cineva. Colomba, care dormea în celălalt pat din cort, ferită de un mic separeu, alergă la el cu pistolul în mână.

— Ce e?

— Leo... l-am văzut, zise Dante cu vocea răguşită din pricina traheotomiei.

Colomba privi în jur şi roti arma care îi fusese restituită de curând.

— Unde?

Dante făcu un efort să-şi contorsioneze buzele.

— The Musical Box.

Tuşi.

— Nu înţeleg, spuse Colomba cu blândeţe. Mai încearcă.

— Deschizătură. Frig. Drum lung!

Dante era gata să izbucnească în plâns.

— Rahat! Băga-mi-aş!

Se concentră, străduindu-se să oprească ţiparul înnebunit care era creierul lui.

— Cutia.

— Cutia? Cutia lui Giltine?

— Wunderbar! zise Dante fericit. Wonderbra!

Amestecând limbi şi citate de provenienţă incertă, Dante izbuti să-i povestească în linii mari Colombei despre cum se trezise la Cernobîl şi

despre întâlnirea cu Leo, care ieşise la suprafaţă în mintea lui. Ea îi spuse că fusese doar un vis şi, ca să-l convingă, îl trecu prin imaginile via satelit din Ucraina şi Cernobîl.

— Vezi că nu-i nimic? Cutia a fost dezafectată după ce a sărit în aer centrala. Chiar tu mi-ai spus asta.

La început, Dante nu-i dădu crezare. Totul i se părea prea real, mai real chiar decât cortul care-i devenise casă. Dar pe măsură ce legătura lui cu realitatea devenea tot mai puternică, înţelese că trebuia să aibă dreptate Colomba: visase totul, iar anul şi jumătate pierdut îl petrecuse dormind. Nu tu evadare eroică, nu tu radiaţii care-l devorau, nu tu fapte de arme, nu tu confruntare cu bărbatul care susţinea că e fratele lui. Însă Dante era convins că visul avea un înţeles. Sau asta spera, ca să găsească ceva pozitiv în nenorocire.

În timp ce privea cum luna se dezbracă de cenuşiul iernii, cu trupul în cort şi capul îngheţându-i în curte, Dante se întrebă dacă nu cumva şi asta era o halucinaţie. Poate că, de fapt, era încă la Veneţia, blocat în clipa în care îl recunoscuse în persoana lui Leo pe cel care-l spionase de atâţia ani. Poate că îl închiseseră cu adevărat într-un seif şi înnebunise, iar Colomba încă îl căuta pentru că nu existase niciodată vreun Tommy care să-i arate drumul.

Sau poate că nu existase niciun seif, niciun atentat, niciun Leo.

Poate că era încă închis în siloz, prizonier al Tatălui, şi-şi imagina o viaţă pe care nu urma s-o aibă niciodată.

CAPITOLUL II

1.

Colomba, purtând o beretă de lână prea grea şi ochelari de soare, urcă treptele domului din Portico, aglomerate ca un stadion. Autorităţile din toată provincia şi poliţişti în uniformă oficială veniseră să le aducă un ultim omagiu soţilor Melas. Era unicul caz de dublu asasinat din zonă din Epoca Pietrei încoace. Magistratul autorizase înmormântarea, dat fiind că asupra trupurilor fuseseră efectuate toate analizele posibile, inclusiv testul de ADN. Chiar dacă nu mai fusese în Portico de o lună şi nici nu-l vizitase prea des, Colomba ţinu ochii plecaţi ca să nu-şi intersecteze privirea cu a cuiva care ar fi putut s-o recunoască.

Chiar înainte de ceremonie începu să plouă. În piaţă se deschiseră zeci de

umbrele multicolore şi Colomba se pomeni împinsă înăuntru de valul de oameni, reuşind să se oprească abia lângă cele două sicrie, în nava centrală. Sumedenia de flori nu reuşea să le ascundă aspectul amărât: Demetra trebuie să le fi ales pe cele mai ieftine din catalog.

În orice caz, ea stătea în faţă, cu zece rânduri de perle la gât şi o expresie mai degrabă înfuriată decât îndurerată pe chip. Ancheta despre moartea fratelui şi cumnatei ei erau departe de a se fi încheiat, iar asta o obliga să rămână în Italia. Îi suspendaseră paşaportul şi fusese interogată de magistraţi şi de carabinieri, constrânsă să dezvăluie fiecare amănunt din viaţa ei.

Lângă Demetra se strângeau autorităţile oraşului, inclusiv Lupo şi patru dintre oamenii lui, îmbrăcaţi în uniforme de ceremonie, dar şi tipul fără picioare, în cârje, care răspundea la telefon la cazarmă.

Colomba se mută în spatele unei coloane şi continuă să ia la rând chipurile celor prezenţi. Îi recunoscu în mulţime pe doctorul Tira, *nerd*-ul de la magazinul de telefoane, care de data asta renunţase la tricourile cu imprimeu în klingoniană, şi chiar şi pe barmanul coreean din Montenigro. Şi Pala era de faţă, evident în negru din cap până-n picioare, stând deoparte şi admirând o frescă până începea slujba, alături de Caterina; din când în când schimbau câteva cuvinte neinteligibile. Colomba îi privi în continuare pe cei prezenţi, în căutarea cuiva care să i se pară că nu ar avea ce să caute în peisaj. Spera ca Leo să-şi facă apariţia cu un set de mustăţi false ca să-şi bată joc de victimele sale. Ştia că era practic imposibil, dar dacă ar fi rămas acasă îndoiala ar fi măcinat-o prea tare.

Preotul începu slujba. Colomba îşi făcu semnul crucii, spuse *Tatăl Nostru*, apoi se întoarse ca să caute ieşirea. În clipa aceea intră Tommy.

Îl însoţea o femeie cu păr grizonant şi gesturi pricepute, poate o asistentă socială de la azilul în care fusese mutat. Părea liniştit şi încă mai mare decât îl ţinea minte, îndesat într-o helancă albastră şi o pereche de pantaloni reiaţi maro care stăteau să-i plesnească pe pulpe. Privea în jur întorcând capul cu mişcări bruşte, ca o pasăre, frământându-şi mâinile şi repetând la fiecare pas un şir de vocale care acoperiră glasul preotului. Toate capetele se întoarseră spre el ca într-un val de pe stadion, iar părintele se opri. Simţindu-se prea vizibilă, Colomba mări pasul spre uşi, dar cu lumea care umplea până la refuz biserica nu era lucru uşor. Tommy o observă şi dădu un ţipăt atât de ascuţit că făcu geamurile să tremure. Alergă spre ea trântindu-şi însoţitoarea, afişând un zâmbet enorm care-i descoperea dinţii de sus.

— Uşor, Tommy, zise Colomba cu blândeţe. Nu mă da jos!

Tommy o luă de mâini, obligând-o să ia parte la un fel de balet descompus

pe lespezile de calcar. În fundal, Colomba îi zări pe Lupo şi oamenii lui cum se întorc spre ea. Când o recunoscu, Lupo se înverzi la faţă.

— Tommy, trebuie să plec, spuse ea eliberându-şi cu blândeţe mâinile.

Nu voia ca Lupo să ajungă lângă ea.

Tommy întoarse frenetic capul de la dreapta la stânga, agitat. Colomba îl mângâie pe păr.

— Trec curând să te văd. Promit, îi spuse şi îl lasă în grija însoţitoarei lui, ieşind în ploaia torenţială. În urma ei răsunară notele grave ale orgii şi, parcă invocat, în mijlocul pieţei apăru D'Amore, ţinând o umbrelă mare în culorile mişcării Pride.

— Bineînţeles că aţi venit şi voi, zise Colomba.

El zâmbi.

— Discret, cum ne stă în fire. Din moment ce e aproape ora prânzului, ce zici să mâncăm împreună?

— Azi la cantină au ruladă de carne. Nu pot să mănânc aşa ceva.

— Hai. Te-am lăsat în pace zilele astea, dar nu poţi să te aştepţi să uit de tine. Fac cinste.

D'Amore ridică umbrela.

— Vino dedesubt.

Colomba rămase la un pas de el.

— Mai bine mă înec. Dă-te la o parte.

2.

Intrară să ia prânzul într-o *trattoria* căreia toţi cei din Portico îi spuneau *La Fascista* din pricina desenului mare al lui Mussolini de pe perete, realizat în timpul celor douăzeci de ani de regim totalitar şi care acum trecea drept operă istorică. Chelneriţa în vârstă le puse în faţă două farfurii cu mistreţ în sos de roşii şi un coşuleţ cu *crescia*[6] pe vatră, iar în zgomotul discuţiilor de la mesele din jur se simţiră liniştiţi să înceapă propria conversaţie.

— Demetra Melas a cerut custodia legală a lui Tommy. Încercăm să-i punem beţe-n roate, dar dacă nu ies în faţă alte rude, în cele din urmă o să câştige ea.

Colomba ridică privirea din farfurie, uluită.

— Nu credeam că-i pasă.

— Are motivele ei. Douăzeci şi cinci de milioane de motive, replică

[6] Tip de pâine specific regiunilor Umbria şi Le Marche. (*n. trad.*).

D’Amore.

— Poftim?

— Fratele ei era putred de bogat. Tot a lui e şi Villa Quiete. A devenit acţionar majoritar la societatea care deţinea clădirea, printr-un fond de investiţii. Înainte să moară, Melas a trecut totul pe numele lui Tommy. Nici măcar nu trebuie să-l moştenească. Totul e deja al lui.

— Încă se află în registrul celor cercetaţi în cazul dublului asasinat, zise Colomba. De ce nu i-aţi scos numele de acolo?

— Pentru că nu există probe cum că Bonaccorso l-a lăsat orfan. Procurorul general e foarte înţelegător în privinţa anchetei noastre, dar nu e dispus să-l elimine de pe lista suspecţilor doar în baza unui raţionament abstract. Nu am găsit nicio legătură între Bonaccorso şi membrii familiei Melas sau urme ale trecerii sale prin Italia.

— În afară de atentatul de la Milano.

— Singura persoană care l-a văzut e acoperită de arsuri pe şaptezeci la sută din suprafaţa corpului. Şi chiar dacă ar fi lăsat ceva în blocul lui Romero, acum totul a ars în flăcări.

— Nu mi-aş fi închipuit că anchetele au avansat atât de puţin până acum, murmură Colomba.

Luă o *crescia* şi o devoră.

— Dacă ai vreo sugestie, eşti binevenită.

Colomba înghiţi ajutându-se de vin.

— Dacă-mi trece ceva prin minte, te anunţ.

D’Amore zâmbi.

— Cât vrei să mai stai bosumflată? Tu ai un cont deschis cu Bonaccorso, iar noi avem nevoie de o mână de ajutor. Fie şi numai ca să înţelegem ce dracu’ avea de gând să facă atunci când s-a mutat prin părţile astea.

Colomba îşi făcu de lucru cu sosul.

— Probabil că acum e în altă parte a lumii.

— Şi înainte am crezut la fel, dar ne-am înşelat.

D’Amore vârî în gură ultima bucată de mistreţ.

— Suntem gata să te susţinem indiferent de direcţia de investigare pe care vrei să mergi şi să-ţi dăm toată autonomia de care ai nevoie. O să poţi folosi şi ce ţi-a mai rămas din echipă. Şi o să te mai şi plătim.

— Foarte generos din partea voastră.

D’Amore afişă un zâmbet roşu din pricina sosului.

— Ai dreptate. Mă îndoiesc că ţi s-a făcut vreodată o ofertă mai bună.

3.

Pe drumul de întoarcere la „spitalul de campanie”, Colomba se gândi serios la propunere. Ştia că singură n-ar fi putut niciodată să pună mâna pe Leo, iar gândul la el începuse s-o obsedeze din nou, acum că Dante nu mai avea nevoie de asistenţă constantă. Articula bine cuvintele şi reuşea să stea în picioare cât să se deplaseze câţiva paşi, chiar dacă trebuia să se sprijine de un cadru, pe care nu-l suporta fiindcă era identic celui pe care-l avea bătrânul pedofil din *Griffin*. Era foarte răguşit şi uneori îşi pierdea ideile, dar făcea progrese importante, dacă nu miraculoase, însă în orice caz excepţionale. Medicilor le era greu să facă vreun fel de comparaţie, dat fiind că nu aveau cazuri documentate de sedare pe termen lung a pacienţilor sănătoşi.

— După a treia comă e uşor, le spusese într-o seară la cină sub pânza transparentă a cortului.

Dante eliminase din nou din dietă orice aliment de origine animală. Deşi medicii strâmbau din nas, completa supele şi piureurile cu băuturi vegane pentru culturişti.

Colomba, în schimb, îşi luase în seara aceea un piept de pui fără gust şi salată. Începuse să pună din nou pe ea, şi kilograme, şi muşchi, ceea ce era bine, dar nu voia să facă burtă.

— Trei? Hai, lasă vrăjeala!

— Supradoză de medicamente. Eu le consideram experimente, dar doctorii nu erau de-acord.

— E o tâmpenie, dar mă prefac că te cred pentru că încă eşti pe jumate ţăcănit.

Colomba îi întinse iadeşul după ce-l curăţase cu dinţii.

— Trage.

Dante rămăsese în mână cu fragmentul mai lung.

— Am câştigat.

— Ce dorinţă ţi-ai pus? întrebă Colomba.

— Să pot recupera ce am pierdut fără eforturi mari. Dar nu cred că a funcţionat.

După cei treisprezece ani de izolare totală ca prizonier al Tatălui, Dante adunase sute de cutii pline până la refuz cu cultura *pop* a anilor care-i fuseseră răpiţi. Haine, casete video cu emisiuni de care nici măcar protagoniştii lor nu-şi mai aminteau, deodorante care nu se mai fabricau, discuri de vinii încă nefolosite, jucărioare din ouă Kinder, figurine cu fotbalişti, jucării de-o vară, ca de exemplu Clic-Clac, cataloage de modă şi

reviste de mobilă. Iar acum avea încă optsprezece luni de recuperat, într-o lume infinit mai complexă decât cea a anilor ’80, făcută din nimic, care se reproduce viral prin *social media* înainte de a fi arhivată.

Fiecare moment în care nu prindea o poantă sau o aluzie aruncată de infirmieri sau de paznici era o rană pentru el. Îi amintea de adolescentul ridicol care ieşise din siloz, incapabil să folosească toaleta şi tacâmurile, încălţămintea şi telefonul. Dacă supravieţuise acelei perioade întunecate, acest lucru se datorase unicului avantaj pe care i-l crease silozul: spiritul de observaţie. Ca să înţeleagă extratereştrii care îl înconjurau, codificase şi memorase mii de gesturi, sunete, mirosuri, expresii faciale, de parcă ar fi studiat o limbă străină complexă. Înainte să împlinească douăzeci de ani, era în stare să citească fiinţele omeneşti ca pe nişte cărţi deschise. Şi făcuse descoperirea care îi schimbase viaţa: cu toţii minţeau. Indiferent dacă era de complezenţă, de teamă, ca să înveselească pe cineva sau să obţină un serviciu, din prostie sau din răutate – cu toţii minţeau şi deseori îşi credeau minciunile.

Colomba ştia asta şi mai ştia şi că relaţia lor funcţiona pentru că ea fusese mereu brutal de sinceră cu el. Cel puţin până când se trezise, iar ea evitase să-i povestească tot ce se întâmplase în absenţa lui.

Când intră în cort şi văzu un televizor nou-nouţ la picioarele patului, Colomba înţelese că secretul nu mai era secret.

4.

Dante o privi pe deasupra televizorului, iar Colomba nu reuşi să se uite în ochii lui.

— Hei, îi spuse studiindu-şi încălţările. Ăsta când a ajuns?

Dante îl închise din telecomandă.

— Azi-dimineaţă, cât erai afară. Netflix a făcut un documentar despre Veneţia, ştiai?

— Da.

— Ce naiba s-a întâmplat, CC? Ce-au pus la cale?

— Au acoperit tot. De fapt, *am* acoperit tot. Am colaborat cu ei, e şi vina mea.

— Nu po’ să cred.

Dante era atât de tulburat că începuse din nou să trunchieze cuvintele, ca în primele zile după ce se trezise.

— N-ai fi făcut niciodată aşa ceva.

— Ba am făcut-o. Vrei să afli toată povestea sau preferi să-mi pun ştreangul de gât?

Dante închise ochii.

— O, Doamne. Povesteşte-mi. De la început, te rog.

Colomba se aşează pe patul lui şi-şi scoase bocancii.

— După ce Leo m-a înjunghiat şi te-a răpit la Palasport, eu am leşinat. Pierdusem o grămadă de sânge şi, în primul rând, eram nervoasă.

Şi de fiecare dată când efectul morfinei slăbea, în burtă îi exploda o grenadă.

— Atât de nervoasă că nu-mi dădeam seama că nu mă vizita nimeni în afară de Santini. Îmi asculta delirurile, îmi explica ce se întâmpla în lumea de afară, dar nimic din toate astea nu-mi rămânea în cap. Abia după o săptămână am descoperit că nimeni nu ştia încă faptul că fusesem şi eu la Palasport. Fusesem internată sub un nume fals şi n-o anunţaseră nici măcar pe maică-mea.

— Te băgaseră la carantină, murmură Dante.

— Santini avea misiunea să mă instruiască, înainte să iau contact cu civilii sau anchetatorii. Versiunea de acoperire a fost că noi doi eram în concediu la Veneţia şi că a fost o pură coincidenţă să ne aflăm la Palasport.

Vocea fostului ei superior îi răsună în urechi. *Au fost patruzeci şi nouă de morţi*! *Patruzeci şi nouă*! *Şi tu ştiai ce urma să se întâmple*!

— Santini mi-a zis că dacă aş fi spus adevărul aş fi fost acuzată de tăinuire, obstrucţionarea justiţiei şi complicitate la un atentat.

— Dar tu ai încercat să-i avertizezi..., începu Dante.

— Făcuseră dispărute toate procesele-verbale în care vorbeam despre existenţa lui Giltine. Santini ştia că era complice într-o mare porcărie, dar mi-a spus şi că nu avea de ales.

În ziua aceea fusese zdrobit şi pe jumătate beat.

— Pentru că dacă versiunea mea urma să fie crezută, el, şeful lui şi toţi cei care nu mă ascultaseră s-ar fi cufundat în rahat alături de mine.

— Eu aş fi încercat oricum, zise Dante furios. Doamne, aş fi vrut să-i văd *înecându-se* în rahat!

— Puteam să risc să intru la puşcărie, dar nu puteam să-ţi pun în joc pielea. Ar fi urmat reclamaţii, contestaţii, comisii de anchetă, scandaluri şi de fiecare dată când un magistrat ar fi încercat să preia ancheta s-ar fi pomenit nas în nas cu toţi cei pe care i-am făcut să intre în bucluc.

Dante coborî capul patului, apoi îl ridică la loc, vărsându-şi furia pe butonul aparatului.

— În documentar se spune că ţi-au dat o medalie.

— N-am fost la ceremonie.

Colomba îşi trase pătura peste picioare, îi era frig.

— Când m-au mutat la spitalul din Roma, a început circul. Ziariştii se strecurau peste tot ca să primească o poveste direct de la sursă. Mai erau şi fanii tăi, care voiau să mărturisesc că te-am ucis. Începuse să circule şi zvonul ăsta.

— Ştiu. *Adevărul pentru Dante Torre*. Aproape că sunt mândru.

— Un individ s-a deghizat în infirmier ca să mă facă să mărturisesc în spital, dar l-au oprit la intrare, din fericire.

Individul luase halatul unui prieten de-al lui, brutar, murdar de făină, şi un cuţit.

— Dar cei care mă făceau să mă simt şi mai rău erau colegii mei.

— De ce?

— Pentru că nu te găseau. Eu devenisem o trădătoare, nimeni nu ştia unde eram. Mă purtam urât cu toată lumea. Şi cât încă nu ieşisem din perioada de convalescenţă a venit evaluarea psihofizică să-mi spună că nu mai eram aptă pentru serviciul activ. Dacă aveam noroc, ajungeam şefă la biroul de emitere a paşapoartelor sau aşa ceva. Oricum nu aveam de gând să rămân în poliţie. Nu după ce am făcut. Mi-am dat demisia şi am plecat.

Prima dată străbătuse exact patru kilometri înainte să se izbească de o vacă, făcând praf maşina. Analgezicele o călcau pe nervi, îi slăbeau viteza de reacţie. A doua oară pierduse trenul şi se aciuase în vechea casă de familie. Şi acolo şi rămăsese.

— Nu puteam să fac nimic să te găsesc. Şi nici nu veneau veşti despre tine. Niciuna, zise Colomba. De nu ştiu câte ori mi-am zis că mai bine aş fi spus adevărul şi să sper că o să vină careva mai breaz decât Di Marco sau decât magistraţii pe mâna cărora intrase ancheta. Încă-mi spun asta. Poate că alţii te-ar fi găsit mai repede.

Dante se foi de pe o parte pe alta ca un vierme chinuit.

— Nu. Scoate-ţi gândul ăsta din cap, zise el. Ai făcut tot ce-ai putut.

— Ba am greşit tot.

Colomba îşi trase nasul.

— N-am oprit-o pe Giltine. Era cât pe ce să mori din cauza mea. Am zis un milion de gogoriţe. Şi totul de pomană. Te-au lăsat să putrezeşti.

Colomba îşi trase iar nasul.

— Nu-i vina ta, CC. Sunt furios pe spionii şi politicienii ăia care rescriu istoria cum le convine. Şi care şantajează persoanele verticale.

Clătină din cap.

— Nimic nou sub soare, mereu a fost aşa. Din fericire, după ce ies de-aici, n-o să mai am nimic de-a face cu ei.

Colomba oftă.

— Apropo de asta... Mai trebuie să ştii ceva.

5.

Colomba îi povesti lui Dante întâlnirea cu D'Amore.

— Mi-a propus să colaborez cu cei de la Antitero.

— Şi l-ai dat dracului?

Dante o scrută cu privirea.

— Nu, n-ai făcut asta.

Scoase dintre aşternuturi un pachet de ţigări şi aprinse una.

Colomba se aruncă asupra lui.

— Da' nu eşti în toate minţile? urlă ea.

Încercă să-i apuce ţigara, dar Dante o făcu să dispară între degete ca un prestidigitator, apoi să-i apară din ureche. Se prefăcea că-i era la fel de uşor ca odinioară, dar după grimasele care i se vedeau pe figură, ţigara putea la fel de bine să fie făcută din plumb.

— CC, sunt adult şi vaccinat, zise trăgând un fum ca Humphrey Bogart.

— Şi în stare de convalescenţă.

Colomba aruncă ţigara şi pachetul în curte.

— N-ai decât să fii cât de supărat vrei, dar ăsta nu-i un motiv să te sinucizi. Şi, oricum, dacă aş accepta, n-aş lucra cu adevărat pentru ei, doar m-aş preface, ca să folosesc tot ce ştiu ei. Informaţiile ar merge într-o singură direcţie.

— Şi de ce ai vrea s-o faci?

— Ca să-l găsesc pe Leo. Nu ţi se pare un motiv îndeajuns de bun?

— Chiar deloc.

— Cândva, Leo era obsesia ta. Ai fi dat orice să pui mâna pe el, zise Colomba uimită.

— Apoi a pus el mâna pe mine şi mi-a trecut obsesia.

— Leo e şi răspunderea mea.

— CC, tu eşti o victimă, la fel ca mine. Iar unica răspundere pe care o au victimele e să încerce să se simtă mai bine.

O umbră trecu pe chipul Colombei, care îşi feri privirea. Dar Dante o observă şi în mintea lui se mai aşeză la locul ei o bucăţică: el în trenul de Veneţia, văzându-i pe Leo şi Colomba cum ies din compartiment cu aceeaşi lumină în ochi.

— Ţi-ai tras-o cu el.

Colomba îşi roase o unghie.

— Era prea mult să cred că n-o să-ţi dai seama. Oricum, nu e treaba ta cu cine mă culc eu.

Dante ridică tonul şi se cutremură din cauza accesului de tuse.

— E cel care m-a răpit! Şi e fratele meu! Dac-ai fi rămas însărcinată, acum aş fi fost unchiul copilului tău!

— Nu mai vorbi tâmpenii. Iar ADN-ul lui Leo n-are nicio legătură cu al tău.

— Proba lui ţi-au luat-o din chiloţi?

Colomba aruncă în el cu un bocanc, ratându-l la milimetru.

— Nesimţitule! Au făcut testul cu un fir de păr, dar îţi repet, nu-i treaba ta! Mă simt vinovată faţă de mine că am căzut în plasă, nu faţă de tine!

Lumina după-amiezii târzii cădea dintr-o parte pe chipul Colombei. Dante simţi un junghi familiar în abdomen. *Doamne*, *ce frumoasă e*, îşi zise. Şi îşi dădu seama că simţea ceva ce nu mai simţise niciodată: gelozie. Era un sentiment pe care-l dispreţuia, iar tonul lui deveni şi mai aspru.

— Ok, zise fără s-o privească. Scuze. E o zi de rahat. Dar să-i spui lui D'Amore că nu lucrez pentru el.

— Pe mine mă vrea, răspunse glacial Colomba.

— Nu-ţi face iluzii. Trece prin tine sperând ca tu să mă convingi pe mine. Aşa îi place lui Di Marco să manipuleze oameni.

— Nu sunt atât de uşor de manipulat.

— Asta i-ai spus şi lui Leo când v-aţi închis în closetul din tren? întrebă Dante, regretând imediat.

— Du-te dracu'!

Colomba se ridică brusc, îşi recuperă bocancul şi ieşi.

6.

Toată un pachet de nervi, Colomba intră în maşină ruşinată şi dezamăgită. Cum naiba putea Dante să fie atât de nerecunoscător, atât de bădăran...

Când era prost dispusă, Colomba ieşea la alergat, dar în dimineaţa aceea dăduse suficiente ture de spital şi nu revenise încă la forma care să-i permită un bis. Porni, aşadar, spre Conigliano, un sătuc din apropiere, care avea un poligon de tir într-o hală din mijlocul câmpului. Îşi promisese să treacă pe-acolo la un moment dat. Proprietarul îi vându două cutii de cincizeci de gloanţe şi o însoţi la culoar. Erau douăzeci de culoare, în mare parte ocupate de trăgători de toate felurile, de la tipul cu muşchi şi tatuaje naziste până la

bătrâna care-şi curăţa ochelarii după fiecare foc.

Proprietarul îi dădu căştile de izolare fonică.

— La cum mânuiţi arma îmi dau seama că vă pricepeţi, dar legea mă obligă să vă fac instructajul de siguranţă. E prima oară când veniţi aici...

Colomba încuviinţă din cap. El îi arătă cum să descarce şi să încarce arma şi cum să se mişte pe culoar. Trase trei focuri în succesiune rapidă în silueta unui bărbat cu pălărie şi pistol aflată la douăzeci de metri, scoţând un punctaj bun chiar dacă miji ochii în spatele ochelarilor groşi. Apoi îi dădu arma.

— Vă rog.

Colomba reîncărcă. Instructorul observă cum îşi mişcă degetele.

— Armată?

— Poliţie. Odată.

— Mulţi colegi de-ai dumneavoastră nu ştiu nici măcar unde e ţeava.

— Mulţi colegi de-ai mei n-au avut niciodată nevoie să ştie, din fericire.

Colomba goli încet primul încărcător. Era o trăgătoare medie, iar lipsa de exerciţiu n-o ajuta. Lovi pântecele siluetei, nu pieptul, apoi ridică ţinta, nimerind inima, gâtul şi faţa. Instructorul dădu aprobator din cap.

— Aş zice că vă descurcaţi şi singură. Distracţie plăcută.

Colomba goli opt încărcătoare şi sfârtecă zece ţinte, apoi cumpără alte o sută de gloanţe şi le trase şi pe acestea, de data asta în viteză. La sfârşit o dureau încheietura şi umerii, dar se simţea mult mai relaxată. Curăţă pistolul, apoi merse să-şi ia rămas-bun de la proprietar.

— Am observat că nu aveţi toc, zise el. Dacă cel vechi s-a stricat, am eu câteva la un preţ bun.

— M-am obişnuit aşa, răspunse Colomba vârând pistolul în buzunarul gecii, care avea căptuşeala găurită şi murdară de vaselină.

Proprietarul îşi puse ochelarii pe nas.

— Domnişoară, dacă aş avea douăzeci de ani mai puţin aţi fi femeia mea ideală.

— Mulţumesc. E cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus cineva în ultimul timp, zise ea.

Ieşi în parcarea pustie, cu urechile care încă-i ţiuiau din cauza împuşcăturilor. În afara unui stâlp de iluminat cu un bec portocaliu, era mult mai întuneric decât atunci când intrase, dar Colomba era prea relaxată şi plină de endorfine să-i mai pese.

Apoi simţi în ceafă răsuflarea cuiva.

7.

Colomba încercă să scoată pistolul, dar nu se mişcă suficient de repede. Simţi că e apucată de păr şi izbită violent de geamul Fiatului Panda. Nasul îi scrâşni, plămânii i se contractară. Încercă să strige cu buzele strivite de sticlă, dar nu scoase niciun sunet.

Leo.

O altă smucitură, iar de data asta se lovi de portbagaj. Zgomotele începură să devină estompate, cu ecou, iar gura i se umplu de gust de sânge. În clipa aceea în care părea că timpul se oprise retrăi toate momentele în care şi-l imaginase pândind în umbră. Mâinile înmănuşate o strânseră de gât, iar întunericul se făcu mai dens.

E în regulă, îşi zise, în chip ciudat mai liniştită. *Măcar se termină*.

Apoi simţi mirosul bărbatului care o sufoca. Era acid, un iz de murdărie şi transpiraţie. Colomba îşi amintea mirosul lui Leo, gustul gurii lui, forma corpului.

Nu era Leo.

Nu era Leo.

Furia îi dădu forţe noi. Colomba lovi cu piciorul în spate şi simţi sub talpa bocancului o gleznă care cedează. Strânsoarea slăbi, plămânii i se redeschiseră. Reuşi să se întoarcă pe trei sferturi. Atacatorul ei era un bărbat slab care purta cagulă şi un combinezon gros de muncitor.

Nu e Leo, îşi repetă pentru a treia oară.

Colomba încercă să ia pistolul din buzunar, dar nici de această dată nu se mişcă suficient de repede: bărbatul să arunce asupra ei cu toată greutatea şi o trânti la pământ; pistolul îi alunecă din mână.

Simţi cum un incisiv i se ciobeşte de cimentul murdar, simţi gust de ulei ars şi kerosen. Întoarse capul şi muşcă orbeşte, înfigându-şi dinţii într-o coapsă. Bărbatul urlă de durere, iar Colomba auzi un glas familiar, chiar dacă nu reuşi să-l recunoască pe individ din cauza cagulei. Se rostogoli mai departe de el fără să încerce să se ridice din nou şi se strecură sub Panda. Rămase întinsă pe spate, studiind mişcările celuilalt şi scoţând briceagul din bocancul stâng. Îl deschise încet, sperând ca agresorul să se aplece ca să-l poată împlânta în el. În loc de asta, văzu cum adidaşii de tenis se îndepărtează, iar o clipă mai târziu auzi zgomotul produs de un obiect metalic care aluneca pe cimentul parcării.

Pistolul meu!, îşi zise Colomba, târându-se spre roţile din spate. Bărbatul cu cagulă îngenunche şi trase în arc de cerc sub maşină. Un glonţ ricoşă perpendicular din osie, lovind asfaltul la un centimetru de faţa ei. Colomba

se aruncă de sub maşină împingându-se în mâini şi începu să alerge în timp ce era încă în patru labe. Bărbatul cu cagulă trase din nou, iar gloanţele se risipiră care-ncotro, împroşcând scântei în întuneric. Luneta unei maşini explodă, pornindu-i alarma.

Alergând în zigzag, Colomba traversă din nou parcarea până izbuti să se ascundă în colţul de lângă poligon. Se lipi de perete ţinând briceagul cu două mâini, scuipând sânge şi salivă. Nici urmă de bărbatul cu cagulă. Colomba privi cu grijă peste umăr: parcarea era pustie şi întunericul învăluise câmpul din jur.

Toţi clienţii care rămăseseră la poligon erau acum în faţa intrării, alarmaţi de strigătele auzite. Colomba le spuse că fusese agresată şi că voia să depună o plângere.

— Avem înregistrări din parcare?

— Camere video nu sunt decât înăuntru şi la intrare, îmi pare rău, răspunse proprietarul.

Bineînţeles, îşi zise Colomba.

— Atunci vreau o listă cu toţi clienţii.

— Domnişoară... există *privacy*...

Colomba îşi curăţă nasul de sânge şi se şterse pe cămaşa proprietarului.

— Dacă nu te mişti mai repede, îţi demontez locul ăsta bucăţică cu bucăţică.

Proprietarul se mişcă mai repede.

8.

Colomba ajunse la spital la ora 22, plină de sânge şi motorină. Alberti, care în clipa aceea stătea la palavre cu o asistentă în faţa intrării, alergă în întâmpinarea ei imediat ce o văzu.

— *Dottoressa*? Ce-aţi păţit?

— Vezi-ţi de treaba ta, răspunse ea. Şi ai încurcat-o dacă-i mai cumperi ţigări lui Dante.

Cortul strălucea slab în întuneric. Colomba trecu de intrarea pentru ambulanţe şi dădu la o parte lampa împotriva ţânţarilor. Dante stătea pe pat în capul oaselor şi se uita la televizor.

— Au făcut un reportaj special despre mine, spuse pitind pachetul nou sub cearşaf.

Apoi o văzu.

— Să-mi bag... Cine-a fost? îngăimă el.

— E mai puţin grav decât pare.

— Sper, pentru că pare cumplit, spuse Dante. Chem doctorul.

— Nu. Vreau să-l găsesc pe nenorocitul care m-a atacat.

Se aşeză rigidă pe marginea patului.

— Vezi dacă observi ceva.

— Sânge, răspunse Dante în pragul unui atac de panică.

— Mai încearcă. Eşti singura alternativă la cei de la Criminalistică, din moment ce nu pot să-mi anunţ colegii.

— Şi de ce nu poţi să-i anunţi? întrebă Dante ferindu-se de geaca ei murdară.

— Ar putea fi un complice al lui Leo.

— Iar tu trebuie să-l găseşti, singură împotriva tuturor.

Dante clătină din cap.

— M-ar ajuta dacă mi-ai spune ce ţi s-a întâmplat.

— Un individ m-a atacat în parcarea de la poligonul din Conigliano.

Îi povesti tot, în vreme ce Dante îi scoase cu delicateţe geaca şi o examină, mai mult ca s-o liniştească.

— Nu mi se pare modul de operare al lui Leo, zise prudent Dante.

— Chiar crezi că ştii cum gândeşte?

— Cu siguranţă cred că poate să găsească asasini mai eficienţi.

Dante oftă.

— Scoate-ţi puloverul, te rog.

Colomba se supuse.

— Poate ai dreptate. O fi fost idiotul ăla de Lupo... Nu i-a picat bine că l-am făcut de rahat.

Dante îi lumină gâtul cu ajutorul lămpii. Văzu sânge, pământ şi vânătăi.

— Hmm.

— Hmm – ce?

— Hmm – nu ştiu. Purta mănuşi?

— Da, mănuşi de lucru, nicio amprentă.

Având grijă să n-o atingă, Dante îşi apropie faţa de gâtul Colombei şi adulmecă. Sânge, transpiraţie, ulei de maşină, praf, săpun. Şi lămâie. Chimică. Pe care o mai simţise undeva. Care îi amintea de ceva granulat pe limbă.

— Ai spălat vase sau ai folosit detergent în ultimele câteva ore?

— Nu.

— Poţi să te bandajezi. Ştiu cine e. Dar nu am de gând să-ţi spun dacă nu te duci la urgenţe.

— Nu-mi torni gogoşi, nu? Sigur ţi-a venit în minte ceva?

— Au circulat destule gogoşi între noi. Du-te să te tratezi!

— Mă tratez şi singură, mă grăbesc.

Se spălă pe faţă în baia de la parter, umplând chiuveta de sânge. Avea nasul două ori mai mare decât în mod normal, dar septul nu era rupt. Buza, în schimb, i se spărsese exact unde se tăiase şi data trecută. Şi o ardea ca acidul sulfuric. Colomba umezi cu apă câteva bucăţi de hârtie igienică şi se curăţă, apoi îşi vârî nişte hârtie în nas, care între timp începuse să sângereze din nou. Cinci minute mai târziu era din nou lângă Dante, care o aştepta frângându-şi mâinile.

— Doamne, ce zi de tot rahatul! spuse Colomba aşezându-se; abia atunci observă că avea puloverul sfâşiat pe burtă. Cine e?

— Îţi spun, dar vin şi eu, zise Dante fără tragere de inimă. Aşa mai iau o gură de aer.

— Nu. Nici măcar nu poţi să stai în picioare şi ar fi jale dacă te-ar recunoaşte cineva. Dar, dacă vrei, putem să mai dezbatem subiectul încă vreo două ore până ce individul scapă de tot.

Dante pufni.

— Eşti insuportabilă.

— *Tu* eşti insuportabil. A fost Lupo sau Leo?

— Un carabinier ar fi venit neînarmat?

— Pistoalele sunt înregistrate.

— Vrei să-mi spui că tu n-ai fi reuşit să ai o armă „curată” când mai erai în poliţie?

— Atunci cine e? Pe scurt.

— Agresorul tău a evitat camerele de luat vederi din poligon. Şi nu are cum să se fi pregătit studiind terenul, pentru că nici măcar tu nu ştiai că o să mergi acolo. Prin urmare, cunoaşte locul. E foarte probabil să te fi urmărit de la spital apoi să fi improvizat.

— Am făcut rost de lista clienţilor. Vrei să te uiţi pe ea? Eu m-am uitat, dar nu recunosc pe nimeni.

— Nu e client din acelaşi motiv pentru care nu e carabinier. Ar fi avut armă şi ar fi folosit-o măcar să te dezarmeze pe tine. Pistolul tău avea siguranţa pusă?

— Da.

— A avut probleme s-o deblocheze sau să bage glonţul pe ţeavă când a ridicat arma?

Colomba se gândi o clipă.

— Nu.

— Prin urmare, agresorul tău ştie să tragă, dar nu are armă. E limpede că nici puşcă de vânătoare nu are, din moment ce prin locuite astea alicele se dau rest la bar.

— Cazier murdar.

— Exact. La Portico ai avut de-a face cu puţine persoane. Elimină poliţaii şi femeile – câţi bărbaţi de vârsta potrivită rămân?

— Destui. Asta dacă nu pun la socoteală zecile de ziarişti care au trecut pe-aici.

— Ziariştii nu folosesc pastă de curăţat mâinile. Am recunoscut mirosul de lămâie de pe gâtul tău. Se foloseşte ca să îndepărtezi grăsimea.

Colomba ştia ce era pasta respectivă. Alt lucru pe care o învăţase să-l folosească fostul ei iubit obsedat de motociclete când se întorcea acasă neagră din cap până-n picioare.

Ca un mecanic.

9.

Colomba îl luă pe Alberti, iar Alberti luă o maşină de serviciu. Odată ce ajunseră la casa mică de lângă atelierul în care locuia Loris, căzură de acord că era mai bine să nu piardă timpul: uşa se deschise după câteva lovituri de umăr.

Loris nu era nicăieri. Găsiră, în schimb, miros de mâncare stricată, dezordine, cearşafuri mototolite şi jilave, sute de mucuri de ţigară împrăştiate şi vata murdară de sânge cu care se pansase bărbatul. Boxele instalaţiei stereo călcate în picioare şi televizorul zăceau trântite pe podea. Pe o farfurie, un card de fidelitate de la Conad murdar de un praf alb. Colomba îşi zise că era proastă: cum de nu-şi dăduse seama că Loris era narcoman?

— O fi început de curând, propuse Alberti. Încercăm în atelier?

— Clar.

Alarma nu era pornită, iar printre jaluzele se strecura lumina unui neon. Colomba şi Alberti se postară de-o parte şi de alta a ferestrei şi le ridicară încet, protejându-se în spatele peretelui. Loris stătea la o masă de lucru, cu o sticlă de whisky şi o ceaşcă în faţă, iar în mână un telefon fix fără fir care se dezmembra. Alberti îndreptă pistolul spre el.

— Poliţia! La pământ! Mâinile la ceafă! Mişcă!

Loris lăsă telefonul să cadă. De sub combinezonul semideschis se iveau un maiou murdar şi vânătăile pe care i le făcuse Colomba. Loris slăbise, avea faţa suptă şi ochii cuiva care nu mai dormise de un secol. În loc să se ridice, luă ceaşca de pe masă şi o ţinu între mâini, privind-o cu mare interes.

— Eşti surd? strigă din nou Alberti.

— Vreau doar să ţin un toast, zise Loris cu glas plat. În amintirea Martinei.

— Ce treabă ai tu cu ea? întrebă Colomba perplexă.

— Era femeia mea. Aştepta un fiu. Pe fiul meu.

Colomba simţi că furia se stinge, înlocuită de milă.

— Ascultă, îmi pare rău, dar nu am nimic de-a face cu moartea ei. Acum pune mâinile la ceafă.

— Hai noroc!

Loris ridică ceaşca şi o aruncă spre ea.

Colomba se feri instinctiv, iar ceaşca se sparse de peretele din spate. Lichidul se împrăştie şi câteva picături ajunseră pe geaca ei, începând să fumege.

Colomba se aruncă asupra lui Loris, lovindu-l cu umărul şi proiectându-l în bancul de lucru. El luă sticla şi încercă s-o lovească, dar Colomba îi apucă încheietura cu ambele mâini şi i-o răsuci.

— Lasă sticla jos sau trag! strigă Alberti şi se apropie încă un pas ca să aibă linia de tragere liberă.

Loris îi dădu Colombei un şut în burtă, apoi duse sticla la gură şi bău. Alberti urlă de groază. Colomba, ghemuită şi fără suflare, se rostogoli departe de Loris în timp ce acesta se prăbuşea tuşind, pradă convulsiilor. Sticla îi alunecă din mână şi se sparse pe duşumea, împrăştiind o bună parte din lichid pe picioarele lui Loris care, la fel ca haina Colombei mai devreme, începură să fumege.

Având grijă să nu atingă zonele stropite, Colomba şi Alberti îl traseră pe Loris de lângă baltă, care mirosea a ouă stricate. Partea de jos a feţei mecanicului era umflată şi violacee. Gura lui nu mai era decât o gaură plină cu spumă şi dinţi, care-i căzuseră când gingiile fuseseră dizolvate. Cu un sughiţ, Loris îşi scuipă limba: neagră şi găurită ca un şvaiţer, continuă să se zbată pe podea.

Alberti pescui telefonul din buzunar şi chemă ambulanţa, iar Colomba alergă la pompa de apă, o porni şi îndreptă jetul rece asupra lui Loris. Mecanicul aproape că nu se mai mişca, ţinea mâinile încleştate în jurul gâtului care se decojea sfârâind şi lăsând să curgă sânge negru. Colomba continuă să-l stropească, dar Loris încetase să mai reacţioneze. Jetul de apă îi descărnă şi mai tare mâinile rănite, smulgându-i în cele din urmă un deget. Faţa lui Loris se înnegrise.

— Ambulanţa e pe drum, zise Alberti închizând telefonul.

Colomba îi puse o mână pe umăr. Alberti era palid şi gata să vomite.

— Te descurci singur? îl întrebă. Poţi să le povesteşti că ai auzit gemete când treceai prin faţa atelierului şi ai intrat.

Alberti încuviinţă din cap.

— O să încerc să dau de cei de la Antitero ca să-ţi scot numele din rapoarte. Dacă nu merge, oricum n-ai de ce să te temi.

— Dar ce-a băut?

— După miros, acid de baterie.

— Doamne sfinte...

Colomba îl bătu uşor pe umăr, apoi căută în bancul de lucru, găsindu-şi pistolul descărcat şi o fotografie înrămată a Martinei în uniformă. Fusese decupată dintr-un ziar. Colomba se gândi că lui Loris i-ar fi plăcut s-o aibă cu el pe drumul spre spital, dar când se întoarse spre el mecanicul încetase deja să mai respire.

10.

Când Colomba reveni în cortul-spital, Dante sări jos din pat de nerăbdare.

— Eşti bine? Dar Alberti?

— Suntem bine cu toţii. Mai puţin Loris. S-a dus. Şi a fost...

Colomba nu izbutea să termine fraza.

— Doamne, de ce moare întruna toată lumea de lângă mine?

— Hai să te iau în braţe.

— Nu. Voiai să ieşi. Te duc afară.

Dante îşi aruncă peste pijamaua de flanel paltonul care sclipi în întuneric. Colomba îl ajută să urce în maşină şi porni pe drumul care ieşea din Portico. Distrasă de volan, îi povesti lui Dante ce se întâmplase, iar el se înverzi auzind cum murise mecanicul.

— Poţi să opreşti? Îmi vine să vomit.

Colomba parcă în faţa unei pizzerii de pe drumul provincial, care avea o mică terasă pentru fumători. Sprijinindu-l, Colomba îl ajută să se aşeze, apoi îi ceru ospătarului două beri. Încă era frig, dar cerul era senin şi înstelat pentru prima oară de o lună. Dante se bucură din toată inima de privelişte.

— Cine ştie ce gust are acidul..., zise el.

— Cine ştie cum îţi trec prin minte tot soiul de năzbâtii. În orice caz, Martina nu era însărcinată, spuse Colomba. S-ar fi ştiut.

— Dacă nu cumva medicul legist a minţit ca să-i apere reputaţia, Loris a înţeles greşit sau cineva l-a făcut să creadă asta.

— Loris nu avea nevoie de Leo ca să aibă ceva cu mine.

— Eşti sigură? Eu zic că avea nevoie de Leo ca să te lege de moartea carabinierei. De unde ştia că te numeri printre suspecţi? Era narcoman şi

fost infractor, îl vezi pe Lupo stând la poveşti cu el?

— Nu.

Colomba comandă încă o bere, zicându-şi că n-o să bea decât jumătate.

— Un lucru e cert: Leo ştie să atingă corzile sensibile. La telefon m-a făcut să cred că şi-o trăsese şi cu Romero.

— Şi te zgândărea pentru că ai crezut că i-a plăcut mai mult?

Colomba se înecă cu bere, scuipă şi pufni în râs. Fusese atacată şi văzuse cum un om îşi topeşte faţa cu acid din proprie iniţiativă şi totuşi, pentru prima oară după mult timp, nu reuşi să se abţină.

— Ţi-am mai zis că eşti o figură?

— E al doilea prenume al meu.

— Tu n-ai al doilea prenume. De altfel, nici pe primul.

— Ah! Eşti perfidă!

Dante chicoti. Puţinele grade de alcool i se urcaseră imediat la cap.

— Nu pot să te oblig să mă ajuţi pentru că cine nu simte, nu simte, dar nu neg că mi-ai fi util, zise Colomba. În plus... mai e şi Tommy.

— Care poate că a trecut prin ghearele Tatălui.

— Ar fi dovada că Tatăl nu era un nebun izolat, ci avea o organizaţie în spate. Ai încercat ani întregi să demonstrezi asta, acum ai putea reuşi. Şi l-ai ajuta pe unul dintre băieţi.

Dante îi înhăţă sticla.

— Unul dintre noi, zise şi bău.

Îi înapoie berea Colombei, care o termină.

— Unul dintre noi, repetă ea.

Viaţa tuturor celor care îl atinseseră măcar tangenţial pe Tată se schimbase, iar Colomba făcea şi ea parte din grup.

— Ei bine, mă ajuţi sau pregăteşti un plan de evadare? întrebă ea.

Dante ridică o sprânceană.

— Am deja trei planuri pregătite şi am reuşit să storc suficienţi bani de la tatăl meu vitreg încât să mă aciuez câţiva ani în oricare parte a Globului. Dar n-am de gând să te las singură.

Scoase o ţigară pe jumătate zdrobită din papuc.

— Dacă nu fumez, buna dispoziţie mă părăseşte. Ne certăm?

— Nu. E destul, nu sunt maică-ta.

Dante o aprinse şi scoase un geamăt de satisfacţie când suflă fumul spre Sirius.

— Din moment ce facem ceva mult mai mortal decât tutunul, ar fi chiar un nonsens. Alberti mi-a spus că serviciul de protecţie e gata să dezvăluie faptul că sunt încă viu.

— Imediat ce te externezi.

— Dacă vrei să rămân în povestea asta, trebuie să încerci să amâni momentul. Niciun anunţ public despre eliberarea mea. Nicio poză cu drapelul Italiei în fundal. Oricât mi-ar plăcea fanele înfocate, prefer ca restul lumii să creadă în continuare că sunt mort şi să mă lase să lucrez în linişte.

CAPITOLUL III

1.

Alberti îl ajută pe Dante să urce în Alfa Romeo gri oprită în afara grădinii care-i slujise drept casă.

— Urmează Staţia – Mezzanotte, zise el.

Dante îşi sprijini capul pe geamul întredeschis, mort de oboseală. Trecuseră patru zile de la sinuciderea lui Loris şi dormise zece ore în total, încercând din răsputeri să citească maldărele de dosare de care îi făcuse rost Colomba despre anchetele în desfăşurare. Îl interesa mai ales al Martinei; moartea ei părea mai absurdă chiar decât cea a mecanicului dement.

La momentul decesului, Martina Concio avea douăzeci şi cinci de ani, era sănătoasă, avea un tonus bun, nu prezenta niciun simptom de boală şi nu avea antecedente. Murise în urma hemoragiei provocate de ramura ascuţită; unghiul de intrare – 45 de grade – era compatibil cu ipoteza conform căreia Martina ajunsese acolo căzând de la o înălţime de circa doi metri. Circumferinţa zdrenţuită a rănii se potrivea şi ea cu forma ramurii, tot aşa cum echimozele de pe corp indicau o căzătură. Nu existau vânătăi care să sugereze un atac violent.

Testarea fluidelor din corp nu arătase prezenţa substanţelor toxice: în stomac nu avea decât cafea şi zahăr. Avea zahăr şi în gură şi în esofag, ceea ce arăta că, dată fiind viteza cu care e asimilat în corp, fusese ingerat cu puţine minute înainte de moarte. În orice caz, era trează în momentul căzăturii, pentru că încercase să se agaţe de o altă ramură, dar nu avea urme de apărare pe corp sau resturi de piele sub unghii.

Martina purtase geaca groasă, uniforma şi arma de serviciu aşezată în toc. În buzunare avea un fluturaş care făcea reclamă unui coafor, un măr, câteva monede, plicuri de zahăr, goale şi pline, de tipul celor folosite la bar, dar fără vreo siglă. Actele, cheile şi portofelul rămăseseră în borsetă.

Examinarea terenului dintre maşină şi locul morţii nu dezvăluise nimic

nou. Trecuseră ore întregi de zăpadă, vânt şi ploaie îngheţată, asta fără a pune la socoteală trecerea salvamontiştilor, dar echipa de criminalistică a carabinierilor excludea orice posibilitate să fi fost târâtă şi nici nu găsiseră sânge în maşină sau în jurul copacului care o străpunsese. Dacă într-adevăr el era criminalul, Leo îşi ascunsese de minune urmele.

Între un dosar şi o şedinţă de fizioterapie, Dante trebuise să fie şi interogat cu uşile închise de către magistraţii din celula antitero. Le povestise că nu-şi amintea nimic nu doar din timpul atentatului, ci nici din săptămâna de dinaintea lui. *Chiar eram la Veneţia*? *Vai de mine*!

Îl crezuseră. Dante ştia să producă minciuni cu aceeaşi iscusinţă cu care le depista şi, oricum, nimeni nu era interesat de un alt adevăr decât cel din acte. În aproape tot acest răstimp, Colomba fusese la cazarma din Pisa să discute cu D'Amore şi un funcţionar CIA din Italia, care o pusese la curent cu starea în care se afla căutarea internaţională a lui Bonaccorso şi cu felurile de mâncare italieneşti de care era plictisitor de înnebunit.

Tocmai se înscriseseră pe drumul către Mezzanotte când Alberti fu obligat să încetinească la viteza de mers a unui om din pricina unui tractor cu roţi foarte înalte care ocupa toată banda. Dante bombăni.

— Tare intim pe-aici! zise el. La fel ca jocul de bingo la ospiciu.

— Nu vă place natura? întrebă Alberti.

— Doar în documentare. Pe viu e numai bună pentru filmele horror. „Doi tâmpiţi izolaţi la ţară făcuţi bucăţi". Sper ca măcar conexiunea la net să fie rapidă. Au apărut tot felul de seriale cât am dormit şi trebuie să descarc sute de episoade.

Dante îşi aprinse o ţigară.

— Ce iei ca să-ţi umfli bicepşii?

— Doar suplimente şi merg puţin la sală.

— Voiai să-ţi verşi sentimentul de vină că ai minţit lumea?

Coşurile lui Alberti deveniră fosforescente.

— La urma-urmei, nu ştiu chiar aşa de multe. Şi imediat după atentat eu şi Esposito ne-am trezit cu *verii* în casă. Două săptămâni n-am putut să ieşim nicăieri, să dăm vreun telefon sau măcar să schimbăm păreri între noi. Aşa că mi-am ţinut gura până când *dottoressa* s-a simţit mai bine şi mi-a zis ce să fac.

Ajunseseră la Mezzanotte şi Alberti deschise poarta nouă cu telecomanda. Casa suferise câteva modificări în ultimele zile, efectuate cu multă discreţie. Mai multe camere de luat vederi – mici, aproape invizibile, toate îndreptate spre exterior – înconjurau acum clădirea, în timp ce gardul de sârmă vechi şi complet uzat fusese înlocuit într-un timp record cu unul electric, prevăzut cu ţepi şi sârmă ghimpată, care înconjura toată proprietatea.

Pe unul dintre pereţii exteriori fusese montată o mică antenă parabolică pentru conexiune la internet prin satelit, criptată la intrare şi la ieşire, iar locul de dresare a câinilor devenise postul de pază gestionat de DAT, care monitoriza orice mişcare pe uliţă. Proprietarul acceptase să colaboreze, cu condiţia să-şi poată hrăni în continuare câinii de două ori pe zi.

Gunoaiele şi mobilierul învechit împrăştiat prin grădină se vedeau în toată splendoarea acum că iarba emaciată luase locul zăpezii. Cei care instalaseră sistemele de securitate îşi luaseră gunoaiele *lor*, nu şi pe cele vechi.

— Colomba chiar locuieşte în nenorocirea asta? întrebă Dante.

— Înăuntru e un pic mai bine.

Alberti deschise şi îl conduse prin bucătărie în camera care dădea spre grădină. Era încă *nefinisată*, având pereţii şi podeaua din ciment cenuşiu: Colomba întinsese acolo un covor mare de lână albă, un tatami matrimonial şi o măsuţă cu scaun şi dulăpior luate cu reducere de la Ikea. Însă ce o făcea perfectă pentru Dante era peretele cel mai lung, îndreptat spre câmpurile de dincolo de grădină şi compus în exclusivitate din geamuri, recent înlocuite cu un model blindat. Nici urmă de perdele – Colomba ştia că Dante nu le folosea nici la baie –, dar intimitatea era asigurată de un pâlc de ficuşi de India.

— Nu e ca apartamentul din Roma, dar priveliştea e frumoasă, zise Alberti arătând spre profilul dealurilor, unde culoarea maro începea să se schimbe în verde.

— Tu pricepi unde am stat eu în ultima vreme?

Dante se lăsă să cadă pe tatami.

— Orice e o îmbunătăţire faţă de locul ăla.

Alberti deschise o uşă pliantă în cealaltă parte a camerei.

— Aici e toaleta turcească.

— Mai există case cu toaletă turcească? bombăni Dante.

— Dacă aveţi nevoie, pot să vă ajut înainte să plec.

— Nu, mersi. Pentru mine closetul e o plăcere individuală.

Dante se răsuci cu faţa în sus, aprinzându-şi în acelaşi timp o ţigară. Se simţi foarte bine că reuşise.

— Şi nu pleci nicăieri.

— Serviciul de protecţie mă trimite azi acasă...

— Iar cei de la Antitero te trimit înapoi aici, dragule. Mai bine te scuteşti de-un drum.

Alberti se aşeză înfrânt pe singurul scaun din cameră.

— Domnule Torre... sunt aici de-o lună.

— Asta-i roata Karmei, zise Dante schiţând un zâmbet de falsă

compătimire. Faci o prostie şi primeşti în schimb o gogomănie. În cazul tău, ţi s-a impus să-l cauţi pe Bonaccorso la ordinele Colombei şi să mă protejezi pe mine de vreun glonţ rătăcit. Dar nu-ţi face griji. N-o să fii singurul supus legii talionului. Colomba tocmai a plecat să-l recupereze pe tovarăşul tău de suferinţă.

2.

Esposito ieşi din aeroportul din Rimini cu o valiză enormă şi având pe chip expresia cuiva catapultat în infern fără înştiinţare prealabilă.

— Mişcă-te odată, dublez şirul de maşini! strigă la el Colomba dintr-un Grand Cherokee.

Esposito târî valiza cum îşi târăşte un deţinut bila de fier de la picior şi o încărcă în portbagaj. Era atât de plin de cutii cu fructe şi legume că se chinui să găsească puţin spaţiu.

— Ce-i cu asta? întrebă odată ce urcă şi el.

— Trupele speciale au avut amabilitatea să mi-o împrumute.

Colomba se înscrise în trafic, schimbând vitezele cu mişcări bruşte care făcură motorul să geamă.

— Scuze că nu te-am anunţat chiar eu. E o perioadă cam de rahat, spuse.

Esposito n-o mai văzuse pe Colomba din vremea internării ei la spitalul din Roma, iar acum ea părea să fi redevenit aceeaşi dintotdeauna, chiar dacă vânătăile de pe chipul ei erau de astă dată în curs de vindecare.

— Vă daţi seama prin ce perioadă de rahat trec eu, spuse. Până ieri nici nu ştiam că trebuie s-o mierlesc de mâna lui Bonaccorso.

Îi comunicase asta chiar chestorul cu douăsprezece ore în urmă, în timp ce lua cina într-o pizzerie cu soţia şi copiii.

— Nu fi pesimist. N-ai de făcut decât muncă de poliţist, dacă mai ştii ce-i aia.

— M-am mutat la Resurse Umane doar de-un an, nu mi s-a lipit fundul de scaun, spuse Esposito jignit.

Colomba se înscrise pe autostradă.

— Tu ai avut mereu fundul lipit de scaun, dar dacă vrei să te întorci repede acasă e mai bine să pui osul la treabă. În plus, ţi-am pregătit o revenire *soft*: zilele următoare nu trebuie decât să stai după Dante şi să supraveghezi casa.

— Nu există serviciu de protecţie?

— Deschide torpedoul.

Esposito se supuse. Înăuntru era un ghem de fire electrice şi bucăţi de plastic.

— Microfoane ambientale, continuă Colomba. De fiecare dată când casa rămâne goală, oamenii lui Di Marco le montează peste tot.

— Credeam că lucram pentru spioni...

— Noi *ne prefacem* că lucrăm pentru ei, iar ei *se prefac* că ne cred.

Colomba profită de lumina roşie a semaforului ca să-i arunce o privire de gheaţă.

— Dar tu să nu uiţi că lucrezi pentru mine.

Esposito încuviinţă din cap.

— Se-nţelege. De unde începem?

— De la Tată.

Esposito se gândi serios dacă n-ar fi fost mai bine să se arunce din maşina în mişcare. Nu participase la ancheta despre monstru, dar ştia destule cât să nu-şi fi dorit.

— Parcă era mort.

— Încă e. Dar poate că nu ştim totul despre el. Tommy, fiul soţilor Melas, are comportamentul copiilor răpiţi.

Esposito îi arătă Colombei pachetul de ţigări. Ea aprobă şi coborî geamul: n-avea rost să protesteze când era obişnuită să lucreze cu un fumător învederat ca Dante.

— Câţi ani are băiatul?

— Nouăsprezece. E posibil să facă parte din al doilea val de răpiri. Dacă ne lămurim în privinţa asta, poate reuşim să ajungem la Leo.

— Aţi încercat să-l interogaţi?

— Din păcate nu e în stare să răspundă la întrebări. Din fericire, însă, cunosc pe cineva care o poate face. Înainte să mergem la casă, trecem pe la el.

3.

Stefano Maugeri era un bărbat uscăţiv de vreo patruzeci de ani, care în ciuda frigului purta blugi rupţi la genunchi. Îi primi în apartamentul cu planşeuri casetate şi mobilier învechit din Assisi, în centrul vechi, aflat între Piazza del Comune şi Basilica di San Francesco. Îl cumpărase vânzând magazinul pe care-l avea la Roma şi folosind despăgubirile pentru arestare pe nedrept şi tratament necorespunzător din partea forţelor de ordine. Îl acuzaseră că îşi ucisese soţia şi fiul, dar Colomba şi Dante demonstraseră că

Tatăl era vinovat de răpirea băiatului după ce o ucisese pe femeie.

— *Dottoressa* Caselli, ce mă bucur că aţi venit în vizită! spuse ţopăind în jurul lor. Esposito, şi dumneavoastră! Vă rog, luaţi loc. Aţi avut un accident, *dottoressa*? o întrebă privindu-i chipul.

— Nu, răspunse ea glacial.

Maugeri nu-şi omorâse nevasta, dar ridicase mâna asupra ei de mai multe ori iar Colomba n-avea chef să schimbe politeţuri cu el.

— Cum v-am spus şi la telefon, am venit aici doar ca să vorbim cu fiul dumneavoastră.

— Credeam că ancheta despre Tată a fost clasată.

— Chiar aşa.

— Şi atunci? S-a întâmplat ceva nou?

Ochii Colombei se întunecară.

— Vă amintiţi că v-am scăpat de închisoare, nu?

— Da, bineînţeles, şi o să vă fiu veşnic recunoscător, răspunse Maugeri.

— Nu-i nevoie. Lăsaţi-ne doar douăzeci de minute cu fiul dumneavoastră. Desigur, dacă vreţi, puteţi asista la discuţie, însă ar fi mai bine dacă n-aţi face-o.

Maugeri încuviinţă din cap, nemulţumit.

— Sigur. Sigur. Vă rog.

Luca Maugeri era un copil deşirat, cu păr sârmos şi blond, ochelari rotunzi şi tricou cu dungi. Stătea în camera lui la un birou pentru copii şi scria într-un caiet cu pătrăţele.

— Ţi-am adus doi prieteni, Luca, zise Maugeri, închizând uşa după el. Îi mai ţii minte?

— Da, tati, mulţumesc! răspunse Luca, un glas înalt şi puternic, fără să se întoarcă, privindu-şi musafirii în reflexia din geamul ferestrei.

Colomba îl întâlnise pe băieţel doar de două ori, în ziua eliberării şi la tribunal, dar el nu-i adresase niciun cuvânt. Era autist, avea o inteligenţă peste medie şi nu depindea de alţii, dar fusese nevoie de mult timp ca să depăşească şocul răpirii.

— Atunci vă las să staţi de vorbă. Sunt aici, dacă aveţi nevoie de ceva, mai spuse Maugeri şi închise uşa după el.

— Ce bine arăţi, Luca! Ai crescut mult! zise Colomba. Câţi ani ai acum?

— Zece. Mulţumesc că aţi venit în vizită, doamna Colomba, spuse băiatul pe acelaşi ton de mai devreme, uşor mecanic şi puţin prea înalt. Şi dumneavoastră, domnule inspector. V-am trimis o felicitare de Crăciun.

— A fost foarte frumos din partea ta, mulţumesc, zise Esposito jenat.

Îi purtase pe băiat şi pe tatăl lui în drumurile repetate către şi de la tribunal.

— Dar nu mi-aţi răspuns.

— Pentru că e un bou, Luca, interveni Colomba. Te deranjăm? Îţi făceai temele?

Luca încuviinţă.

— Italiana e grea, dar o să iau „suficient”.

Făcu o pauză.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Nu, zise Esposito. De ce ai crede că...

— Da, spuse Colomba.

— Mulţumesc că mi-aţi spus adevărul. Mulţi nu-mi spun adevărul pentru că ei cred că eu nu înţeleg, zise Luca.

Luă un *walkie-talkie* de jucărie de pe birou şi-l sună pe tatăl lui.

— Tati, vrem ceai şi biscuiţi.

Aşeză staţia la loc şi se întoarse imperceptibil spre Colomba.

— Când vin musafiri e frumos să le dai ceva de băut.

— Aşa e, mulţumim, zise Colomba.

— Aşezaţi-vă pe pat, tocmai l-am curăţat cu aspiratorul.

Colomba se aşeză, nu înainte să-i arunce o privire de gheaţă lui Esposito, făcându-l să înţeleagă să rămână în picioare.

— Lucrul rău care s-a întâmplat, Luca, începu ea căutând cuvintele potrivite ca să nu-l sperie, e că un băiat puţin mai mare decât tine şi-a pierdut părinţii.

— Unde i-a pierdut?

— În sensul că au murit, se corectă Colomba. E o metaforă. Ştii ce sunt metaforele?

— Da, doamna Colomba. Mereu când aud una o scriu ca să mi-o amintesc.

Vrând să arate că nu minte, luă un alt caiet şi îşi notă expresia.

— Băiatul acela are nevoie de ajutor, Luca. Dar ca să-l ajutăm trebuie să vorbim cu tine despre lucruri nu prea plăcute.

— Tatăl?

— Da.

Băiatul încuviinţă din cap, stăpân pe sine.

— Bine. După ceai.

Ceaiul sosi alături de un platou cu biscuiţi. Esposito, care nu mai mâncase de la micul-dejun, rase jumătate dintre ei în vreme ce Luca studia poza lui Tommy cu o lupă.

— Nu l-am văzut niciodată, spuse şi aşeză fotografia la loc pe birou astfel încât Colomba s-o poată lua înapoi. Nu am văzut niciun alt prizonier până ne-aţi eliberat. Şi nu l-am văzut nici la spital.

Luca fusese răpit la fel ca alte nouă persoane şi ţinut într-un container,

dar după eliberare fusese singurul în stare să fie interogat. În cazul lui, captivitatea durase doar câteva zile, iar asta însemna că ştiuse să-şi descrie răpitorul, complicele Tatălui, bărbatul care-şi spunea Neamţul, contribuind la scoaterea definitivă de sub acuzaţie a lui Maugeri senior.

— Nu cred că a fost cu tine, Luca. Îmi amintesc bine ce i-ai povestit judecătorului şi ai făcut un lucru foarte bun. Dar am nevoie să-ţi mai pun câteva întrebări. Se poate?

— Sigur, doamna Colomba.

— Când te-ai întâlnit cu ceilalţi la spital, ei nu ţi-au vorbit deloc despre alţi prizonieri? Despre persoane pe care le văzuseră şi pe care noi nu le-am găsit?

— Nu.

— S-a întâmplat ca Tatăl sau Neamţul să-ţi fi spus ceva despre alţi copii în afară de cei pe care i-am eliberat? Au pomenit ceva de un „Tommy"?

— Nu. Neamţul n-a vorbit niciodată cu mine. Iar Tatăl n-a spus decât că animalele mor.

Făcu o pauză.

— Era o metaforă. Ca să mă facă să mă port frumos.

— Ţi-a vorbit despre alte închisori ca aceea în care te ţinea pe tine?

— Nu. Niciodată.

Treptat, Luca se întorsese spre ei. Ochi limpezi şi trăsături fine: urma să fie un bărbat frumos. Colomba simţi că i se încălzeşte inima la gândul că-l salvase, dar se simţi şi vinovată că-i trezeşte amintiri cumplite.

— Dar ştiu că mai erau şi alţii ca mine.

— De ce n-ai spus asta până acum? întrebă Esposito. E o chestie importantă.

— Pentru că am promis să nu vorbesc, domnule inspector. Şi o promisiune e o datorie de onoare.

Luca îşi mută privirea la Colomba.

— Dar dumneavoastră m-aţi salvat. Dacă vreţi, vă povestesc totul.

— Aş vrea, Luca. Şi îţi promit că o să folosesc cu mare grijă ceea ce-mi spui. Unde erau prizonierii de care vorbeşti?

— Unde eram şi noi. *Înaintea* noastră. Acum cred că sunt morţi cu toţii...

Animalele mor... Colomba îşi muşcă buza de jos.

— Ştii ce e ADN-ul?

— Acid dezoxiribonucleic.

— Şi ştii că noi la poliţie îl folosim în anchete?

Luca încuviinţă.

— Bun. În containerul tău şi în cele ale tuturor celorlalţi nu era decât ADN-ul vostru. Şi nici...

Se opri. Poliţia răscolise în zadar terenul din jur în căutarea unor cadavre.

— În sfârşit, cum de eşti aşa de sigur?

— Pentru că unul dintre noi i-a văzut.

— Mi-ai spus că nu aţi vorbit...

— V-am spus că nu am vorbit *la spital*.

Colomba şi Esposito schimbară o privire.

— Containerele erau izolate, Luca. Nu puteaţi vorbi între voi, zise Colomba. Am verificat.

— Aşa e, doamna Colomba. Dar existau alte moduri. Asta promisesem să nu mai spun nimănui.

— Nu trebuia să spui cum comunicaţi?

— Da. Era un secret.

Luca bătu de câteva ori cu falangele în birou.

— Codul.

4.

După ceai, Luca insistase să comande câte o cană de ciocolată caldă pentru toţi prin *walkie-talkie*, în ciuda protestelor lipsite de forţă ale tatălui cum că adusese deja ceai şi biscuiţi.

— E o situaţie excepţională, îi replicase băiatul, încăpăţânându-se să rămână pe poziţii.

— Deci voi comunicaţi bătând în pereţii containerelor? întrebă Colomba suflând în ciocolata fierbinte.

— Da, răspunse Luca amestecând zahăr în a lui, grijuliu să nu atingă pereţii cănii cu linguriţa. Era precum codul Morse. Un fel de. Când m-am întors acasă l-am comparat cu cel oficial. Sunt diferite.

— Ţi-l aminteşti?

— Da.

Băiatul luă o coală şi scrise:

A .
B ._
C ..
D ._ _
E ._.
F .._
G ...

H ._ _ _
I ._ _.
J ._._
K ._ ._
L .._ _
M .._ .
N ..._
O ....
P ._ _ _ _
Q ._ _ _.
R ._ _._
S ._ _..
T ._._ _
U ._._.
V ._.._
W ._...
X .._ _ _
Y .._ _.
Z .._._

Colomba îşi verifică la rândul ei telefonul mobil şi da, era exact cum spusese Luca: părea să fie un cod Morse, dar era radical diferit.

— Eşti sigur că îţi aminteşti bine? întrebă.

Luca încuviinţă.

— Punctele erau o bătaie, liniile o zgârietură.

Îi făcu o demonstraţie pe birou, folosindu-se de unghii.

— Era greu, dar cel care stătea în dreapta mea era foarte rapid.

Colomba rememoră aşezarea prizonierilor în container: cel din dreapta lui Luca îşi tăiase venele; fusese prizonier vreme de cinci ani.

— Tu cum l-ai învăţat? întrebă Esposito.

— Pe tavanul containerului meu scria ceva. Puteam să văd scrisul doar când soarele intra prin grilajul de aerisire, răspunse Luca. Era scris cu caca. Dar nu mai mirosea.

Doamne sfinte, îşi zise Colomba. *Cum poţi să pui un copil să treacă prin aşa ceva*?

— Ce scria? se forţă să întrebe.

— „Învaţă pe de rost şi şterge". Aşa am făcut.

O pauză, apoi:

— Însă nu ştiu bine despre ce vorbeau ceilalţi. Eu doar dădeam mesajele mai departe şi erau prea rapide să le înţeleg.

— Cum adică „dădeai mesajele mai departe”? întrebă Esposito cu gura uscată.

Luca desenă în aer.

— Eram zece. Dacă erai la începutul rândului şi voiai să vorbeşti cu ultimul, ceilalţi trebuiau să dea mesajele mai departe. Ca la telefonul fără fir.

— De unde ştiai la cine ajungeau?

— Aveam cu toţii un nume de cod, zise Luca. Al meu era...

Îl bătu în birou. *Bătaie*. *Bătaie*. *Bătaie*. *Zgârietură*. *Pauză*. *Bătaie*. *Zgârietură*. *Zgârietură*. Colomba încercă să-l descifreze, dar nu reuşi.

— În traducere e ND. Nu ştiu ce înseamnă, explică Luca. Am crezut că era prescurtarea de la *nerd*. Mi-ar plăcea să fie aşa. Şi Peter Parker e un *nerd*.

— Şi toţi aţi stabilit să nu spuneţi nimănui nimic despre Cod.

— Da.

— De ce?

— Pentru ceilalţi.

Luca făcu o pauză şi pentru prima oară glasul lui deveni nesigur.

— Ar fi avut... probleme. Cu Tatăl.

— Tatăl nu mai e, Luca, spuse Colomba cu blândeţe. Nu mai poate face rău nimănui.

— Nu ştiu.

Pe Colomba o trecu un fior.

— Nu ştii dacă a murit? Îţi spun sigur. Nu-mi face nicio plăcere să zic asta, dar am fost acolo când a murit.

Luca rămase în tăcere câteva clipe, apoi începu din nou să vorbească, de data asta mai încet:

— Uneori mă duc să-l vizitez pe băiatul care stătea în al doilea container. L-au dus la un spital. Zice că părinţii lui nu vin niciodată în vizită. Cred că e un lucru foarte urât.

— Da, Luca, aşa e, spuse Colomba cu un nod în gât.

— I se spunea OG. În Cod. Încă îi spun aşa. Şi încă vorbim prin Cod. El... aşa preferă. OG crede în magie, doamna Colomba. Crede că Tatăl îşi poate schimba forma corpului ca Regele Umbrelor. E un răufăcător din X-Men.

Luca o privi în reflexia oglinzii.

— Dar eu cred că a avut un fiu şi l-a pregătit să devină ca el. Poate mai mulţi fii. Dar nu contează. Dacă fiii există, dumneavoastră o să-i ucideţi pe toţi.

5.

Dante se îmbrăcase cu un palton gri lung până la glezne pe sub care avea un costum în trei piese gri metalizat, cu o cravată roşie şi pălărie Borsalino, care îi dădea un aer retro. Singurul semn modern erau pantofii Alexander McQueen cu toc de două degete şi mănuşa neagră care îi acoperea mâna rea, ascunzându-i diformitatea. Nimic din toate acestea nu se potrivea unei plimbări pe cărări mocirloase, iar cadrul îi aluneca întruna.

Acoperit de noroi era şi locul în care fusese ucisă Martina. Alberti îl ajută pe Dante să se aşeze pe un bolovan de care mai era prinsă o fâşie de banderolă a carabinierilor. Copacul care o străpunsese pe fată fusese scos din rădăcini şi dus la laborator, dar Dante nu avu probleme să-şi imagineze cadavrul Martinei sângerând în zăpadă.

— Tatăl nu ucide aşa, zise Alberti în spatele lui.

— Ai dreptate. El era mai discret. Îl lăsa pe Neamţ să înjunghie victimele, apoi topea cadavrele în acid, răspunse Dante continuând să privească agonia fetei cu ochii minţii. Martina a suferit mult.

— Puteam să vă spun asta şi fără să venim aici. Mai presus de orice, *dottoressa* vrea să rămânem în casă.

Dante îl privi pe Alberti pe deasupra ochelarilor cu lentile oglindă.

— Ce părere ai despre fratele meu?

— Că nu e fratele dumneavoastră.

— Am hotărât că este, până la proba contrarie.

Visul în care îl întâlnise pe Leo se încăpăţâna să pară real, mai mult decât toate celelalte.

— ADN-ul...

— ADN-ul analizat în baza unui fir de păr lăsat în dormitorul trupelor speciale. Ţie nu ţi se pare că ar fi putut să-l lase acolo dinadins?

Dante desfăcu larg braţele.

— Şi, oricum, există multe tipuri de fraţi. Adoptivi, adepţii aceleiaşi religii, masonii, templierii... Deşi sunt rezonabil de sigur că templierii n-au nicio legătură. Dar dă-mi de veste dacă vezi pe cineva care pare să fi ieşit din *Numele trandafirului*.

— Bine, domnule Torre..., răspunse Alberti răbdător.

— Revenind la el, crezi că e genul de persoană care pregăteşte astfel de scenografii doar de dragul de-a o face?

Alberti căzu pe gânduri.

— Părea foarte raţional când l-am întâlnit.

Dante aprobă din cap, stingând mucul de ţigară pe talpa încălţărilor şi

vârându-l în buzunar.

— Măcar o parte din el acţionează lucid, altfel ar fi murit de mult. Prin urmare, ce înţelegem de-aici?

— Că trebuie să fi avut... un motiv? întrebă ezitant Alberti.

— Ai devenit mai bun cât am lipsit. Bravo!

Se ridică, agăţându-se de odiosul cadru.

— Să mergem la hambar.

Uşa fusese blocată cu câteva scânduri, iar un sigiliu al carabinierilor anunţa că locul era supus sechestrului judiciar. Dante se sprijini de peretele de ciment şi îşi scoase ochelarii închişi la culoare.

— Nu vreţi să aruncaţi o privire înăuntru? întrebă Alberti uitându-se printre scânduri.

— Am găsit ce era de găsit.

Cu mâna streaşină la ochi, Dante se uită în jur.

— Ai cumva un levier în maşină?

6.

Colomba primi apelul prin Signal când mai avea douăzeci de kilometri până la Portico. Tocmai terminase convorbirea cu Bart, care se pregătea să plece la Rimini cu echipa ei. Primise sarcina să refacă analiza de la Villa Quiete, după ce militarii nu descoperiseră nimic folositor. Era mulţumită că putea să ajute, dar deranjată că nu fusese anunţată în prealabil şi că urma să întârzie zeci de cazuri din pricina faptului că pleca de la Milano.

— Unde eşti? întrebă auzind vântul în fundalul vocii lui Dante.

— La vechea moară.

— Nu te-am rugat să nu ieşi?

— Îţi aminteşti că nu eşti maică-mea? În orice caz, te-am sunat pentru că trebuie să mergem acasă la carabinieră. Dacă-mi dai adresa încerc să intru singur, stă Alberti de şase.

Colomba derapă.

— Aşteaptă-mă la Portico şi nu face tâmpenii.

•

Se întâlniră cu toţii în faţa muzeului care găzduia faimoasele obiecte de bronz suflate cu aur din epoca romană şi pe care locuitorii din Portico le apăraseră împotriva mutării la Muzeul Naţional din Roma. Colomba îşi amintea asta pentru că tatăl ei fusese unul dintre protestatarii arestaţi şi din pricina asta ea riscase să nu fie admisă la şcoala de ofiţeri. Comisia lua foarte

în serios relaţiile de rudenie cu persoane subversive – chiar dacă tatăl Colombei fusese orice altceva, numai o persoană subversivă nu. De fapt, de la el provenea sângele conservator care curgea în familie.

Întâlnirea dintre Esposito şi Dante fu aproape emoţionantă, pentru că Dante se lăsă îmbrăţişat.

— Geniule, aş fi putut să jur că n-o să te mai văd! Chiar tu eşti, chiar tu, în carne şi oase?

— M-am întors tocmai ca să te dezamăgesc. Şi tu fumezi, nu? Tocmai le-am terminat pe ale mele.

— Îţi dai seama...

Esposito îi lăsă jumătate de pachet, apoi îl îmbrăţişă pe Alberti.

— Mamă, ce te-ai umflat, *amigo*! Dă-mi şi mie chestii din alea de care iei tu.

— Da, da, mai începe vorbă...

Colomba îi trimise pe amândoi să supravegheze casa şi să-şi povestească pe rând ce-au făcut peste zi. Ea rămase cu Dante, care brusc părea foarte vivace. Şi avea pupilele enorme.

— Ce dracu' ţi-ai făcut? îl întrebă.

— Nimic.

— Îţi aminteşti regula „fără vrăjeală între noi"?

— Venind încoace am dat peste nişte ciclişti amatori, toţi pe la şaizeci de ani, care trăgeau ca disperaţii în urcare. L-am rugat pe Alberti să-i percheziţioneze.

Dante îşi atinse pieptul pe sub geacă.

— Îşi dizolvaseră nu ştiu ce prostie în bidoane, iar acum am o mie de bătăi pe minut.

— Tu chiar vrei să mori, nu-i aşa? Nu ştiu de ce m-am chinuit atâta să te găsesc.

Dante făcu o piruetă fără ajutorul cadrului.

— Pentru că altfel viaţa ta e plictisitoare, CC! Aşa, spune-mi cum a fost întâlnirea cu Luca.

Colomba îi povesti despre Cod, iar Dante îşi pierdu toată verva.

— Hei... Ce-ai păţit? întrebă ea.

El dădu din umeri.

— Doar am început să invidiez un grup de copilaşi care foloseau caca să schimbe mesaje între ei.

— De ce să-i invidiezi?

— Măcar ei aveau cu cine să vorbească. Eu treişpe ani nu l-am avut decât pe Tată cu masca pe faţă.

— Luca şi ceilalţi păreau siguri că Tatăl sau un moştenitor al lui încă e în

libertate.

— Cine altul decât Leo? Fiul care ia locul Tatălui. Fiul cel mai bun.

Dante își aprinse o țigară.

— Deci? Mergem la carabinieră?

— Nu știu ce să zic, Dante. Dacă află Lupo, o să pornească războiul. În plus, dacă ar fi existat ceva util, ar fi fost deja găsit.

— Hai să facem schimb. Eu îți explic Codul lui Luca și tu accepți riscul.

— Îl știai?

— Nu. L-am înțeles.

Dante bătu în portbagaj.

— Tocmai ți-am spus „ciao". Facem târgul?

Curiozitatea Colombei avu câștig de cauză.

— O să ți-o plătesc. Fie.

Dante ridică mâna bună.

— Uită-te bine. Îți arăt un nou mod de a număra. L-am învățat dintr-un eseu al lui Isaac Asimov.

— Am citit o carte scrisă de el. Zicea ceva de niște roboți.

— E ca și cum ai spune că Rafael zicea ceva de niște Fecioare, dar e ok.

Ridică degetul mare de la mâna bună.

— Unu.

Coborî degetul mare și ridică arătătorul.

— Doi.

— Nu mi se pare așa inovativ.

— Stai, acum începe partea frumoasă.

Ridică degetul mare și arătătorul.

— Trei.

Ridică degetul mijlociu și le coborî pe celelalte.

— Scuze. Patru.

Degetul mare și cel mijlociu.

— Cinci.

— Ok, recunosc că m-am pierdut.

— Număr în sistem binar. E un limbaj creat pentru computere...

— Până aici înțeleg.

Dante nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Și are doar două cifre: zero și unu. De fapt, în loc să fii în baza zece ești în baza doi și se scrie de la dreapta la stânga și e pozițional. Codul lui Luca transformă zero și unu în linii și puncte, în rest, au luat la rând literele și le-au numerotat începând de la unu, nu au folosit codurile care se adaptează în mod normal la sistemul binar pentru litere, care sunt mai lungi. Dă-mi foaia...

— Nu-i nevoie, te cred pe cuvânt, zise Colomba, pe care începea s-o doară capul. Îl sun pe D'Amore şi caut pe cineva să ne ajute cu cheile.

7.

Proprietara casei Martinei se numea Floriana, avea treizeci de ani şi îi primi pe Dante şi Colomba în faţa intrării unei clădiri cu trei etaje care dădea într-o piaţetă.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară, zise Dante ridicându-şi pălăria Borsalino şi rostind cuvintele ca o mitralieră. Sunt inspectorul-şef Valle, adăugă, folosind numele de familie al tatălui său vitreg. Ea e colega mea *Carelli*. Vicechestorul Carelli, *de la secţia 87*.

— Încântată, spuse Colomba aruncându-i lui Dante o privire cât se poate de urâtă.

Citise două cărţi din serie şi chiar îi plăcuseră, chiar dacă în general evita romanele poliţiste. Dacă erau prea realiste i se părea că lucrează, dacă nu erau îndeajuns de riguroase o iritau.

— Apartamentul e la mezanin, dar din păcate nu avem lift, se scuză Floriana.

Dante arătă spre cadru.

— Vă referiţi la ăsta? Nu vă faceţi griji, trece. Şi nu intră decât ea. Eu o să examinez pe dinafară.

— Tu ai vrut să venim aici..., zise *ea* încet.

— Ceea ce nu înseamnă că voiam să şi *intru*. Hai, CC, te descurci mai bine ca mine să cotrobăi prin lucrurile altora.

Colomba îi întoarse spatele.

— Ştiţi, colegul dumneavoastră îmi aminteşte de cineva..., începu Floriana conducând-o pe scări.

— Da, de un mare nesimţit.

Apartamentul Martinei avea două camere şi o bucătărie mică. Mobilier ieftin, reciclat de la bătrâni dispăruţi de mult, în baie o oglindă pătrată cu neon şi două dulăpioare de plastic alb-negru. Semăna cu apartamentele pe care le închiriase Colomba pe vremea când era ea însăşi *pinguin*. Nu merita să ia ceva decent dacă petrecea mai mult timp pe stradă decât în casă. Şeful ei de atunci se numea Rovere. Tatăl îi poruncise Neamţului să-i pună o bombă în casă.

— Nu eram prietene, ne vedeam doar pentru chirie, dar tot mi-a părut foarte rău.

Floriana curăţă cu unghia o pată de pe cadrul uşii din sufragerie.

— Ar trebui s-o dau altcuiva în chirie, dar mi se pare că aş face ceva greşit. Chiar dacă aici nu e niciun lucru de-al ei.

— Stătea de mult aici?

— De un an şi jumătate, cam aşa. Dar zicea că o s-o trimită altundeva curând.

— Un transfer?

— Aşa mi-a spus. Mă rog, nu vorbeam prea mult. Aici... nu trebuia să-mi dea raportul.

Privirea concentrată a Colombei o făcu să ezite.

— N-am făcut un contract propriu-zis... le-am spus asta deja colegilor dumneavoastră. Nu-i o infracţiune, nu?

— Cred că e, dar de-aia nu mai pot eu în clipa asta.

Colomba întinse mâna şi Floriana îi oferi cheile, grăbindu-se să se întoarcă la magazin. Colomba aşteptă să nu-i mai audă paşii, apoi deschise obloanele. Dante fugărea câţiva porumbei şi râdea ca un descreierat. Ea îi atrase atenţia cu un fluierat demn de un cioban priceput. El se apropie; capul îi ajungea aproape la fereastră, aşa că se puteau auzi fără să strige.

— Au luat deja totul. Aşa cum bănuiam, zise ea.

— Au luat şi alimentele expirate?

— E o întrebare serioasă?

— Da. De obicei se scapă de caserolele deschise, dar sper că părinţii Martinei au fost prea tulburaţi ca să cureţe temeinic.

Colomba se uită prin dulapurile unsuroase şi se întoarse la fereastră.

— Îţi fac inventarul?

— Dacă nu te deranjează.

— Două borcane de sare, una grunjoasă, alta fină, o sticlă de ulei goală pe jumătate, o cutie de ceai pentru slăbit. Nişte napolitane cu ciocolată şi jumătate de kilogram de paste.

— Integrale?

— Nu.

— Uită-te pe lângă aragaz. De obicei acolo ajung nişte chestii interesante.

— De ce nu vii tu să te uiţi?

— Pentru că sunt un mare invalid.

Colomba se supuse şi cu lama briceagului dezlipi de pe gresie fragmente de murdărie şi o macaroană uscată. Le aruncă pe fereastră peste Dante, care ţipă dezgustat.

Închise chicotind şi coborî să dea înapoi cheile. Când ieşi în piaţetă, Dante examina macaroana aşezată pe stiloul pe care nu-l folosea niciodată.

— Ţi se pare că are culoare normală?

— Ce culoare ar trebui să aibă? Era lipită de podea.

— Nu-mi aminti.

Dante suflă pe ea, apoi o puse în gură şi o mestecă preţ de câteva secunde înainte s-o scuipe.

— Poţi să mai faci asta o dată ca să te şi pozez? întrebă Colomba.

Dante se şterse cu mănuşa.

— Mă sacrific pentru anchetă, ar trebui să-mi mulţumeşti.

— N-ai fi pus mizeria aia în gură dacă n-ai fi avut o idee pe care nu mi-ai spus-o. Deci ai face bine să mi-o comunici repede, dacă nu vrei să-ţi dau una-n cap cu drăcia aia care te ţine pe picioare.

— Voiam doar să verific dacă Martina mânca alimente pentru diabetici. Sau dacă lua medicamente în mod regulat. Lângă aragaz n-ai găsit decât o bucată de aspirină. Niciun capac de seringă, niciun fragment de blister...

— Dacă Martina ar fi fost diabetică ar fi dat-o afară. E o boală cu care nu te lasă să intri la carabinieri.

Dante îşi tamponă fruntea acoperită de sudoare. Efectul băuturii cicliştilor dispăruse.

— Autopsia arată că avea nivelul de peptide C mai mic decât limita normală. Ştii ce înseamnă asta, nu?

— Dă-mi cadrul.

Dante ridică mâinile în semn de predare.

— Ok, ok. E mai mult sau mai puţin o enzimă precursoare insulinei. Dacă nivelul ei în sânge e prea mic faţă de cel al insulinei, înseamnă că insulina nu a fost produsă de pancreas, ci provine din exterior. Am învăţat asta din rapoartele despre sinucigaşi ale paramedicilor din State, pentru că asta e metoda cel mai des întâlnită. Dar şi ca să ucizi violent un pacient.

— Şi crezi că Leo a folosit asta pe Martina?

Dante mimă că face o injecţie.

— A luat-o prin surprindere şi i-a făcut o injecţie în burtă, unde ştia că rana urma să acopere semnul. O doză puternică administrată unei persoane care nu suferă de diabet şi care are stomacul gol e letală, în câteva secunde nu te mai ţii pe picioare. Apoi i-a dat nişte zahăr să-i crească la loc glicemia, iar când şi-a dat seama că-şi revine, a tras-o în ţeapă.

— Doamne sfinte...

— Iar ea a simţit toată durerea, trează, săraca de ea..., zise Dante cu o privire absentă.

— Dacă ar fi plecat, poate că acum ar fi fost încă în viaţă, spuse Colomba. I-a spus proprietarei că urmau s-o transfere, deşi în rapoartele pe care le-am citit nu se pomeneşte nicăieri de asta.

Dante ridică o sprânceană peste rama ochelarilor.

— *Interesant*. Cine ar şti dacă s-a omis ceva din rapoarte?
— Numai carabinierii.
— Atunci am o veste proastă pentru tine.

8.

Din ghereta lui, locotenentul Bruno se uită la Colomba prin camera video a interfonului de parcă ar fi fost un maldăr de bălegar. Ea nu privea spre obiectiv şi părea mai puţin încântată decât el.

— Ce doriţi? întrebă el, iar interfonul îi transformă vocea într-un fâsâit electric.

— Lupo. Vă rog să-i spuneţi că-l aştept la barul din colţ ca să vorbim despre Martina Concio.

— Să nu vă permiteţi să-i rostiţi numele, aţi înţeles?

— Aş fi preferat să nu fie nevoie. Spuneţi-i să se grăbească, altfel mă întorc acasă.

Bruno străbătu coridorul în pas de marş. Lupo era în birou şi citea rapoartele oamenilor să-i despre activităţi de rutină. Vânătăile se vindecaseră, dar avusese o dispoziţie cumplită în ultimele săptămâni iar mesajele din căsuţa vocală a lui Vigevani deveniseră tot mai aspre.

— Nu pot să mă ţină deoparte, fir-ar a dracului de treabă! urla el.

Când Bruno îi transmise mesajul, înăuntrul lui începu să-şi facă loc o furie de gheaţă.

— Îi zic să se ducă-n mă-sa, spuse Bruno.

Lupo scrâşni din dinţi.

— Nu. Mă ocup eu.

— Să nu faci vreo prostie, îl sfătui Bruno. Ţine minte că e protejată!

Lupo nu catadicsi să-i răspundă. Îşi puse geaca şi ieşi în pas de atac, cu mâna îndreptându-se instinctiv spre patul pistolului de la şold. La câţiva metri de bar recunoscu silueta Colombei, dar îşi dădu seama că nu era singură. Stătea la o masă cu un individ care parcă era varianta cu barbă a lui David Bowie. El fu cel care se întoarse să-l privească ironic pe deasupra ochelarilor în timp ce se apropia.

— Domnule sergent, bună seara. Sunt foarte încântat să vă cunosc, zise.

— Dumneavoastră cine sunteţi?

— Cel mai răpit om din lume: am fost răpit de trei ori, două dintre dăţi de către aceeaşi persoană, iar a treia se spune că de către ISIS. Închipuiţi-vă că n-aş avea barbă şi mănuşă, spuse Dante şi îşi dezveli mâna rea.

Lupo simţi că i se taie picioarele.

— Iisuse, Iosif şi Maria, îngăimă. Nu pot să cred...

Dante îi întinse vodca tonică pe care o bea şi mulţumită căreia îşi recăpătase puţin aplombul şi pulsul.

— Puteţi să-mi verificaţi amprentele. Sunt în baza de date. Când Colomba v-a bruscat în pădure, venea să mă salveze.

Colomba încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău, Lupo, dar n-am avut de ales.

— Puteaţi să-mi spuneţi direct în loc să mă lăsaţi lat!

— Nu m-aţi fi crezut în faţa cadavrului Martinei.

Lupo simţi cum furia îi ţâşneşte prin toţi porii.

— Dar după aia da! De o lună mă tot întreb ce mama mă-sii se petrece! Şi-atunci cine-a omorât-o? ISIS?

— Exact, chiar ISIS, răspunse Dante sarcastic.

— În persoana lui Bonaccorso, interveni Colomba. Credem că el e criminalul.

— Nenorocitul ăla a călcat pe-aici? făcu Lupo neîncrezător.

— Nu ştiţi nimic despre anchete pentru că DAT nu are încredere în dumneavoastră, interveni Dante. Dar noi nu suntem de la Antitero şi vă oferim o rămurică de măslin. Şi ceva de băut.

Lupo se aşează şi comandă un bourbon, chiar dacă nu bea niciodată în timpul zilei. Situaţia i se părea ireală. Uite cum vorbea liniştit cu un om pe care lumea întreagă îl credea mort, aşezat la măsuţă alături de femeia care îi zdrobise nasul.

— De ce?

— Avem nevoie de informaţii. Să spunem că noi şi DAT facem concurs să vedem cine-l găseşte mai întâi pe Bonaccorso, zise Dante.

— Evident, dacă începeţi să povestiţi asta încolo şi-ncoace vom fi cu toţii acuzaţi de divulgare a unor secrete de stat, spuse Colomba. Aşa că ar fi bine să vă ţineţi clonţul.

— Chiar credeţi că toţi carabinierii sunt idioţi? întrebă Lupo.

— Asta cred eu, *şerifule*, zise Dante.

— Nu-mi mai spuneţi „şerif"! Soţii Melas au vreo legătură cu toată povestea asta?

Colomba făcu o pauză şi, uitându-se în ochii sergentului, răspunse:

— Ei erau temnicerii. Bonaccorso i-a ucis înainte să-şi ia tălpăşiţa.

Lupo clătină din cap.

— Iar îmi vindeţi gogoşi.

Dante îşi desfăcu cravata şi deschise cămaşa.

— Vedeţi cicatricea asta? Aici m-a intubat Bonaccorso. M-a ţinut ostatic

un an şi jumătate. Spuneţi-i cum vreţi, dar numai gogoaşă nu.

Lupo îşi mută privirea.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Martina era cu cineva? întrebă Dante aranjându-şi hainele la loc.

— Din câte ştiu, nu. Şi aş şti.

— Colomba zicea că o văzuse cu mecanicul care s-a sinucis.

Se prefăcu că se gândeşte.

— Cum îl chema...

Lupo izbucni din nou.

— Loris Mantoni? Drogatul ăla? Nici vorbă!

— Poate nu ştia că se droga, zise Colomba.

— Cu toţii ştiu!

Barmanul aduse whisky-ul şi Lupo învârti paharul între degete.

— Mai ales noi, carabinierii. A început să intre în bucluc de când era minor.

— Tot droguri?

— Şi fraudă şi hărţuire, deşi ce făcea el era mai degrabă călcare pe nervi. A făcut şi tratament obligatoriu de câteva ori.

Ridică din umeri.

— În ultima vreme a fost curat, dar nu l-a ţinut mult. Însă n-a fost numai vina lui. Taică-su e un nenorocit clasa-ntâi. Tot cărându-i pumni, l-a tâmpit.

— Cine e tatăl lui?

— Un individ mereu beat care-şi face veacul prin barul din Conigliano. Îşi bătea nevasta, îşi bătea fiul şi îi bătea şi pe cei pe care nu-i suporta. A stat şi el o vreme la puşcărie, tot pentru nişte găinării, iar acum e şofer de tir. Îl cheamă Gaspare.

Colomba îşi notă numele.

— Mai aveţi nevoie de ceva? Am treabă, zise Lupo.

— Spuneţi-ne de ce voia Martina să plece din Portico.

Lupo deveni încordat.

— Cine v-a spus nebunia asta?

Dante miji ochii, iar Lupo simţi că e trecut prin raze X.

— Nu ştiaţi. Dar poate că fata nu v-a spus nimic şi a vorbit direct la Comandamentul central.

— Imposibil.

— Şi atunci de ce renunţase la chirie?

— Aţi vorbit cu proprietara? întrebă Lupo, deloc în largul lui.

— Şi am percheziţionat apartamentul, spuse Dante fixându-l mai departe cu privirea. Daţi-mi voie să vă liniştesc, n-am găsit nimic interesant.

— De ce ar fi trebuit să găsiţi ceva interesant? întrebă Lupo pe un ton mai

puţin dezinvolt decât şi-ar fi dorit.

— Ştiţi că tocmai v-aţi relaxat umerii? De ce eraţi îngrijorat?

Colomba îl strânse de braţ.

— Pot să vorbesc cu tine o clipă, Dante? Mi se pare că o luăm pe arătură.

— Ba din contră. Martina a fost cea care ţi-a pus ciocanul în casă, CC. Iar Lupo ştia.

9.

Colomba îl văzuse pe Dante jucând jocul acesta de multe ori şi tot nu se obişnuise cu el. Folosea cuvintele ca pe nişte şocuri electrice care să provoace emoţii, apoi le citea. Dar cum ajunsese să lege ciocanul găsit în grădina ei de Martina? Ea nu avusese nicio bănuială, absolut niciuna.

Însă nu era urmă de îndoială că Dante nimerise din plin. Lupo roşise şi încerca să-şi mascheze deconcertarea prin furie.

— Mă doare fix în dos cine sunteţi, nu vă permit să faceţi insinuări de genul ăsta!

— Nu am de gând să povestesc nimănui, zise Dante imperturbabil.

— Puteţi conta şi pe discreţia mea, Lupo, întări Colomba intrând în joc. Şi vă asigur că tot ce ne spuneţi ne va ajuta să ajungem la Bonaccorso. Martina era de acord cu metodele dumneavoastră?

— Nu şi nu ştiam asta, bombăni Lupo după câteva clipe. Am înţeles abia după aceea, de unul singur.

— Cum anume?

Lupo scoase portofelul din buzunar şi extrase din el un petic de material textil viu colorat pe care îl despături în faţa lui Dante.

— L-am găsit printre lucrurile ei. Dacă încercaţi s-o atingeţi, jur pe Dumnezeu că vă împuşc.

— CC... ştii ce-i asta?

Colomba recunoscu desenele Disney.

— Parcă ar fi o bucată din faţa de pernă a lui Tommy. Perna pe care stătea ciocanul.

Lupo dădu aprobator din cap şi vârî peticul înapoi în buzunar.

— Martina a fost prima care a ajuns acasă la soţii Melas, e posibil să fi găsit ciocanul şi să-l fi ascuns, dar jur pe bunul Dumnezeu că nu ştiu de ce a făcut o asemenea tâmpenie. Singurul lucru la care m-am gândit a fost că încerca să-l apere pe băiat, dar de ce a ales să-l ascundă la dumneavoastră...

Dante îi făcu un semn Colombei: Lupo spunea adevărul.

— Nu cred că Martina a făcut asta de capul ei. Cred că Bonaccorso a convins-o, zise el.

— Ca s-o incrimineze pe *dottoressa*? întrebă Lupo, care începea să priceapă.

Dante îl aprobă din cap.

— Bonaccorso se teme de Colomba. Ştie că mai devreme sau mai târziu o să pună mâna pe el.

Colomba avu certitudinea că Dante minţea, dar nu lăsă să se înţeleagă asta.

Lupo se ridică.

— Cât timp o să rămână secret militar povestea asta cu Bonaccorso?

— Până când o să fie prins, poate chiar şi după, răspunse Colomba. Îmi pare rău.

— Vorbesc cu părinţii Martinei aproape în fiecare zi. Sunt convinşi că fiica lor a căzut la datorie. Nu voi permite nimănui să spună că a alunecat pe o coajă de banană.

— N-o să se întâmple asta, îl asigură Dante. Vă promit. Şi o să vă ţinem la curent cu toate noutăţile din cadrul anchetei, dacă nu le spuneţi nimic serviciilor.

Lupo îi vârî arătătorul sub nas.

— Vedeţi s-o faceţi, altfel vin să vă caut.

Se îndepărtă, iar Dante îi zâmbi Colombei.

— Avem un aliat.

Ea îl apucă de guler.

— Data viitoare te arunc în şanţ! De ce nu mi-ai zis nimic despre Martina? Nu-mi place să arăt ca o proastă.

— Pentru că mi-am dat seama abia aici.

— Cum să nu...

10.

Se întoarseră la Mezzanotte când Alberti şi Esposito terminau cina. Luaseră masa din bucătărie şi o târâseră afară, în patio.

— Mersi că ne-aţi aşteptat! Puteaţi să ne şi încuiaţi afară dacă tot eraţi aici.

— V-am aşteptat, dar e zece..., se justifică Esposito.

— Avem paste calde, *dottoressa*, zise Alberti. Cu *sosul poliţistului*, am pus tot ce-am găsit în frigider. Şi fără carne, pentru domnul Torre.

— Mulţumesc, nu mi-e foame, spuse el, şi merse în camera lui, în timp ce Colomba rădea pastele direct din tigaie înainte să se arunce sub duş.

Între timp, Dante ceru ajutor să mute canapeaua din bucătărie în grădina din spate şi se aşeză pe ea ca să privească cerul şi să rumege informaţiile de peste zi fumând ţigară de la ţigară.

Acum, că entuziasmul primei zile de anchetă se încheiase, îl cuprinsese din nou tristeţea pe care i-o provoca gândul la Tată. Îl ura, dar era o bucată din el, era persoana care îl însoţise în trecerea de la copil la bărbat, era răpitorul şi mentorul lui. Dante se gândi la siloz, unde fusese închis timp de treisprezece ani din care nu-şi amintea decât fragmente greu de plasat. În amintiri, totul se repeta identic: vizitele Tatălui, biroul, testele de inteligenţă şi jocurile enigmistice extenuante... şi durerea provocată de loviturile peste mână pe care era obligat să şi le aplice singur de fiecare dată când se comporta „ca un *animal* care trebuia pedepsit". Nu-şi amintea ziua în care fusese răpit, doar pe cea în care fugise, când îl luase prin surprindere pe Neamţ. Tot ce ieşise la iveală despre viaţa lui dinaintea acelui moment era o minciună, Dante ştia asta, amintiri false plăsmuite de temnicerul său, zi de azi, an de an. Oare Leo chiar putea fi soluţia către dezlegarea misterului identităţii sale? Sau amintirile din Cutie erau ceva mai mult decât un simplu coşmar?

— Iar eşti morocănos? întrebă Colomba ieşind pe uşa cu geam.

Se schimbase şi purta obişnuitul trening ponosit.

Dante se ridică în capul oaselor.

— Mă gândesc doar la trecutul care nu moare niciodată. Şi mă întreb ce i-o fi trecut prin minte fratelui meu de a adus războiul aici.

— Care război?

Dante afişă rânjetul caracteristic.

— Cel dintre Bine şi Rău, nu? De ce nu te-a lăsat în pace şi m-a abandonat ca pe un sac de cartofi?

— Speram să-mi spui tu asta.

Dante îşi lovi fruntea cu degetul.

— Aici nu-i decât un gol. Iar poliţista eşti tu.

— Am fost..., bombăni Colomba.

— Corect, eşti consultant civil, zâmbi el. Crezi că serviciile ştiu ceva util despre mecanic?

— Poate, dar n-am de gând să-i întreb. N-au făcut legătura între sinuciderea lui şi Leo, nu vreau s-o facă din cauza mea. Iar asta e valabil şi pentru Tommy şi Tată. Orice informaţie cerem e o informaţie pe care o dăm.

— Şi Di Marco n-o să-şi dea seama că-l ţii în afara jocului?

Colomba îşi făcu loc pe canapea şi fură o bucată de pătură.

— Zece ani am gestionat superiori care voiau *rezultate pe loc*, ştiu cât să întind coarda.

— Cum ai de gând să te mişti?

— În stil clasic: tocindu-mi tălpile bocancilor.

11.

În săptămâna care urmă, în timp ce Dante îşi recăpăta forţele pe zi ce trecea, Colomba şi echipa ei îi vizitară pe prietenii şi rudele lui Loris şi Martinei, încercând să afle dacă cei doi întâlniseră pe cineva care ar fi putut fi Leo sau un complice de-al lui. Nu găsiră mai nimic, însă: Martina le vorbise unor prietene despre un viitor salt în carieră, dar nu dăduse detalii, iar prietenii lui Loris – puţini şi în general dependenţi de droguri sau alcool – povestiră că în ultima lună tăiase legăturile cu toţi şi că o ducea bine acasă, fără să le ofere nimic vechilor tovarăşi.

Colomba se întâlni şi cu bătrânii bunici ai lui Tommy, părinţii primului soţ al Teresei. Locuiau la Biella, într-o clădire cenuşie; pielea lor avea aceeaşi culoare. Dacă văzuse vreodată oameni a căror existenţă se limitase la a aştepta moartea, atunci acele persoane erau bătrânii Carabba. Din discuţia cu ei, Colomba află doar două lucruri: că-şi urau nora şi că o considerau responsabilă, chiar dacă doar la nivel moral, de moartea fiului lor. Teresei îi plăcea să trăiască pe picior mare, îl bătea la cap pe soţul ei să câştige mai mult şi căuta tot felul de moduri să scape de fiul ei internându-l undeva, în ciuda faptului că soţul se opunea pentru că îl iubea pe Tommy.

— Terapeutul lui Tommy susţine că ea şi băiatul aveau o relaţie bună, zise Colomba, care se dăduse drept asistent social.

— Poate acum, răspunse bătrânul. Pe atunci cred că i-a părut rău că Tommy nu murise odată cu el.

— Şi după moartea lui? Ce s-a întâmplat?

— Teresa a plecat şase luni mai târziu, luându-l şi pe Tommy cu ea. Voia să facă bani în Grecia ca ghid turistic. Şi zicea că marea o să-i facă bine băiatului.

— Când l-aţi văzut pe Tommy ultima oară? întrebă Colomba.

— L-am vizitat cu o zi înainte să plece. Plângea ca un apucat. Înţelesese că trebuia să-şi părăsească definitiv ţara.

— Acum s-a întors.

Soţii Carabba se uitaseră unul la celălalt.

— Poate ar fi fost mai bine să rămână în Grecia, spusese ea.

•

Lui Esposito şi Alberti, din nou împreună, le reveni sarcina să-l viziteze pe tatăl mecanicului, Gaspare Mantoni care, după spusele lui Lupo, îşi petrecea timpul într-un bar din Conigliano frecventat de camionagii când nu lucra ca şofer de TIR. Mantoni avea şaizeci de ani, era scund şi slab, cu nasul turtit, muşchi tari sub cămaşa în carouri şi vene reliefate pe mâini.

Esposito hotărî că era un ţărănoi imediat ce-l văzu sprijinit cu coatele pe tejghea în faţa unui pahar de vin roşu. Îi arătă legitimaţia.

— Domnul Mantoni?

— Ia uite cum vin să mă frece la ridiche, spuse el adresându-se barmanului care prudent, se prefăcu că spală paharele.

— Nu durează mult. Ce ziceţi, stăm de vorbă afară?

— Eu stau bine aici.

Alberti se postă în spatele tatălui lui Loris, în timp ce Esposito îşi trase un scaun lângă tejghea. Se întoarse spre bărbat şi spuse:

— Crezi că mă impresionezi dacă faci pe prostul? Mănânc de-ăştia ca tine la micul-dejun.

Mantoni lovi paharul cu cotul, vărsând vinul pe pantalonii de lână ai lui Esposito.

— Hopa.

Esposito încercă să-i tragă un dos de palmă. Mantoni evită lovitura ca o felină, apoi luă o sticlă de pe tejghea şi o sparse de marginea ei. Alberti îl apucă din spate şi îl dărâmă de pe scaun, dar celălalt îi dădu un şut lui Esposito trântindu-l la pământ şi îl izbi pe Alberti de o coloană. De la celelalte mese se ridicară glasuri care cereau ca bărbatul să fie lăsat în pace, iar asupra poliţiştilor începu să cadă o ploaie de pahare şi pungi de chipsuri.

— N-am început noi! strigă Alberti lovindu-l pe Mantoni în rinichi.

Acesta se întoarse să riposteze rotindu-şi pumnii plini de bătături, dar Esposito îl trânti la pământ printr-un placaj la picioare. Cei doi poliţişti îl rostogoliră pe trotuarul din faţa barului, în timp ce Alberti le striga celorlalţi spectatori să rămână la locurile lor.

Esposito scoase din buzunar bastonul telescopic şi îl deschise cu o mişcare bruscă din încheietură.

— Vrei să ţi-l îndes în fund?

Mantoni râse şi arătă spre pata roşie de pe partea din faţă a pantalonilor lui Esposito.

— Ai uitat să-ţi pui tampon, ştoarfo!

Esposito îl lovi peste dinţi, spărgându-i buzele.

— Absorbant să-ţi pui tu, boule!

Mantoni se ridică în patru labe şi scuipă sânge, chicotind în continuare.

— Bine. Ce mama dracului vreţi?

Esposito îi mai dădu o lovitură de baston, de data asta în spinare.

— Să vorbim despre fiul tău. Ai înţeles, măgarule?

Bărbatul se sprijini de perete şi îşi rulă o ţigară, murdărind-o de sânge.

— Ce dracu' vreţi de la el? E mort.

— Noi punem întrebările, răspunse Esposito agitându-i bastonul sub nas.

Mantoni nu păru deosebit de impresionat.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— La morgă. M-au pus să-l recunosc.

— Înainte de asta!

— Acu' două luni. Am fost la el să-mi schimb cauciucurile.

— L-ai mai văzut după aia?

— Nu.

— Ştiai ce face?

— Credeam c-a terminat, da' ăia ca el nu se lasă niciodată.

Mantoni aprinse ţigara şifonată şi înroşită.

— Se opresc doar ca să se simtă mai bine când o iau de la capăt.

— Poate avea nevoie de ajutor, zise Alberti.

Mantoni dădu din umeri.

— Poate. Da' cine dracu' sunt io să-i învăţ pe alţii cum să trăiască?

— Deci în luna dinainte să se sinucidă n-ai vorbit cu el, vru să afle Esposito.

— La telefon, de vreo două ori.

— Pentru ce?

— Ce dracu' te interesează?

Esposito îi dădu un baston peste coapsă. Mantoni îşi frecă zona lovită.

— Du-te-n mă-ta! Un cauciuc nu era bun şi voiam să i-l dau înapoi, da' nu mai deschidea atelieru'. De ambele dăţi a găsit o scuză să mă refuze.

— Care?

— Că vorbea pe celălalt telefon. Da' nu-mi cereţi să vă zic cu cine sau despre ce, că nu mi-a spus.

Scuipă mucul de ţigară într-o gură de canalizare.

— Pot să plec sau vreţi să-mi număraţi firele de păr dintre picioare?

— Ştii că te putem aresta pentru ultraj? zise Alberti.

— Atunci arestaţi-mă, ce staţi?

— Du-te-n mă-ta. Hai, cară-te!

Esposito îl împinse.

Fără să se întoarcă, Mantoni le arătă mijlociul.

— Dacă vă răzgândiţi, mă găsiţi aici.

12.

În vreme ce Alberti şi Esposito îşi reveneau după încăierarea cu tatăl lui Loris, Colomba se întoarse de la Biella şi reuşi să-l dezlipească pe Dante de pe canapea ca s-o întâlnească pe Demetra Melas. Femeia se mutase la Caglio, o localitate tot în zona Portico, dar mai aproape de câmpie. Locuia la o fermă transformată în asociaţie de proprietari, unde locuiau mai ales bătrâni care în bucăţica lor de grădină creşteau găini şi iepuri. Demetra îşi folosea grădina ca să fumeze aşezată la o măsuţă de plastic, zbierând la vecini când făceau zgomot şi aruncând cu pietre după cocoşi. În lanţ ţinea doi dobermani aduşi direct de la Atena, care când îi văzură sosind pe Colomba şi Dante ţâşniră în picioare lătrând nebuneşte.

— Doamna fostă poliţistă a venit în vizită! făcu Demetra. Şi şi-a adus şi prietenul handicapat!

— Nu puteam să ratez o întâlnire aşa de rafinată.

Dante lăsă deoparte cadrul şi îşi apropie mâna bună de botul câinilor.

Colomba strânse pistolul în buzunarul cu căptuşeala stricată.

— Nu face tâmpenii.

Dante scărpină câinii după urechi, iar cei doi încetară imediat să latre şi începură să se gudure pe lângă ei.

— Cum ar fi?

— Nu pune mâna pe câinii mei! zbieră Demetra.

— Şi dumneavoastră nu-i mai ţineţi în lanţ, replică Dante şi îi eliberă.

Colomba puse din nou mâna pe pistol, dar cei doi dobermani o ignorară şi începură să tropăie prin curte, urinând peste tot. Demetra îi prinse de zgardă şi îi închise iritată în micul apartament.

— Ce mai vreţi de la mine? întrebă în cele din urmă.

Dante se sprijini de cadru.

— Să vă spunem că n-o să vedeţi niciun sfanţ din banii fratelui dumneavoastră, răspunse el lapidar.

Demetra miji ochii.

— Sunt ai lui Tommy.

— Banii vor fi puşi sub sechestru pentru că au o origine ilicită. La sfârşitul anchetei o să aveţi noroc să nu vă sechestreze şi pe dumneavoastră.

Demetra râse cu poftă.

— Ce tâmpenie! Eşti olog şi la creier.

Dante îşi scoase mănuşa.

— Mă numesc Dante Torre, fratele dumneavoastră mi-a schimbat perfuziile vreme de un an şi jumătate cât am fost ostaticul teroristului Leo

Bonaccorso.

Colomba îl trase deoparte.

— Chiar ai de gând să le povesteşti tuturor tot? Lui Lupo treacă-meargă, dar pupezei ăsteia...

— Dacă preferi s-o torturezi, n-ai decât. Altfel, e singurul lucru pe care-l putem da la schimb. În plus, dacă există vreo legătură ştie şi ea, şi ştie că ştim şi noi.

Colomba pufni.

— Poate, dar dacă mai continui aşa o să ne închidă ancheta asta înainte s-o începem.

Luă două scaune şi se întoarse spre Demetra.

— Acum o să schimbăm două vorbe.

Demetra îi surprinse pe amândoi scoţând din partea cealaltă a mesei o sticlă de brandy cumpărată de la un magazin cu reduceri substanţiale.

— Un toast în sănătatea ta, Torre.

Turnă băutura în două pahare de plastic. Colomba nici nu-l atinse pe al ei, Dante strâmbă din nas după ce-l mirosi.

— Eşti faimos şi în Grecia. Te-au răpit la Veneţia, nu-i aşa?

— Ba da.

— E clar că frate-miu n-are nicio legătură cu asta, dar nu risc. Câţi bani vrei?

— Nu vă şantajez, Demetra. Nu pot să vă ajut cu nimic să moşteniţi banii prin procură. Banii lui Tommy o să rămână blocaţi ani întregi, asta dacă nu cumva se dovedeşte că fratele dumitale e nevinovat. Dar... e imposibil. Fratele dumitale mi-a fost temnicer la comanda lui Bonaccorso. Când povestea devine publică, o să aflaţi toate detaliile sordide.

Colomba îşi dădu seama că Dante făcea iarăşi spectacol. Oricât nu-i plăcea, intui scopul reprezentaţiei.

— N-a fost el, zise Demetra.

— Cum de sunteţi aşa sigură? întrebă Dante.

— Pentru că nu era rău. Era slab ca toţi bărbaţii, dar n-ar fi făcut rău nici unei muşte. În plus, i s-ar fi făcut scârbă să aibă grijă de tine. Nu era-n stare nici să omoare o căpuşă de pe câine.

— N-am spus niciodată că ar fi fost ideea lui.

Demetra îşi stinse ţigara pe tocul încălţărilor.

— Dacă l-au obligat s-o facă, atunci e nevinovat.

— Depinde cât l-au ameninţat şi ce-a avut de câştigat. Bani avea în cont...

— Dacă spui asta la tribunal o să te creadă, zise Demetra. Vrei să te răzbuni pe un mort?

— Avem nevoie de dovezi, spuse Colomba. Nici nu se pune problema de

răzbunare.

— Şi ne întoarcem la motivul pentru care am venit aici, reluă Dante. Să-l vedem pe Tommy. Să-i punem nişte întrebări. Nu banii sunt problema mea, dar dacă aflu ceva o să fie şi în beneficiul dumitale.

Demetra îl privi, căzută pe gânduri. În cele din urmă spuse:

— Aşa cum vă puteţi închipui, nu e încă în custodia mea. Altfel aş fi plecat în Grecia cu el. Judecătorul zice că trebuie să mai aştept până la finalul anchetei care-l priveşte pe frate-miu.

— Dumneavoastră puteţi să-l vizitaţi oricând? întrebă Colomba.

— Da.

— Data viitoare când mergeţi, spuneţi-i responsabilului că vreţi să-l duceţi la un consilier psihiatric.

— Da' nu-l are deja pe bufonul ăla de Pala?

— Vreţi banii sau nu?

— Ok.

— Vă rog mult, vorbiţi personal cu cine trebuie, interveni Colomba. Ţineţi minte că încă sunteţi anchetată şi că probabil vi se ascultă apelurile.

Îşi scrise numărul pe un bilet de tren compostat şi i-l întinse.

— Sunaţi-mă de la un telefon public. Şi nu daţi nume.

Demetra luă biletul cu vârful unghiilor decorate cu steluţe şi îl strecură sub fund.

— E unul la intersecţie. Îl folosesc pe ăla. Oricum, dacă l-a şantajat cineva, aia a fost mama lui Tommy.

— Mi-aţi zis deja că nu vă plăcea de ea.

— Nu-i doar asta... Eu şi Aristides ne-am certat mereu, mai ales din cauza *iubitelor* lui, dacă pot să le zic aşa. Dar n-a stat supărat mai mult de-o săptămână. Îmi trimitea un flecuşteţ de undeva din lume sau mă suna să mă ureze. De data asta n-a făcut-o.

O dâră de rimel îi coborî pe obraz de lângă ochiul stâng.

— Ar fi trebuit să-l caut eu. E singurul lucru pe care mi-l reproşez din tot rahatul ăsta.

13.

În seara aceea merseră la cină cu Bart la ferma de agroturism Mago Merlino, în vreme ce poliţiştii rămaseră acasă să-şi lingă rănile. Era prima oară când Bart îl vedea pe Dante după ce acesta se trezise şi jumătate de oră vorbiră numai ei, ba despre cele cincisprezece luni care trecuseră, ba despre

starea de sănătate a lui Dante, care răspunse că nu se mai simţise niciodată atât de bine, chiar dacă seara era mereu foarte obosit. Cele două femei mâncară *passatelli* cu sos de carne, Dante ciuguli nişte bruschete cu trufe negre, care prin zona aceea se găseau cu uşurinţă în pădure. Bart îi puse la curent cu cercetările ei de la Villa Quiete; deocamdată rezultatele nu fuseseră cu nimic diferite de ale militarilor.

— Era o clădire publică şi există mii de amprente genetice, dar singura pe care am recunoscut-o e a ta, zise ea privindu-l pe Dante.

— Nimic de la soţii Melas? întrebă Colomba.

— Nu. Şi nici amprente sau particule ciudate. Au fost foarte atenţi.

— Tu ai făcut testele pe mostrele de la fratele meu? întrebă Dante.

— Da, dar nu e fratele tău, răspunse Bart.

— Lasă-l în pace, zise Colomba. Are fixul ăsta...

— N-am niciun fix! Şi le-ai prelevat tu personal din dormitorul trupelor speciale?

— Eu şi echipa mea, de ce?

— Dante e convins că Leo a lăsat mostrele special ca să le găseşti, zise Colomba.

Bart căzu pe gânduri câteva clipe în timp ce mânca tiramisù; era singura care luase şi desert.

— Dacă nu prelevezi mostrele direct de la persoana respectivă, există mereu un risc...

— Nu-i cânta în strună, Bart, insistă Colomba.

— Deci ADN-ul fratelui meu chiar ar putea fi în clinică.

— Mi-aş fi dat seama. Confruntăm toate mostrele cu ADN-ul tău. Desigur, dacă Leo nu e fratele tău de sânge, nu ne-am putea da seama.

Sosi chelnerul.

— Doriţi şi cafea?

Dante zâmbi.

— Cu toţii, dar nu aici. În sfârşit a ajuns trusa mea de supravieţuire.

14.

Trusa de supravieţuire a lui Dante era formată din douăzeci de cutii care conţineau haine, pungi de cafea boabe, medicamente asortate cumpărate de pe Deep Web, două laptopuri şi un desktop, iPad, diferite încărcătoare, trei Kindle, un televizor OLED de 152 de centimetri, un radio Pure, un depurificator Dyson cu inel şi, mai ales, un espressor profesional cu suport

pe care Dante îl lustrui cu grija pe care o are un astronaut faţă de nava lui. Pe ascuns zdrobise câteva pastile din trusă şi le trăsese pe nas, iar acum avea din nou pupilele enorme. Bart şi Colomba se prefăcură că nu văd nimic şi aşteptară să termine de măcinat nişte boabe negricioase, cu dimensiuni diferite, într-o râşniţă de lemn. Roti manivela, care făcea un zgomot de ciocan pneumatic, apoi umplu filtrele espressorului cu pudra obţinută.

— În sfârşit termin cu perioada de abstinenţă. Să sărbătorim cu un Misha's Mundi Coffee. Peruană. Probabil cea mai rară din lume. Voiam să-ţi dau să guşti încă dinainte de Veneţia. E vidată, aşa că s-a păstrat perfect. Nuanţe de fructe tropicale, fân, brandy, printre altele.

— Iese din fundul vreunui animal? întrebă Colomba suspicioasă.

— Mmm... Da.

— Serios...

— Nu-i vina mea că enzimele digestive au un efect excelent asupra boabelor! Asta a fost *elaborată* de coati. Sunt un soi de ratoni şi te asigur că nu sunt maltrataţi.

— Nu trebuie decât să facă caca şi noi să-l bem, zise Bart, tolănită pe patul lui Dante.

Făcea nopţi albe la clinică şi era extrem de obosită.

— Boabele sunt spălate de excremente şi prăjite la 230 de grade. Iar excremente sunt în tot ce mâncăm, cum ar fi în alunele de la bar. Jumate din ele conţin urme de fecale lăsate chiar de personalul care le aduce la masă.

— Aşa e, confirmă Bart.

— O să vomit, zise Colomba.

Dante adulmecă filtrul înainte să-l înşurubeze.

— Tu de când n-ai mai băut, CC? Nu te-am mai văzut cu o cafea de când m-ai decongelat.

— Cam de când n-ai mai băut nici tu, spuse Colomba uitându-se în ochii lui.

Dante rămase blocat câteva secunde, apoi se întoarse la espressor ca să nu-şi trădeze tulburarea.

Aşeză cinci ceşcuţe de porţelan sub gurile de scurgere şi porni aparatul. Camera se umplu imediat de aroma dulce al cafelei. Colomba luă ceaşca în mâinile care îi tremurau, şi nu doar de teamă să n-o verse; lui Bart îi luceau ochii. Alberti le luă pe a lui şi a colegului, ascunzând sticla de *grappa* cu care urmau să le dreagă. Dante termină cafeaua dintr-o sorbitură, apoi îşi făcu alte două una după alta fără să rostească niciun cuvânt. Colomba avu timp exact cât s-o termine pe a ei – i se păru insipidă, dar nu zise nimic – apoi mai bău una, deşi cafeina avea să-i provoace imediat tahicardie.

— Chiar te-ai întors. Tot nu-mi vine să cred cu adevărat.

— Poate că e doar un vis şi de fapt sângerezi pe podeaua de la Palasport, zise Dante.

— Nici în glumă să nu mai spui aşa ceva.

Bart ceru şi ea încă o cafea.

— Asta e problema creierului. Elaborează toate informaţiile primite de la organele de simţ, dar uneori le creează din nimic şi n-ai cum să-ţi dai seama în ce situaţie te afli, de fapt.

— Vă potoliţi odată? strigă Colomba. Şi-aşa am coşmaruri.

— Urăşte ştiinţa, îi spuse Dante lui Bart zâmbind complice.

— E o adevărată poliţistă cu capul tare.

— Dacă vreţi, vă las singuri, zise Colomba acidă.

Bart o trase pe pat, îmbrăţişând-o.

— Gata, prostuţo.

Dante îşi mai făcu o cafea.

— Apropo de ştiinţă. Voiam să mă consult cu Bart în legătură cu ipoteza mea despre Martina. Trebuie să vă mărturisesc ceva, fetelor: azi am vorbit cu Lupo.

— Cine-i Lupo? întrebă Bart.

— Un carabinier, sări Colomba. De ce-ai făcut asta?

— Pentru că i-am promis să-l ţin la curent şi pentru că voiam să ştiu dacă are de gând să ne ajute.

— Nu avem nevoie de el, zise Colomba.

— Depinde... M-am gândit că, din moment ce *dottoressa* Bart e prin zonă, ne-ar putea ajuta să-mi confirm ipoteza despre Martina.

— Dante crede că a fost scoasă din circulaţie cu o injecţie cu insulină, o lămuri Colomba.

— Şi cum aş putea să confirm una ca asta fără să-i fac autopsie? întrebă Bart perplexă. Unde e corpul?

— Încă e la morga din Pesaro, aşteaptă sfârşitul anchetei, răspunse Colomba.

Dante zâmbi în chip de scuze.

— Nu tocmai.

15.

La ora 2, o dubă frigorifică opri în curtea spitalului şi doi infirmieri cu bocanci de carabinier coborâră din ea o targă pe care era legată Martina – erau Lupo şi Bruno. Pe faţă îi puseseră o mască şi era acoperită cu un cearşaf

până sub bărbie.

Martina fu dusă la Radiologie, apoi o aşezară pe patul CT-ului. Acolo fu deplasată înainte şi înapoi timp de o oră, bombardată cu o cantitate de radiaţii care ar fi doborât un elefant. Mişcările i le comanda Bart. I se închideau ochii de somn, dar efectua operaţiunile cu precizia ei obişnuită.

Cu bisturiul cu raze X, Bart secţionă abdomenul, coborând milimetru cu milimetru şi obţinând imagini tridimensionale ale unor zone tot atât de înguste ca să găsească orice urmă de anomalie. În cele din urmă, între un punct de sutură şi un altul din piciorul inciziei în formă Y pe care o făcuse medicul legist pe bustul Martinei, identifică un hematom subcutanat cât un vârf de ac. Intrase în corp la un unghi de 90 de grade, până la o adâncime de 5,6 milimetri: lungimea medie a unui ac pentru injecţiile cu insulină.

— Te-ai prins! îi zise lui Dante. Să ştii că aştept un pachet uriaş de cafea cu care să mă laud la prieteni.

— Să fii sigură de asta, îi spuse Dante trimiţându-i o bezea.

Lupo îşi vârî raportul în buzunar, respectând acordul făcut cu Dante să nu scoată o vorbă până la sfârşitul anchetei în cazul Bonaccorso.

Ţinut la temperatura camerei, cadavrul începea să miroasă. Fu aşezat din nou în duba frigorifică şi dus înapoi la morga din Pesaro, unde paznicul, o mai veche cunoştinţă a lui Bruno, care îl arestase pentru exhibiţionism, acceptase cu bucurie să închidă ochii.

Colomba o însoţi pe Bart la Rimini. Când se întoarse acasă în zori, dădu buzna în camera lui Dante sperând să-l trezească, dar el îşi făcea deja exerciţiile de recuperare, trăgând cu picioarele de o bandă elastică, îmbrăcat într-un combinezon de mim.

— Mi-e somn, dar sunt prea furioasă pe tine, zise Colomba. M-ai făcut cu ou şi cu oţet că te-am minţit, iar acum acţionezi pe la spatele meu! Mă gândesc foarte serios să te trimit înapoi la Roma.

Dante lăsă deoparte banda şi se şterse cu un prosop.

— Ai dreptate. Vrei o cafea? spuse îndreptându-se spre espressor.

— Încă am tahicardie şi am de gând să dorm până la prânz.

— Un Moscow Muie?

— Ok, dar nu mai schimba subiectul! De ce ai făcut o înţelegere cu Lupo fără să-mi spui?

— Pentru că am fi dezbătut dacă era sau nu nevoie şi nu voiam să-ţi spun dacă n-aş fi fost sigur mie-n sută că am dreptate.

— Tu mereu eşti sigur mie-n sută.

— Dar în cazul ăsta speram să mă înşel.

Dante pregăti două cocktailuri în nişte pahare de cupru venite odată cu trusa şi umplute cu gheaţă sfărâmată.

— Nu voiam să te jignesc.

Porni cititorul de MP3 pe o compilaţie de Asha Bhosle şi ridică volumul până ce muzica se transformă într-un fundal enervant.

— Speram să evit să fac asta.

— Mă duci de nas. Vorbeşte.

— De ce a ucis-o Leo pe Martina în felul ăsta? Putea s-o omoare în o mie de feluri şi o mie de locuri, dar a ucis-o acolo, lângă refugiul lui Melas, cel mai riscant lucru pe care-l putea face.

— Poate voia doar s-o ţină prizonieră în hambar, apoi s-a întâmplat ceva ce încă nu ştim.

Dante scutură din cap.

— M-am uitat pe hartă, sunt viroage şi poieni izolate pe tot drumul între locul ăsta şi cel în care a fost ucisă. Şi dacă ar fi drogat-o acolo şi nu la doi paşi de casa ta, ar fi putut să meargă mai departe şi s-o arunce practic oriunde. La fel şi dacă ea a fost cea care l-a urmărit, ceea ce nu cred să se fi întâmplat.

— Nici eu nu cred. Nu şi-ar fi părăsit postul.

— Exact. Deci Leo voia ca ea să moară acolo. Pentru că voia ca altcineva să găsească refugiul lui Melas şi să mă salveze. Tu doar ai ajuns prima.

16.

Colomba sorbi din cocktail ca să câştige timp. Era prea obosită ca să gândească repede.

— Ce spui tu e că Leo a ucis-o pe Martina ca să te găsească cineva pe tine, spuse ea.

— Da. Tu nu te mişcai îndeajuns de repede, iar eu trăgeam să mor, legat de un pat.

— Nu, nu ţine, zise Colomba încercând să facă abstracţie de tulburarea care o cuprindea. Era de-ajuns ca Leo să dea un telefon anonim la poliţie sau să mă sune pe mine. De ce ar fi acţionat într-un mod atât de încâlcit?

— Ca să rămână în umbră. Te-a trimis acasă la Tommy, a pus-o pe Martina să-ţi planteze ciocanul... Ce alt motiv ar fi avut dacă nu să te facă să muşti momeala? Ştia că n-o să te incrimineze nimeni.

— Serios acum...

— Iar telefonul de la Milano... Tu mi-ai spus că n-ai înţeles de ce te-a sunat, nu-i aşa? Iată răspunsul. Voia să te facă să bănuieşti că ştie unde stai, fără să ţi-o spună pe faţă. Reuşeşte să scape, dar tot te pune în gardă... Ce

crezi?

— Tu chiar ai senzaţia că sunt tâmpită? răcni Colomba.

Dante începu să lustruiască espressorul.

— Ştiam că o să te enervezi.

— Lasă odată chestia aia! E curată! zise Colomba şi se ridică, în timp ce furia lăsa loc ruşinii.

Se strădui să vorbească pe un ton mai calm.

— Dacă Leo te-a abandonat, a făcut-o pentru că trebuia să taie toate legăturile dintre el şi *Chourmo*, mai ales după ce a fost descoperită epava. Ştia că de la Romero DAT ar fi ajuns la el dacă n-ar fi adoptat tactica asta.

— Asta pot s-o creadă numai idioţii ăia de la servicii. M-a abandonat cu un motiv. Te-a implicat cu un motiv. La fel cum a ucis-o pe Martina în felul *ăsta* cu un motiv.

— Şi care-ar fi ăla?

— Nu am unit toate punctele încă. Dar gândeşte-te la fratele meu ca la un păianjen îngropat în vizuina lui care urzeşte plase – făcu un gest circular arătând spre dealuri – peste tot în jur. Şi dacă îi atingi plasa, nu mai ieşi din ea. Martina, Loris, soţii Melas, vecinii lui de la Milano – toţi au tulburat plasa şi toţi au murit. În afară de noi. Nu-i o întâmplare.

Dante îi luă mâna Colombei într-ale sale.

— Mi-ai salvat viaţa mie şi nu ştiu câtor altor persoane. Sângele acestor victime e pe mâinile fratelui meu şi ale celor care n-au făcut nimic să-l oprească. Nu pe ale tale.

Colomba avea ochii umezi.

— M-am săturat, Dante. Parcă miros a moarte.

— Hai să plecăm. Acum. Îi lăsăm pe trântorii ăia doi şi plecăm.

Colomba scutură din cap.

— Nu, nu. Nu pot. Mai e şi Tommy... Poate că Leo l-a folosit să mă scoată din vizuină, dar nu vreau să sfârşească la fel ca restul... Nu vreau ca într-o dimineaţă cineva să mă sune să-i identific cadavrul.

— Atunci aşteaptă-te şi la alte surprize CC. Niciuna plăcută.

17.

Colomba dormi până la prânz, iar când se trezi găsi pe telefon un mesaj de la D'Amore, care-i cerea să vină la Rimini, unde el supraveghea cercetările lui Bart. Colomba refăcu, aşadar, drumul, însă de astă dată conduse Esposito.

D'Amore o aştepta în faţa Villei Quiete, rezemat de una dintre dubele pe care cei de la servicii o foloseau pentru supraveghere. Pe laterale era scris numele unei firme de construcţii inexistente, precum şi un număr de telefon la care răspundea un robot, ca să nu creeze suspiciuni.

— Vreţi s-o salutaţi pe *dottoressa*? întrebă D'Amore ieşind în întâmpinarea ei.

— Prefer să n-o deranjez, răspunse Colomba.

Nu era sigură că nu s-ar fi dat de gol întâlnindu-se cu Bart. Vorbiră mergând spre mare, care era cam la un kilometru, în timp ce doi agenţi speciali în civil îi urmau discret, de la o distanţă de câţiva metri. Erau cei doi non-fraţi.

D'Amore vârî în gură o ţigară electronică mare cât o banană.

— Am aflat cum a aruncat Bonaccorso în aer blocul din Milano. A defectat centrala electrică de încălzire. Era conectată la internet, a trimis un semnal ca să oprească flacăra şi să treacă de supapa de siguranţă. Blocul s-a umplut de gaz şi apoi...

— *Bum*, încheie Colomba. Nici urmă de explozibil?

— Nimic. De asta nici geniştii n-au putut să-l împiedice. Câţiva erau încă înăuntru când s-a întâmplat, zise D'Amore cu o umbră de tristeţe în ochi.

Colomba înţelese că era vorba de membri ai serviciilor, dar nu întrebă nimic.

— Îmi pare rău. Aţi găsit ceva de folos printre dărâmături?

— Nu. Singura veste bună e că vecina lui e în afara oricărui pericol şi în curând va putea să înceapă să colaboreze cu noi. Nu se ştie niciodată.

Ajunseră la Faleza Fellini şi se sprijiniră de balustradele care separau trotuarul de plajă. Sub ei, nisipul şi stabilopozii erau cufundaţi în reflexia verzuie a soarelui de sfârşit de iarnă. Se simţea un miros puternic de sare.

— Crezi că Leo l-a adus pe Dante cu barca aici înainte să se întoarcă şi s-o scufunde? întrebă Colomba.

— Mi se pare greu să nu-l fi văzut paza de coastă. Însă e o coincidenţă fericită că m-ai întrebat, pentru că am descoperit în sfârşit un istoric al lui *Chourmo*. Înainte s-a numit *Solea II* şi era proprietatea armatorului grec mort în naufragiul de lângă Zakynthos.

Colombei i se aprinse un beculeţ.

— Nu cumva cel pe care l-a omorât Giltine înainte să ajungă în Italia?

— Ba da.

— Deci Melas avea legături cu Bielîi..., conchise Colomba, surprinsă.

— Tatăl lui Melas cu siguranţă, încuviinţă D'Amore. Avea mult mai mulţi bani decât cei pe care i-a lăsat fiului. Le-am pierdut urma prin Hong Kong.

Suflă un nor de abur cu miros de vanilie şi îl risipi cu mâna.

— Şantierul la ce-l folosea?

— Din moment ce multe bărci pe care le repara ajungeau în ţări africane şi deseori se întorceau pentru „mentenanţă extraordinară", putem lansa ipoteza contrabandei de tot felul, de la arme la diamante, dar abia am început să facem cercetări în direcţia asta.

— Însă fiul a vândut tot.

— Poate că nu voia să fie implicat. Sau credea că are deja destui bani. Dar mai e ceva şi mai important. Ne-am întrebat mereu cum de Bonaccorso a aflat că Giltine se pregătea să comită un atentat în Italia, zise D'Amore. Acum credem că a urmărit yachtul. Iar asta înseamnă că Bonaccorso ştia unde să meargă şi unde să se uite.

— Îl cunoştea pe armator, deduse Colomba cu răsuflarea tăiată.

Era prima informaţie despre Leo de care se lovea şi care avea o cât de mică şansă să fie adevărată.

— Deci şi el făcea parte din cercul magic.

— Ar explica multe lucruri, nu-i aşa? întrebă D'Amore. Cu excepţia unuia: de ce şi-a lăsat şeful să fie omorât? Dacă ştia că Giltine voia să comită masacrul de la Veneţia, ar fi putut să-l avertizeze pe Bielîi şi să-i salveze pielea.

D'Amore mai scoase un nor de fum cu aromă de vanilie.

— Bielîi ridicase un mic regat în domeniul firmelor de pază, iar COW era un paravan util. Dar în istoria lumii nu există regat pe care cineva să nu fi încercat să-l răstoarne. Poate că Bonaccorso lucra pentru revoluţionari.

Colombei îi reveni în minte ca un fulger cartea de joc a lui Tommy şi înţelese.

— Sau poate pentru noul rege. Şi încă lucrează pentru el. De asta împarte în continuare durere şi moarte.

18.

Dante se uită la casa lui Loris, sprijinit de un copac de partea cealaltă a străzii. Purta o geacă de piele peste tricoul cu *Metal Gear Solid*.

— N-are camere, îi zise lui Alberti, care îl privea din maşina parcată.

— Nu sunteţi convins deja că Loris a fost complicele lui Bonaccorso fără voia lui?

— Ba da. Dar nu mi-e de-ajuns. Hai, coboară.

Dante aşteptă ca Alberti să oprească motorul şi să încuie.

— Poate că tu l-ai văzut de două ori, dar pentru mine e individul care mi-

a înfipt o nenorocită de valvă în burtă.

— Ştiu, domnule Torre. Însă...

Dante îl întrerupse.

— Fratele meu mă cunoaşte ca pe sine însuşi. Eu, în schimb, nu ştiu despre el absolut nimic. Nu ştiu de ce m-a urmărit doi ani înainte să mă răpească, nu ştiu ce făcea aici şi mai ales *de ce* m-a pus aici. Aşa că vreau să aflu şi ceea ce, în alte situaţii, aş fi luat de bun. E clar?

— Vă e teamă că e mai deştept ca dumneavoastră, zise Alberti zâmbind.

Dante oftă.

— Exact.

Se sprijini pe cadru şi îi arătă uşa închisă cu sigiliile tribunalului.

— Deschide cu cheia ta universală de poliţist.

— Nu există.

Dante merse la trap până la uşa de la intrare.

— Nu-i nimic, am adus trusa. Fii amabil şi ţine-mă.

Dante dădu deoparte cadrul şi se lăsă pe vine în faţa broaştei, cu Alberti sprijinindu-l de umeri. Era o încuietoare obişnuită, iar Dante o deschise în câteva secunde cu nişte sârme îndoite, pe care le aşeză înapoi în plicul lor de piele. Când împinse uşa, însă, întunericul din hol îl învălui.

— Intră tu primul, mai întâi vreau să fumez o ţigară afară.

— Mă descurc şi singur, dacă vreţi.

— Nu. Mulţumesc. Trage toate jaluzelele şi deschide ferestrele.

Dante se sprijini de peretele exterior şi privi cerul, văzând doar o cuşcă uriaşă. Îşi şterse sudoarea de gheaţă de pe frunte.

Alberti îşi puse mănuşile şi botoşii de unică folosinţă şi intră a doua oară în casa lui Loris. În aer plutea un miros greu, dar nu mai văzu resturi împrăştiate. Dispăruseră şi urmele de droguri, inclusiv mucurile de ţigară. Deschise totul, cum i se ceruse, şi privi Portico de sus. Era senin, iar soarele asfinţitului colora acoperişurile în roşu.

— Te bucuri de privelişte? îl întrebă Dante ajungând în spatele lui.

Îşi revenise, dar respira greu.

— Nu-i rău, zise Alberti.

— Dacă eşti o vacă, sigur nu. Căutăm suportul telefonului fix. Ţii minte că-l avea în mână când a murit.

— O fi în atelier.

— Nu. Numărul de fix al lui Loris corespunde adresei de acasă, în atelier n-are telefon.

— Nu e prea departe ca să funcţioneze?

— Exact, zise Dante, rămânând la fereastră. Şi mai e ceva ciudat. Tatăl mecanicului ţi-a zis că vorbea mereu pe cealaltă linie. Singura altă linie e cea

de acasă, dar în ultimul an n-a primit practic niciun telefon.

Alberti găsi suportul sub o pernă. Fusese scos din priză şi deconectat de la reţea.

— Pare nefolosit, domnule Torre. Poate chiar nu era decât o scuză.

— Desfă-l, te rog.

Alberti îl desfăcu, deşurubând capacul cu un cuţit ars pe care-l găsi în chiuvetă. Înăuntru văzu o baterie învelită în bandă adezivă şi o cartelă SIM legată la un cip de dimensiunile unui timbru. Compunea muzică şi se pricepea puţin la electronică şi îşi dădu seama că transmiţătorul care trimitea semnalul către telefonul fix fusese deconectat de la telefon şi deviat către cip.

— E ceva ciudat aici. Nu pare o *şopârlă*, zise el.

— Cred că e exact opusul, spuse Dante şi conectă suportul la curent, făcând contact cu una dintre sârmele lui.

Săriră scântei.

— Aveţi grijă să nu vă curentaţi! făcu Alberti alarmat.

Dante îi arătă că folosea mâna înmănuşată.

— E izolată. Şi aici nu sunt decât 12 volţi cel mult, cred. Stai aşa...

Mai scoase o scânteie.

— Auzi ceva?

— Nu.

Dante se uită în jur şi pe podea. Îngropat sub un maldăr de ziare sportive vechi zări un casetofon. Îl porni, scoase cablul audio din CD-player şi smulse *jack*-ul cu dinţii, eliberând firele metalice din interior. Scuipă bucata de plastic într-o scrumieră.

— Contaminaţi scena crimei, domnule Torre.

— Lucrăm cu agenţii 007, avem permis să ucidem.

Scuipă încă o bucată de plastic.

— Dacă nu merge nici aşa, mă las păgubaş.

Atinse interiorul telefonului fix cu firele descoperite. Casetofonul pârâi, apoi nu se auzi decât zgomot alb.

— Ceva face contact, zise Alberti.

Dante dădu volumul la maximum.

— Zi-mi dacă auzi altceva în afară de zgomot alb.

Alberti simţi că-i vibrează dinţii.

— E ca o unghie pe tablă, zise el.

Dante închise, puse suportul în buzunarul paltonului şi şontâcăi până la uşă.

— Hai, am terminat. Trebuie să beau ceva.

Alberti încercă să aşeze totul cum era şi aranjă cât de bine izbuti sigiliul

pe clanţă. Îl ajunse din urmă pe Dante pe strada principală din Portico şi coborâră amândoi la micul parc comunal, unde barul era amenajat într-un chioşc. Dante bău o vodcă seacă stând aşezat pe băncuţă. În opinia lui, nu merita să ceară un cocktail dacă barul nu avea măcar *un* certificat de excelenţă.

— Ce era chestia aia? întrebă Alberti.

Dante îşi aprinse o ţigară.

— Ai auzit vreodată de Nevada? Compania, nu statul american. Serviciile zic că era o subsidiară a COW. După moartea lui Bielîi a schimbat tot comitetul de administraţie, e imposibil s-o mai legi de el.

— Nu ştiam de ea.

— A fost fondată în 2010 la Washington şi la început avea un singur client: guvernul Statelor Unite. Vindea criptografie şi tehnologie de comunicare securizată. Apoi, pentru că-i mergea bine, a început să vândă sisteme pentru persoane private. Şi ştii care e unul dintre produsele cu care se mândresc cel mai tare? Dispozitivul acustic de bruiaj cu ultrasunete.

— Împotriva ţânţarilor?

— Nu, împotriva oamenilor. Îl porneşti şi toţi băieţii şi fetele de sub douăzeci şi cinci de ani o tulesc care-ncotro şi nu mai freacă menta în faţa magazinului tău sau nu-şi mai bagă-n vene în faţa uşii tale. Se cheamă *Teen Buzz*, iar aparatul care-l produce se cheamă Driller.

Dante ridică micul aparat scos din telefonul fix.

— Ăsta e un *Driller*.

— Şi adulţii nu aud nimic?

— Nu. Tu încă n-ai treizeci de ani şi eşti în zona lui de acţiune, Loris era mai mic ca tine şi simţea efectele din plin.

— E legat la o cartelă SIM. A transformat fixul într-un mobil.

— Aşa, chiar dacă Loris îl scotea din priză, funcţiona oricum. Fratele meu îl suna de pe numărul ăsta şi pornea ţiuitul. Loris a început să nu mai doarmă, să aibă coşmaruri, să tragă iar pe nas cocaină ca să stea în picioare şi să o ia razna. Atunci, Leo începe să-i vorbească prin SIM. îi zice că iubita lui a murit şi că trebuie s-o răzbune. *Omoar-o pe Colomba Caselli*. *Buhuhuu*.

Dante scoase sunete de fantomă.

— Şi Bonaccorso e cel care i-a pus SIM-ul în casă?

— Sau un complice.

Răsuci *Driller*-ul în mâna înmănuşată şi scoase cartela.

— E o Lyca Mobile olandeză, anonimă. Nu putem obţine istoricul apelurilor. Ai praful pentru amprente?

— V-aţi făcut o idee tare ciudată despre slujba mea, domnule Torre...

— Da, că e inutilă. Hai să cumpărăm nişte lipici.

19.

Colomba se întoarse de la Rimini obosită şi înfometată şi îi găsi pe Dante, Esposito şi Alberti făcând pe chimiştii amatori în cerdac. Construiseră un soi de miniseră folosind nişte umeraşe şi ceva ce părea...

— Aia e husa de la pilota mea! zise Colomba.

— Era pe-aici..., se apără Dante.

— Da, în dulapul meu!

Colomba se uită la mica „seră" de aproape. Înăuntru erau un pahar plin cu o substanţă transparentă, vâscoasă, un altul care fumega şi o bucată de plastic.

— Ce-i chestia asta?

— Superglue şi cianoacrilat. Pahar cu apă caldă. *Driller*, explică Dante, arătându-i pe rând obiectele. Apa caldă hidratează amprentele vechi. Cianoacrilatul le vulcanizează, le scoate în evidenţă.

— Am luat *Driller*-ul din casa lui Loris, completă Alberti.

Colomba îl opri.

— De la început.

Dante îi povesti tot, în timp ce vaporii de superglue se lipeau de grăsimea amprentelor, dându-le formă tridimensională. Ea îi povesti discuţia cu D'Amore.

— Regele a murit, trăiască regele, comentă Dante. Ceva îmi spune că Nevada a trecut în tabăra învingătorului.

— Dar Leo chiar e Regele de Arginţi sau doar lucrează pentru el? întrebă Esposito.

Deschise husa de plastic şi scoase *Driller*-ul, apoi aruncă pe el mină de creion pisată. Pe baterie apărură mai multe amprente negre.

Colomba le fotografie cu mobilul.

— D'Amore ar putea verifica imediat în sistem, zise, dar partea asta de anchetă aş vrea s-o ţin pentru noi.

— Îi cer unui coleg să-mi facă o favoare, propuse Esposito.

— Nu cred că va fi nevoie, deşi sper să fie. Aşteaptă.

Dante recuperă dosarul despre Martina, pe care-l lăsase pe canapeaua din bucătărie, mutată acum sub copacii din spatele casei. Încă nu izbutea să stea prea mult în spaţii închise, mai ales pe întuneric, iar în noaptea dinainte dormise afară, învelit în pături, ca un cocon. Se întoarse cu mapa în patio şi confruntă amprentele Martinei cu acelea de pe *Driller*.

— Am pierdut timpul, zise el nervos.

Amprentele erau identice.

— N-a folosit mănuși, ce toantă..., zise Esposito.

— Credea că lucrează pentru cei buni. Pentru cineva care putea s-o mute la Roma. De ce l-a instalat? întrebă Colomba, clocotind de furie.

— Leo a pus-o să monteze chestia asta în casa lui Loris ca să-l poată folosi după ce o ucidea pe ea.

— Ăla nu-i sănătos la cap..., spuse Esposito. Chiar încep să cred că e fratitu, Geniule.

PARTEA A TREIA

CEI DOI REGI

Odinioară

Bărbatul care-şi spunea Leo Bonaccorso reduce rotaţiile motorului şi porneşte pilotul automat. În spatele lui, o viaţă care începe să se dizolve; înaintea lui, Nimicul.

Mu.

Când încearcă să-i explice cuiva ce înseamnă „Mu", foarte rar se face înţeles. Conform filosofiei Zen, e simbolul a ceea ce nu poate fi descris sau definit în niciun fel: Nimicul. Iar Nimicul e exact singurul zeu în care crede. Cel mai puternic, căruia şi Universului însuşi îi e destinat să-i cadă pradă. Şi atunci, care e singurul răspuns la noţiuni precum corect sau greşit, Bine sau Rău?

Bărbatul care-şi spunea Leo Bonaccorso urcă pe punte şi desface ambalajul unui baton energizant, căutând în sine urmele ultimei identităţi pe care a purtat-o. Din când în când se întâmplă ca un gând să se încăpăţâneze să rămână în viaţă, ca şi cum masca ar refuza să se şteargă. Un regret, o urmă de nostalgie. Când găseşte un gând de genul acesta, îl scrie pe un petic de hârtie şi îi dă foc.

De data asta, cel care se răzvrăteşte e numele unei femei cu irişi verzi care se schimbă odată cu dispoziţia şi cu vremea. Îl scrie pe hârtia în care a fost împachetat batonul, îl aprinde şi se uită cum cade în marea cea neagră, devenind o ploaie de scântei. Adulmecă parfumul cenuşei în care s-a transformat hârtia şi se simte purificat.

Ceasul de la mână vibrează. Bărbatul care nu mai are nume priveşte din nou marea – îi aminteşte de posibilităţile infinite pe care i le oferă Nimicul apoi coboară sub punte într-o cabină pe care fostul proprietar al ambarcaţiunii o folosea ca depozit. A aruncat în apă tot, mai puţin o colecţie extraordinară de droguri şi otrăvuri asortate, artificiale sau amestecate cu o măiestrie demnă de un artist. Umple o seringă cu insulină obţinută din opiu şi se apropie de prizonierul lui ca să i-o administreze, cum face în mod regulat de zile întregi.

Dante e întins în poziţie fetală pe unul dintre paturi. E gol, cu excepţia

unui pampers pentru incontinenți; are încheieturile și gleznele legate cu bandă adezivă și în gură un căluș de cauciuc pentru sado-masochism. S-a trezit – se trezește tot mai des între doze dar ochii îi sunt sticloși. Temnicerul lui îl mângâie pe cap înainte să-i schimbe pampersul și să-l spele cu un burete cu săpun. Dante începe să-și recapete simțurile, dă din picioare ca o focă. Celălalt așteaptă ca privirea să-i fie din nou lucidă, apoi îi scoate călușul.

— E ora prânzului, zice.

Dante se linge pe buzele crăpate.

— Nu, șoptește el.

— Poți să mănânci așa sau printr-un tub trecut prin gât. Cum preferi?

— Omoară-mă.

— Nu fi melodramatic.

Bărbatul care nu are nume mai scoate un baton energizant din buzunar, îl desface și îl sprijină de buzele lui Dante, care întâi îl suge ezitând, apoi începe să muște. E moale și nu se chinuie. Temnicerul lui îl pune să bea un pahar de soluție izotonică, îi dezinfectează buzele și i le unge cu un balsam.

— Nu-mi pune chestia aia, zice Dante. Te rog.

— E pentru binele tău. Ai fi în stare să-ți tai venele cu dinții.

N-o spune doar de efect: e sigur că ar încerca s-o facă și e și mai sigur că ar reuși.

— Trebuie să ai curaj, frățioare, spune el. Aproape s-a terminat. Și n-o să-ți amintești nici măcar că te-ai trezit. Mereu e așa.

Strângând brațul stâng al lui Dante, îi scoate în relief venele, apoi îl înțeapă cu delicatețe.

Iar în clipa aceea lumea se răstoarnă.

Cabina se înclină la treizeci de grade, iar bărbatul care a fost Bonaccorso cade pe spate, lovindu-se de ușă. Patul e fixat de podea, cum și trebuie într-o barcă cu motor, dar Dante alunecă de pe el, pe jumătate năuc, lovindu-se de căptușeala navei. Încheieturile și gleznele sunt legate în continuare cu bandă adezivă, iar substanța pe care o are în sânge îl ține într-o stare de somnolență surdă.

Se simte miros de fum chimic, motorul se stinge. Fără măcar să încerce să se uite după ușa închisă, bărbatul fără nume calculează probabilitățile de supraviețuire. Chourmo *ia apă. Din unghiul de înclinare calculează că are mai puțin de două minute să încerce să scape, iar șansele scad cu fiecare secundă.*

Acum apa se infiltrează pe sub ușă. Își învinge pornirea rațională care-l împinge afară și îl apucă pe Dante de un picior. Îl trage spre el, în balta care începe să se formeze, apoi îi eliberează mâinile și picioarele și îi pune vesta

de salvare.

Dante bolborosește „Ai omorât-o" și „sânge".

Bărbatul care a fost Bonaccorso îi dă o palmă.

— Prietena ta e bine, spune. Dacă aș fi vrut s-o ucid, aș fi răsucit lama în partea cealaltă.

Dante se agață de el fără putere.

— O să mor din cauza radiațiilor, bălmăjește el.

— Nu de radiații trebuie să te temi.

Barca se înclină mai mult, o lampă se desprinde din perete și se rostogolește spre ei. Mu o îndepărtează cu o mână și îl ridică pe Dante, ținându-l cu un singur braț, cum sunt purtați copiii care dorm. Deschide ușa și intră în santina inundată cu apă rece și kerosen. O cutie de lemn plutește cu un scorpion agățat de ea.

Apa îi ajunge acum la brâu, iar el înaintează spre scara care, acum că Chourmo *e aplecată pe-o parte, s-a îndreptat la aproape nouăzeci de grade. Îl folosește pe Dante drept colac, apoi îl împinge pe scară, care acum practic stă la orizontală. Bula de aer din santină ține la suprafață numai pupa, până la chilă, și o parte din osatura tribordului*.

La prova are loc o mică explozie când kerosenul scurs din rezervor ia foc la suprafață. Chourmo *arată acum ca o stea căzătoare, cu o coadă lungă, luminoasă, pe marea acoperită de fum negru*.

Dante deschide doar ochiul stâng, dat peste cap în orbită.

— Și de ce trebuie... să mă tem, izbutește să spună.

— Întrebarea corectă e „de cine", frățioare. Dacă ți se întâmplă să dai de el o să-l recunoști sigur și atunci... fugi cât te țin picioarele.

Apoi îl apucă pe Dante, îi dă un brânci și îl aruncă în marea cuprinsă de flăcări.

CAPITOLUL I

1.

Pentru un criminalist, noaptea e sfetnic bun, pentru că uneori lumina, în loc să descopere, acoperă. Dacă ai nevoie să observi reacția dintre un eșantion de sânge și puțin Luminol sunt suficiente penumbra și o lampă fluorescentă puternică, însă Bart și echipa ei căutau în coridorul Villei Quiete ceva mult mai subtil decât o urmă de sânge.

Coridorul din care se intra în rezerva în care fusese întemniţat Dante era acum sigilat, iar un aparat care semăna cu o maşină de fum de pe platourile de filmare pulveriza peste tot o soluţie de sare marină şi apă distilată. Doi dintre asistenţii lui Bart trecură cu ea dintr-un capăt în celălalt al coridorului, având grijă să nu calce pe unde păşiseră deja.

Bart aprinse lampa cu ultraviolete şi îşi puse ochelarii.

— Luminile! strigă ea.

În casa scării, D'Amore o ajută pe una dintre asistentele lui Bart să deschidă tabloul de siguranţe. Spre deosebire de criminalişti, el nu purta combinezonul întreg ci doar mănuşi şi botoşi de plastic, dar se ţinea la distanţă de zonele pe care Bart le controla în momentele acelea.

— Ce anume caută, mai exact? o întrebă pe asistentă.

Era o femeie de vreo treizeci de ani, cu ochelari de vedere în formă de inimioare, pe care şi-i aranjă pe nas înainte să răspundă.

— Ştiţi ce e equorina?

— Mă tem că nu.

— O moleculă care se găseşte în unele meduze. Seamănă cu luciferina din licurici.

— Cea care îi face să strălucească.

— Le conferă bioluminescenţă, exact, confirmă asistenta. Luciferină se găseşte şi în plancton şi în unele crustacee care emit o lumină albastră când sunt stimulate. În Bancul Skerki există multe microorganisme care prezintă aceste caracteristici. Dacă găsim mostre de ADN sau particule contaminate cu equorină sau luciferină care nu îi aparţin lui Torre...

— Atunci poate că îi aparţin lui Bonaccorso sau unui complice.

D'Amore vârî în gură ţigara electronică şi schiţă un zâmbet.

— Mi se pare o idee foarte bună.

— Dacă s-ar da Premiul Nobel pentru criminalistică, *dottoressa* l-ar fi câştigat de mult, spuse asistenta cu convingere. Am stropit cu o soluţie de apă distilată şi sare de mare, pentru că nişte componente esenţiale ale bioluminescenţei sunt ionii de calciu. Sperăm să reacţioneze, chiar dacă a trecut mai bine de un an de la posibila contaminare.

D'Amore dădu la o parte o fâşie din plasticul negru al cortului amenajat în faţa intrării pe coridor şi privi înăuntru. Întâi i se păru că nu vede decât întuneric, dar deodată...

Bart, aflată înăuntru şi având ochii obişnuiţi cu lipsa de lumină, îşi ţinea răsuflarea. Sperase să găsească nişte scântei minuscule şi risipite; în loc de asta, în faţa ei strălucea o galaxie de stele albastre.

2.

Trupele antitero făcură schimbul de gardă în faţa barăcii pentru câini, iar o maşină închisă la culoare porni pe drumul şerpuit care se îndepărta de clădire. Dante urmări cu privirea farurile până dispărură după copaci, apoi aşeză *Boombox*-ul pe masă, făcându-şi loc printre farfurii murdare şi pistolul-mitralieră PM12 din dotarea lui Alberti. Porni coloana sonoră a filmului *Krrish 3*, pe care îl văzuse de cel puţin două ori în limba originală, apoi se aşeză în capul mesei, ajutându-se de noul baston din lemn lăcuit. Nu mâncase împreună cu ceilalţi, avea un aer energic şi cearcăne noi.

— Pe ăsta de unde ţi l-ai mai luat? întrebă Esposito arătând bastonul.

— A ajuns azi, răspunse Dante. Un Ham Brooks clasic. Picioarele îmi funcţionează mai bine şi nu mai am nevoie de cadru. Măcar nu mai arăt ca un hodorog.

— Halal îmbunătăţire...

Esposito se ridică.

— Eu mă duc la culcare, noapte bună, *dottoressa*.

— Hei, eşti mare deja, poţi să stai treaz cu adulţii, zise Dante.

— Nu, mersi. Nu-i mai suport pe Ali Baba ăştia pe care mi-i pui toată ziua.

— Sunt indieni, nu irakieni. Şi chiar dacă ar fi fost, există şi apelative mai civilizate, spuse Dante. Aveţi cumva vreun curs special ca să devii poliţist al cavernelor sau ai avut tu grijă să-l alegi pe ăsta? o întrebă el pe Colomba.

Ea îi luă bastonul şi îl izbi de tăblia mesei.

— Gata cu tâmpeniile! Stai jos, Esposito! Valabil şi pentru tine, i se adresă ea lui Dante, lividă.

Dante îşi turnă un pahar de vodcă; voia să echilibreze efectul amestecului de cofeină şi Ritalin.

— Cât timp am fost anesteziat, am avut un vis. În el apărea fratele meu. Din când în când îmi amintesc frânturi noi. În vreme ce totul dispare, Leo îmi rămâne limpede în minte. Îi aud glasul. Şi văd apa care mă înghite.

— Ok..., începu Esposito. Şi ce treabă are asta cu noi?

— În vis, fratele meu voia să mă avertizeze în privinţa cuiva. Poate că discuţia n-a avut loc niciodată, poate că e doar în subconştientul meu, dar cred că, în mare, sensul e ăsta: Leo l-a omorât pe Bielîi şi a lăsat-o pe Giltine să-i distrugă cercul magic de complici. E imposibil să nu fi avut în spate pe cineva care-i oferea sprijin logistic şi informaţii.

— Cineva din COW care-l voia mort pe bătrânul fondator, propuse Esposito.

— Foarte probabil. Dar acum ce face? Şi-a schimbat stăpânul? Pentru cine

ucide?

— Poate că pentru el însuşi.

— Sau poate că nu şi-a încheiat misiunea, zise Alberti.

— Bravo, spuse Dante. Prin urmare, mai are în vizor nişte bătrâni importanţi din COW.

— Şi locuieşte aici? întrebă Colomba acidă.

— Nu, tu locuieşti aici. Dar să luăm lucrurile pe rând. Esposito, tu, ca poliţist cu o vastă experienţă, cum dai de urma unui fugar?

— Încerc să aflu unde doarme, cine-i dă de mâncare şi bani...

— Şi dacă ar fi cu toţii morţi sau scoşi din joc, cum s-a întâmplat cu cercul magic al lui Bielîi?

— Mai rămân rudele. Sau nici din alea n-are?

— Nicio rudă. Niciun nume şi niciun chip.

Esposito dădu din umeri.

— Atunci aş renunţa. Nu sunt vrăjitorul Merlin.

— Leo nu poate renunţa. Pentru că ştie că persoana pe care o caută, care a scăpat masacrului, îl cunoaşte şi abia aşteaptă să se răzbune. CC?

— Încerci să faci tot ce poţi ca persoana respectivă să scoată nasul din bârlog.

— Exact. Fratele meu ucide în continuare ca să-i atragă atenţia duşmanului său. Şi, la cum se mişcă, îi e frică de face pe el.

3.

Asistenţii lui Bart făceau poze într-un ritm nebun cu aparatele speciale care puteau surprinde radiaţiile luminoase invizibile cu ochiul liber. Din pricina umezelii, de pe combinezoane le cădeau picături de apă.

— E prea mult, *dottoressa*, zise unul dintre ei, Robin Singh, un tânăr indian care, la puţin peste douăzeci de ani, avea deja două licenţe în ştiinţe exacte. Nu e posibil ca Bonaccorso să fi ajuns aici ud leoarcă. Poate că vopseaua conţine ceva care reacţionează cu substanţa noastră.

— Prelevaţi nişte mostre şi verificaţi spectrometria.

Bart îşi scoase ochelarii ca să-i cureţe.

— În cazul în care corespund, faceţi o grilă. Imaginaţi-vă pătrate cu latura de zece centimetri. Vreau câte un eşantion din fiecare pătrăţel.

— *Aye*, *dottoressa*, zise Robin.

— Şi notaţi locul din care le prelevaţi.

Bart îşi puse ochelarii la loc pe nas şi urmări valul bioluminos până la

celula lui Dante, unde singurul perete contaminat de equorină era cel din capătul opus uşii. Pe măsură ce fluorescenţa dispărea odată cu oxidarea moleculelor, lui Bart i se păru că vede o formă printre umbre. Închise ochii, apoi îi redeschise, încercând să se uite cu coada ochiului în locul în care bastonaşele erau mai sensibile la lumină.

Exact cum i se păruse: o porţiune din perete – cea centrală – nu strălucea deloc. Valul se întrerupea, apoi reîncepea imediat după. O porţiune de mărimea unei uşi.

Bart se grăbi să-i marcheze conturul cu nişte markere permanente, la rândul lor fluorescente, dar de altă culoare şi vizibile la lumină.

— Aprinde! strigă ea şi închise ochii.

Neoanele prinseră viaţă. Bart deschise din nou ochii şi privi peretele din faţa ei. Nu se vedeau decât semnele pe care le făcuse, în rest suprafaţa peretelui era uniformă. Bătu cu mâna înmănuşată de-a lungul porţiunii evidenţiate. Scotea exact acelaşi sunet ca restul peretelui.

D'Amore strecură capul pe uşă.

— Ceva bun, *dottoressa*?

— Vreau să cred că da. Ar fi prima dată când o idee creaţă duce la ceva bun, chiar dacă e a mea. Ştiţi dacă militarii au verificat locul cu sonarul?

— Da. N-au găsit nimic.

Bart mai bătu o dată.

— Dar aici e ceva. Au verificat dacă există explozibili şi alte cele, nu?

D'Amore încuviinţă din nou.

— Robin! strigă Bart. Să mai facem un test cu *snifferii* şi sonarele. Dacă nu apare nimic ciudat, începem să sfredelim peretele.

4.

Dante luă din buzunar un pachet de cărţi şi le răsfiră pe masă. Îşi scoase mănuşa şi începu să le amestece.

— Fratele meu caută pe cineva şi foloseşte o tactică prin care se risipesc foarte multe vieţi omeneşti.

Întoarse o carte, aparent la întâmplare: era Regele de Arginţi.

— Pentru Tommy, Leo e Regele de Arginţi. Alegerea simbolului e perfectă, dat fiind că la mijloc sunt banii din COW.

— A, apropo. M-a sunat jigodia cât eram la duş. Ne vedem la prânz la casa de corecţie, zise Colomba.

— O să am coşmaruri ani întregi... în fine, răspunse Dante.

Făcu o serie de evantaie din cărţi.

— Bun, să spunem că Regele de Arginţi, alias fratele meu, îl caută pe... Regele de Spade?

Strânse din nou cărţile, iar Regele de Spade apăru deasupra pachetului. Nimeni nu aplaudă. Dante aşeză pachetul pe masă, apoi trase Fantele şi Cavalerul de Arginţi.

— Aceştia sunt soţii Melas.

Şeptarul de Arginţi.

— Aici e biata Martina. Zi-mi o carte pentru Loris, CC.

— Doiarul, zise ea fără tragere de inimă.

Dante tăie pachetul folosind mâna bună şi întoarse cartea din mijloc. Era Doiarul de Arginţi.

— Iată victimele lui Leo sau, mai bine zis, firmiturile pe care le-a împrăştiat pentru Regele de Spade.

Împărţi cărţile pe masă în ordinea în care muriseră indivizii, într-un lanţ care ajungea până la Regele de Cupă.

— Iar ăsta sunt eu.

— Asta numai pentru că nu există Regele de Vrăjeală, mârâi Colomba.

— Iar noi? întrebă Alberti.

Acoperind mâna bună cu cea rea, făcu să apară Asul, Calul şi Fantele de Bastoane.

— Scuze, CC, dar în pachetul ăsta nu există Dame, însă mi se pare că Asul ţi se potriveşte.

Imaginea era un baston de lemn.

— Bastonul e simbolul universal al copoilor.

— Prea puţine bastoane dăm..., zise Esposito gânditor.

— Am stabilit că fratele meu se teme de Regele de Spade şi că toate celelalte cărţi de Spade au murit.

Strânse toate cărţile cu acest simbol într-un pachet şi îl acoperi cu mâna rea.

— Şi că, prin urmare, a încercat să-l atragă cumva în capcană. După părerea voastră, cum anume?

— Dante..., începu Colomba, deloc amuzată.

— Ok, vă spun eu.

Ridică mâna. În locul pachetului de spade era Regele de Cupă. Nimeni nu observase când îl ridicase de pe masă.

— *Eu*.

— De ce e interesat de dumneavoastră Regele de Spade? întrebă Alberti.

— Poate că vrea să-mi cotrobăie prin cap şi să vadă ce mi-a făcut Tatăl, răspunse Dante. Să nu uităm că Leo a avut de-a face şi cu el. Mai mult,

probabil făcea parte din organizaţia lui, din moment ce l-a luat în vizor pe Tommy, care a fost una dintre victimele Tatălui, chiar dacă nu ştim cum sau când. Nu poate fi o simplă coincidenţă. Poate că, după ce Tatăl a fost scos din joc, fratele meu a pornit în căutarea unui nou stăpân. Şi a hotărât să mă folosească drept pion. Asta ar explica de ce Leo a pornit pe urmele mele imediat după moartea Tatălui.

— Ceva tot nu înţeleg, domnule Torre, zise Alberti. De ce tocmai aici?

Colomba întoarse capul, iritată.

— După părerea lui Dante, pentru că aici locuiesc eu.

— Dacă duşmanul fratelui meu e interesat de mine, o cunoaşte pe Colomba şi probabil s-a informat permanent despre ceea ce i se întâmpla ei. Fratele meu a pus lucrurile în mişcare aici în speranţa că Regele de Spade îşi va face apariţia în persoană.

— Şi a reuşit?

— Ştiu doar că, din fericire, Colomba m-a găsit înaintea lui. Altfel, cine ştie cum s-ar fi terminat totul.

Colomba simţi că începe să respire anevoie şi sunetele deveniră estompate şi îndepărtate, de parcă ar fi provenit din cealaltă parte a văii care se întindea în faţa lor.

— CC, e totul ok? Eşti palidă.

Colomba se prinse de marginea mesei. Lumea începuse să se învârtă, să se descompună în pete întunecate, în umbre care-i răsunau în urechi şi alunecau spre extremităţile câmpului ei vizual.

Care ţipau.

Colomba se aruncă în patru labe, dărâmă scaunul şi lovi cu pumnul în pergola din pal, zdrelindu-şi pielea falangelor.

Dante se aruncă lângă ea şi îi puse un braţ pe după umeri.

— Respiră, CC... Respiră.

Ea îl împinse şi mai lovi odată cu pumnul. Şi apoi... plămânii i se deschiseră brusc. Prăbuşită pe podea, Colomba începu să gâfâie, ştergându-şi lacrimile de durere.

— CC, ce-ai păţit? Ce-ai văzut? o întrebă Dante.

— Dacă Leo avea de gând să facă ceva la clinică... Eşti sigur că nu mai e niciun pericol?

Dante înţelese şi îşi blestemă neglijenţa.

— Bart, şopti el.

5.

Personalul lui Bart analizase de alte două ori rezerva lui Dante din Villa Quiete fără să găsească urme de explozibili sau substanţe toxice. Pentru siguranţă, prelevaseră şi mostre din perete şi tavan, descoperind doar vopsea, ciment şi cadavre de insecte.

Bart ceru să i se aducă bormaşina cu baterii. Cu ajutorul unui clopot de plastic transparent care acoperea vârful, fragmentele şi praful rezultate în urma perforării erau prinse şi aspirate printr-un tub rugos într-un recipient de metal de la picioarele celui care opera maşina. Două avantaje dintr-o lovitură: locul nu era contaminat, iar mostrele puteau fi conservate.

Ajutată de Robin, Bart găuri diafragma de ciment în câteva minute, oprindu-se într-un fel de interstiţiu dintre cărămizi. Motoraşul electric al aspiratorului începu să tragă mai greu, iar Bart îl opri, de teamă să nu-l ardă: aparatele acelea erau fragile ca porţelanul şi la fel de scumpe.

Robin îi arătă clopotul transparent. Praful de ciment se strânsese în jurul vârfului în loc să alunece spre punctul de îmbinare cu tubul.

— Parcă ar exista o diferenţă de presiune, spuse el.

— Ciudat...

Cu grijă, Bart înclină uşor priza. Clopotul se lipise de perete ca o ventuză, ca şi când de cealaltă parte ar fi fost un gol. Rezistenţa nu era mare, iar dacă Bart ar fi dat drumul maşinii aceasta s-ar fi desprins. Ceva îi spuse că era mai bine să n-o facă.

Asistenta cu ochelari în formă de inimioare o strigă din cealaltă parte a coridorului agitând mobilul.

— *Dottoressa* – la telefon, zise.

Bart, asemenea tuturor celor care operau în zona „fierbinte”, lăsase mobilul afară ca să nu bruieze celelalte aparate. Dacă o deranjau însemna că e ceva urgent.

— Cine e? întrebă.

— Zice că e un prieten de-al dumneavoastră care s-a întors de curând. Pare agitat.

— Adu-mi-l aici, te rog, îi spuse lui Robin. Prefer să nu mişc burghiul.

— Dacă vreţi, continui eu...

— Nu.

Robin alergă să ia telefonul şi i-l ţinu la ureche.

De la celălalt capăt al convorbirii, Dante zise gâfâind:

— Trebuie să ieşiţi imediat de acolo!

— De ce? întrebă ea.

— Mă tem că a rămas acolo ceva periculos care n-a fost încă descoperit. Geniştii sunt pe drum, dar tu să nu atingi nimic între timp.

Bart simţi că bormaşina devine brusc extrem de grea.

— Cred că ai sunat prea târziu. Ştii ceva de vreo bombă care să folosească spaţii goale?

Dante rămase o clipă pe gânduri.

— Nu, dar... există detonatoare care se activează la o anumită altitudine...

— ... şi care explodează când se schimbă presiunea atmosferică, încheie Bart ideea, simţind cum pe şira spinării i se scurge un firicel de sudoare.

Liniştea de la celălalt capăt fu mai grăitoare decât o mie de cuvinte.

— Bine, zise Bart încercând să pară mai puţin îngrozită decât se simţea de fapt, înseamnă că trebuie să ţin degetul în gaura digului, la fel ca faimosul băiat olandez. Încercaţi să vă grăbiţi.

Robin îi luă mobilul de la ureche şi o privi îngrijorat.

— *Dottoressa*... Ce facem?

Bart îşi masă antebraţul drept, care deja începea s-o doară din pricina nemişcării.

— Scoate-i pe toţi afară. Dar înainte de asta, adu-mi silicon şi un scaun.

6.

Când Dante şi Colomba, însoţiţi de Alberti, ajunseră la Rimini puţin după miezul-nopţii, echipele de intervenţie NBCR (împotriva ameninţărilor nucleare, bacteriologice, chimice şi radiologice) ale armatei înconjuraseră deja clinica. Colomba avusese de-a face cu ei şi în urmă cu doi ani, când fusese blocată într-un tren contaminat cu cianură: întâmplarea nu-i făcuse nicio plăcere, dar ştia cât de eficienţi pot fi specialiştii.

Asistenţii lui Bart aşteptau în afara perimetrului şi erau controlaţi de militari în echipament de camuflaj, dar Colombei îi fu de ajuns să-şi rostească numele şi depăşi cordonul. Se dezbrăcă într-o dubă, iar o tehniciană o ajută să îmbrace o uniformă asemănătoare celor de la NBCR, inclusiv un combinezon absorbant şi un echipament impermeabil din Tivek galben. La gât îşi atârnă o mască de gaze.

Alberti aşteptă în maşină. Dante, aşa cum era de aşteptat, refuză să-şi strice *look*-ul şi nu acceptă decât botoşi de plastic şi o mănuşă pentru mâna bună. Era neliniştit, iar Colomba ar fi preferat să nu vină şi el, însă o ameninţase că se aruncă sub roţile maşinii dacă încearcă să-l lase la Mezzanotte. În plus, avea un argument inatacabil.

— Nu ştiu ce valoare am pentru fratele meu sau pentru adversarul lui, spusese el mai încrezător decât era, de fapt, dar n-o să facă nicio năzbâtie cu mine înăuntru.

Astfel, Dante văzu pentru prima oară locul perioadei sale de prizonierat. Luminată de reflectoare, clinica îi dezvălui o înfăţişare diabolică: turnurile de răcire de pe acoperiş erau coarnele, iar intrarea principală arăta ca un zâmbet ironic, lipsit de dinţi. Panica îl făcu să îngheţe înainte să păşească înăuntru.

Colomba îi observă ezitarea.

— Vrei să stai afară?

— Nu. Sunt obosit, de-aia merg încet, minţi el cu glas tremurător. Ia-o tu înainte.

Un soldat o conduse pe Colomba lângă Bart, care continua să sprijine bormaşina. Acum stătea pe un scaun pliant, înconjurată de membrii echipelor de intervenţie rapidă care îi monitorizau în timp real starea. Demontaseră tubul aspiratorului şi sigilaseră orificiul, apoi îi trecuseră două atele de lemn pe sub braţ şi le fixaseră cu bandă adezivă ca s-o ajute să ţină aparatul. Dar nu era chip să-l scoată din perete fără ca aerul să intre prin orificiu, iar clopotul de plastic făcea imposibilă defiletarea burghiului. Pe marginile clopotului fusese pus silicon. Bart îl auzea cum scârţâie de fiecare dată când îşi relaxa puţin muşchii. Durerea din braţe îi umpluse ochii de lacrimi.

Colomba o mângâie pe cap.

— Poate e doar o pungă de aer, îi zise.

— Pungile de aer împing aerul în afară, răspunse Bart cu un glas gâtuit. Asta îl aspiră. Dacă e o capcană, cel care a montat-o a gândit bine. Dacă e vorba despre un explozibil, presiunea inversă împiedică particulele şi urmele chimice să iasă din spatele peretelui.

— Nu pot să fac schimb cu tine, nu?

— Mi-au propus şi soldaţii, dar mi-e teamă şi să respir. Pe rahatul ăsta de zid nu se prinde nimic, zise Bart şi strânse din dinţi. În plus, tâmpenia eu am făcut-o, nu vreau să mai implic pe cineva. Aşa că prefer să te duci în zona de siguranţă.

— Zici mereu că nu petrecem timp împreună şi acum vrei să plec? răspunse Colomba şi se lăsă pe vine, sprijinită de perete. M-am obişnuit să ţin companie cazurilor disperate.

Între timp, Dante reuşise să ajungă în recepţie. Tocmai se aşezase pe un calorifer sub mozaicul tulburător cu Fecioara şi pacientul, când de el se apropie un bărbat. Noul venit îşi scoase masca de gaze şi vârî în gură o ţigară electronică.

— Vreţi una adevărată? întrebă Dante aprinzând şi el.

— M-am lăsat, dar nicotina mă ajută să stau treaz.

Îi întinse mâna.

— Mă numesc D'Amore, lucrez cu Colomba.

Dante nu-i răspunse la salut.

— Gorila lui Di Marco, spuse el.

D'Amore râse.

— Nici nu mă cunoaşteţi şi deja aveţi ceva cu mine?

Dante pufni.

— Câţi bani aveţi în buzunar?

D'Amore se uită la el interzis. Dante îi făcu semn cu mâna, încurajându-l să se grăbească.

După ce scoase portofelul, D'Amore zise:

— Şaizeci de euro.

Dante scoase şi el aceeaşi sumă şi o aşeză pe podea.

— Punem pariu că ştiu mai multe decât dumneavoastră?

D'Amore zâmbi.

— Am uitat că sunteţi mentalist.

— Nici nu ştiu ce înseamnă asta... Vă băgaţi?

— Dacă tot suntem nevoiţi să aşteptăm... Mă bag.

D'Amore îşi puse banii lângă ai lui Dante.

Dante îşi trosni teatral degetele – cele care funcţionau.

— Ok. Aţi fost mult în străinătate, zise el la întâmplare; făcea parte din uvertura lui.

— Şi spuneţi asta pentru că...

— Ghetele pe care le purtaţi sunt prea groase pentru perioada asta şi au urme de nisip dintr-un deşert. Mă pricep puţin la sedimentologie. Semnele au fost făcute de particule de nisip dur, de siliciu. Cum ar fi cel egiptean.

D'Amore se strădui să nu privească în jos, dar nu izbuti să se abţină.

— Am fost acolo în concediu.

Dante zâmbi.

— Dacă ar fi fost adevărat, nu mi-aţi fi spus. Să vedem... Vă doare braţul stâng, dar nu prea tare.

D'Amore nu zise nimic.

Dante zâmbi din nou.

— Vă controlaţi mişcările. Asta înseamnă că e important... Dacă durerea ar fi recentă sau cronică, v-aţi comporta altfel. Să spunem doar că o durere veche e mai uşor de gestionat.

— Probabil.

— Durerea dumneavoastră e cronică, sau în orice caz o aveţi de ceva

timp. Şi din moment ce aţi recunoscut că aţi lucrat în străinătate...

— N-am recunoscut absolut nimic.

Dante rânji.

— Şi mi-aţi confirmat acum... aş spune că întoarcerea în Italia din tărâmul nisipos şi ceea ce aţi păţit la umăr au o legătură între ele. Rană de război?

— Mergeţi pe ghicite. Vă iau banii.

Dante strivi bancnotele sub vârful bastonului.

— Nici să nu vă gândiţi, datoria la joc e o datorie de onoare! Arătaţi-mi mâinile.

— De ce?

— Nu sunt mentalist, dar sunt chiromant. Haideţi, îmi fac cu ochiul banii dumneavoastră.

D'Amore îşi scoase mănuşile.

— Nu aveţi băşici recente, prin urmare lucraţi în birou, zise Dante după ce le privi de aproape la lumina neonului. Mergeţi şi la poligon, dacă mă uit mai bine la degetul arătător. Pe al Colombei pielea s-a încreţit mai vizibil.

— Doar aţi zis şi dumneavoastră, nu fac decât să împing hârtii.

— Însă aveţi degetele pline de cicatrici fine de la arsuri şi tăieturi. Vechi. Dacă n-aş şti cu cine lucraţi, aş zice că sunteţi bucătar sau electrician. Dar n-aţi fost bucătar, nu?

— Nu, zise D'Amore, şi pentru prima oară chipul lui pierduse orice urmă de bonomie.

— Genist? Dacă aţi fi greşit cu vreun DEI[7] n-aţi mai fi aici, dar faptul că sunteţi aici mă face să cred că vă aşteaptă o primă. Sau poate că nu dumneavoastră aţi greşit, zise Dante cu o notă de răutate. Poate că aţi încasat o schijă pentru că altcineva a tăiat firul greşit. V-aţi riscat pielea, iar acum purtaţi brăţara cu Buddha ca o amintire a faptului că trăiţi a doua viaţă. Un fel de reîncarnare.

— Asta nu..., începu D'Amore.

— Ssst. Nu-i nevoie, zise Dante.

Era adevărat: microexpresiile pe care D'Amore le ţinuse sub control până în clipa aceea îi dansau acum pe tot chipul. Dante le citea şi le controla, folosind cuvintele ca pe bagheta unui dirijor.

— Scuzaţi-mă, v-am trezit amintiri neplăcute. Nu asta intenţionam, spuse el pe un ton provocator. Acum văd că brăţara a fost făcută pentru o încheietură mai subţire decât a dumneavoastră. A trebuit s-o tăiaţi şi s-o prelungiţi. Cel care a greşit cu bomba era un bărbat foarte slab. Sau cumva o femeie? Femeia dumneavoastră?

---

[7] Dispozitiv explozibil improvizat. (*n. red.*).

— Ţineţi-vă banii. M-am săturat, zise D'Amore.

Dante i-i restitui.

— Nu vă vreau banii, voiam doar să înţelegeţi că nu mă puteţi duce de nas. Şi că o să-mi dau seama dacă încercaţi să-i faceţi vreo glumă proastă Colombei.

D'Amore căută o replică, dar fu întrerupt de ciripitul staţiei.

— Am găsit ceva, zise soldatul de la celălalt capăt.

— Vin acum, răspunse D'Amore. A fost o plăcere să stăm de vorbă, domnule Torre.

Dante zâmbi mulţumit.

— Fireşte.

•

În aripa centralei de încălzire, D'Amore o găsi pe Colomba stând în picioare lângă gura de canalizare. Grătarul fusese îndepărtat şi tocmai atunci din conductă ieşea un genist murdar din cap până-n picioare.

— C4, zise după îşi scoase casca. Destul cât să distrugi jumătate de cartier. Au minat tot perimetrul spitalului, apoi au turnat deasupra jumătate de metru de ciment. Nu putem să începem operaţiunea de deminare până nu găsim detonatoarele.

— Trebuie să fie conectate la peretele camerei în care e Bart, spuse Colomba.

Genistul clătină din cap.

— N-am găsit nimic care să ducă acolo. Canalul merge în direcţia opusă.

D'Amore se strâmbă.

— Lasă-mă să arunc o privire, zise şi îşi puse din nou masca.

Aruncă mai mult decât o privire, pentru că rămase jumătate de oră dedesubt, urmând direcţia lucrărilor şi mişcându-se cu grijă prin tuneluri înguste prin care nu putea decât să se târască. În cele din urmă, între alte două guri de canalizare găsi un tub subţire de cauciuc care dispărea în ciment. Introduse pe lângă el o fibră optică şi descoperi că tubul era conectat la un fel de relicvariu sigilat, mare cât un televizor.

— Aici erai, fir-ai al dracului să fii, zise el.

CAPITOLUL II

1.

Relicvariul era conectat printr-un tub de cauciuc foarte subţire la interstiţiul din spatele peretelui camerei în care fusese întemniţat Dante. Cu multă băgare de seamă şi la fel de multe rugăciuni, D'Amore îl sigilă, oprind absorbţia aerului; Bart dădu drumul bormaşinii şi începu să plângă din cauza durerii din braţe. Soldaţii izolară rând pe rând firele conectate la relicvariu şi îl îndepărtară pe acesta într-un camion blindat. Îl deschiseră cu un robot, descoperind în interior o minge mică pentru copii. Fiind într-un mediu vidat, aceasta rămăsese umflată pentru că puţinul aer pe care-l conţinea se dilatase, dar, dacă relicvariul s-ar fi umplut, presiunea ar fi aplatizat mingea, activând un întrerupător pasiv.

— Am văzut multe capcane, dar asta e deosebit de bolnavă, îi zise D'Amore Colombei.

Era deja ora 7, iar cerul începea să se limpezească.

— Şi asta fără să punem la socoteală timpul de care au avut nevoie să aranjeze totul.

— De timp n-au dus lipsă..., murmură Colomba.

Oare câţi alţi nevinovaţi erau în pericol de moarte chiar în clipa aceea?

— Nu reuşesc să pricep cum gândeşte, spuse D'Amore. Dacă ar fi pus o bombă sub patul lui Torre aş fi înţeles. I-ar fi ucis şi pe ostatic, şi pe salvatori. Dar să minezi un perete care putea fi găurit din pură întâmplare poate peste douăzeci de ani... ce sens are?

— Niciunul, minţi Colomba.

— Dar voi aţi avut o bănuială.

— Dante e anxios.

Se priviră în ochi, izbutind să citească în celălalt doar multă oboseală adunată.

— Mai vorbim despre asta la *briefing*.

— Nu azi. Am treabă.

— Major Tom către Paloma Blanca, îi cârâi Colombei staţia radio, confirmând parcă vorbele pe care tocmai le rostise.

— Încetează, răspunse ea, asta e frecvenţa de urgenţă.

— Ne ia somnul pe-aici...

Dante şi Bart stăteau pe o bancă în parc, acoperiţi cu o pătură termică.

— Ce drăguţi sunteţi, zise Colomba când ajunse lângă ei.

Bart îşi lăsă capul pe umărul lui Dante, care o cuprinse cu braţul.

— O să ne fii domnişoară de onoare.

Colomba simţi o lehamite iraţională.

— Hai să ne cărăm de-aici. Alberti încălzeşte maşina.

Dante îşi puse din nou pe nas ochelarii închişi la culoare care îl protejau de razele soarelui.

— De ce nu vii cu noi? o întrebă pe Bart. Hai să sărbătorim că a trecut pericolul! Am pus la infuzat nişte cafea Sulawesi maturată în butoaie de whisky. E numai bună de băut rece, chiar dacă temperatura de afară nu-i tocmai ideală.

Bart zâmbi.

— Îmi place la nebunie şi m-aş bucura să vin. Dar mai bine trag un pui de somn şi mă întorc la treabă, asta dacă a mai rămas ceva de găsit după dezamorsarea bombei.

Dante se blocase la prima frază.

— Când ai mai băut tu Sulawesi?

— Acum vreo două luni, de la Starbucks.

— Ai fost la Seattle? Ştiu că au acolo o rezervă de aşa ceva...

— Nu, au deschis la Milano un local unde vând şi cafea.

Dante o privi pe Colomba cu ochii unui copil care află că a pierdut spectacolul de artificii de Revelion.

— Nu mi-ai spus...

— Tocmai ai scăpat de o explozie şi ţie-ţi arde de Starbucks? pufni Colomba.

— Sunt un călător pierdut în timp, lumea s-a schimbat cât am dormit. Au venit la noi şi Pizza Hut?

— Nicio pizza. Şi nu mergem acasă. Avem întâlnire cu Tommy, îţi aminteşti? Aşa că, hopa sus!

Îl ajută să se ridice în picioare.

— Dar *7-Eleven*?

Colomba îi trase pălăria până pe nas.

— Încetează.

•

Imediat ce urcă în maşină, Colomba adormi buştean şi se trezi după o jumătate de oră, mai obosită decât înainte şi având pe obraz urma centurii de siguranţă. Dante, în spatele ei, încheia o convorbire la telefon.

— Cu cine vorbeai? îl întrebă.

— Lupo. I-am zis de bomba de la Rimini.

— Doamne Sfinte, tu chiar nu-ţi ţii gura aia niciodată? zise ea şi închise

din nou ochii.

— Pe-aici Lupo e Fratele cel Mare şi dacă vreau să primesc informaţii trebuie să-i dau ceva la schimb.

— De data asta ce i-ai dat?

— Loris. Am descoperit dovada că Leo îl manipula cu ajutorul *Driller*-ului, dar de ce pe el? Cum l-a ales? Scotocind în trecutul lui, am găsit o coincidenţă interesantă.

Dante îşi aprinse o ţigară, iar Colomba coborî geamul.

— Când a urmat terapia după povestea cu molestările, l-au trimis la acelaşi centru unde a fost transferat acum Tommy. Pala colaborează cu ei de mulţi ani. Prin urmare, probabil că el şi Loris s-au întâlnit la un moment dat.

Colomba clătină din cap.

— Oamenii lui Di Marco l-au verificat deja. În plus, locuieşte la San Lorenzo de douăzeci de ani, n-a fost catapultat aici de Leo, ca soţii Melas.

— Însă nu uita că e terapeutul lui Tommy. Poate că fratele meu nu l-a ales la întâmplare. Nu cunoştea terenul şi avea nevoie de informaţii despre victime.

— Ascultă, nu citesc persoanele la fel de bine ca tine, dar după ce m-au prostit şi Tatăl, şi Leo, am început să am mai puţină încredere în oameni. Pala e curat.

— Poate vorbeşte prea mult la cârciumă. Sau poate că frate-miu i-a plantat un microfon sub scaun. Eşti de acord că e posibil?

Colomba încuviinţă. Se uită la ceasul de pe bord.

— Avem timp să trecem pe la el înainte să mergem la Tommy, zise ea. Pune sirena.

Alberti porni girofarul şi depăşi cu mult viteza legală.

Dante se agăţă de centura de siguranţă şi închise ochii.

2.

Întins pe-o parte, Sandro Pala se privi în oglinda uşii întredeschise a şifonierului şi nu-i plăcu deloc imaginea din faţa ochilor, în ciuda luminii blânde a dimineţii.

— Sunt gras, zise. Nu e numai o chestiune de estetică, ci de sănătate. Risc să fac infarct, diabet şi o mulţime de tipuri de cancer.

— Şi atunci de ce nu treci la regim? întrebă Caterina ridicându-se în capul oaselor şi sprijinindu-se de tăblia patului.

Şi ea era goală, dar nu avea nici urmă de grăsime pe trupul tonifiat pe

care şi-l antrena în fiecare zi ridicând greutăţi. Îl mângâie pe cap.

— Pentru că devin nervos. Şi asta nu prea se pupă cu profesia mea.

Privi în oglindă chipul Caterinei, care acum se lipise de al lui.

— Apropo, să ştii că am un dubiu etic.

— În legătură cu ce?

— Cu tine.

Caterina râse şi îl cuprinse pe la spate. Simţind cum picioarele i se lipesc de şold, pe Pala îl străbătu un fior plăcut.

— Cu mine? îi şopti ea.

— Sunt de două ori mai în vârstă decât tine şi eşti angajata mea, răspunse Pala.

Prezervativul pe care îl purta încă scoase un zgomot din pricina noii erecţii.

— Oare am profitat de poziţia mea? Te-am sedus folosindu-mă pe ascuns de figura mea autoritară şi paternă?

O apucă de coapsă.

— Te-am constrâns în vreun fel?

— Fii serios! Dacă aş fi aşteptat să te hotărăşti, aş fi îmbătrânit, răspunse ea.

Surprins, Pala privi chipul Caterinei reflectat în oglindă: căpătase o duritate pe care nu o cunoştea. Pala simţi o durere ascuţită în ureche.

— Sst, făcu ea apăsând până la capăt pistonul seringii pe care i-o introdusese în pavilionul urechii.

Pala o împinse la o parte şi dădu să se ridice din pat, dar insulina începuse deja să-şi facă efectul. În mod normal, o persoană care suferă de diabet îşi injectează între douăzeci şi cincizeci de unităţi subcutanate. În sistemul circulator al lui Pala intraseră peste o mie de unităţi, care au extras zahărul din sânge transformându-l în depozite pe ficat şi oase. Era ca şi cum ai scoate benzina din motorul unei maşini pentru a umple o canistră ce avea să fie folosită mai târziu, dar fără să laşi nimic în rezervor. Rămas fără combustibil, organismul lui Pala începu să se stingă. Mai întâi îşi pierdu vederea, apoi echilibrul.

— Ajutor, ajută-mă, îngăimă el.

Cuvintele se transformară într-un urlet când o durere cumplită îi explodă în craniu. Creierul era înfometat, dar nu găsea nimic care să-i ostoiască foamea. Filtra cu disperare sângele, căutând orice fărâmă de nutrient şi eliminând apă prin pori. Pulsul îi sări la două sute de bătăi pe minut: Pala îşi vomită mâncarea în poală şi căzu pe podea, lac de sudoare şi pradă crampelor.

Caterina, care în tot acest timp îl privise de la picioarele patului, se aplecă

să-l controleze. Inima îi bătea uşor şi avea pielea rece. Era încă în viaţă şi încă mai respira când ea recuperă cearşafurile de pe pat şi prezervativul din balta de urină pe care Pala o avea între picioare. Apoi Caterina îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc şi încălţările şi făcu un tur al camerei, curăţând locurile pe care le atinsese cu pielea goală – noptiera, uşa, tăblia patului pe care o apucase când se prefăcea că Pala o ducea pe culmile extazului, chiar şi corpul lui, în acele locuri pe care o angajată nu le atinge în mod normal.

Îmbrăcă din nou taiorul în carouri şi îl controlă din nou pe medicul psihiatru: Pala respira sacadat, nu mai avea mult de trăit. Caterina îi tamponă transpiraţia acidă de pe mâini, apoi merse să ia geanta pe care o lăsase în recepţie în dimineaţa aceea.

Era foarte grea.

3.

Când ajunseră la biroul lui Pala, Lupo şi Bruno erau deja în faţa uşii.

— Eu acolo nu calc, zise Dante.

— Da, ce surpriză!

Colomba îl ajută fără delicateţe să coboare din maşină.

— Ţine minte că Lupo ştie cine eşti, dar nu şi restul lumii, aşa că încearcă să nu ieşi prea tare în evidenţă.

După o clipă adăugă:

— Scuze, retrag ce-am zis, n-are niciun rost.

Se apropie de carabinieri, care se întoarseră s-o privească şi încetară să bată la uşă.

— Bună ziua, domnilor, începu Colomba. Ce s-a întâmplat?

— Deocamdată nimic. Dacă urcaţi înapoi în maşină şi vă întoarceţi de unde-aţi venit, n-o să se întâmple nimic nici mai târziu, zise Lupo.

— Putem să renunţăm măcar o dată la atacurile astea? întrebă Colomba.

Lupo arătă spre Dante, care încerca fără sorţi de izbândă să ajungă la ferestre agăţându-se cu bastonul de pervaz.

— Prietenul dumneavoastră... *The Thing*... a băgat viermele-n mine. I-am întrebat pe părinţii Martinei şi am aflat că Pala a fost terapeutul ei după un accident urât cu patinele care i-a provocat coşmaruri.

— Ce coincidenţă...

— Vreau doar să schimb două vorbe cu el şi să văd cum reacţionează. N-am intenţii belicoase, nu încă.

— Păcat că nu-i acasă.

— Şi că nu răspunde nici la mobil, interveni Bruno.

— Poţi să-i cauţi telefonul, CC? întrebă Dante din spate, curăţându-şi praful şi tencuiala de pe haină.

— Doar dacă vrem ca D'Amore să ne ia ancheta din braţe, zise Colomba.

Zgâlţâi uşa, care nu se mişcă nici măcar un milimetru.

— E blindată, n-o dăm jos doar din câteva şuturi.

Se întoarse spre Dante.

— *Thing*, la treabă.

Dante se aplecă şi privi încuietoarea.

— Îmi trebuie cam zece minute. Nu stric nimic. Nu văd vreo urmă de alarmă, drumul e destul de pustiu şi oricum toată lumea ocoleşte larg când vede carabinieri.

Ridică privirea.

— Iar asta spune multe despre imaginea voastră.

— Nu pot să fac aşa ceva, e abuz de putere, zise Lupo.

— Atunci urcaţi-vă înapoi în maşină şi plecaţi, răspunse Colomba. Pe mine mă doare fix în cot.

Cei doi carabinieri schimbă o privire. Bruno dădu din umeri.

— Tu decizi, eu şi-aşa ies la pensie în curând.

Lupo oftă.

— Dar, dacă găsim ceva care să-l incrimineze pe Pala, eu hotărăsc ce facem cu probele.

— Când şi dacă găsim ceva, vedem atunci. *Thing*, *chop chop*.

Dante scoase la iveală trusa şi cu ajutorul unei „lame" de lăcătuş verifică interiorul cilindrului cu ochii închişi, încercând să-şi facă o hartă mentală. Descoperi că broasca avea opt pistoane dispuse pe axe diferite. Dacă ar fi încercat să folosească mişcarea clasică a hoţilor, introducând un şperaclu şi lovindu-l ca să ridice pistoanele, acestea şi-ar fi pierdut alinierea, iar broasca s-ar fi blocat. Trebuia să le mişte pe rând şi să găsească înălţimea potrivită la care să le ridice.

— Ce porcărie, bombăni el şi scrumă din ţigara pe care o ţinea între buze.

— El cine e, mai exact? întrebă Bruno.

— Inspectorul *Sing* de la *Sureté*, *mon ami*, răspunse Dante cu accent de Peter Sellers, introducând şperacluri tot mai subţiri în gaura cheii.

— Du-te la maşină şi ia mănuşile, te rog, îi spuse Lupo colegului său, sătul de bufoneria la care participa.

Când Bruno se întoarse, Dante folosea zece şperacluri în acelaşi timp. Le ţinea şi între degetele mâinii rele. Răsuci tot mecanismul şi broasca se descuie.

— *Voilà*, zise Dante deschizând larg uşa.

Se aşează pe treaptă şi îşi puse la loc mănuşa.

— Nu intraţi? întrebă Bruno în timp ce împărţea mănuşile de cauciuc.

— Rămân să stau de şase, în caz că vine garda.

— Vai, nu mai pot de râs, făcu Bruno şi păşi pe lângă el.

Dante îl auzi bombănind ceva de genul „scârnăvie de spion", de unde conchise că Bruno îl credea membru al serviciilor.

Biroul pustiu şi luminat de ferestrele mari i se păru Colombei uşor diferit faţă de dăţile precedente. Avea o atmosferă angoasantă, rece. În timp ce Bruno şi Lupo împărţeau între ei celelalte camere, Colomba căută în biroul unde scosese la iveală ce era mai rău din ea de faţă cu Pala. Nu găsi nimic neobişnuit, dar mutând tabloul lui De Chirico de deasupra canapelei descoperi un seif cu cifru, mare cât un televizor cu diagonala de 127 de centimetri. Oare Pala îşi notase combinaţia pe undeva?

O clipă mai târziu, îl auzi pe Lupo înjurând la etaj şi alergă sus pe o scară în formă de spirală. Ca stil şi mobilier, partea clădirii în care se afla apartamentul personal arăta la fel ca biroul, doar că era de trei ori mai mare şi purta semnele inevitabile ale vieţii private ascunse privirii pacienţilor: coşuri pentru rufe, papuci, o carte deschisă pe noptieră şi ochelarii pentru citit. Lupo stătea pe vine lângă cadavrul lui Pala, întins pe spate şi ascuns parţial de rufele care căzuseră peste el.

— Fir-ar a dracului de treabă, zise Colomba.

— Nu mai intraţi, şi-aşa am făcut eu destulă mizerie, spuse Lupo.

— Cum a murit?

— Nu ştiu. Nu văd semne evidente.

— Aşteptaţi!

Colomba îşi aminti că văzuse nişte saci de gunoi la parter. Dădu fuga să-i ia şi îşi puse câte unul pe fiecare picior. Apoi ajunse lângă cadavru şi îi ridică cu grijă un braţ.

— Începe să înţepenească, spuse ea. E mort de cel puţin două ore. Ajutaţi-mă să-l întorc pe-o parte.

— N-ar trebui să-l atingem.

— Ştiu. La trei.

Nu descoperiră vreo urmă nici pe spate, nici pe partea posterioară a picioarelor.

— Parcă ar fi făcut infarct, zise Colomba. Deşi nu cred că asta s-a întâmplat.

— Nici eu, replică Lupo. Să vedem ce zice Tira. Sau prietena dumneavoastră. Apropo, cum se simte? Îmi e foarte simpatică.

— E bine, doar a tras o sperietură zdravănă.

Lupo ajunse pe coridor dintr-un salt.

— O să anunţ la centru, dumneavoastră şi *Thing* luaţi-vă tălpăşiţa, n-am chef să justific şi prezenţa voastră aici.

— Iar vreţi să rămâneţi în afara jocului? Pentru că asta o să se întâmple când ştirea o să devină oficială. O să vină militarii şi o să muşamalizeze totul.

— Mai devreme sau mai târziu tot asta o să facă.

— Însă ne putem asigura ca povestea asta să se întâmple numai după ce am stabilit că nu putem găsi nimic folositor.

Colomba făcu o grimasă jenată.

— Dante are încredere în dumneavoastră, altfel v-ar fi evitat, iar eu am încredere în el. Dar, dacă vreţi să pierdeţi ocazia de a înţelege ceva, formaţi numărul.

Lupo dădu aprobator din cap.

— Ok.

Se uită la ceasul telefonului.

— E 08:20. În general la cât încep să vină pacienţii?

— Cred că pe la 9-9:30.

— Bruno! strigă Lupo.

Veteranul urcă scările plângându-se în glumă din pricina efortului, dar când văzu cadavrul deveni serios.

— Sfântă Fecioară! exclamă el. E Pala?

Lupo încuviinţă.

— Mută maşina şi închide obloanele de la parter. Ne prefacem că nu-i nimeni în clădire. Apoi rămâi jos şi vezi cine vine şi cine pleacă.

Bruno se întoarse, gata să coboare, dar Colomba apucă să-l roage:

— I-aţi putea trimite sus pe Alberti şi *Thing*, vă rog?

— Mda, *Thing*..., mormăi Bruno. În regulă.

Dante ajunse după câteva minute. Avea ochii închişi şi trebuia să fie condus de Alberti. Se opri în prag şi îşi duse tricoul la nas ca să filtreze aerul. Colomba deschisese larg ferestrele, dar nările lui sensibile se revoltau oricum.

— Avem un mort care pute, zise el ţinând în continuare pleoapele strânse.

— E Pala, spuse Colomba.

— Condoleanţe. *Au revoir*.

Colomba îl opri.

— Fă şi tu un efort.

Dante inspiră adânc de trei ori, se sprijini în baston şi aruncă o privire circulară în cameră, apoi închise din nou ochii.

— M-am uitat. Acum pot să plec?

— Nu. Ai observat ceva? întrebă Colomba.

— Un grăsan mort şi lumina soarelui care scânteiază într-o baltă de pipi.

— În afară de asta!

Dante inspiră din nou.

— Există o zonă mai curată a podelei. Podeaua are o porţiune mai curată decât restul şi asta nu-i din pricina tăntiţei de la curăţenie pentru că aici sunt zone mai mari unde nu s-a spălat pe jos, în timp ce la parter totul e perfect lustruit. Poate că asasinul a făcut curat după el. Cum a murit torţionarul de creiere lipsite de apărare?

— Nu are urme pe corp, dar a fost dureros. E posibil să fi făcut atac cerebral, cum s-a întâmplat şi data trecută, cu insulina, zise Colomba.

— Plauzibil. Am văzut că cearşafurile sunt răvăşite, dar mai sunt murdare?

Lupo le privi îndeaproape.

— Foarte puţin. Nişte urme de vomă.

— Puteţi să le mirosiţi?

Lupo se supuse, întâi ezitant, apoi mai convins.

— Miros doar a detergent sau balsam de rufe. Din ăla cu ursuleţ.

— Mai încercaţi. Spuneţi-mi dacă simţiţi iz de transpiraţie sau de fiinţă omenească în general.

Lupo se conformă răbdător.

— Nu.

— Pala era gay sau hetero?

— Tre' să-i miros şi dosul? întrebă Lupo.

— Bine, bine, doar am încercat.

Pe bâjbâite, Dante îl apucă de braţ pe Alberti.

— Vedeţi dacă găsiţi cearşafuri murdare în maşina de spălat sau în baie, zise. Dacă nu există, înseamnă că le-a şterpelit bărbatul sau femeia care era cu el în pat ca să scape de urme de ADN. Să mergem, bidiviul meu credincios!

Alberti îl însoţi afară din clădire.

— La tribunal n-o să-mi accepte nasul ca probă, zise Lupo.

Colomba nu răspunse. O imagine îi apăru în minte ca o străfulgerare: Caterina care prindea glonţul din zbor.

Vânaţi şi dumneavoastră?, o întrebase. *Nu cu puşca*, venise răspunsul.

— S-o căutăm pe secretară, spuse Colomba.

4.

Comunitatea de Terapie şi Educaţie Angelo Custode din Portico era un triptic de clădiri aflate în zona industrială, împrejmuite de o grădină de câteva hectare. Într-una dintre clădiri stăteau băieţii, în cealaltă fetele, iar cea mai mică dintre ele avea rolul de club al pensionarilor. Comunitatea găzduia cam optzeci de persoane, toate cu vârste cuprinse între cincisprezece şi douăzeci de ani. Unii dintre ei fuseseră trimişi acolo de tribunalul pentru minori, alţii de către serviciile sociale. Majoritatea suferiseră abuzuri şi fuseseră maltrataţi.

Imediat după moartea părinţilor săi, Tommy fusese trimis în clădirea pentru băieţi, din care practic nu mai ieşise, cu toate că asistentele insistaseră pe lângă Demetra să aibă mai multă grijă de el. De când ajunsese la centru, Tommy se închisese complet în sine şi nu mai interacţiona cu nimeni, doar într-un mod docil cu asistenţii, şi chiar şi în acele cazuri rare fără să vorbească vreodată. Dacă încercau să-l oblige, începea să urle şi îşi dădea pumni în cap. Însă, în cea mai mare parte a timpului, era liniştit şi ordonat. Îşi lega singur şireturile şi mânca folosind lingura, ordona cărţile de colorat, stătea înăuntru. Îi dăduseră un coleg de cameră care să aibă grijă de el să nu-şi facă rău, un băiat de şaisprezece ani care intrase în circuitul serviciilor sociale când avea doisprezece ani din cauza abuzurilor la care îl supunea partenerul mamei sale.

Laura Patti, directoarea centrului, avea şaizeci de ani şi părul cenuşiu. Ea îl însoţise pe Tommy la înmormântarea părinţilor lui, demonstrând şi în acea situaţie delicată o pricepere ieşită din comun, reuşind să-l ţină calm pe tot parcursul călătoriei. Laurei îi plăcea foarte mult ce făcea şi iubea copiii pe care-i avea în grijă. Asta îi pecetlui soarta când femeia care fusese secretara lui Pala se prezentă la uşa biroului ei, aflat la etajul întâi, deasupra sălii care găzduia clubul pensionarilor.

— Nu vă aşteptam astăzi, zise strângându-i mâna. Tommy e în camera lui, dar peste puţin timp are programare cu o consilieră adusă de mătuşa lui.

— Ştiu, de asta şi sunt aici. Am prefera ca întâlnirea să aibă loc în biroul lui Sandro. Îl iau eu şi îl aduc diseară.

Directoarea se sprijini de marginea biroului.

— Lui Tommy nu-i place să stea în spaţii deschise.

— Încerc să-l obişnuiesc...

— Colaboratorii mei spun că îi face mai mult rău decât bine. Ieri l-aţi luat la plimbare şi a fost agitat toată noaptea. A trebuit să-l sedăm. Spuneţi-i lui Sandro că preferăm ca întâlnirile să aibă loc la institutul nostru.

— Poate începând de data viitoare...

— Nu. Aveţi cele mai bune intenţii şi înţeleg asta, dar acum băiatul se află în răspunderea mea. Şi nu sunteţi psiholog, sau greşesc?

Femeia care fusese Caterina ridică privirea. Avea ochi enormi şi negri ca smoala, atinşi de o melancolie întâlnită deseori la bătrânii veterani de război.

— Nu, nu sunt psiholog.

Laura Patti ridică mâinile să se apere, dar nu izbuti.

5.

Cadavrul lui Pala devenea tot mai vânăt, iar Caterina continua să nu răspundă la telefon; Bruno o căutase chiar şi acasă, în zadar.

— Ce ştim despre ea? întrebă Lupo terminând de înşurubat abajurul unei lămpi din birou.

— Alberti! strigă Colomba. Zi-ne despre Caterina!

El se aplecă peste balustrada scării în formă de spirală.

— Italiancă, de origine din Eritreea. Diplomă în Filosofie, zise el. Lucra cu Pala de trei luni. Nu are cazier, are un istoric impecabil la alte locuri de muncă – ca igienist dentar şi asistentă privată. Nimic suspect.

— Ar fi trebuit să ajungă deja, zise Lupo.

— Ştiu, confirmă Colomba. Iar aici nu găsim nici pe dracu'.

Lupo arătă spre seif.

— Mai rămâne prostia aia. *Thing* poate să-l spargă?

— Sunt maestru în arta evadării, nu hoţ! strigă Dante de afară.

— Şi dacă ai fi închis într-un seif? întrebă Colomba.

— Aş muri pe loc.

Capul lui Alberti se iţi din nou.

— Am găsit mobilul lui Pala, zise el. Cel puţin, *cred* că e al lui. E blocat.

— Dumneavoastră unde vă ţineţi numărul contului? o întrebă Lupo pe Colomba. Şi să nu-mi spuneţi că-l ştiţi pe de rost.

— În agenda telefonului, cu un prefix inventat. Credeţi că e valabil şi pentru cifrul de la seif?

— Măcar aş încerca.

— Alberti, deblochează-l, zise Colomba.

— Cum să fac asta?

— Cu amprenta degetului mare, răspunse ea.

— Doar nu vreţi să..., începu Alberti, dar se opri.

— Trage-ţi nişte saci în picioare, zise Lupo râzând scurt.

Alberti dispăru.

Degetul mare al cadavrului avu efectul scontat, iar în agendă descoperiră un nume care tuturor li se păru suspect: *Le Chiffre*. Prima încercare de a nimeri combinaţia fu sortită eşecului, dar când introduseră numerele în ordine inversă uşa se deblocă, lăsându-i cu gura deschisă.

Seiful era ticsit de bani, numai bancnote de două sute de euro. Colomba verifică un teanc: erau adevărate.

— Câştigi ceva ca psihiatru, comentă Lupo.

6.

Femeia care îşi spusese Caterina ieşi din biroul CTE agitând mănunchiul de chei luat de la directoare. Singurul semn era o pată mică şi roşie pe cizma gri-deschis. O observă în timp ce traversa grădina şi o curăţă discret de un tufiş, apoi trecu de curtea în care câţiva copii sădeau în ghiveci nişte plăntuţe şi se îndreptă hotărâtă spre dormitoare. Avea mişcări sigure, zâmbind tuturor celor pe care îi întâlnea, şi nimeni nu se miră s-o vadă într-o zonă interzisă vizitatorilor: mai trecuse pe acolo de zeci de ori şi o cunoşteau.

Tommy era, evident, în camera lui, şi stătea în genunchi pe pat. Colora un palmier, iar pentru frunze alesese negru. Când o văzu, scoase un tril extrem de puternic şi dezarticulat, sări în picioare şi începu să se legene pe călcâie.

Era prima oară când îl vedea că face aşa ceva şi se temu că era începutul unei crize: era de două ori cât ea şi n-ar fi reuşit să-l calmeze singură. Îi zâmbi.

— Bună, Tommy. N-am înţeles niciodată dacă atunci când vorbesc cu tine pricepi ceva, dar sper că da. Trebuie să mergem să mai facem o plimbare. Hai, îţi iau o îngheţată după.

Tommy continuă să se balanseze. Femeia regretă că terminase insulina.

— Nu mă supăra, Tommy, zise pe un ton sever. Fii băiat bun şi încalţă-te. Haide!

Tommy crescu ritmul oscilaţiilor, însoţindu-le cu un vaiet asemănător unei alarme de incendiu. Femeia îi arse o palmă. Tommy tăcu, frecându-şi obrazul înroşit, cu ochii scânteind în căutarea unei căi de scăpare imposibil de găsit.

— Nu mai vrei încă una, nu-i aşa? întrebă femeia.

Tommy făcu semn că nu şi fu străbătut de un fior.

— Atunci încalţă-te dracului odată şi hai să mergem! Şi ai încurcat-o dacă mai deschizi gura.

Tremurând, Tommy îşi puse papucii şi, prin înghiontiri, coborî treptele. Unii îl salutară pe el, alţii pe femeie, dar ea îşi văzu de drum. Cu una dintre cheile de pe brelocul directoarei deschise uşa de serviciu, ieşind în curtea în care parcau angajaţii. Tommy ieşi în prag, ducându-şi mâna streaşină la ochi. După ce îi spuse să nu se mişte, femeia deschise poarta, alergă să ia maşina lui Pala şi intră cu spatele în curte.

— Urcă, zise ea lăsând motorul pornit.

Tommy scutură din cap, frângându-şi mâinile.

Ea deschise portbagajul şi scoase de-acolo cricul.

— Ori te urci, ori îţi crăp capul şi te bag în portbagaj. Tu alegi.

Tommy se târî în maşină.

Când ieşiră din curte se intersectară cu un voluntar venit pe motocicletă, care profită de poarta deschisă ca să intre în parcare şi făcu un semn de mulţumire. Avea întâlnire cu Laura Patti, şi el fu cel care o găsi.

7.

La un sfert de oră după ce apelul primit de la Comunitate fusese redirecţionat către cazarma din Portico, sergentul-major Nerone îl sună pe Lupo.

— Se pare că şi fiul lui Melas a dispărut, îi spuse, încă nevenindu-i să creadă că mai avusese loc o crimă în zona care ţinea de ei. Îl caută prin clădire, dar...

Lupo îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte.

— Trimite toţi oamenii, spuse el. Şi anunţă-l pe magistrat. Ajung şi eu imediat.

Închise şi se întoarse spre ceilalţi, care între timp terminaseră de pus la loc lucrurile din camerele percheziţionate.

Pentru Dante fu o lovitură urâtă.

— Nu are sens, zise el de afară. Ar fi putut să-l răpească şi să-l ucidă oricând voiau. De ce taman azi?

— Ne gândim la asta după ce îl găsim, răspunse Colomba. Ce facem cu Pala? îl întrebă pe Lupo. Anunţăm oficial?

El clătină din cap.

— Nu. Dacă Tommy chiar a dispărut, pot să invoc scuza că am pornit căutările.

— Şi cu banii cum rămâne? întrebă Dante băgând capul pe uşă. Îi împărţim în mod egal?

— Mi-aş dori să nu mă fi gândit la asta, zise Bruno, care tocmai se întorsese.

Colomba închise uşa seifului şi introduse o combinaţie aleatorie.

— Adio, ispită! Să mergem.

Odată ajunşi la Comunitate, Lupo intră să discute cu colegii săi şi ieşi un sfert de oră mai târziu.

— Tommy nu mai e în clădire, confirmă el. Iar directoarea a fost lovită violent în faţă, apoi sugrumată cu cablul telefonului. Vigevani ajunge şi el în curând, dacă vreţi să vedeţi cadavrul ar fi bine să vă grăbiţi.

Colomba clătină din cap.

— Am văzut destule cadavre pe ziua de azi.

— Idem, zise Dante, care fuma întins pe capotă.

În maşină, Alberti sforăia cu faţa lipită de volan.

— Mai e ceva, continuă Lupo. Secretara lui Pala a trecut de poartă acum vreo două ore. Nu a returnat ecusonul, dar a dispărut de aici.

— Ea l-a luat pe Tommy, zise Colomba simţind cum i se strânge inima. Cum naiba n-a oprit-o nimeni?

— Se pare că a ieşit prin spate şi, oricum, era de-a casei. Pala venea aici des să-i consulte pe copii, inclusiv pe Tommy. Dar alaltăieri ea a venit singură şi l-a luat pe Tommy la o plimbare. Când s-a întors, băiatul era în stare de şoc.

— Să mergem să aruncăm o privire în camera lui înainte să vină criminaliştii. Dante, vii şi tu?

— Pas.

Imediat ce Colomba şi Lupo dispărură în clădire, Dante lovi cu bastonul în geamul maşinii, la nivelul urechii lui Alberti.

— Trezirea! răcni el.

Poliţistul tresări.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Mă plictisesc.

— Vă rog, n-am mai închis ochii de ieri...

— Vrei nişte Armodafinil? întrebă Dante şi agită o pastilă albă între degetele înmănuşate. Piloţii de pe avioanele de vânătoare-bombardament iau aşa ceva când au de zburat toată noaptea.

— Pentru Dumnezeu...

Alberti căscă şi deschise portiera, aruncându-şi afară picioarele.

— Care-s veştile despre copil?

— Că l-a răpit secretara lui Pala.

Dante aruncă pastila în sus şi o înghiţi pe uscat, cerând prin gesturi sticla cu apă.

Alberti i-o înmână.

— Care lucrează pentru Bonaccorso.

— Sau pentru persoana pe care o caută fratele meu sau poate *chiar este* persoana pe care o caută fratele meu. Şi se ascunsese sub nasul lui. Regele de Pică ar putea fi o Regină, de ce nu?

— Are sens. Stând pe lângă Pala, afla tot ce se întâmplă fără să se demaşte.

— Cum să aibă sens? Nici nu s-a uitat la cinci milioane de euro bani gheaţă şi a răpit o persoană în văzul tuturor. Mie nu mi se pare că are sens.

Alberti căscă din nou.

— Poate că pentru ea Tommy face mai mult de cinci milioane, zise.

8.

Femeia care-şi spusese Caterina avea acum o altă maşină, un alt nume şi o perucă neagră, cu păr drept. Tommy moţăia pe banchetă, doborât de benzodiazepina pe care-l obligase s-o bea amestecată cu suc de fructe.

Până acum trebuie să fi găsit cadavrul directoarei, îşi zise femeia. Dacă avusese ghinion, vânătoarea începuse deja. Poliţia urma să pună filtre pe drumuri, aeroporturile şi gările urmau să fie avertizate. Era imposibil ca o femeie de culoare care călătorea cu un băiat alb înalt de doi metri să treacă neobservată. Doar că ea nu încerca să părăsească regiunea. Dimpotrivă, se îndrepta spre interiorul ei, urmând drumurile înguste şi pline de pietre pe care fusese obligată să le înveţe pe de rost. Şi pe lumină, şi pe întuneric.

Peisajul deveni auster, numărul maşinilor pe care le întâlneau se micşoră, iar pământul îşi pierdu culoarea ocru, devenind galben-închis. Încetinind ca să nu rupă osiile prin hârtoape, femeia intră într-un sătuc abandonat, depăşi case pe jumătate prăbuşite, cu ferestrele zidite, şi ajunse la scheletul unei rafinării uriaşe, înconjurat de garduri de fier ruginite şi dărâmături. Lângă drumul dezafectat se întindeau peroanele unei gări scoase din funcţiune, care se terminau într-o clădire mare, şi aceasta în ruină ca toate celelalte.

Femeia care fusese Caterina deschise poarta unui spaţiu care părea o zonă de descărcare a pietrişului. Parcă în spatele unui excavator uriaş, ruginit, şi trimise un mesaj de pe telefonul pe care se grăbi apoi să-l distrugă.

De-acum încolo, totul trebuia să funcţioneze fără cusur.

9.

Gaspare Mantoni auzi ţiuitul mobilului din buzunar şi înţelese imediat despre ce era vorba, dar nu-l privi, nu imediat. Făcea lucrurile în ritmul lui şi oricine i-ar fi spus să-şi schimbe obiceiurile ar fi primit un şut în dinţi. Mai comandă un vin roşu.

— De data asta dă-mi unu' bun. Deschide şi tu o sticlă.

— Ei, nu mai spune! făcu barmanul. E vreo ocazie?

— O înmormântare.

— Cine-a murit?

— Eu.

Barmanul râse, dar se opri imediat ce Gaspare miji la el ochii fioroşi.

— Ce-ai, nu ţi-e bine? îl întrebă.

— Mă simt mai bine ca niciodată. Deschide dracului sticla aia sau vin să mi-o iau singur.

Barmanul destupă un Pinot Noir şi îi umplu un pahar curat.

— Nu face glume din astea cu mine, ştii că eşti unul dintre clienţii mei favoriţi!

Gaspare bău vinul pe nerăsuflate.

— Trece-l în cont, vin eu mai târziu, zise, râzând în sinea lui de poanta pe care o făcuse.

Când ajunse în stradă, citi mesajul – era exact ce se aştepta să fie – şi trecu telefonul sub jetul unei ţâşnitori. Spera să vadă nişte scântei, în schimb ecranul doar clipoci şi se întunecă, apoi se stinse de tot. Gaspare îl azvârli în peretele unei biserici, îi râse în nas unei bătrâne care se întorsese spre el şi urcă în autocisterna care-l aştepta în piaţă, cu sigla ENI pe laterale.

Însă, când încercă să bage cheia în contact, descoperi că mâna îi tremura. Se enervă pe sine însuşi şi pe golul pe care-l simţea în stomac. Îşi zise că încă mai avea timp să dea înapoi, să se întoarcă acasă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat...

Asta până ar fi început să scoată sânge pe fund. Şi de-acolo tot mai rău, până ar fi devenit o legumă. Un bătrân băşinos care ar fi murit la fel ca mulţi alţi bătrâni băşinoşi. Pe colegii camionagii i-ar fi durut undeva de el, la fel cum şi pe el îl durea undeva de ei, şi l-ar fi uitat a doua zi după înmormântare.

Gaspare Mantoni porni motorul şi simţi cum vibraţia îi trece prin tot corpul. Oare de asta îi forfotea stomacul sau din pricina mâncării de puşcărie? Nu că ar mai fi contat. Întoarse şi se înscrise pe drumul provincial.

O să-şi amintească de el. Doamne, ce-o să-şi mai amintească!

10.

— Ce naiba faci? Ai adus-o aici pe nebuna asta? izbucni Nerone, care stătea de pază în faţa camerei lui Tommy, când o văzu pe Colomba.

Lupo era epuizat şi nervos.

— Dacă mai vorbeşti cu mine pe tonul ăsta îţi fac fundul arşice, îi zise. Hai, du-te la plimbare! Executarea!

Nerone se înroşi.

— Da, să trăiţi, răspunse şi se conformă.

Colomba şi Lupo închiseră uşa după ei. Camera mirosea a ciorapi murdari, dar era curată şi suficient de mare pentru două paturi de o persoană, cu pături *patchwork*, două birouri mici şi un dulap. Colomba descoperi imediat care era zona lui Tommy: patul lui era fără îndoială cel făcut la dungă; acelaşi lucru era valabil şi pentru măsuţa de lucru pe care cărţile şi creioanele stăteau într-o ordine desăvârşită.

— Ce căutăm? întrebă Lupo.

— Orice, răspunse Colomba.

Ridicară saltelele şi cotrobăiră printre haine, fără să găsească nimic interesant. Colomba deschise dulapul cu două uşi şi nu-i fu greu să identifice hainele lui Tommy: erau de două ori mai mari decât cele ale colegului său de cameră. Însă nici aici nu descoperi nimic, nici în buzunare, nici la cusături. Încălţările măsura 46, în schimb, lăsară o urmă de praf pe fundul dulapului.

În vreme ce Lupo se duse după Nerone să se împace, Colomba duse pantofii la Dante într-o pungă pentru dovezi, alături de mai multe cărţi de colorat. El încă stătea pe capotă şi fuma, Alberti plecase să se spele pe faţă într-una dintre băile din clubul pensionarilor.

— Acum e rândul tău să adulmeci, îi spuse întinzând spre el încălţările.

Fără să-şi schimbe poziţia, Dante luă cărţile de colorat şi le agită în aer.

— Dacă le colorez pe toate îmi dai o bombonică?

— Nu mă enerva! De ce te comporţi în halul ăsta?

— Pentru că nu mai pricep nimic. Eram sigur că eu sunt prada mult-râvnită, în schimb descopăr că de fapt Tommy e premiul cel mare. Iar dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că am fost lăsat la spital s-o mierlesc doar aşa, ca distracţie. Nici eu n-am nicio valoare.

— Mai dă-l încolo de orgoliu rănit şi vezi dacă poţi să faci ceva! Dacă nu te ajută cărţile de colorat, vezi celelalte lucruri.

Dante aşeză punga pe capotă şi studie pantofii. Le scoase până şi calapodul.

— Ce-aş putea să-ţi zic ce nu ştii deja? Au fost cumpăraţi în Italia şi n-au

fost folosiţi mult.

— Dar particulele de pe ei?

— N-am ochi bionici. Ştiu doar că sunt plini de sulf.

— Cum adică sulf?

— Ştii tu, chestia aia de pe chibrituri? CC, sunt de acord că nu eşti chimist, dar culoarea e evidentă, la fel şi mirosul. Se foloseşte în agricultură ca îngrăşământ, pe toate câmpurile din jur.

Ridică o pietricică mare cât o gămălie şi o privi în *contre-jour*:

— Deşi ăsta pare brut...

Colomba nu-l aşteptă să-şi termine ideea şi îl strigă tare pe Alberti, care se întoarse în fugă.

Dante se lăsă să alunece jos, sprijinindu-se în baston.

— De ce te-agiţi? întrebă el, perplex.

— Ştii ce era bunicul din partea tatii?

— Nu...

— Miner.

CAPITOLUL III

1.

Mica localitate se numea Sant'Anna Solfara şi începuse să moară la sfârşitul anilor '50, când se închiseseră minele de sulf. Extragerea acestuia devenise mai puţin profitabilă, în ciuda faptului că minerii erau plătiţi mizerabil şi lucrau în condiţii inumane, riscând mereu să inhaleze grizu[8].

Femeia care fusese Caterina coborî din maşină şi îl aruncă pe Tommy în praf.

— Mergi, îi spuse. În curând te las în pace, şi poate dă Domnul şi-o să am parte şi eu de linişte.

Îi spuse asta în germană, o limbă pe care n-o mai vorbise de mult, de grijă să nu-şi strice accentul italian. Dar cu Tommy oricum nu conta: nu pricepea decât cu forţa. Îi arătă cea mai apropiată intrare în mină, în faţa căreia era oprit un vagonet plin cu pietre gălbui.

— Acolo. Hai! Mişcă-te, îi porunci, dându-i un şut în fund.

[8] Amestecul natural gazos, inflamabil şi explozibil, în care predomină metanul şi care se degajă în timpul lucrărilor miniere. (sursa: dexonline.ro) (*n. red.*).

Tommy începu să plângă, dar se supuse. Ajunseră la grilajul care oprea accesul în mină, dar femeia desfăcu lacătul, îl împinse pe Tommy înăuntru şi închise poarta în urma lor.

Gura minei fusese transformată într-un mic muzeu, cu fotografii de epocă pe pereţi şi rafturi cu diverse suveniruri şi săpunuri pe bază de sulf. După muzeu se deschidea galeria care cobora până la trei sute de metri. De-a lungul galeriei existau lumini, dar nu erau aprinse decât pentru vizitatori; în clipa aceea, intrarea semăna cu un arc de cerc negru, ca tunelurile desenate de Wile E. Coyote.

— Mişcă-te, zise din nou femeia care fusese multe lucruri, niciunul adevărat, împungându-l pe Tommy în spate cu cheile.

Tommy păşi în întuneric cu băgare de seamă. Coborâră urmând şinele vagonetelor, iar când lumina de afară dispăru complet ea scoase din buzunar o lanternă mică. Paşii lor şi susurul îndepărtat al apei răsunau cu un ecou estompat în galerie.

La cincizeci de metri sub pământ, femeia zări banca de lemn pe care i se spusese să o caute. Îi porunci lui Tommy să se aşeze şi, cotrobăind sub ea, găsi un rucsac mic, impermeabil, acoperit de praf şi umezeală. Înăuntru erau un suport de legitimaţie cu şnur textil, un document cu fotografia lui Tommy şi un bilet la *Minunile istoriei*. Rucsacul mai conţinea şi câteva seringi cu ace subţiri, protejate de căpăcele de plastic.

La lumina lanternei, femeia citi o bucată de hârtie pe care erau tipărite ultimele instrucţiuni.

În seringă e Seconal.
Restul echipamentului se află în spatele cabinei liftului.
Sosirea e estimată la ora 12.

Pe verso era fotografia unui bătrân cu piele neagră.

Femeia îl privi şi îşi tamponă ochii: plângea.

2.

Colomba urcă la volan în locul lui Alberti, dar înainte să pornească rămase cu mâna pe schimbătorul de viteze, nehotărâtă.

— Ce îndoială te-a lovit? întrebă Dante care se întinsese, ca de obicei, pe bancheta din spate.

— Nu o îndoială, o amintire, răspunse ea. Ultima oară când am vrut să mă

descurc de una singură au murit patruzeci şi nouă de persoane.

Dante se întinse spre ea.

— Când pui problema aşa, pari o atentatoare desăvârşită, dar să ştii că nu e vina ta.

— Nouăzeci şi nouă la sută ştiu asta, Dante. Altfel n-aş fi rezistat. Însă mai e acel unu la sută care o să mă chinuie întotdeauna. Caterina poate lucra de una singură sau alături de o armată, ar putea fi Regele de Pică sau o simplă gorilă – puţin îmi pasă de asta, dar îl are pe Tommy.

— Şi crezi că dacă îi anunţi pe carabinieri îl ajuţi? Ce, n-ai mai auzit ca ai noştri să tragă unii-n alţii?

— Nu la carabinieri mă gândeam.

— CC... militarii n-o să facă decât o mare debandadă.

— Până acum, debandada am făcut-o eu, zise Colomba şi puse mâna pe telefon.

•

D'Amore citi mesajul Colombei în hotelul din Rimini la care se cazase. Tocmai ieşise de sub duş, iar pe piept şi pe spate îi strălucea o reţea de cicatrice. Urmă instrucţiunile din mesaj, descărcă Signal şi sună înapoi folosind aplicaţia.

— E telefonul de serviciu, spuse. Ce s-a întâmplat?

— Îţi dau în avans o veste pe care o s-o primeşti peste puţin timp. Tommy a fost răpit de secretara lui Pala.

— Psihiatrul? E implicat şi el?

— El e mort. Nu mă întreba de unde ştiu.

— De mult nu mai pun astfel de întrebări.

D'Amore luă blocnotesul primit de la hotel şi scoase cu dinţii pixul prins de el.

— Unde e cadavrul?

— Acasă la el. Dar în clipa asta mă interesează Tommy. Cred că ştiu unde-l duce Caterina, dar nu-mi dau seama dacă o să fie doar ea acolo sau o armată întreagă.

— Zi-mi cum pot să te ajut.

— Mai întâi vreau să mă asiguri că n-o să faceţi nimic care să-l pună pe băiat în pericol.

— Absolut.

— D'Amore... Dacă ai fi şeful tău nici n-aş încerca, dar îţi spun asta în speranţa că nu eşti putred până-n măduva oaselor, ca el. Vreau să-mi juri pe ce ai mai drag.

D'Amore inspiră profund.

— Pe teren lucrurile se pot complica, ştii asta mai bine decât mine. Nu pot

să-ţi promit că totul o să meargă strună, ci doar că o să fac tot ce pot. E suficient?

Colomba reflectă o clipă, acoperind microfonul chiar dacă nimeni din maşină nu vorbea.

— Ok, răspunse în cele din urmă. Sper să nu fi făcut tâmpenia secolului. La treizeci de kilometri de Portico e o localitate. Se cheamă Sant'Anna Solfara. Probabil că Tommy şi femeia care l-a răpit sunt undeva în apropierea minelor.

D'Amore verifică drumul pe o hartă online.

— Pot să ajung acolo într-o oră cu oamenii pe care-i am la Rimini. Poate chiar câteva minute mai repede, dacă venim cu elicopterul de la Pisa, dar nu sunt sigur.

— Nici vorbă de elicopter. Şi fără uniforme de camuflaj. Am încredere în tine.

Colomba închise.

— Vine cavaleria? întrebă Dante.

— Da, dar o să ajungă după noi. Până atunci, trebuie să ne descurcăm singuri, răspunse ea şi porni, în cele din urmă, motorul.

3.

Ultimele amănunte care mai stăteau mărturie legăturii dintre Caterina şi femeia care tocmai termina să se pregătească în mină erau culoarea pielii şi curbura ironică a gurii. Tot restul se schimbase. Lentilele de contact îi făcuseră ochii verzi, uniforma de infirmieră-voluntar a Ordinului Suveran de Malta – paltonul albastru, cu nasturi lungi, din lemn – luase locul costumului în carouri, iar voalul negru îi ascundea codiţele împletite. La gât îşi atârnase legitimaţia: o fotografie recentă şi al cine ştie câtelea nume fals.

În spatele cabinei liftului, femeia găsise şi un pled roşu, o pereche de ochelari de soare şi o şapcă albă pe care era imprimată crucea de Malta. Şi un scaun cu rotile pliabil. Îl desfăcu şi îl împinse spre Tommy, care în tot acest timp rămăsese aşezat pe bancă, lovind ritmic peretele grotei cu o piatră. O făcuse de atâtea ori că avea palma dreaptă roşie şi julită. Când o văzu, aruncă neîndemânatic piatra spre ea, fără măcar s-o atingă.

Femeia îi cuprinse faţa în mâini. Pielea îi era rece şi transpirată.

— Ţi-am mai zis să nu faci prostii. Ai uitat?

Ţinându-l de păr, îl trase spre scaunul cu rotile şi îl aşeză cu forţa.

— Stai acolo, îi porunci.

Se întoarse să recupereze micul rucsac în care găsise instrucţiunile şi, rezistând tentaţiei de a privi din nou fotografia lipită pe coala de hârtie, căută seringile, scoase capacul uneia dintre ele şi o ascunse în palmă.

— O să te doară numai o clipă, îi zise lui Tommy.

Îi înfipse acul în pulpă prin materialul blugilor şi goli seringa. Tommy se smuci, îşi pierdu un papuc, dar Seconalul îl goli de puteri înainte să se poată ridica. Dădu capul pe spate, respirând anevoie. Avea ochii goi, iar din gură îi curgea un firicel de salivă.

Femeia îi verifică bătăile inimii, apoi îl acoperi cu pătura care, odată întinsă, dezvălui în mijloc o cruce mare, albă, şi îi puse ochelarii şi şapca.

Între timp, din afara minei sosi un ecou îndepărtat de glasuri şi râsete.

4.

— Aflat într-un peisaj natural îmbietor, *parcul arheologic şi minier reprezintă o experienţă unică*, *oferind ocazia de a vizita locurile şi aparatele de extragere a aurului galben din Sant'Anna*, citi Dante pe telefon. Cine ar vrea să se bage în măruntaiele pământului ca să vadă cum se extrăgea sulful? Hai, mâna sus!

— Nu ştiam că au făcut un parc, zise Colomba, accelerând în curbă ca să facă o depăşire.

— Poate dacă punem girofarul..., propuse timid Alberti, amintindu-şi brusc de ce prefera să conducă el.

— Nu.

Dante se opri din citit şi se aplecă pe genunchi, în poziţia recomandată în caz de aterizări forţate. Citise de multe ori instrucţiunile, chiar dacă nu urcase în viaţa lui într-un avion. Doar gândul de a fi sigilat într-un tub de fier zburător îi dădea stomacul peste cap.

Camionagiul claxonă când Colomba îi tăie drumul la timp cât să evite o camionetă cu trei roţi plină cu lemne de pe cealaltă bandă.

— Mai suntem vii? întrebă Dante cu ochii închişi.

— Deocamdată, răspunse Alberti.

— Mai zi-mi despre parc, spuse Colomba. Aproape am ajuns la Sant'Anna.

— Deschide la prânz, numai în weekend, continuă Dante şi culese de pe covoraş ţigara aprinsă care îi căzuse.

— Deci azi e închis, zise Colomba. Mai bine, măcar n-o să avem de protejat atâţia vizitatori nevinovaţi.

— Poate că toată localitatea e plină de praf de sulf, comentă Alberti. Ar

putea bine mersi să nici nu fie în perimetrul parcului.

Colomba îşi muşca buza.

— E un risc pe care ni-l asumăm. Mare lucru din localitate nu mai e în afară de mină, asta dacă n-au schimbat nimic de când eram copil.

Bunicul ei o adusese aici de câteva ori şi îi povestise despre viaţa muncitorilor. Ea şi-i imaginase ca pe nişte gladiatori, plini de muşchi, aproape goi, cu târnăcoape în loc de săbii.

— E adevărat şi că Sant'Anna Solfara nu e cea mai bună variantă pentru un fugar. Nu există decât un drum care duce la cel provincial.

Ieşiră dintr-un tunel şi, chiar când închidea ochii din nou, lui Dante i se păru că citeşte pe un panou publicitar cuvântul MINĂ.

— Stop, zise fără să privească afară. CC, te rog, opreşte-te şi întoarce-te până la afiş.

— Dante, ne grăbim. Care afiş?

— Unul colorat.

Colomba frână, făcându-i să li se urce măruntaiele în gât, apoi dădu cu spatele, forţându-l pe şoferul unui camion din spatele lor să iasă de pe carosabil. Chiar dacă îşi astupase urechile, Dante îl auzi cum răcneşte la ei. Pe câteva panouri publicitare din afara tunelului erau o sumedenie de afişe lipite unul peste altul, toate anunţând concerte şi festivaluri culinare de anul trecut, dar Colomba îl găsi pe cel la care se referea Dante. Pe fundalul imaginii minelor din Sant'Anna era scris SLUJBĂ DE COMEMORARE A VICTIMELOR CUTREMURULUI şi – mai mic – PUNCT DE RUGĂCIUNE ŞI ODIHNĂ PENTRU „CICLOPELERINII" PLECAŢI PE VIA LAURETANA.

— Data e cea de azi, zise Alberti.

— Şi ora? întrebă Dante care îşi descoperise, prudent, o singură ureche.

— Acum zece minute.

5.

Ecoul pălăvrăgelilor şi râsetelor din Parcul Minei fu acoperit de scârţâitul metalic al unui obturator care se ridica. Femeia în uniformă de infirmieră aşteptase răbdătoare acest moment, dar bătăile inimii i se accelerară oricum. Aşteptă câteva minute să-şi recapete starea de calm, apoi se ridică şi îl aranjă pe Tommy în scaunul cu rotile astfel încât să pară că doarme. Ca ultim detaliu, îi trase şapca până la ochelari.

De deasupra veneau glasuri şi zgomot de paşi, de cutii care erau închise şi deschise. Cu un zumzet electric, luminile de pe bolta galeriei se aprinseră.

Femeia împinse scaunul spre ieşire. La ultima curbă întâlni un tânăr şi o tânără de vreo douăzeci de ani care purtau un tricou cu ITINERARII ALE SPIRITULUI.

— Sărut mâna, măicuţă, zise fata zâmbind.

Măicuţă. *Cum să nu*, îşi zise ea şi, după ce îi salută din cap, intră în magazinul de suveniruri. Era plin ochi, jumătate cu măicuţe sau preoţi în straie bisericeşti, jumătate cu bătrâni care se ajutau de cadre sau scaune cu rotile. Uniforma ei era perfectă ca să se piardă în mulţime şi se convinse că totul mergea conform planului.

Înainte să fie Caterina, viaţa femeii îmbrăcate în infirmieră fusese o înlănţuire continuă de alegeri greşite şi ghinion, cu doar câteva dâre luminoase pe vremea când avea câte un *job* care n-o lăsa plină de vânătăi sau în cătuşe. Conducea foarte bine şi la un moment dat fusese şofer pentru un „jaf" dat la un magazin de bijuterii din Köln organizat de doi veri polonezi. Studiaseră mişcările bijutierului şi ale angajaţilor lui, ştiau când paznicul pleca în pauza de masă şi calculaseră cât ar fi durat să ajungă *die Polizei* şi de cât timp aveau ei nevoie ca să dispară. Precizia verilor, însă, pălea prin comparaţie cu felul în care fusese programată şi decisă viaţa ei în ultimul an. Iar răsplata făgăduită urma să-i ofere un trai pe picior mare o bună bucată de vreme. N-o interesau nici măcar banii pe care-i lăsase în seiful lui Pala: aceia, i se explicase, aveau să dea o mână de ajutor ca ancheta să se împotmolească iar psihologul să fie incriminat.

Ieşi cu Tommy sub cerul liber. Parcul devenise un târg de ţară, cu obişnuitele dube pentru sandviciuri şi porumb copt, o tonetă cu vată de zahăr şi o tarabă cu baloane. Spaţiul întins şi prăfuit din care se deschideau gurile minelor găzduia acum cel puţin două sute de persoane – familii cu copii, biciclişti cu crampoane şi mulţi voluntari şi credincioşi care aveau în grijă bolnavi şi bătrâni. Se adunau în jurul cortului alb care urma să găzduiască slujba. De la două difuzoare se auzeau muzică de orgă şi un *laudamus*.

Femeia se uită în jur, văzând lucrurile cu limpezimea indusă de adrenalină. Un copil căzu şi începu să plângă, un grup de „ciclopelerini" îşi luară bicicletele pe umăr şi se îndreptară spre un bar cântând un cântec de drumeţie, plita sfârâi când un bucătar aruncă pe ea câteva kilograme de carne proaspătă, un bărbat cu barbă de anahoret şi veşminte albe suna dintr-un clopot şi agita un carton cu fotografii ale unor copii africani malnutriţi. Tommy se foi în scaun. Ea se asigură că era încă sedat, apoi se apropie de o tarabă unde se vindeau cărţi religioase şi statui din plastic fosforescent ale Fecioarei din Loreto, pline cu apă sfinţită. Era 12:10 şi pentru prima oară se întrebă dacă planul strict pe care îl urmase până în

clipa aceea eşuase chiar când era mai frumos.

Apoi, de pe drum răsună un claxon bitonal şi un autocar alb cu crucea de Malta pe laterale intră pe poartă şi parcă lângă muntele de pietriş aflat în partea cealaltă a pieţei. Femeia împinse scaunul cu rotile într-acolo.

Maşina ei sosise.

6.

Colomba parcă pe trotuar şi se uită îngrijorată la mulţimea care se aduna în jurul cortului alb.

— Măcar nu pot să fugă fără să ne dăm seama. Nu există decât o ieşire, zise Alberti.

Dante arătă spre un grup de preoţi în straie bisericeşti.

— Poate că Leo s-a deghizat în slujitor al Domnului, ca Nicolas Cage în *Faţă în faţă*[9].

— Oare e posibil să-l aştepte Caterina aici pe Leo ca să i-l predea pe Tommy? îl întrebă Colomba, ignorându-i în mod voit referinţa.

— E posibil. Asta dacă nu vrea să se alăture pelerinilor ca să se îndepărteze fără să iasă în evidenţă. Sau poate vrea să le facă pe ambele. Dar întrebarea e alta: intrăm sau rămânem ascunşi?

Colomba îşi frământă buza, nehotărâtă.

— Dacă Leo sau Caterina ne recunosc, ar putea începe să tragă în mijlocul mulţimii. Sau să-l ia ostatic pe Tommy.

— Nu cred că se aşteaptă să ne vadă aici, zise Alberti.

— Dar e posibil să fi luat în calcul varianta asta, replică Dante. Ar putea la fel de bine să fi angajat ca mercenari jumătate din feţele bisericeşti pe care le vedem aici.

— Ar putea la fel de bine să fi pus o bombă, cum a făcut la Milano, spuse Alberti. Sau să-l fi sugrumat deja pe Tommy.

Colomba simţi că plămânii i se contractă şi îşi înfipse unghiile în palme.

— Futu-i, murmură ea.

— CC, interveni Dante, care ar fi procedura normală?

— Delimitarea zonei, identificarea ostaticului, punerea lui în siguranţă, neutralizarea ţintei, recită mecanic Colomba. Dar ca să facem asta ar trebui să-l aşteptăm pe D'Amore... Iar între timp Leo sau Caterina ar putea să-l omoare pe ostatic sau să sară gardul printr-un loc pe care nu-l vedem.

---

[9] *Face/Off* (1997), film cu John Travolta şi Nicolas Cage în rolurile principale; personajele jucate de cei doi – un poliţist şi un terorist – fac schimb de feţe şi de identităţi. (*n. red.*).

Dante dădu din umeri.

— Nu putem afla ce are de gând fratele meu. Aşa că fă şi tu ce-ar face foştii tăi colegi în locul tău: aruncă-i altcuiva cartoful fierbinte.

— Tommy nu-i un cartof fierbinte.

Colomba închise o clipă ochii, încercând să se liniştească.

— Spune-mi doar dacă tu crezi că Leo ar fi mai dispus să se arunce singur în aer decât să se lase prins.

Dante avu un mic *flash* cu visul din Cutie, când apa înghiţea totul. Acum Leo nu-l mai saluta zâmbind: îl privea de aproape, îngrijorat, şi îi spunea să fugă mâncând pământul.

— Nu-i un kamikaze, răspunse el. Dar, dacă într-adevăr e aici, cu siguranţă s-a gândit la o cale de scăpare.

Colomba încuviinţă din cap.

— Trebuie să intrăm cumva fără să batem la ochi.

Alberti arătă spre o dubiţă-bar care se pregătea de clienţi pe drumul principal.

— Ce ziceţi de aia?

7.

Femeia care îl asasinase pe psihiatrul pentru care fusese secretară şi amantă se opri la zece metri de autocarul alb, prefăcându-se că-i aranjează pătura băiatului din scaunul cu rotile din faţa ei. De fapt, privea grupul de voluntare şi infirmiere ale Ordinului de Malta care coborau din vehicul însoţind octogenari şi invalizi înveliţi cu pături identice aceleia pe care o găsise în mină. Jumătate dintre voluntare proveneau din America de Sud sau Nordul şi Centrul Africii, cealaltă jumătate părea formată din femei asiatice. Toate împingeau scaune cu rotile pe care doi infirmieri numai muşchi le scoteau din portbagaj, le desfăceau şi le încărcau.

Femeia luă în vizor o voluntară slăbuţă care-şi aştepta porţia de oase uscate şi care avea o vârstă şi o carnaţie asemănătoare cu ale ei. Când văzu că fetei îi fusese încredinţat un munte de carne, pricepu că nimerise fix la ţintă.

Ca într-o coregrafie, infirmiere, îngrijitori şi pacienţi porniră în şir indian pe terenul nisipos, într-o alternanţă de uniforme albe, halate albastre şi pături roşii. Fata slăbuţă se opri la gura sigilată a unei mine şi, după ce se lăsă depăşită de şuvoiul colorat, se închină cu faţa spre cortul care transmitea acum *Te Deum*.

Femeia împinse căruciorul lui Tommy spre cel al „colegei”, care îi aruncă o privire îngrijorată şi, pe cale s-o podidească plânsul, îi zise ceva în franceză.

— Italiană sau germană, răspunse femeia.

— Tu eşti? întrebă cealaltă, neliniştită, în italiană. Eşti Caterina?

— Am fost.

Ridică şapca de pe muntele de carne, descoperind un chip tumefiat şi un nas acoperit de negi. Simţi cum în măruntaie îi clocoteşte un amestec de groază şi plăcere.

— Ce-a păţit?

— Ciroză hepatică. E în stadiu terminal. I-am dat un sedativ.

— Ai vorbit cu cineva din autocar?

Fata clătină din cap.

— Nu mi-am scos mănuşile, nu mi-am scos voalul, n-am fost niciodată aici. Înainte să ies, merg într-o toaletă şi mă schimb, apoi iau trenul până acasă, spuse ea, parcă repetând o lecţie învăţată pe de rost. Vreau să mă întorc în ţara mea.

— Nu trebuie să te justifici faţă de mine. Unde l-ai găsit?

— La Roma. Trăieşte singur. Dar nu l-am găsit eu. Mi s-a spus unde era.

— Ai văzut cine-ţi dădea instrucţiunile?

— Nu. Tu?

Femeia care fusese Caterina clătină din cap, apoi îl ciupi pe bătrân de obraz. Acesta nu reacţionă.

— Cum fac să-l trezesc?

Fata se uită în jur, apoi îi înmână o seringă învelită într-o bucată de hârtie igienică.

— Orice trebuie să faci cu el... te rog, fă-o repede. Vreau să plec.

— O să fiu aici înainte de sfârşitul slujbei. Între timp, urcă-l pe ăsta în autocar şi aşteaptă-mă acolo. Dacă te întreabă ceva şoferul, zi-i că pacientul tău e obosit şi are nevoie de odihnă.

— O să-şi dea seama că nu-i acelaşi.

— Şi n-o să-i intereseze deloc. Pune-l în penultimul rând. Dacă începe să se agite, ai o seringă şi pentru el, în buzunarul scaunului.

Femeia îl luă pe bătrân şi îl împinse spre cabina de control a funicularului cu ajutorul căruia, cu zeci de ani în urmă, minereul era trimis la rafinărie şi care acum nu mai era decât un vagonet ridicat la cinci metri deasupra pământului. Cabina unde încă mai exista o parte din panoul de comandă fusese închisă, dar femeia schimbase lacătul data trecută când venise aici. Prin urmare, îi fu uşor să-l desfacă, să împingă scaunul înăuntru şi să închidă uşa. N-o văzu nimeni. Dacă ar fi fost un alt fel de eveniment, probabil că locul

ar fi fost împânzit de tineri care-şi rulau un cui sau se lingeau, însă asta era o slujbă pentru binecredincioşi, iar binecredincioşii nu merg unde nu au voie.

Femeia luă seringa învelită în hârtie igienică şi abia atunci îşi dădu seama că nu ştia ce conţine şi dacă injecţia trebuia făcută în muşchi sau intravenos. Alese un umăr. Preţ de jumătate de minut nu se întâmplă nimic, apoi bătrânul începu să tremure şi să tuşească. Trecură alte două minute bune înainte să-şi recapete cunoştinţa. În tot acest timp, ea rămase în picioare în faţa lui, nemişcată, savurând fiecare clipă.

În cele din urmă, bătrânul deschise ochii înceţoşaţi şi focaliză imaginea femeii, dar nu o recunoscu. Cum ar fi putut, dacă ultima oară când o văzuse ea avea şase ani şi era acoperită de sânge?

Femeia simţi o căldură plăcută în abdomen.

— Bună, tată, zise.

8.

Alberti rămase la intrarea în parc să aştepte trupele antitero, în vreme ce Colomba şi Dante îmbrăcară costumele K-way cu imaginea Papei pe spate şi îşi puseră pe cap şepcile de ciclopelerin cumpărate de la o tarabă. Îi abordară pe proprietarii dubei-bar, promiţându-le că-i răsplătesc dacă îi ajută şi ameninţându-i că-i arestează dacă refuză. Unul dintre cei doi acceptă, celălalt se îndepărtă iritat.

Astfel, Colomba şi Dante reuşiră să intre în Parc, uitându-se din dubă la oamenii pe lângă care treceau, iar după ce făcură un înconjur al pieţei, rămânând cât puteau de aproape de mulţime, parcară maşina în spatele marelui cort sub care se strângeau credincioşii.

Cortul nu avea pereţi, ci doar un acoperiş de pânză care îi proteja de soare pe cei aflaţi sub el, astfel încât Colomba şi Dante văzură cum credincioşii îşi ocupă locurile în vreme ce preotul, ajutat de doi băieţi de altar, îşi îmbrăca veşmintele de slujbă. În faţa altarului – format dintr-o masă de lemn simplă pe care se aflau ostensoriul, o cruce şi o candelă – era un spaţiu mare, fără strane, rezervat paturilor şi cărucioarelor şi ocupat deja de bătrâni şi invalizi.

— Ştiai că a crede într-o fiinţă nevăzută, veşnică şi atotputernică poate fi considerat simptomul unei boli mintale? întrebă Dante cercetând chipurile din cort.

— Din punctul meu de vedere, mai nebunesc e să crezi că Universul s-a făcut singur.

— Deci Dumnezeul tău lasă persoane ca Leo şi Caterina să umble după pofta inimii, să mătrăşească oameni şi să răpească nişte bieţi copii.

— Se cheamă liber arbitru. Dar sper că nu ai de gând să purtăm o discuţie teologică în clipa asta, nu?

— Nu.

Colomba îi ceru şoferului să parcheze lângă magazinul de suveniruri.

— Nu avem autorizaţie să ne oprim aici, o să ne pună să plecăm, răspunse el. Nici n-am prize...

— Spuneţi-le că aveţi o problemă cu motorul şi o să ţineţi închis, zise Colomba.

Apoi, către Dante:

— Dau o tură şi mă întorc, tu rămâi aici.

— Ok, spuse el, ochind deja sticlele cu băutură.

Colomba îşi trase şapca pe ochi şi îşi strecură casca în urechea dreaptă. Avea culoarea pielii, era invizibilă şi se lega wireless la staţia pe care o avea prinsă la mijloc, lângă pistol. Verifică să nu se vadă nimic sub K-way şi coborî.

— Mă auziţi? şopti ea.

— Da, răspunse Dante, care ţinea staţia pe banchetă, cu volumul dat la minimum.

— Da, *dottoressa*, zise Alberti. Tocmai a ajuns şi Esposito.

— Dă-i frecvenţa, spuse Colomba şi intră în magazinaşul plin de copii şi măicuţe, unde se prefăcu interesată de o cremă cu sulf pentru ten gras. Lângă ea, o săgeată arăta traseul turistic MINA AŞA CUM ERA ÎN URMĂ CU 100 DE ANI.

— E deschis? o întrebă pe vânzătoare.

— Sigur! Intrarea liberă!

— Nu vă aud bine, *dottoressa*, spuse Esposito în urechea ei.

Ea se îndreptă spre vitrina magazinului, printre suporturile de vederi cu parfum de epocă.

— Îmi închipui, sunt o mulţime de pietre pe-aici. Ceilalţi?

— Vin cu ţârâita.

— Confirm, spuse D'Amore, intrând şi el pe recepţie. Care e situaţia? Ai identificat ţinta?

— Nu. Pe niciuna dintre cele trei. Dar zona e uriaşă.

— Descrie-mi-o.

— Cred că sunt cel puţin zece hectare, cu multe puncte oarbe, clădiri în paragină şi depozite ale fostei fabrici. Sunt cam trei sute de persoane, toate în centrul zonei. Multe femei de culoare şi asiatice, mulţi preoţi şi măicuţe. Doi carabinieri supraveghează locul, iar la intrare avem pompieri şi

ambulanţe. Toată zona e împrejmuită de un gard cu sârmă ghimpată. Dincolo de el sunt câmpuri şi drumul comunal.

— Am înconjurat perimetrul. De-aici nu mai ies, dacă n-au ieşit deja.

— Trăgători?

— Doi, pe acoperişul fabricii abandonate, la ora 9. Poarta o considerăm ora 6, cortul e centrul, iar gardul din spate e ora 12.

Colomba îl căută cu privirea, dar de unde era nu izbutea să-l vadă.

— O-kapa, zise. Nu uita ce mi-ai promis.

— Eu şi Esposito suntem gata să intrăm, interveni Alberti.

— Începeţi să controlaţi autocarele.

Colomba se gândi o clipă şi adăugă:

— La ora 11, aproximativ.

— Trimit înăuntru patru oameni de-ai mei şi îi pun se înceapă din partea cealaltă, zise D'Amore. Suntem foarte puţini pentru un număr atât de mare de oameni.

— Nu mă aşteptam, spuse Colomba.

— Eu sunt Şoimul 1, oamenii mei sunt de la doi la opt. Trăgătorii sunt Vulturul 1 şi 2. Tu eşti Roma 1, oamenii tăi au acelaşi indicativ şi numere crescătoare. Ţineţi toate canalele deschise.

— O-kapa.

— Roma 2 şi 3 – intrăm, se auzi vocea lui Esposito.

Fără urmă de sarcasm, pentru prima oară.

— Roma 4 îşi face o vodcă tonică, spuse vocea lui Dante.

— Încetează să te mai joci cu staţia, zise Colomba.

— Da, să trăiţi, domnu' Roma 1!

Colomba coborî în tunel şi semnalul din casca ei se transformă imediat în pârâituri şi foşnete. Tunelul era pustiu şi gol, cu excepţia luminilor de urgenţă de pe pereţii de piatră. Colomba ar fi putut să jure că arăta la fel ca atunci când o adusese aici bunicul ei.

Coborî până la cabina sigilată a liftului, dar acolo traseul se termina: accesul în galerie era oprit de o poartă grea, cu încuietoarea acoperită de praf. Probabil nu mai fusese deschisă de secole, şi asta din fericire, pentru că cine ştie cale de câţi kilometri şerpuiau tunelurile, cu bifurcaţii şi pasaje de comunicare între ele.

Apoi îşi dădu seama că în spatele porţii, împins de curentul de aer, se rostogolea ceva. Vârî braţul printre bare şi prinse obiectul din zbor: un dres mototolit, cu model plasă.

Colomba se întoarse în goană la magazinul de suveniruri ca să aibă din nou semnal, tocmai când din difuzoare răsuna vocea preotului.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

— Aici Roma 1, zise ea. Am găsit un dres care ar putea aparţine ţintei. S-a schimbat în galeria deschisă publicului, cea de imediat după magazinul de suveniruri, la ora 3, continuă ea mergând spre dubiţa-bar.

D'Amore o întrebă dacă mai erau şi alte urme, iar ea răspunse că nu.

— Dar găsiţi pe cineva care are chei, nu ştiu dacă nu mai e şi altceva acolo.

Amin.

— Recepţionat, Roma 1, spuse D'Amore. Şoimul 4 şi 5, mutaţi-vă la ora 3.

Colomba îl salută cu un semn pe şoferul dubei, care fuma nervos şi se gândea la banii pierduţi, apoi bătu în oblon.

— Dante, ţi-am adus să miroşi nişte ciorapi.

Cum el nu răspunse, se aplecă să privească prin fantă.

Barul era gol.

9.

Şi *cu duhul tău*.

Ecoul vocii din difuzoare pătrunse până în cabina funicularului. Femeia care fusese Caterina înţelese că nu mai avea mult timp la dispoziţie. Se aplecă deasupra bărbatului întins pe jos care o fixa cu nişte ochi plini de lacrimi, cu cămaşa descheiată care lăsa să se vadă burta umflată din pricina ascitei şi acoperită de vânătăile provocate de paracenteză. În încercarea de a scăpa de lângă ea căzuse din scaunul cu rotile şi rămăsese acolo, nefiind în stare să se ridice. Pantalonii cu elastic îi alunecaseră pe picioarele rahitice, descoperind pampersul de dedesubt. Făcuse pe el şi mirosea.

Fiica îl privi fără urmă de compătimire.

— Îţi aminteşti de mama? îl întrebă. Ştiai că a supravieţuit o lună după ce ai plecat? Chiar dacă nu mai înţelegea nimic.

Îşi arătă spre tâmplă.

— I-ai spart ceva aici, înăuntru. Cu pumnii. O ajutam pe infirmieră s-o spele. Aveam şase ani şi-mi spălam mama pentru că tu n-ai făcut decât să-i cari pumni.

Se lăsă pe vine ca să-l privească de aproape.

— Ce vină a avut?

— Niciuna... niciuna.

Vocea bătrânului era răguşită şi şuierătoare.

— Beam. N-am vrut să...

— Îţi spun eu. Vina ei a fost că a descoperit ce-mi făceai. Şi că a încercat să

te oprească.

Bătrânul dădu să vorbească, dar tuşi, înroşindu-se din pricina efortului pe care-l făcea să respire.

— Mi-au scos ovarele. La şase ani. Din cauza infecţiei pe care mi-ai dat-o. Imediat după ce a murit mama.

Femeia îşi scoase voalul şi paltonul şi le agăţă de clanţă.

— Ştii ce spuneau asistentele? continuă ea. Că e mai bine aşa. Că măcar n-o să aduc pe lume încă un bastard amărât ca mine, încă un *cioroi*.

Femeia luă din geantă o cască de păr albă, impermeabilă, şi o puse pe cap, strivindu-şi sub ea codiţele împletite.

— Iartă-mă, bâigui bătrânul şi făcu o ultimă tentativă disperată de a se ridica, însă fiica lui îl împinse la loc cu piciorul.

— Te-aş fi iertat dacă te-ai fi întors să mă iei. Te-aş fi lăsat să-mi mai faci încă o dată tot ce mi-ai făcut dacă nu m-ai fi abandonat. Iar probabil că acum aş fi fost moartă. Dar aşa, iată-mă. Tu nu te-ai întors, iar eu am crescut.

Scoase *cutter*-ul din geantă şi începu prin a-i tăia nasul.

10.

D'Amore ajunse lângă Colomba, la dubă. Purta o şapcă pe care era imprimată poza Papei şi ţinea în mână un pliant care prezenta iniţiativele Ordinului de Malta.

— L-ai găsit? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— M-am uitat în cort şi pe la standuri.

— Dacă ar fi fost luat cu forţa, unul dintre oamenii mei l-ar fi văzut. Să se fi îndepărtat de bunăvoie?

— Sper.

Durerea-fantomă din vintre fu atât de puternică, încât Colomba se ghemui.

— Dar nu pot să nu mă gândesc că Leo a organizat totul ca să-l ia înapoi. Ştiu că e o nebunie, dar tot ce s-a întâmplat până acum e o nebunie. Doamne...

— Aici Şoimul 4, se auzi prin staţie.

— Spune, zise D'Amore.

— Văd o femeie care corespunde descrierii. E îmbrăcată în asistentă şi împinge un cărucior cu un bărbat căruia nu-i distingem trăsăturile. Ar putea fi ostaticul. În zona unde sunt parcate autocarele. Ora 11.

— Îndreptaţi-vă cu toţii într-acolo, dar păstraţi distanţa. Vulturul, vedeţi ceva?

— Negativ, suntem acoperiţi de funicular.

D'Amore acoperi microfonul cu mâna.

— Vii sau vrei să rămâi aici să-l aştepţi pe Dante? întrebă.

Colomba îşi înfipse unghiile în palme până-i dădu sângele.

— Să mergem.

11.

Dante aşteptă ca Şoimii lui D'Amore să se îndepărteze de taraba cu cărţi. Purtau şepci şi hanorace identice cu ale pelerinilor, dar nu trebuia decât să te uiţi cum se mişcă şi îţi dădeai seama că erau militari. Îi dădeau de gol şi umflăturile de pe burtă şi coapsă, ochii duri, zâmbetul fals, capul uşor înclinat în partea în care aveau casca.

Dante se mută în spatele unui mic bar pe roţi, sub formă de lămâie, iar de acolo văzu cum cei doi Şoimi se intersectează cu Esposito şi Alberti; după un schimb scurt de replici, porniră toţi patru în pas alert spre parcarea autocarelor.

Se-ntâmplă ceva, îşi zise.

Imediat ce poliţiştii şi militarii dispărură în spatele vechiului stabiliment, Dante se strecură în mijlocul unui grup de elevi, iar după ce îl traversă merse mai departe spre micul munte de reziduuri de la rafinărie, lângă care erau calcheronii, cuptoare siciliene pentru sulf, o serie de bazine de piatră înclinate, mari cât nişte piscine, dispuse în trepte. În secolul al XIX-lea erau folosite la filtrarea sulfului brut: acum nu erau decât nişte enorme coşuri pentru gunoaiele pe care lumea le arunca din drum.

Oare Colomba îşi dăduse seama de dispariţia lui?, se întrebă. Şi-o imagină înnebunind de nervi şi blestemându-l.

Dar ce era să facă? Să-i spună că în timp ce ea cobora în mină replicile plictisitoare ale gaborilor care se jucau de-a v-aţi ascunselea dispăruseră şi fuseseră înlocuite de un singur glas, care îl făcuse să îngheţe? Un glas care îl convinsese să se strecoare prin mulţimea fetidă care se mişca asemenea unui monstru cu o mie de capete, să suporte mâinile lipicioase ale copiilor, mirosurile trupurilor, respiraţia străinilor amestecată cu aerul pe care-l respira, particulele pline de bacterii din transpiraţia lor?

Lângă bazine, îi spusese glasul. *Singur*. *O să primeşti răspunsurile pe care le cauţi*.

O clipă mai târziu, transmisiunile dintre Şoimi şi Vulturi reîncepuseră, însă Dante nu le auzise: coborâse deja din dubă, îngrijorat ca nu cumva Colomba să vină şi să-l oprească. Nu gândise, nu cumpănise situaţia.

Cu picioarele gata să cedeze, Dante urcă pe pasarela de lemn care ducea lângă bazine. Inima bătea să-i spargă pieptul şi era leoarcă de transpiraţie.

Pe cuptorul central stătea un bărbat. Când îl văzu pe Dante, apucă cele două cârje şi se ridică.

— Salut, frăţioare, spuse el. Avem la dispoziţie trei minute. Nu le irosi.

12.

Tommy ţipă.

Fata care-l avea în grijă sări în picioare, luată prin surprindere, şi se lovi cu capul de compartimentul pentru bagaje al autocarului. Spera ca băiatul să doarmă mai mult, în schimb acesta se trezise brusc. Iar acum se uita în jur îngrozit.

— Stai cuminte, Tommy, îi zise. În curând ajungi acasă.

Tommy începu să se agite şi urlă din nou. Ea cotrobăi în geantă şi găsi seringa, dar el se mişca prea mult şi, fără să vrea, o lovi cu mâna. Seringa se rostogoli pe culoar.

— Totul în regulă acolo-n spate? întrebă şoferul.

— Da, da. Nu vă faceţi griji, răspunse fata, căutând să-l imobilizeze pe Tommy.

Era o încercare imposibilă. Băiatul era rapid şi masiv. Şi puternic. Îi smulse voalul, iar când ea încercă să şi-l pună la loc, el îl strivi de braţul scaunului, lovindu-l cu palmele. Fata se văzu obligată să se ridice iar şi din nou se lovi cu capul de compartimentul pentru bagaje. Tommy o încălecă şi începu să dea cu pumnul în uşă.

— Vedeţi că se sparge! zise şoferul.

— Nu ştiu să-l calmez! răspunse ea, panicată. Are o criză!

— Dacă nu ştii dumneata, îţi închipui eu, comentă şoferul şi deschise uşile.

Tommy se clătină, dar izbuti să rămână în picioare agăţându-se de cadrul uşii. Mai scoase un urlet, iar de data asta se întoarseră spre el doi trecători; însă probabil era o scenă destul de comună în ziua respectivă, pentru că amândoi îşi îndepărtară privirea şi îşi văzură de drum.

Fata culese seringa de pe jos şi îl lovi pe Tommy în spate, dar uitase să-i scoată capacul şi acul se frânse.

— Te rog, liniştește-te, îi zise ea.

Tommy nu-i dădu atenţie, sări jos şi începu să alerge, agitându-şi braţele printre răgete şi ţipete. Orbită de panică, fata coborî la rândul ei şi, în loc să pornească pe urmele lui, se îndreptă spre toaletele ecologice.

13.

Creierul lui Dante explodase, doborât de *satori*: tot ceea ce-şi imaginase, tot ceea ce crezuse, era greşit.

— Ce naiba s-a-ntâmplat cu tine? îngăimă el.

Leo zâmbi de sub reţeaua de cicatrice care îi făcea chipul de nerecunoscut.

— Am fost la război, frăţioare. Şi l-am pierdut.

Nu mai avea degetele de la mâna dreaptă, iar picioarele i se terminau deasupra genunchilor. Ochiul stâng era închis pe jumătate din pricina unei cicatrice.

— Erai acolo când s-a întâmplat, dar ai uitat.

O frântură de vis se zbătu să iasă la suprafaţă dintre amintirile lui Dante. *Apa*. *Mirosul de kerosen*.

— Naufragiul, spuse el.

Leo încuviinţă din cap şi se aşeză la loc.

— Când a explodat al doilea rezervor, eram prea aproape de *Chourmo*. Explozia m-a năucit, iar curentul m-a tras sub apă. Tu aveai vesta de salvare şi ai fost recuperat imediat.

— Cine m-a luat de-acolo?

— Dacă ai şti, ar fi mort până acum. Nu-ţi aminteşti, dar pe barcă am vorbit mult. Ţi-am explicat că trebuia să mă ajuţi să-l prind. Tu erai... încăpăţânat, dar ştiam că până la urmă o să înţelegi.

Pe Dante îl cuprinse ameţeala şi se aşeză la rândul lui pe perete, la doi metri de Leo.

— N-aveai cum s-o fi ucis tu pe Martina. Nu zdrobit în halul ăsta.

— Şi, oricum, n-aş fi făcut-o aşa. Îmi era tare simpatică. Îmi aducea mereu cafeaua.

Leo zâmbi strâmb.

— Iisuse... Lucrai cu Lupo.

Leo încuviinţă.

— Îi dădeam telefoane.

— Şi nu tu m-ai închis la Rimini.

— Nu.

— Şi nu tu i-ai ucis pe soţii Melas.

Leo clătină din cap.

— Şi...

Dante se blocă. Nu reuşea să pună singura întrebare care avea cu adevărat importanţă. Numai gândul de a o transpune în cuvinte îl seca de orice fel de energie.

Leo înţelese.

— Şi nu ştiu nici cine eşti, frăţioare.

Valul de dezamăgire şi furie îl zgudui pe Dante.

— Şi atunci de ce mama dracului îmi zici în continuare aşa?

Leo luă din buzunar o fotografie alb-negru şi o aşeză pe marginea bazinului.

— A fost făcută la Berlin în 1980.

Înfăţişa doi bărbaţi aşezaţi pe o bancă. În spatele lor – un perete de cărămidă oarecare. Unul dintre ei aprindea ţigările pentru amândoi. Dante îl recunoscu şi îşi îndepărtă privirea.

Nu privi afară. *Fii ascultător*. *Fii curat*.

— Tatăl..., spuse el tremurând de frică.

— Tatăl nostru. Când aveai zece ani, am împărţit aceeaşi celulă. Eu aveam paişpe, aveam grijă de tine.

— Eu eram în siloz..., îngăimă Dante.

— Nu. Asta s-a întâmplat după. Mai înainte ai fost cu mine în fabrică.

Leo se uită la ceasul pe care-l atârnase de o cârjă.

— Mai avem două minute.

— Nu te las să pleci..., încercă să spună Dante.

— Nu poţi să mă opreşti. Nu pierde vremea.

— Cine eşti?

— *Mu*. Sunt un neant.

— De ce Veneţia?

— Uită-te la celălalt bărbat din fotografie. L-ai întâlnit mult mai bătrân şi bronzat.

Dante privi din nou imaginea, cu ochii mijiţi de parcă din ea ar fi ţâşnit o lumină orbitoare.

— Bielîi. Fondatorul COW. Futu-i... El şi Tatăl lucrau împreună?

— Ştiau să privească înainte. Războiul Rece se terminase, Uniunea Sovietică era pe cale să se prăbuşească. Bielîi a început să-i mute pe copiii cei mai promiţători, iar Tatăl a fost atât de amabil încât să-i ţină în custodie. Nu ştiu de unde vii tu, dar eu mi-am petrecut primii paişpe ani de viaţă în Cutie. Giltine era sora mea. Păcat că a fost nebună de legat.

14.

Tommy căzu la poalele mormanului de reziduuri, se ridică din nou şi, cu sângele curgându-i din nas, începu iar să alerge. Se lovi de unul dintre stâlpii de suport ai pasarelei care ducea la cuptoare şi se prăbuşi din nou, izbindu-se cu faţa de prima treaptă. De data asta nu se mai ridică: se chirci în poziţie fetală şi începu să plângă.

Dante, aflat la zece metri deasupra lui, îl văzu.

— Băiatul..., începu el.

— O să se ocupe unul dintre agenţii care ne strică petrecerea. Leo veni lângă el.

— Mai avem un minut.

15.

60 de secunde

Colomba îl văzuse pe Tommy apărând din spatele copacilor şi căzând pe pasarelă. În exact aceeaşi clipă în care porni în fugă spre el, cu pistolul în mână, în ureche îi explodă vocea lui D'Amore.

— Roma 1. Nu ştim dacă ostaticul e singur. Terminat.

— Dacă mă împuşcă o să-l vedeţi, zise ea ajungând la baza cuptorului.

Tommy se freca pe faţă cu mâinile. Din nas îi ţâşnea sânge. Colomba se aplecă deasupra lui.

— Totul e-n regulă, Tommy, îi spuse. Eu sunt. Eu sunt.

Băiatul o cuprinse într-o îmbrăţişare de urs. Colomba îi întoarse strânsoarea, ţinând pistolul în mâna dreaptă.

— Ostaticul e-n siguranţă. Am nevoie de ajutor medical, spuse ea în staţie.

— Bine. Capturaţi ţinta, zise D'Amore.

40 de secunde

Alberti şi Esposito erau cel mai aproape. Scoaseră pistoalele şi alergară spre fata care deschidea una dintre uşi. Din toaleta de alături ieşi un copil care, când văzu armele, începu să zbiere, dar fata nu se mişcă suficient de repede. Alberti o trânti la pământ şi îndreptă pistolul spre ceafa ei.

— Poliţia. Nu mişca.

Esposito îi puse braţele la spate şi, după ce o percheziţionă, îi puse cătuşele.

— Roma 2. Am pus mâna pe jigodie.

Alberti îi scoase fetei voalul.

— Nu-i ea, spuse el, şi inima parcă i se opri în loc.

— Cum adică nu-i ea? făcu Esposito. Era cu Tommy!

Alberti o întoarse brutal cu faţa în sus.

— Unde-i Caterina?

20 de secunde

Caterina puse casca înapoi în geantă şi îşi aşeză din nou voalul pe cap. La picioarele ei se lăţea o baltă de sânge amestecat cu un lichid care semăna cu urina dar care ieşise direct din măruntaiele despicate ale bărbatului întins pe jos. Litri întregi de lichid peritoneal.

Îşi văzu reflexia în băltoaca aceea respingătoare.

Zâmbi.

Era liberă.

10 secunde

Leo îl conduse pe Dante de-a lungul pasarelei, clătinându-se.

— Eram sigur că tu eşti în spatele a tot ce s-a întâmplat, că eşti Regele de Arginţi. Dar tu nici măcar n-ai jucat mâna asta.

Leo zâmbi pentru prima oară.

— De asta arunc în aer tot pachetul, spuse şi îl lovi cu capul.

Dante nu mai văzu nimic şi îşi pierdu echilibrul, împleticindu-se înapoi spre gura cuptorului. Încercă în zadar să se agaţe de margine.

— Nu! strigă în timp ce aluneca pe fundul bazinului.

— Să nu crezi nimic, frăţioare, îi zise Leo de deasupra. Să nu crezi nimic.

Zero

Cisterna condusă de tatăl lui Loris străpunse gardul parcului minier în punctul pe care militarii îl numiseră „ora 3" de parcă împrejmuirea ar fi fost făcută din placaj. Vehiculul era un monstru de la începutul anilor '90, patruzeci de tone dispuse pe şase rânduri de roţi, şi puţine lucruri îl puteau

încetini chiar şi când avea doar zece kilometri la oră.

Gaspare Mantoni trecu peste o denivelare şi coborî de-a lungul platoului pustiu, răscolind pământul şi pietrişul. Lovi un tufiş, apoi o dubiţă-bar parcată în faţa magazinului de suveniruri, care căzu peste proprietarul ieşit cu puţine clipe înainte să tragă câteva fumuri printre miile de înjurături la adresa partenerului său de afaceri care-l lăsase să se spele pe cap cu nenorociţii de gabori. Mânerul oblonului de la tejghea îl lovi pe bărbat la baza coloanei vertebrale, apoi laterala dubei îi zdrobi capul ca pe o nucă, şi acelaşi lucru îl făcu şi altor doi tineri de lângă el, membri ai unei asociaţii catolice locale.

Gaspare derapă şi, după ce smulse unul dintre punctele de ancorare ale cortului, se năpusti spre altar. Prima persoană lovită fu preotul, apoi veni rândul grupului de bolnavi şi credincioşi din faţa lui, care încercau în zadar să fugă, călcându-se la rândul lor în picioare şi ţipând de groază.

Gaspare, ameţit de alcool, abia dacă îşi dădu seama. Condusese beat bună parte din viaţa lui, alimentând centralele în jumătate din zona Portico, pe drumuri potrivite numai pentru capre, aşa că acolo n-ar fi întâmpinat nicio problemă, totul mergea conform planului. Dacă lua în continuare sub roţi obiecte şi persoane o făcea numai pentru că, *la dracu'*, îi plăcea la culme.

Lovi un grup de preoţi care încercau să fugă şi se simţi ca o bilă de bowling printre popice, apoi ieşi în parcarea pentru autocare. Derapă din nou şi ochi botul celui alb, cu cruce roşie.

Gaspare muri pe loc, în clipa în care se izbi de parbriz cu osul frontal. Şoferul autocarului lovit fu aruncat în spate de *airbag* şi, din zbor, văzu cum, în protestele zgomotoase ale plăcilor de metal, autocisterna se ridică precum coada unui scorpion. Partea din spate a cisternei căzu pe botul autocarului, iar valva de siguranţă ţinută închisă preţ de ani întregi de neglijenţă se rupse, eliberând în aer treizeci de mii de litri de GPL ţinuţi la presiunea de 45 de bari, care deveniră gaz aflat în expansiune la o viteză de aproape două sute de metri pe secundă.

Dislocarea aerului stârni un vârtej de pământ şi pietriş care ciurui cabinele toaletelor ecologice şi trupurile a doua prietene care se îmbrăcau în grabă, apoi o sfârtecă pe fata dintre Alberti şi Esposito. Dar ei nici măcar nu-şi dădură seama, pentru că fuseseră aruncaţi de-acolo o clipă mai devreme, cu timpanele ca şi găurite.

Încă erau în aer când GPL-ul se aprinse.

Alberti văzu cum trupul colegului său ţâşneşte ca o ghiulea.

Aerul şi norul de gaz şi vapori incendiaţi loviră dubele cruţate de cisterna lui Gaspare făcându-le să explodeze în lanţ, arseră stâlpii de susţinere ai cortului, carbonizară băncile şi îi doborâră ca o seceră de foc pe oamenii

care încercau să fugă, pe soldaţii antitero şi carabinierii care urmăriseră cisterna. Loviră muntele de reziduuri, făcură resturile să sară în aer precum dopurile unor sticle de şampanie şi să cadă ca o ploaie asupra Colombei, care încă îl ţinea în braţe pe Tommy, smulseră cablurile funicularului, fărâmiţară cabina de control şi o transformară pe Caterina într-un nor incandescent. Apoi, limbile de foc înaintară până linseră punctul cel mai înalt al cuptoarelor.

Dante încă aluneca spre fundul bazinului când totul se făcu insuportabil de luminos. Silueta fratelui său, aflată pe marginea de sus a cuptorului, deveni o pată de culoare în imensitatea albă.

Şi tot în imensitatea aceea albă se pierdu o clipă mai târziu.

PARTEA A PATRA

COPILĂRIA RĂULUI

Odinioară

Când uşa se deschide şi un tentacul de lumină artificială se strecoară între cei patru pereţi de cărămidă ai celulei, băiatul fără nume urlă şi se ghemuieşte, gata de atac. De multe ori stă în patru labe, pentru că în lumea întunecată în care a crescut e mai sigur aşa. Acolo unde a crescut se recunoştea cu ceilalţi prin miros, acolo unde a crescut, cine nu era prădător devenea hrană pentru ceilalţi.

Bărbatul din prag e înalt şi slab. Poartă o salopetă largă, iar pe faţă, peste cagula de mătase, are ochelari închişi la culoare. Cum îl vede, băiatul fără nume coboară privirea şi urletele încetează pentru că în faţa lui se află omul care îi hotărăşte soarta. Îşi spune Tatăl, vorbeşte rusă cu un puternic accent străin şi aşteaptă supunere absolută.

— Vino, îi spune întorcându-i imediat spatele.

Băiatul ar putea să-l atace. În lumea întunecată nimeni nu întoarce spatele altcuiva. Dar lumea întunecată e departe acum, nici nu ştie cât de departe, pentru că într-o bună zi s-a trezit deja aici, între pereţii aceia, şi trebuie să fi dormit zile întregi, poate chiar luni, pentru că lumina zilei care se strecura prin gurile de aerisire îl făcuse să urle de durere când îi pârjolise ochii.

Tatăl păşeşte de-a lungul unui coridor prăfuit, luminat de becuri neacoperite, iar el îl urmează, aplecat în faţă, cu mâinile gata să înhaţe, cu picioarele gata să lovească. Adulmecă mirosurile noi, ascultă vechile zgomote care se strecoară până la el din spatele şirului nesfârşit de uşi închise: ţipete, plânsete, urlete şi zgomotul cărnii care se sfâşie sub lovituri.

— Ai crescut într-un mediu ostil, spune Tatăl, tot în rusă. Iar asta te-a făcut ce eşti acum... şi te-a făcut un Fiu bun. Acum, însă, trebuie să înveţi să fii altceva. Pentru că secretul supravieţuirii e adaptarea la mediu, înţelegi?

— Da, şopteşte băiatul, chiar dacă nu e întru totul adevărat: nu cunoaşte multe dintre cuvintele pe care le rosteşte Tatăl.

— Reflexele tale trebuie să devină o alegere, trebuie să înceteze să mai fie o reacţie impusă de partea cea mai rea din tine... partea de animal. Înţelegi?

— Da. Animalele mor.

— Bravo. Dar tu vei supraviețui. Și vei avea un coleg de cameră.

Tatăl se oprește în fața unei uși. Trage lanțul și o deschide. Lumina crudă a neonului dezvăluie un băiat scheletic legat cu niște chingi de piele pe un pat de campanie, cutremurat de frisoane, cu spumă la gură și o perfuzie în venă. Poartă o cămașă descheiată, iar în pat e o gaură prin care excrementele cad într-o găleată. Duhoarea ar face pe oricine să lăcrimeze.

— E un pacient dificil, spune Tatăl. Are un caracter predispus la opoziție, plângăcios și încăpățânat.

Ridică până la buze cagula și vâră în gură o bucățică de lemn dulce.

— Mă chinui foarte tare să-i înfrâng rezistența. E greu, în ciuda terapiei.

A rostit ultimul cuvânt în italiană, iar băiatul îl privește nedumerit.

— Terapie *înseamnă îngrijire.*

Tatăl arată spre perfuzie.

— Insulină, *spune. O doză potrivită provoacă un șoc care face creierul să pornească din nou și care sper să-i elimine anumite rigidități. Primește îngrijiri de două ori pe săptămână, pe lângă ședințe de electromasaj perineal și îmbăieri. Au apărut îmbunătățiri, dar încă nu s-a vindecat. Înțelegi?*

— Da.

— Mă bazez pe tine să-l înveți ce înseamnă supunerea. El, în schimb, te va ajuta să gândești. Are un coeficient de inteligență foarte înalt și o capacitate de a raționa incredibilă, chiar dacă deseori afectată de morbiditatea lui sexuală.

Tatăl ia o cârpă atârnată pe perete și tamponează chipul prizonierului, lucios din pricina transpirației.

— Sper să nu fie nevoie să folosesc tehnici mai invazive decât astea. Aș prefera să-l las întreg. Dar il medico pietoso fa la piaga puzzolente[10], *adaugă el în italiană.*

Îi scoate prizonierului perfuzia și îi pune un pansament pe braț. Apoi îi sprijină capul și îi dă să bea un pahar de apă cu zahăr, pe care în mare parte băiatul o scuipă, cu ochii dați peste cap.

— Te las cu el. Când își revine, du-l în camera ta. Din clipa asta sunteți legați, înțelegi?

— Da, spune băiatul uitându-se la prizonier și întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să-l omoare pe loc, să-l sugrume imediat ce Tatăl întoarce spatele.

— Are un nume sau e ca mine? întreabă.

Tatăl își coboară din nou cagula.

---

[10] Expresie care în italiană înseamnă aproximativ „Doctorului slab de înger îi mor cu zile pacienții." (*n. trad.*).

— Poţi să-i spui Dante.

CAPITOLUL I

1.

Operaţiunile de recuperare şi identificare a victimelor din Parcul Minei le ocupară forţelor de ordine următoarele două săptămâni, pentru că nenumăraţii kilometri de galerii necesitau şi intervenţia unor echipe de speologi.

Zona cel mai greu de verificat se dovedi parcarea, unde metalul vehiculelor se sudase cu bucăţile funicularului şi formase un relief din denivelări tăioase. În final, numărul cadavrelor recuperate se ridică la treizeci şi nouă, însă cu toţii erau de acord că numărul victimelor ar fi crescut simţitor dacă Gaspare Mantoni ar fi intrat direct în autocare în loc să se joace de-a *Grand Theft Auto* prin mulţime: intrând în panică, cei care nu ajunseseră sub roţile cisternei izbutiseră să se îndepărteze de epicentrul exploziei.

Printre cele treizeci şi nouă de victime confirmate se numărau oameni ai Bisericii, câţiva administratori ai parcului, angajaţii din magazinul de suveniruri care arsese, vânzătorul de vată de zahăr şi cel cu baloanele, preotul care oficia slujba, femeia numită Caterina şi tatăl ei, fata care o ajutase pe Caterina, trei agenţi antitero, doi carabinieri şi un poliţist de la Roma pe care suflul exploziei îl izbise de un perete de cărămidă.

Poliţistul se numea Claudio Esposito.

2.

Funeraliile lui Esposito se ţinură într-o atmosferă solemnă în Basilica San Paolo Fuori le Mura, odată cu ale celorlalţi agenţi şi militari ucişi în atentat.

La ceremonie participară şi soţia lui Esposito împreună cu cei doi fii ai lor, care-şi trăiau cel mai cumplit coşmar. Participară şi cele mai înalte autorităţi ale statului, printre care şi prim-ministrul, care ţinu un discurs inspirat despre pericolele extremismului islamic. Participară şi Di Marco şi şefii forţelor armate şi ale Serviciilor europene, care îl aplaudară. Participă

D'Amore, respirând anevoie din pricina coastelor rupte, cu privirea pierdută, rătăcită printre alţi morţi şi alte meleaguri. Participară şi părinţii Martinei, comemorată alături de celelalte victime ale terorismului. Participară Lupo şi Bruno, încă în stare de şoc după ce aflaseră că Bonaccorso trăise luni întregi printre ei şi nimeni nu-şi dăduse seama de asta. Participă Alberti, cu braţul într-o faşă atârnată de gât şi arsuri pe tot capul, sprijinit de iubita lui pentru că plângea în hohote: într-un interval foarte scurt îi pierduse pe ambii colegi alături de care fusese sigur că avea să îmbătrânească.

Participă şi Colomba, acoperită de vânătăile pricinuite de movila de reziduuri care îi protejase pe ea şi pe Tommy de explozie. Nu se apropie de foştii colegi sau de rudele victimelor, în schimb rămase printre oamenii obişnuiţi care erau acolo din solidaritate sau ca să apară la televizor. Tunsă periuţă şi cu ochii vineţi, nimeni n-o recunoscu. Nimeni în afară de Santini.

— E numai vina ta, jigodia dracului! răcni el după ce traversase întregul cortegiu.

Era beat şi abia se ţinea pe picioare.

Colomba încercă să se îndepărteze, dar Santini o porni pe urmele ei.

— Esposito era la Resurse Umane! zbieră el. De ce mama mă-sii nu l-ai lăsat în pace? De ce l-ai băgat şi pe el în mizeriile tale?

Cortegiul continua să înainteze pe lângă ei, prefăcându-se că nu-i vede. Colomba încercă să-şi vadă de drum, dar Santini i se proţăpi în cale.

— Ce dracu' vrei de la mine? întrebă Colomba secată de puteri.

— Să te cari! urlă Santini, care se apleca tot mai tare înainte. Valea! N-ai ce căuta aici! N-ai niciun drept!

Doi poliţişti în civil îşi croiră drum prin şuvoiul de trupuri. Erau însoţitorii lui Santini şi probabil se îngrijoraseră când acesta se îndepărtase brusc. Unul dintre ei îl luă de sub braţ.

— *Dottore*, îi spuse, vă rog, haideţi să mergem. Nu merită.

Ochii lui Santini avură o sclipire de luciditate şi făcu doi paşi înapoi.

— Dar pe ea s-o duceţi departe de-aici.

Nu fu nevoie: Colomba aşteptă cortegiul să treacă pe lângă ea şi rămase singură pe strada pustie. În cele din urmă, se îndepărtă pe străzile Romei, având drept ţintă o casă care simţea că nu-i mai aparţine.

Trecu pe lângă hotelul *Impero* din Via del Corso, dar nu se opri: nu se simţea în stare, nu încă.

3.

În săptămâna pe care o petrecuse în veranda apartamentului său de la ultimul etaj al hotelului *Impero*, bând vodcă seacă şi cafea, fumând şi înghiţind pastile, Dante fusese nevoit să lămurească încă o bucată de viaţă pierdută, care începea cu cele zece ore din cuptor, înainte ca echipele de la Protecţia Civilă să-l scoată de-acolo.

Partea de jos a toboganului era murdară de ulei de motor, iar Dante n-ar fi fost în stare să se caţere pe el şi să iasă de-acolo singur, chiar dacă ar fi fost lucid. Dar nu fusese. După explozie îşi pierduse orice urmă de conştienţă. Salvatorii îl găsiseră dezbrăcat pe jumătate, acoperit de funingine, strigând cuvinte fără sens. Încercase chiar să-i atace. Din fericire, printre ei se afla şi medicul de gardă din Portico, cel care îl tratase sub numele de „domnul Caselli" după episodul Villa Quiete, şi care o sunase pe Colomba în timp ce ea încă îl căuta printre dărâmături.

De-acum era imposibil ca descoperirea lui să mai fie ţinută la secret, aşa că şeful poliţiei o anunţase oficial, spunând şi că liderul celulei ISIS care îl răpise fusese ucis în atentatul de la minele de sulf.

Lui Dante nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să se închidă în hotel, evitând pe absolut toată lumea: reporteri, amatori de senzaţional, dar şi cunoştinţe. Chiar şi lui Roberto Minutillo, de mulţi ani avocatul şi prietenul său, îi fu imposibil să-l vadă.

Numai tatăl vitreg, Annibale Valle, nu se resemnase.

Era un bărbat de dimensiuni falstaffiene, de vreo şaptezeci de ani, cu barbă, care-şi susţinea cele aproape două sute de kilograme cu ajutorul unei perechi de bastoane de drumeţie. Acum stătea aşezat pe două scaune alăturate şi se uita la Dante, care făcea tot ce putea să-l ignore.

— Nu poţi rămâne închis aici pentru totdeauna, îi spuse el, cu toată blândeţea de care era în stare.

Dante stinse mucul de ţigară în gheaţa topită de pe fundul paharului.

— Las-o baltă, Dante, continuă Annibale. De o viaţă întreagă văd cum te lupţi şi suferi. Poate că a venit momentul să încetezi. Pentru binele tău, ca să te protejezi. Lucrurile pe care crezi că le ştii...

— Pe care cred că le ştiu, îl îngână Dante.

Luă un pahar curat şi puse în el gheaţă şi vodcă Beluga.

— Aceeaşi expresie ai folosit-o şi când încercam să-ţi explic că Tatăl era încă în viaţă.

Zâmbi răutăcios.

— Asta înainte să descopăr că nu sunt adevăratul Dante. Înainte să

descopăr că tu ai minţit ca să ieşi din puşcărie, unde erai acuzat că m-ai omorât. Pardon, că l-ai ucis pe fiul *tău*.

Annibale îşi lăsă capul în jos.

— Dante... ce-ar trebui să fac ca să mă ierţi? Ţin la tine ca la ochii din cap.

— N-am de ce să te iert, zise Dante aprinzându-şi altă ţigară. Primul lucru pe care l-am învăţat când am ieşit din siloz a fost că lumea minte, iar tu nu eşti o excepţie.

Iar după o lungă tăcere întrebă:

— Te gândeşti vreodată la el? La cel adevărat?

Annibale oftă.

— Şi tu eşti adevărat...

Dante azvârli paharul pe podea. Nu se sparse, dar vodca începu să picure de pe marginea balconului în grădina de jos.

— Te gândeşti vreodată? repetă el fără să ridice vocea.

Annibale încuviinţă din cap.

— Mereu.

— Şi la ce te gândeşti?

— Haide, Dante, nu-i cinstit...

— Te rog.

Annibale îşi suflă nasul într-un şerveţel.

— La... la cum ar fi ajuns când ar fi fost mare. Dacă ar fi semănat cu tine, răspunse Annibale cu glasul spart.

Dante rânji.

— Eu nu semăn cu nimeni. Doar cu un psihopat care a contribuit la uciderea nu ştiu câtor persoane.

„Sunt un gol", îi spusese.

— Acum s-a terminat totul. Trebuie să mergi mai departe.

Pentru prima dată de când se întâlniseră, Dante se întoarse să-l privească pe Annibale. I se păru bătrân, cu obrajii atârnându-i ca două guşi şi cu venele ieşite în relief pe mâini. Îşi spuse că niciodată copiii n-ar trebui să-şi vadă părinţii îmbătrânind, că toţi oamenii ar trebui să se nască şi să crească singuri, ca să evite durerea despărţirii.

— Fără trecut nu există viitor, spuse el. Doar un prezent de rahat.

— Ai fost pe punctul să fii ucis de trei ori. Nu-ţi ajunge?

Dante se aplecă să ridice paharul şi îl umplu din nou.

— Sunt un jucător, *tata*. Insist până sparg banca. Sau până mă sparge cineva pe mine.

4.

Colomba nu mai avea mulţi prieteni în forţele de ordine, dar nici nu şi-i făcuse duşmani pe toţi. Supraveghetorul morgii de la spitalul Umberto I îi dădu o legitimaţie şi vorbi pentru ea cu unul dintre asistenţi.

— Nu mai mult de douăzeci de minute, doamnă, îi spuse acesta după ce îi deschise sertarul frigorific cu pricina, apoi o lăsă singură.

Colomba se aşeză pe taburet, oftă, apoi decuplă chingile şi dădu cearşaful la o parte. Chipul semicongelat al lui Leo – verzui, cu bărbia strâmbă, pleoapele coborâte – nu-i stârni nici cea mai mică reacţie. Oricine ar fi fost când era în viaţă, mercenar sau psihopat, acum nu mai era. Însă autopsia scosese la iveală răni vechi, poate chiar din adolescenţă, iar ADN-ul, care nu corespundea cu acela din eşantioanele analizate mai înainte, îi ajutase să reconstituie o parte din arborele său genealogic: Giltine chiar era sora lui, cum spusese Dante; sau, mai bine zis, sora vitregă, pentru că mama era alta. Nu-l aveau în comun decât pe tatăl lor.

Bielîi.

— Eu cred că iadul există, îi spuse. Şi tu eşti acolo acum, arzi şi suferi pentru tot ce-ai făcut. Dar dacă diavolul e vreodată imparţial, de câteva circumstanţe atenuante trebuie să ţină cont în ceea ce te priveşte.

Mai coborî un pic cearşaful şi îi dezgoli pieptul, devastat de pe urma autopsiei şi arsurilor, aproape sigur provocate de naufragiul lui *Chourmo*, din moment ce explozia de GPL îi afectase mai ales partea din spate a corpului.

— Pentru că ceea ce Bielîi i-a făcut mamei tale, lucrurile pe care le-ai trăit în copilărie, te-au făcut ceea ce eşti.

Coborî cearşaful de tot şi îi privi picioarele amputate, rănile neregulate şi căscate.

— Dar cred şi în liberul arbitru, în alegeri. Iar tu ai ales... viaţa pe care ai şi dus-o.

Leo murise din pricina efectului pe care unda de şoc şi căldura îl avuseseră asupra organismului său deja slăbit, Colombei i se spusese asta la ultima întâlnire restrânsă a CASA unde fusese cerută şi prezenţa ei. Să fi fost cincizeci de metri mai departe, ar fi supravieţuit.

— Dar nu voiai să supravieţuieşti, voiai să crăpi înainte să te găsesc şi să te omor eu. Mi-ai furat până şi nenorocita asta de satisfacţie. Nici n-am apucat să-ţi spun în faţă câtă scârbă îmi făceai. Cât...

O podidi un plâns atât de puternic că nu mai izbutea să respire. Se dădu jos de pe taburet şi se ghemui într-un colţ al camerei rece, cu gresie.

În postura aceasta o găsi Bart.

5.

Bart o ajută pe Colomba să se ridice şi o obligă să iasă la masă, chiar dacă era deja moartă de oboseală: venise la Roma să participe la întrunirea Comitetului Naţional pentru Ordine şi Siguranţă publică şi nu trecuse pe la morgă decât ca să pună la punct transportarea cadavrului lui Bonaccorso la Labanof, unde urma să facă mai multe analize.

Afară era încă răcoare, dar se aşezară oricum în aer liber la o măsuţă din cartierul San Lorenzo, nu departe de vechiul apartament al lui Dante, pe care unii voiau să-l fotografieze dar nimeni să-l şi cumpere, asta din pricina modificărilor nebuneşti pe care le făcuse înăuntru. Bart comandă apetitiv, fel principal şi un desert, Colomba nu luă decât o salată. Numai gândul la mâncare îi întorcea stomacul pe dos.

— Gaspare Mantoni avea cancer la colon, zise Bart. Şi, chiar dacă era sărac lipit, i-a lăsat un milion de euro soţiei. Într-un cont *offshore*.

Colomba se jucă în mâncare cu furculiţa, fără spună nimic.

— Celălalt individ, pe care l-au descoperit hăcuit în cabina de control, era tatăl natural al secretarei lui Pala. Nici el nu mai avea mult de trăit...

Colomba aprobă din cap.

— Mi-au spus şi asta.

Pe Caterina o chemase, de fapt, Andrea Muruts, numele de fată al mamei ei. Cetăţean german din a doua generaţie, prostituată şi hoaţă, îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii închisă, mai întâi la şcoala de corecţie, apoi la închisoare.

— Au descoperit că Teresa s-a întâlnit cu ea imediat ce-a ieşit din puşcărie. Probabil ea a recrutat-o şi a trimis-o la Pala.

— În numele Regelui de Arginţi...

— Ştia să aleagă oameni pe sprânceană. Dar Direcţia Antitero a stabilit că e mort, aşa că pa-la revedere.

Bart îşi dădu seama că nu făcuse bine să atingă subiectul.

— Tommy cum se simte?

— Nu l-am mai văzut după convalescenţa din spital.

Demetra se prezentase alături de un batalion de avocaţi şi acuzase tribunalul că îl maltrataseră pe băiat şi-l expuseseră la pericole.

— Ştiu doar că în curând pleacă în Grecia.

— Poate că mătuşă-sa e mai puţin tâmpită decât pare.

— O să-l mulgă de bani şi-apoi o să-l abandoneze într-un azil de rahat.

Bart oftă.

— Scumpo, nu poţi să vindeci tot răul din lume...

— În general contribui la crearea lui, spuse Colomba cu amărăciune. Dar nu-ţi face griji, de data asta chiar ies la pensie. S-a terminat totul, cum spun şi serviciile în versiunea oficială: Leo şi-a dus planul la bun sfârşit pas cu pas, iar acum e mort. Soţii Melas erau complicii lui, Loris şi tatăl lui l-au ajutat s-o ucidă pe Martina. Caterina – de fapt *Andrea* – l-a ajutat să-i ucidă pe soţii Melas. Banii care erau acolo i-a lăsat lui ca s-o ajute să se răzbune pe tatăl ei. Fata care a lucrat cu Andrea a murit şi făcea chestia asta doar pentru bani. Sigur, Leo a greşit cu cisterna aia, ar fi trebuit să fugă înainte de explozie, dar mai bine aşa, nu?

Bart oftă.

— Recunoaşte că din anumite puncte de vedere e plauzibil.

— Leo voia să-l salveze pe Dante, nu să-l ucidă. Pala era curat, dar ţinea în seif patru milioane opt sute de mii de euro cu amprentele soţilor Melas şi nu a fugit când avea ocazia. Dar de ce să mai scormoneşti când există mereu riscul să apară ceva despre care e mai bine să nu se ştie nimic?

— Ai de gând să faci vreo prostie de-a ta? întrebă Bart cu îngrijorare.

Colomba îşi desfăcu jacheta.

— Când au închis contractul de consultanţă pentru CASA mi-au luat şi permisul de portarmă şi accesul liber la informaţii de orice nivel. Şi-apoi...

Dădu din nou din umeri.

— Cui îi pasă? Dacă nu m-aş fi încăpăţânat, Esposito ar fi fost încă viu.

— Iar Dante ar fi murit.

Bart o privi pe Colomba.

— De ce faci faţa asta?

Fără să ridice privirea, Colomba răspunse:

— La spital, când şi-a revenit, mi-a zis că mă iubeşte.

Bart aproape scăpă furculiţa din mână.

— Şi tu ce i-ai spus?

Colomba nu răspunse; la fel reacţionase şi faţă de Dante, înainte să iasă în fugă din cortul lui de la spital.

6.

Dante izbuti să-l convingă pe tatăl său vitreg să-şi ia tălpăşiţa înainte de o altă criză de plâns, îşi făcu o cafea amestecând boabe de arabică şi indiană,

apoi se întoarse pe verandă, privind tavanul transparent. Porni iPad-ul şi se conectă la hard disk-ul virtual de pe un site criptat unde îşi descărcase toate documentele primite de la servicii despre COW şi orice informaţii mai găsise pe internet despre agenţiile de securitate privată. De când Bush Jr. le dăduse mână liberă după al doilea Război din Golf, deveniseră puteri economice publice, cotate la Bursă.

Coloana vertebrală a galaxiei de mercenari din COW era F3, fondată în Africa de Sud de către Bielîi imediat după ce scăpase din Uniunea Sovietică. Jumătate de milion de angajaţi, dintre care două treimi în Orientul Mijlociu sau în Africa. În ultimii doi ani le furnizase guvernelor şi multinaţionalelor nu doar soldaţi, ci şi evaluări de risc şi analize strategice. Avea o cifră de afaceri de treizeci de miliarde pe an, iar de curând achiziţionase Atlanta, una dintre cele mai mari firme din lume specializate în tehnologie de siguranţă.

Apoi mai era firma Fegiz Protection Services, cu sediul la Londra şi birourile în Afghanistan şi Bahrein. Până la momentul Veneţia primise mai bine de trei sute de milioane pe an pentru misiuni de sprijinire a armatei americane în Irak şi intraseră în bucluc din pricina unui video în care câţiva agenţi trăgeau asupra unor civili. După momentul Veneţia, subcontractase contractele cu Pentagonul unei companii specializate în mercenari proveniţi din America Latină, cumpărând şi o firmă de top din domeniul automatizării. SonDy Corp, în schimb, se născuse în anii ’90 dintr-o companie aeriană privată şi se ocupa de transportul persoanelor şi armamentului greu în zone cu potenţial ridicat de pericol. Împreună cu F3 cumpărase cu un an mai devreme White Elephant, una dintre principalele firme mondiale de *cybersecurity*, cu sediul la Berlin. La rândul ei, aceasta cumpărase pachetul majoritar de acţiuni al firmei americane Atomic Ray, care producea drone militare cumpărate şi de armata italiană. Care Atomic Ray avea, la rândul ei, un laborator în Silicon Valley pentru sistemele de recunoaştere facială.

Dante sfărâmă o pastilă de Provigil şi o amestecă în vodca seacă, apoi continuă să cotrobăie prin documente şi site-uri. În ciuda a ce-i spusese Leo, nu găsi nicio legătură între Tată şi Bielîi... până când îi sări în ochi un nume: BlackMountain. Era un fond de investiţii cu sediul la Portland şi care avea milioane de investitori pe întregul mapamond. Unora dintre complicii Tatălui le plătea un fel de pensie şi era principalul finanţator al unui lanţ de aziluri pentru copii cu dizabilităţi numit Bussola d’Argento, din care Tatăl îşi alegea o parte dintre victime. Dante descoperi că, după moartea lui Bielîi, BlackMountain investise în toate operaţiunile noi ale firmelor ex-COW.

Nu era mult, dar fu de ajuns ca Dante să fie sigur că fratele lui nu-l minţise chiar în toate privinţele. Pentru a mia oară în săptămâna pe care o petrecuse acolo se întrebă ce simţea, de fapt, faţă de el şi în special faţă de moartea lui.

Era uşurat? Era trist?

I-ar fi prins bine să stea de vorbă cu Colomba, dar momentul din cortul de la spital era încă prea recent. Ridică receptorul telefonului din cameră şi îl ceru pe responsabilul cu paza hotelului.

7.

— Chiar nu ţi-ai dat seama? întrebă Bart.

Colomba pufni. Îi părea rău că ţinuse să-şi însoţească prietena la hotel, pentru că ea nu făcea altceva decât să vorbească despre Dante.

— Mi-am petrecut jumătate din viaţă lucrând alături de bărbaţi, răspunse ea. Ronduri de pază, nopţi în birou... Dacă nu încearcă ei, eu îmi văd de-ale mele.

— Dante nu a încercat.

— Şi rău a făcut. I-aş fi zis să plimbe ursu' şi s-ar fi terminat acolo.

— Eu m-aş fi băgat în patul lui.

Colomba se întoarse spre ea.

— Cât ai băut?

— Două beri. Dar Dante e mare mişţocar, inteligent, simpatic... Iar eu nu am pe nimeni.

Colomba clătină din cap, neştiind dacă Bart o lua sau nu peste picior.

— Aţi mai vorbit despre asta? întrebă prietena ei.

— Nu. Mă tem că mai devreme sau mai târziu subiectul o să iasă din nou la suprafaţă. Deocamdată, îl evit.

Ajunseseră la hotelul *Romano*, iar oraşul luminat, cu străzile şi istoria lui, i se păru superb Colombei, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase până atunci.

— Nu-i ciudat că atunci când Dante dispare, îl cauţi, iar când vine el, tu dispari? întrebă Bart luând cheia de la recepţie.

— Sunt două lucruri diferite.

Bart o îmbrăţişă.

— Dar mecanismele sunt universale, scumpo. Să ne vedem curând, bine?

Colomba luă o maşină prin *car sharing* ca să ajungă acasă şi se prăbuşi în fotoliul din camera de zi. Cândva fusese locul ei preferat: acum i se părea incomod şi străin, la fel ca restul apartamentului. Înăuntru mirosea a umezeală şi praf, iar cei trei cactuşi de pe balcon se făcuseră maro şi se uscaseră. Şi mai erau şi viaţa la oraş de care se dezobişnuise, zgomotele din trafic care îi intrau pe fereastră, mirosul Tibrului.

Se văzu stând în fotoliul acela în anii care urmau să vină, acoperindu-se

de praf ca maldărul de cărţi la mâna a doua de pe podea, de lângă fotoliu. Le cumpărase de la taraba din faţa Teatrului Adriano. Volumul de deasupra era *Curcubeul gravitaţiei*[11], la care Colomba renunţase după primele câteva pagini şi de a cărui poveste plină de penisuri şi rachete nu avea chef să se reapuce. Poate că i-ar fi plăcut lui Dante, aşa maniac cum era.

Nu mă mai gândesc la Dante, îşi impuse şi scotoci mecanic printre cărţi, în căutarea uneia care s-o atragă.

Apoi D'Amore îi sună la uşă.

8.

D'Amore purta un costum de culoarea antracitului şi o cămaşă albă, iar pe braţ îşi ţinea trendul. Nu mai avea aerul acela lejer: acum era doar un militar în civil.

Care a fost să-şi îngroape oamenii, îşi zise Colomba.

— Te deranjez? întrebă el. Mi s-a spus că ai ajuns acasă şi voiam să văd ce faci.

Colomba îi făcu semn să intre.

— Încă mă ţineţi sub supraveghere?

— Ţi-am lăsat o maşină jos. Doar până trece toată nebunia.

Colomba dădu din umeri resemnată şi se aşeză din nou în fotoliu, lovind bocancii cu piciorul.

— N-am absolut nimic să-ţi dau, doar nişte *nocino*[12] pe care mi l-au făcut cadou colegii după spital.

— Beam când eram mic.

— Atunci serveşte-te singur şi simte-te din nou tânăr. E sub chiuvetă, lângă înălbitor.

D'Amore îşi scoase haina şi merse în bucătărie. Costumul elegant îi venea bine, îşi spuse Colomba privindu-l din spate. Se întrebă dacă şi costumul era o mască, la fel ca aerul lejer, sau dacă era vorba despre adevăratul D'Amore – asta dacă el exista cu adevărat.

Se întoarse cu o sticlă în formă de nucă şi turnă două degete de lichior în tot atâtea pahare de plastic colorate. Îi întinse unul dintre ele Colombei şi

[11] *Gravity's Rainbow* (1973), roman al autorului american Thomas Pynchon, nominalizat la Premiul Nebula în 1973 şi la Premiul Pullitzer pentru Ficţiune în 1974, însă juriul a considerat cartea nejustificat de greoaie şi obscenă; astăzi, mulţi critici îl consideră unul dintre cele mai importante romane americane scrise vreodată. (*n. red.*).

[12] Lichior de nuci. (*n. red.*).

gustă din al său.

— Exact cum mi-l aminteam: prea dulce şi prea amar în acelaşi timp, spuse el, şi se aşeză în fotoliu în faţa Colombei. Am auzit că Santini te-a atacat în timpul funeraliilor.

— Era beat şi avea dreptate. Ar fi trebuit să-l las pe Esposito să-şi vadă de viaţa lui.

Simţi un nod în gât şi se concentră asupra paharului.

— Ai avut motivele tale să-l implici.

Colomba dădu imperceptibil din cap.

— Aveam încredere în el. Dar îl tratam ca pe-un rahat. Probabil a murit urându-mă.

— Cu toţii mergem în aceeaşi direcţie, Colomba. Şi odată ce ajungem la capăt nu mai contează.

— Asta e filosofia ta de viaţă?

El ridică ochii o clipă; erau injectaţi.

— Ai una mai bună?

— În clipa asta – nu. Erai prieten cu cineva de-acolo?

D'Amore îşi mai turnă un pahar de *nocino*.

— Nu. Dar i-am trimis, oricum, la moarte.

Frământă figurina pe care o purta la încheietură.

— N-ar fi trebuit să comand pe teren, nu mai sunt agent operativ.

— Dar ai fost cândva.

— Ceva ce avem în comun. Te-ai gândit ce-o să faci acum că Bonaccorso e mort?

Colomba clătină din cap.

— O să porneşti pe urmele Regelui de Arginţi?

Ea îl privi pe deasupra paharului.

— În domeniul tău nu există vizite de curtoazie, nu-i aşa?

D'Amore schiţă un zâmbet obosit.

— Nu m-a trimis nimeni, îţi jur. Îmi dai voie să-mi fac griji pentru o colegă?

— Dacă nu-ţi faci griji pentru cei care-au murit de pomană...

D'Amore mototoli paharul.

— Eşti nedreaptă.

— În ciuda versiunilor voastre oficiale, ştii foarte bine ce s-a întâmplat la mină: cineva voia să-l omoare pe Leo şi a reuşit asta făcând un măcel. Păcat că pe voi nu vă interesează cine era. Sau ştiţi deja şi aveţi impresia că vă e prieten.

— Nu pot să fiu prietenul cuiva care mi-a omorât oamenii, zise D'Amore. Dar n-o să împiedicăm magistratura să-şi desfăşoare anchetele.

— N-o să găsească nimic fără servicii, ştii asta foarte bine.

— Nu mă încântă deloc, dar n-am ce face.

Colomba ridică paharul.

— Mai toarnă.

Ochii ei căpătaseră o nuanţă de verde-măsliniu. D'Amore se aplecă spre ea, iar Colomba se lăsă pe umărul lui. Îi făcu plăcere să-i simtă respiraţia pe ureche. Preţ de o clipă. Apoi se îndreptă din nou.

— Nu, spuse.

D'Amore se retrase.

— Scuze, nu voiam să te indispun...

— Nu m-ai indispus. Dar trage-ţi-o cu altcineva dacă vrei să uiţi de doliu.

D'Amore îşi culese haina şi trenciul şi se ridică în picioare.

— Mai bine plec. O să mai dai un semn din când în când?

De data asta nici nu fu nevoie de vreun răspuns.

D'Amore zâmbi şi ieşi. Numai după ce-şi puse pijamaua, Colomba îşi dădu seama că pe fotoliu îi lăsase un *stick* de memorie.

9.

Colomba se uită peste toate fişierele de pe *stick* şi, neînţelegând absolut nimic, îşi încălţă din nou bocancii şi ieşi.

Era ora 1:30, iar în faţa hotelului nu erau parcate multe maşini. Numai una dintre ele, însă, avea două persoane la bord. Nu era greu să-şi dea seama că erau oamenii lui D'Amore, dar Colomba fu sigură că îi judecase corect atunci când aceştia o urmară tot drumul pe care-l făcu în taxi până la hotelul *Impero*.

Portarul de noapte era nou şi ea nu era îmbrăcată la fel de elegant ca majoritatea clienţilor hotelului, aşa că fu nevoită să se anunţe.

Două minute mai târziu se apropie de ea un bărbat chel şi musculos, îmbrăcat cu sacou şi cravată.

— Vă conduc eu, *dottoressa*, îi spuse.

— Iertaţi-mă, cine sunteţi, mai exact? întrebă Colomba uluită.

— Lucrez pentru domnul Torre. Pe aici, vă rog.

Bărbatul o însoţi până la uşa apartamentului, bătu şi deschise folosind o copie a cheii.

Colomba se aşteptase să-l găsească pe Dante treaz, dar mai ales singur. În schimb, doi bărbaţi îmbrăcaţi la fel de elegant ca tipul chel examinau camera cu nişte aparate care depistau microfoanele ascunse; demontaseră până şi

plafonierele.

Dante era pe verandă, cu privirea frenetică pe care o avea atunci când se droga. Lucrurile care îi împânzeau camera la Portico erau acum împrăştiate peste tot în jurul lui, inclusiv espressorul, lângă care mai nou stătea şi o maşină de cafea automată. Chiar dacă toate geamurile glisante erau deschise, aerul era impregnat de fum şi cafea.

El îi făcu un semn de salut cu mâna.

— Insomnie? întrebă Dante obosit.

— Un fel de. Cine-s oamenii ăştia?

— Contractori, răspunse el aprinzându-şi o ţigară.

Colomba încălecă un scaun.

— Te-ai ţicnit?

— Am ales cu mare grijă o firmă italiană care nu a lucrat niciodată cu guvernul nostru. Vezi? N-am nevoie de tine. Poţi să te întorci liniştită acasă.

Colomba oftă.

— Dante, ţin la tine. Eşti cel mai bun prieten al meu...

— *Bine aţi venit la Friendzone.com*... Ce vrei? Te-ai plictisit să bei poşircă la tine acasă şi ai venit la autoservire?

Colomba îi aruncă *stick*-ul.

— D'Amore mi-a lăsat ăsta. Dar sunt numai cifre, nu mă pricep.

— Trei, spuse Dante, puteţi veni o clipă, vă rog?

Unul dintre tehnicienii îmbrăcaţi elegant ieşi pe verandă. Verifică *stick*-ul, probabil căutând urme de explozibil, virusuri şi camere ascunse, apoi i-l înmână lui Dante.

— E curat, spuse. Acolo am terminat.

— Câte microfoane erau?

— Numai două, domnule Torre. Chestii standard ale ministerului.

— Mă subestimează. Vă mulţumesc, ne vedem mâine.

Trei şi colegul său ieşiră din apartament.

— Ce rahat de nume mai e şi „Trei"? întrebă Colomba.

— M-am inspirat din *Doctor House*. Ca şi el, prefer să nu mă apropii de persoane care ar putea să moară din cauza mea.

— De ce crezi că eşti în pericol?

— Nu cred că sunt, răspunse Dante. Dar când o să-l găsesc pe Regele sau Regina de Pică o să am nevoie de protecţie şi ajutor să-l sau s-o ucid. Ei o să depună mărturie în favoarea mea, dacă invoc legitima apărare.

Colomba se întrebă dacă nu cumva totul era un vis.

— Iisuse, Dante! Ce mai ai de gând să faci?

Dante sorbi din cafea.

— Tu voiai să-l găseşti pe fratele meu, eu vreau să găsesc persoana care i-

a ucis pe el şi o grămadă de alţi oameni.

— Îţi rişti pielea ca să răzbuni un asasin?

— Pe *unul dintre noi*, CC.

Ridică *stick*-ul.

— Vrei să-l citeşti sau nu?

Colomba încuviinţă.

— Te rog.

Dante îl conectă la laptop, trecând în revistă tot conţinutul. Erau numai fişiere Excel.

— Sunt tranzacţii cu bani, spuse el după ce fumă câteva ţigări una după alta. De acum patru ani. Intrări şi ieşiri ale unui offshore din Belize. Firmele de genul ăsta sunt nişte cutii goale numai bune de învârtit bani în paradisurile fiscale.

— Astea ce sunt? întrebă Colomba arătând nişte conturi evidenţiate cu altă culoare.

Dante le studie.

— În documentul original nu apar, deci cred că sunt adnotări făcute de prietenul tău sau de altcineva pentru el. Apropo, te-ai tăvălit cu el? Miroşi a *aftershave*-ul lui.

— Dacă ai impresia că mă umileşti, ia-ţi gândul.

— Păcat, e amuzant să umileşti gabori. Aşa, iată şi legenda conturilor. Îţi spune ceva Markopoulo Mesogaias?

— Acolo avea familia Melas şantierul naval.

— Unul dintre conturile cele mai active e deschis acolo. Sute de milioane de euro.

Colomba căscă. Abia reuşea să ţină ochii deschişi.

— Proveniență?

— Nu zice. Însă în acelaşi cont au intrat bani de la...

Se opri, cu adevărat interesat pentru prima oară de când deschisese fişierul.

— BlackMountain. Şi White Elephant!

Şi Colomba îşi amintea de aceasta din urmă: era pe lista celulei antitero.

— Toate tranzacţiile încep şi se termină în aceeaşi dată, zise Colomba.

Dante ezită o clipă, apoi spuse:

— Stai să verific câteva chestii.

Începu să caute frenetic pe Google. Într-un final închise laptopul, mulţumit.

— Deci? Văd că nu mai poţi de nerăbdare, zise Colomba.

Dante îşi încrucişă mâinile la ceafă.

— Războiul dintre Leo şi Regele de Arginţi l-a provocat Tatăl.

10.

Apartamentul avea un dormitor cu baie pentru oaspeţi. Colomba dormise acolo de multe ori înainte ca Dante să fie răpit şi găsi salteaua exact cum şi-o amintea atunci când se trânti în pat îmbrăcată, renunţând la haine abia când se crăpa de ziuă, exact la timp să coboare jaluzelele şi să se culce la loc.

Când se trezi în cele din urmă, Dante era în living, ca Adam Ant, şi vorbea cu Trei şi individul chel care cu o seară în urmă coborâse s-o întâmpine la recepţie.

— Scuze, zise ea. Îmi fac o cafea şi vă las în pace.

— *Dottoressa*, bună dimineaţa, spuseră cei doi aproape simultan.

— Am dormit în camera pentru musafiri.

— Bine de ştiut, răspunse Trei.

Colomba îşi zise că nu era normală. Ce rost avea să facă precizarea? Dante îi întinse o cană cât o carafă, plină cu cafea pregătită la aparat.

— Chiar trebuie să faci o desţelenire aşa serioasă? întrebă ea.

— Nu, *dottoressa*, trebuie doar să securizăm un apel, răspunse Trei în locul lui Dante şi scoase din valijoară un laptop, pe care îl conectă la o placă de sunet externă şi la un telefon mobil. Din păcate e imposibil să criptăm apelul complet pentru că ambele părţi ar trebui să folosească acelaşi *software*. Nu putem decât acoperi vocea domnului Torre cu ajutorul frecvenţelor joase. De fiecare dată când domnul Torre va vorbi, cei care ne interceptează vor auzi interferenţe.

— Trebuia să-i spuneţi să descarce Signal, sigur costa mai puţin, zise Colomba încercând să facă o glumă.

Trei clătină din cap, păstrându-şi aerul profesional.

— Subiectul se află la izolare în aripa specială a închisorii din Rebibbia.

Colombei îi stătu inima în loc.

— Vreţi să vorbiţi cu Neamţul?

Dante dădu aprobator din cap.

— Are dreptul să-şi sune reprezentantul legal, în vederea soluţionării apelului.

Arătă spre telefonul conectat la computer.

— M-a costat alte douăzeci de mii de euro să împrumut mobilul lui.

11.

Apelurile telefonice date din închisoare sunt întotdeauna controlate şi înregistrate, cu excepţia celor către reprezentanţii legali. Cazul Neamţului, însă, era o excepţie.

Poate că avea peste şaptezeci de ani, dar era încă plin de muşchi, cu un gât masiv, păr alb şi lung şi nas de boxer. Avea urme de cuţit şi gloanţe pe tot corpul şi ispăşea o condamnare pe viaţă pentru că fusese complicele Tatălui.

La mai mult de trei ani de la arestarea lui, asta era tot ce ştiau anchetatorii despre el.

Numele său real şi dacă era într-adevăr german sau nu rămâneau un mister. Neamţul, pe de altă parte, nu deschisese niciodată gura, iar când un măturător al închisorii îi pusese prea multe întrebări el îi băgase pe gât mânerul măturii.

La exact ora 12:30 fu luat din celulă de către doi agenţi de la poliţia penitenciarelor, percheziţionat, încătuşat şi condus în cabina celui care supraveghea una dintre porţile închisorii, o gheretă foarte asemănătoare cu acelea la care se plăteşte accesul pe autostradă. În jurul cabinei – un cordon de agenţi GOM, Grupul Operativ Mobil, trupele de asalt ale poliţiei penitenciarelor. În mod normal, telefoanele se dădeau din camera de vizite, însă pentru Neamţ se făcuse o excepţie şi în acest caz.

Centralistul formă numărul avocatului.

Dante răspunse străduindu-se să imite accentul napoletan al avocatului şi ceru să stea de vorbă cu Neamţul. Colomba rareori îl văzuse să tremure în asemenea hal din pricina tensiunii.

— Bună ziua, domnule Neamţ, începu Dante, aproape falsând.

La celălalt capăt urmă un moment de ezitare. Neamţul ştia că la telefon nu urma să fie avocatul lui, cum credeau poliţiştii; nu ştia, însă, pe cine urma să găsească la aparat.

— Bună ziua, domnule avocat.

— Aţi primit vederea?

— Da.

Dante îi făcu semn lui Trei, care porni frecvenţele joase.

— Din clipa asta mă auzi numai tu, dar ţie spionii îţi vor distinge vocea cât se poate de clar. Ai înţeles?

— Da.

— Plânge-te de calitatea proastă a semnalului.

— Nu vă aud bine, domnule avocat, zise Neamţul.

— Bănuiesc că în două minute cineva o să oprească totul, aşa că să ne

grăbim.

Treptat, glasul lui Dante căpătase mai multă siguranţă.

— Nu am nimic să vă comunic, domnule avocat.

— Aşa e, eu vorbesc, iar tu asculţi.

— Cum doriţi, domnule avocat.

— Am văzut conturile şi am schimbat două vorbe cu Leo înainte să moară. Ştiu că Tatăl şi Bielîi au lucrat împreună înainte de căderea Zidului.

Fără să ezite, Neamţul replică:

— V-am mai spus şi ultima oară când ne-am întâlnit, domnule avocat: aveţi mare grijă în ce vă băgaţi.

Dante îşi amintea foarte bine sfatul şi circumstanţele în care îl primise. Cu puţin înainte de a fi răpit îl vizitase pe Neamţ la Rebibbia, căutând informaţii despre Giltine. Nu fusese o întâlnire amicală, iar când îşi aminti de clipele acelea Dante simţi câteva firicele neplăcute de sudoare scurgându-i-se pe gât.

— Tatăl folosea un fond de investiţii, BlackMountain, să-i plătească pe cei ca tine. Şi, uitându-mă la tranzacţiile din contul lui de economii, aş spune că avea schimburi profitabile cu mai multe firme care acum au înghiţit COW. Uite cum văd eu situaţia: Bielîi era o vechitură din Războiul Rece şi credea în soldaţi, Tatăl, în schimb, se compara cu Mengele şi credea în dezvoltarea cercetărilor ştiinţifice. În cele din urmă, Tatăl a fost gata să-l sfideze pe Bielîi şi să-i ia tronul, dar a murit înainte să reuşească. Dacă într-adevăr a existat un Rege de Arginţi, el era acela.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, domnule avocat. Nu mă pricep la lucrurile astea.

— Da, tu eşti o carte fără valoare. Leo era atuul. Dacă e să mă iau după ce a făcut, e limpede că avea experienţă militară şi multe conexiuni. Era un contractor, unul dintre fiii pe care Bielîi, probabil, i-a avut violându-şi prizonierele. Tatăl l-a luat şi l-a transformat într-o rachetă teleghidată împotriva lui Bielîi. Vreau să ştiu de la tine de ce Bielîi nu s-a oprit după aceea.

— Şi mă întrebaţi asta pe mine?

— Da. Indiferent ce rol ai jucat, acum eşti nevoit stai pe bancă. Tatăl, Leo, Giltine, Bielîi au murit, noii generaţii care petrece COW în mileniul al treilea i se rupe de tine. Chiar nu vrei nicio satisfacţie? Foloseşte-mă. Pentru cine lucra Leo?

Urmă încă o tăcere prelungă. În cameră, Dante nu fu singurul care transpiră.

— Pentru nimeni, spuse în cele din urmă Neamţul.

Vocea îşi pierduse orice coloratură şi parcă provenea dintr-un GPS.

— Şi-atunci de ce a luptat în continuare?

— Din iubire, răspunse Neamţul.

Temperatura din apartamentul de la ultimul etaj al hotelului *Impero* păru să scadă subit.

— Aţi terminat, domnule avocat? insistă Neamţul.

— Nu, răspunse Dante revenindu-şi. Şi Leo a fost ucis, şi încă de către cineva care a făcut eforturi mari să-l omoare. Cineva care-l iubea pe Bielîi sau care-i ura pe Tată şi progenitura sa?

— A doua variantă. Dacă ar putea, ar da foc lumii întregi numai pentru că *el* l-a zdrobit.

— Cine e?

Neamţul râse.

— Uită-te-n oglindă, băieţaş.

Închise telefonul.

12.

În timp ce Dante îl trimitea pe Trei să-i returneze telefonul avocatului care-l apăra pe Neamţ, în caz că l-ar fi luat cineva la întrebări, Colomba încerca să-şi revină din starea de şoc în care o aruncase vocea Neamţului. Îşi amintea cum o atacase de parcă ar fi fost ieri – o forţă de neoprit, ca *Terminator*, şi la fel de rece.

— La ce vedere se referea? întrebă ea.

— Fotografia pe care mi-a dat-o Leo înainte să moară. I-am trimis-o prin avocatul lui.

Colomba închise ochii şi numără până la zece.

— De ce?

— Voiam să-mi confirme că era autentică. Dacă n-ar fi fost, ar fi închis telefonul imediat ce mi-a auzit vocea.

— Dacă a spus adevărul, Tatăl şi Bielîi au continuat să poarte războiul dintre ei şi după ce au murit. Ca o duşmănie de moarte între familii.

— Şi luptele au fost duse prin intermediul... creaturilor lor.

Dante se mirosi.

— Mă duc să mai fac un duş. Duhnesc a frică.

— La ce se referea când ţi-a zis să te uiţi în oglindă? Că individul seamănă cu tine sau că e vina ta?

— Cred că prima variantă, răspunse Dante strecurându-se în camera lui. Regele de Arginţi a trecut prin ghearele Tatălui şi, la fel ca mine, nu a ajuns

în acid. Şi am impresia că a fost ţinut prizonier cam când am fost şi eu.

— Cât te costă toată organizarea asta? întrebă Colomba ridicând vocea ca el s-o audă dincolo de perete; între timp, îşi prepară un cappuccino la espressor.

— Treizeci de mii pe zi, strigă Dante din baie. Şi nişte cheltuieli extra.

— Şi le-ai spus că n-ai nicio leţcaie?

— Au vrut plata în avans. Două sute de mii. Şi alte două sute garanţie.

Colomba descoperi că folosise lapte de migdale. Aruncă totul şi desfăcu un Redbull fără zahăr.

— Cum l-ai convins pe Annibale să te sponsorizeze?

— Nicicum, răspunse el de sub duş. Sunt banii mei, roadele muncii mele. E tariful de bază pe care-l percep ca să deschid încuietorile morţilor.

Colomba dădu buzna la el în cameră şi aruncă doza de Redbull în silueta din spatele geamului mat al cabinei de duş. Panoul de sticlă se crăpă.

— Alo! ţipă Dante.

— Te omor, spuse Colomba.

Dante opri apa şi ieşi în grabă din cabina de duş, înfăşurat într-un prosop.

— De ce, pentru că am sustras nişte bani din fondurile negre ale serviciilor? De la prietenul tău *Aftershave* D'Amore?

— Ţi-am mai zis să nu faci asta.

— Şi te-am ascultat, asta până când a murit fratele meu. Atunci l-am sunat pe Santiago şi i-am dat adresa şi combinaţia de la seif. Carabinierii nu trecuseră încă pe-acolo.

Santiago fusese *dealer* de droguri în Cuchillos, o bandă criminală de *latinos*, dar se desprinsese de coreligionarii săi şi îşi ducea traiul lucrând pe Deep Web. Dante avea încredere în el tot atât de mult pe cât Colomba *nu* avea încredere în el.

— Cât aţi luat?

— Şase sute de căciulă. El i-a scos din Italia. Acum am şi eu un offshore. E în Insulele Cayman. Vrei să mă reclami?

— Termină cu prostiile. Dar chestia asta n-o faci fără mine.

— Credeam că te-ai retras.

— Nu te las singur.

Dante îi întoarse spatele scheletic şi porni maşina de tuns barba.

— Cum vrei.

— Dar eu gestionez trupele. Spune-le contractorilor tăi că din clipa asta eu sunt sergentul-major.

— Ia un loc. Ca să ştii, dacă mai rămân bani după ce se termină tot, o să-i folosesc să plec.

Un ciuf de păr roşu căzu în chiuvetă.

— Şi n-o să apar ca prin magie într-o clinică abandonată lângă casa ta.

— Mai bine, pentru că eşti o adevărată povară, zise Colomba ascunzându-şi mâhnirea.

— Mergi şi îmbracă-te, în scurt timp avem musafiri.

CAPITOLUL II

1.

Regele de Arginţi începuse să joace şah la zece ani. Pe atunci nu avea piese şi nici măcar coli de hârtie pe care să le deseneze. În plus, durerea era deseori atât de intensă că nu reuşea să mişte nici măcar un deget. Însă mintea lui părea să se hrănească tocmai cu durerea aceea şi să devină mai puternică odată cu ea. În vreme ce corpul său ardea şi se contorsiona, gândurile îi deveneau limpezi şi în cele din urmă îl ridicau din lumea cărnii. În partidele mintale pe care le juca neîntrerupt, el devenea piesele pe care le muta şi izbutea să vadă viitorul fiecăreia dintre ele, ca şi cum viaţa lor s-ar fi rostogolit înainte. Ştia când un nebun urma să fie capturat sau când regina urma să dea şah; şi ştia când o mişcare aparent nesemnificativă din deschidere urma să influenţeze finalul jocului.

Crescând, Regele de Arginţi înţelesese că lumea întreagă era o tablă de şah uriaşă şi că oamenii aveau destinul prestabilit, doar că nu reuşeau să-l anticipeze. Erau dominaţi de stimulii cei mai banali – foamea, pofta, frica, durerea – şi reacţionau după un tipar cu puţine variante posibile: un laş urma să fugă întotdeauna din faţa pericolului, un îndrăgostit avea să-şi pună întotdeauna viaţa în pericol să-şi salveze iubita.

Cunoscând chiar şi numai superficial subiectul, Regele de Arginţi era în stare să anticipeze suficient de bine ce urma să mănânce acesta la micul-dejun sau ce revistă urma să răsfoiască în sala de aşteptare a unui spital. Ştia şi cum să-l constrângă să aleagă variante diferite de cele de până atunci, evident fără ca subiectul să-şi dea seama că traseul îl stabilea altcineva. Construise partide complicate, în care oamenii cădeau cu zecile fără să ştie de ce. Plantase seminţe care înmuguriseră abia ani întregi mai târziu. Şi, mai ales, avusese întotdeauna grijă să înceteze semnalele în clipa în care pionii lui adulmecau prezenţa invizibilă care le hotăra soarta şi fusese gata să-i distragă, la fel cum asistenta voluptuoasă a unui prestidigitator distrage privirea publicului de la locul în care e ascuns porumbelul.

Iar acum, stând în picioare în faţa hotelului lui Dante, înţelese că era momentul unei distrageri.

2.

Zile întregi, oamenii lui Unu străbătuseră Italia în lung şi-n lat ca să dea de urma celor care supravieţuiseră prizonieratului în care îi ţinuse Tatăl şi să-i convingă să-l întâlnească pe cel care îi salvase. Nu toţi acceptaseră şi nu toţi erau în stare să suporte stresul pe care îl presupunea o astfel de călătorie, dar şase dintre ei răspunseseră afirmativ. Luca Maugeri sosi la Roma, evident, însoţit de tatăl său, primul entuziasmat, al doilea nu tocmai în largul lui în pantalonii prea lungi. Ambii părinţi îl însoţiră, însă, pe Ruggero, care avea treisprezece ani dar arăta mai mic, cu chipul purtând semnele sindromului de alcoolism fetal; Tatăl vânduse înregistrarea perioadei sale de prizonierat unui pedofil – unul dintre multele moduri de finanţare la care recurgea. Apoi mai era Luigi, în vârstă de cincisprezece ani, epileptic: Tatăl îi convinsese pe toţi că băiatul se înecase în râu şi cadavrul îi fusese luat de curent. Cesare, de aproape şaisprezece ani, era cel mai mare: autist şi cu un uşor retard mintal, el era cel căruia Luca îi spunea OG; îl însoţea medicul de la clinica din Florenţa în care rămăsese de când fusese găsit. Nici tatăl, nici mama lui Fabio nu veniseră, dar ei aveau o justificare: Tatăl îi omorâse într-o explozie a conductei de gaze. Fabio avea doisprezece ani, la fel ca Benedetto, care se prezentă îmbrăcat în *jeans* din cap până-n picioare. Era singurul căruia medicii nu-i descoperiseră vreo patologie sau retard; părinţii lui se uitau în jur parcă întrebându-se ce căutau acolo.

Contractorii îi conduseră prin bucătăriile hotelului ca să evite camerele de supraveghere şi îi urcară pe rând la ultimul etaj; la uşa apartamentului îi aştepta Colomba, care trebuia să joace rolul de amfitrioană în vreme ce Dante îşi aduna puterile să înfrunte grupul de străini.

Ea le mulţumi tuturor că acceptaseră invitaţia, îi rugă pe adulţi să se aşeze în living şi îi lăsă pe copii să se învârtă prin apartament. Luca începu să-i explice lui Cesare cum funcţiona televizorul cu plasmă; părea că se împrieteniseră repede. Ruggero şi Luigi, în schimb, merseră direct pe verandă pentru că, la fel ca pe Dante, spaţiile închise îi chinuiau, chiar dacă la ei gradul de insuportabilitate era mai mic. Unu şi Patru îi supravegheau să nu se lovească, iar din felul în care Unu le zâmbea copiilor era clar că îi avea şi el pe ai lui.

— Dante ar vrea să stea de vorbă o oră cu cei mici. O să stea pe verandă,

unde am pregătit şi o mică gustare. Însă trebuie să vă rog să rămâneţi aici, înăuntru, pe toată durata discuţiei; din camera asta puteţi vedea foarte bine balconul, există măsuri de protecţie şi... gărzi de corp. Puteţi să-i luaţi când vreţi, dar Dante îşi doreşte puţină intimitate.

Medicul protestă, părinţii lui Benedetto protestară, dar Colomba nu se chinui să-i convingă pentru că toţi ştiau că fără ea şi Dante copiii ar fi fost încă închişi în containere. În plus, era „eroina de la Veneţia", iar asta îi făcu să capituleze în cele din urmă chiar şi pe cei mai vehemenţi.

Dante ieşi din dormitorul lui numai după ce toţi copiii şi tutorii lor fuseseră însoţiţi pe balcon. Avea privirea cuiva care se teme să nu se contamineze cu Ebola, dar ascunse totul sub o mină bine dispusă, iar când Luca şi Benedetto îl îmbrăţişară nu se smulse din strânsoare, aşa cum şi-ar fi dorit.

Părinţii şi însoţitorii se întoarseră în living, iar Colomba îi ajută pe copii să se aşeze, oferindu-le suc de portocale şi fursecuri. Cel mai înspăimântat era Benedetto, însă Luigi îl luă de mână fără să se uite la el, liniştindu-l imediat.

— Bun, începu Dante uitându-se la palmele lui. Dragi copii, după cum ştiţi... şi eu am trecut prin... ăă... acelaşi caz ca şi voi. *Necaz*. Voiam să zic necaz.

— Da, ştim, domnule Torre, spuse Benedetto. Bărbatul din Siloz!

— Siloz! zbieră Luigi.

Cesare râse.

— Spuneţi-mi Dante, zise el. Suntem colegi pentru că am trăit... mă rog, v-am zis asta deja. Oricum...

Dante luă de pe masă un bongo mic.

— N-am devenit un *freak*, deşi probabil nici nu ştiţi ce înseamnă asta, dar aşa o să mă auziţi mai bine.

Foarte repede, lovi şi zgârie pe bongo preţ de treizeci de secunde, însă băieţii se liniştiră aproape imediat, uluiţi. Când termină mesajul, toţi râseră, cu excepţia lui Ruggero, care îi imită pe ceilalţi abia la final. Benedetto chiar aplaudă, iar Dante făcu o plecăciune zâmbind, ceea ce stârni un alt ropot de aplauze, încă mai călduroase.

— Pot să ştiu şi eu ce le-ai zis? întrebă Colomba în şoaptă.

— *Neamţului îi put picioarele*, răspunse el.

3.

Neamţul fu condus înapoi în celula în care stătea douăzeci şi trei de ore pe zi, după cele şaizeci de minute petrecute în aer liber în curtea pustie. Era singurul moment din zi în care ieşea, cu excepţia duşului, pe care îl făcea mereu singur. Nu avea nici cărţi, nici ziare, nu se uita la televizor, doar la buletinul de ştiri de dimineaţa devreme. Restul timpului, spuneau cei care îl supravegheau, şi-l petrecea privind fix peretele din faţa lui sau făcând gimnastică. Nu părea să sufere de pe urma izolării.

Singura activitate în care îşi dădea voie să se cufunde era citirea zecilor de scrisori pe care le primea săptămânal, trecute, evident, prin cenzura închisorii. Cazul lui stârnise multă curiozitate şi nu numai. Îi scriau regizori care voiau să toarne un film despre viaţa lui, scriitori care voiau să-i aştearnă pe hârtie memoriile, femei şi bărbaţi care voiau să-l ia de soţ, femei şi bărbaţi care voiau să-l spânzure de boaşe pentru ce le făcuse zecilor de copii pe vremea când era în slujba Omului Negru.

Neamţul citea totul şi nu răspundea nimănui, însă fotografia cu Tatăl şi Bielîi făcută la Berlin nu ajunsese la coşul de gunoi împreună cu tot restul. Dante imprimase pe spate câteva linii ca s-o facă să semene cu o carte poştală veche şi o trimisese din afara Romei, cu un mesaj generic semnat de avocatul său.

Neamţul se ridică să meargă la baie şi, fără să fie surprins de camera de luat vederi, luă fotografia.

Baia consta într-un vas de toaletă şi o chiuvetă separate de restul celulei printr-un perete de un metru şi jumătate, ca să poată fi ţinut mereu sub observaţie, garantându-i în acelaşi timp un minimum de intimitate. Neamţul se aşeză pe colac şi sprijini vederea în chiuveta mică. Puse dopul şi deschise robinetul.

După o jumătate de oră se întoarse pentru o nouă „şedere". În chiuvetă, apa devenise uşor uleioasă; fotografia se lipise de materialul vasului.

Prefăcându-se că se clăteşte pe faţă, Neamţul se aplecă deasupra chiuvetei.

— Bravo, băiete, şopti el.

Apoi bău toată apa aceea greţoasă.

4.

O oră mai târziu, pe Dante îl durea mâna şi era leoarcă de transpiraţie, însă bătând şi zgâriind cu febrilitate Codul pe bongo reuşise să-i implice pe toţi copiii în conversaţie. Din fericire, descoperise că existau prescurtări prin care putea exprima totul mai repede, la fel ca abrevierile din mesaje.

În afară de Luca, toţi petrecuseră între doi şi patru ani în containere, iar Codul era o amintire veche, urâtă, care li se întipărise în fiinţă, imposibil de şters. În acelaşi timp, însă, Dante înţelese că îi şi ajutase să supravieţuiască, într-o oarecare măsură. În întunericul acelor luni şi ani de captivitate fuseseră îndopaţi cu substanţe psihoactive, supuşi la electroşocuri şi lăsaţi într-un frig năprasnic sau o căldură pârjolitoare, la fel cum păţise şi el.

Fuseseră ţinuţi zile întregi fără mâncare, obligaţi să doarmă în duhoarea propriilor excremente, apoi să dezlege cuvinte încrucişate şi teste ca la şcoală în schimbul unei guri de apă pentru fiecare răspuns corect. Însă mulţumită Codului, la finalul oricărui „examen" sau „tratament" avuseseră alături prieteni care să-i încurajeze, cărora să li se plângă, pe care să se supere şi cu care să împărtăşească secrete.

Iar acum, prin intermediul aceluiaşi Cod – iar apoi, treptat, prin cuvinte –, Dante reuşi să afle de la supravieţuitori lucruri cărora părinţilor şi terapeuţilor nu le fuseseră dezvăluite niciodată. De exemplu, Ruggero nu se dovedise capabil să se comporte ca un „fiu" şi fusese lăsat singur şaisprezece luni – niciun test, nicio probă: Tatăl îl abandonase, chiar dacă Neamţul şi alte gorile îi aduceau în continuare mâncare şi apă. Benedetto, în schimb, se răzvrătise şi fusese legat vreme de luni întregi, obligat să-şi facă nevoile printr-o gaură din pat pe care Tatăl o numea „cucul". Iar Cesare fusese privat de somn până ce totul în jur devenise alb, apoi negru; următorul lucru pe care-l văzuse fusese chipul poliţistului care îi deschisese containerul. Pe atunci încă nu ştia că pierduse un an din viaţă.

Dante asculta şi ascundea sub un zâmbet fals toată angoasa, tristeţea şi groaza care-l tulburau la fiecare descoperire care nu era, de fapt, o descoperire, pentru că i se părea că-şi aude povestită propria viaţă. Bea vodcă şi benzodiazepină ferindu-se de privirea copiilor şi ştia că o să înceapă din nou să viseze silozul, dar rămase concentrat chiar şi când Cesare îi povesti că supliciul lipsei de somn era pus în aplicare printr-o combinaţie de zgomote asurzitoare şi lumini care porneau şi se opreau la intervale neregulate.

— Şi niciunul dintre voi nu auzea vacarmul? îi întrebă pe ceilalţi.

Luca şi Benedetto clătinară din cap.

— OG era în containerul al doilea, corect? întrebă Dante.

— Al doilea, zise Benedetto, iar Luigi confirmă bătând acelaşi număr.

— Când Cesare nu scria – tu erai trei, nu-i aşa? – comunicarea voastră era întreruptă. Ca la telefonul fără fir: când lipseşte cineva, mesajul se opreşte.

Încuviinţară cu toţii.

— Dar cu OG nu s-a întâmplat aşa, spuse Dante.

Colomba, care fusese constrânsă să intre înapoi în living şi să aibă grijă de adulţi ca o amfitrioană, îşi dădu seama că pe balcon ceva se schimbase şi profită de ocazie să meargă la Dante să-i spună să termine sesiunea, pentru că părinţii începeau să devină iritaţi.

Dante încuviinţă.

— Trimite-i pe toţi acasă, mai puţin pe OG. Să-i găsească o cameră în hotel pentru el şi medicul lui, iar dacă doctorul începe să facă gură spune-i lui Unu să-i semneze o compensaţie din fondul de cheltuieli.

— Îţi place să fii plin de bani, dar în ritmul ăsta n-o să te ţină prea mult, îl preveni Colomba.

— Nicio problemă, răspunse el posomorât. Azi, pentru prima oară, am căpătat dovada definitivă că mai există o închisoare a Tatălui. Iar OG – Cesare – a fost închis acolo.

5.

Medicul protestă, bineînţeles, invocând tribunalul pentru minori. Dante ridică oferta la douăzeci de mii de euro, iar medicul ceru să fie vărsaţi în contul clinicii, câştigând astfel bile albe în ochii tuturor. El şi Cesare fură găzduiţi într-o cameră dublă aflată pe acelaşi etaj cu apartamentul astfel încât supravegherea să fie mai simplă.

Colomba avu prilejul să schimbe două vorbe cu Trei şi descoperi că era un fost coleg de-al ei.

— Am lucrat la Direcţia de Telecomunicaţii cu inspectorul Anzelmo, îi mărturisi el. Acum e comisar la Segrate. Ştiu că v-a dat o mână de ajutor să-l prindeţi pe Tată.

Colomba încuviinţă.

— Nu-i treaba mea să întreb, dar credeţi că e în libertate cineva ca nenorocitul ăla?

— Poate cineva chiar mai rău.

Când toţi musafirii părăsiră camera, Dante era extenuat. Îşi pregătea un cocktail într-un pahar uriaş când Colomba primi un apel la care nu se

aştepta deloc: Demetra.

— Ce doriţi? întrebă ea, prea obosită să mai fie politicoasă cu cineva.

— Eu nimic. Dar Tommy vrea să-şi ia rămas-bun înainte să plece. Nu mi-a spus asta, dar m-a făcut să înţeleg foarte clar.

— Mi-aţi interzis să mă apropii de el...

— Dacă nu vrei să vii mă doare-n cot. M-am săturat până peste cap de gabori.

Demetra închise şi Colomba îl rugă imediat pe responsabilul cu securitatea să-i pregătească un mijloc de transport. După cinci minute, un Mercedes la bordul căruia se aflau o culturistă şi un contractor bărbos cu papion o recuperă din curtea din spate a hotelului, în vreme ce o maşină de escortă îi urmărea la mică distanţă, comunicând cu colegii prin cască. Păreau militari şi probabil asta şi fuseseră înainte să descopere că puteau câştiga mai mult riscând mai puţin.

Colomba nu era obişnuită să stea în spate şi îi ceru bărbosului să facă schimb de locuri.

— Sunteţi înarmaţi? o întrebă pe culturistă de la volan, căreia Dante îi spunea Nouă.

— Da, *dottoressa*, răspunse ea.

— Ce faceţi dacă vă opresc foştii mei colegi?

Ştia foarte bine că în Italia, prin lege, doar membrii forţelor de ordine aveau dreptul la gărzi de corp înarmate. În lipsa unei autorizaţii despre care era sigură că nu o ceruse nimeni, firmele de pază puteau proteja bănci şi clădiri sau obiecte valoroase, dar nu şi persoane.

— Transportăm obiecte de valoare, explică Nouă. Am fost însărcinaţi de către domnul Torre să-i transportăm un bun de preţ.

Colomba îşi masă tâmplele.

— Şi care ar fi bunul de preţ?

Fără să mute privirea de la drum, culturista arătă spre torpedou. Colomba găsi înăuntru o Barbie îmbrăcată în firet, aflată în cutia originală.

— Asta?

— E o Pink Jubilee Barbie din ’89, spuse Papion de pe banchetă. O figurină de colecţie. Valorează cam cinci mii de euro.

— Cât preţul cursei ăsteia până la aeroport, zise Colomba.

— Intră în definiţia obiectelor de preţ, răspunse Nouă cu seriozitate. Dar dacă încep să tragă în noi, nu vă faceţi griji, vă acoperim şi pe dumneavoastră.

6.

Demetra îi dăduse întâlnire la terminalul 1, în zona de *lounge* a companiei Alitalia.

Nouă parcă maşina, apoi vârî păpuşa într-o servietă de metal cu un omuleţ stilizat care proiecta o umbră pe un perete.

— Trebuie s-o ţineţi cu dumneavoastră dacă vreţi să vă însoţim înăuntru, spuse ea.

Colomba era gata să refuze, dar îşi aminti că nu era înarmată: era greu de crezut că Regele de Arginţi ar fi atacat-o în aeroport, însă nu era imposibil să fi convins vreun însoţitor de bord să facă tâmpenia vieţii lui. Luă servieta, lăsându-l pe Papion s-o conducă prin labirintul de coridoare al aeroportului. Era vineri seară şi la detectoarele de metal se formaseră cozi, probabil din pricina navetiştilor. Deasupra lor, ecranele transmiteau un reportaj despre funeraliile din ziua precedentă.

Lounge-ul era lângă zona B de *check-in* şi intrară cu ajutorul legitimaţiei lui Papion, pentru care situaţia nu reprezenta nimic nou.

Arăta ca o combinaţie între sala de aşteptare a unui medic important şi un *pub* englezesc şi era extrem de aglomerată. Demetra şi Tommy stăteau în ultimul rând de scaune de piele, lângă o hartă deteriorată a traficului aerian. Demetra citea o revistă şi nu catadicsi să-i arunce nici măcar o privire. Numai Tommy reacţionă la intrarea ei: sări în picioare smulgând firul căştilor pe care le ţinea în urechi şi alergă în întâmpinarea ei chiţăind ca un liliac şi evitându-i pe pasagerii care stăteau în picioare pe culoar.

— E-n regulă, îi spuse Colomba agentului. E un prieten, mai izbuti ea să adauge înainte ca Tommy s-o ridice cu totul, făcând-o să scape servieta.

Ea îi întoarse pe cât putea îmbrăţişarea, apoi îi dădu de înţeles că trebuia s-o lase jos pentru că nu mai reuşea să respire. Tommy avea părul mai scurt iar pe faţă încă mai stăruiau nişte vânătăi provocate de pietrele care căzuseră peste el la mină, oricât încercase Colomba să-l protejeze acoperindu-l cu trupul ei.

— Te duci într-un loc frumos, îi zise. Grecia are o mare minunată. Ştii să înoţi?

Tommy clătină din cap, punându-i pe după gât un braţ care cântărea o sută de kilograme.

— Şi poate că într-o zi o să vin în vizită, ce zici? Îţi mai povestesc ce descopăr despre părinţii tăi. Pentru că nu renunţ la tine, ai înţeles? zise Colomba cu glas tremurat. Îi cer acum mătuşii tale adresa. Până atunci, stai cu prietenul meu, bine? E cel de-aici, cu papionul caraghios.

Tommy privi accesoriul de parcă nu mai văzuse niciodată aşa ceva şi încercă să-l apuce. Agentul sări înapoi, iar cei doi începură să se fugărească prin *lounge*.

Demetra se încăpăţâna să se concentreze asupra revistei până când Colomba aproape îi căzu în braţe.

— Bună, fostă poliţistă, zise ea fără tragere de inimă.

— Cum v-aţi descurcat la tribunal?

— S-a clarificat totul, avocaţii mei au aranjat fiecare lucru în parte. Spune-i prietenului tău că, din moment ce poliţia a făcut ce a făcut, nu mă simt datoare să-i dau nimic.

— Dante nu vrea nimic de la tine, răspunse Colomba.

Demetra zâmbi.

— Cu toţii vor ceva, spuse ea, şi ridică din nou revista.

Se chema „Ciao", dar era în greacă.

Colomba îi coborî violent revista.

— Dacă nu te porţi cum trebuie cu el, jur că vin după tine.

— Şi de ce n-aş face-o?

Zâmbi.

— Doar e nepotul meu, nu?

— Şi îl iei cu tine la clasa întâi sau l-ai trimis la cală?

— La clasa *business* nu acceptă copii gălăgioşi. O să stea foarte bine la *economy*.

— Chiar dacă el îţi plăteşte călătoria, zise Colomba furioasă.

— Frati-miu plăteşte. Adio, fostă poliţistă.

Colomba îşi încleştă pumnii de nervi şi se întoarse spre Tommy, care agita victorios papionul. Proprietarul lui, în schimb, îşi masa gâtul.

— Gata de plecare, *dottoressa*? întrebă el.

— Încă nu.

Luă papionul din mâinile lui Tommy, îl lărgi la maximum şi i-l puse la gât, prinzându-l chiar sub puful de pe ceafă, moale ca penele unui pui de găină.

— Aşa o să-ţi aminteşti de mine.

Tommy o îmbrăţişă din nou.

— Te iubesc, îi şopti el la ureche.

7.

În timp ce Colomba se urca înapoi în maşină având în inimă un gol mare cât Grecia, Lupo stătea aşezat pe patul din hotelul de două stele unde îl

cazase ministerul, la doi paşi de Palazzo della Civiltà Italiana, căruia toţi îi spuneau Colosseumul Pătrat.

Camera cu mochetă verde, plină de pete de umezeală, era faţă în faţă cu bucătăriile şi mirosea întruna a prăjeală. Însă lui Lupo i se strânsese stomacul încă înainte de a păşi în hotel, iar în urechi încă îi răsunau ecourile surde ale glasurilor din cortegiul funerar din ziua precedentă.

Tocmai îşi punea spada de paradă în suportul de călătorie când portarul îl chemă la recepţie, anunţându-l că avea un musafir. Lupo coborî cu mânecile cămăşii suflecate, convins că era vorba despre un coleg aflat în trecere.

În schimb, se trezi nas în nas cu Di Marco. Bea o cafea la micul bar de la intrare, cu impermeabilul aruncat pe umăr. Nu mai avea braţele învelite în ghips, dar purta feşe elastice la ambele încheieturi. Lupo aruncă o privire spre stradă: dincolo de geamul uşii de la intrare era o maşină albastră cu două persoane la bord şi girofarul aprins.

— Domnule colonel..., salută el, aproape în poziţie de drepţi.

— Domnule sergent-major, răspunse Di Marco. Ne-am întâlnit pe fugă ieri la ceremonie, n-am avut timp să vorbim. Pot să vă ofer ceva?

— O cafea, dar dumneavoastră sunteţi musafirul meu, stau aici până mâine dimineaţă.

— Vă rog, îl invită Di Marco să se aşeze la una dintre măsuţele cu blat lipicios. Voiam să vă cunosc mai bine, pentru că ştiu că aţi colaborat la cazul Bonaccorso.

— Era inevitabil, din moment ce a început să ucidă la mine acasă.

— Era inevitabil, din moment ce în zona dumneavoastră locuia Colomba Caselli, replică Di Marco.

Lupo citi caricatura de pe pliculeţul de zahăr: era cea cu pacientul care se teme că e plictisitor în vreme ce psihologul lui doarme pe fotoliu.

— Şi de asta, *dottore*.

— Norocul dumitale că nu te-a implicat în atentatul de la mină, continuă Di Marco afişând un zâmbet fals.

— Nu mi se pare un noroc, spuse Lupo. Ar fi trebuit şi aş fi vrut să fiu acolo.

— Şi v-aţi întrebat vreodată de ce Caselli v-a ţinut în afara jocului?

— Pentru că voia să intervină forţele speciale.

— Sau pentru că nu te voia pe dumneata.

Lupo dădu din umeri.

— Nu suntem prieteni la cataramă.

— Ce credeţi că face chiar acum?

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează, domnule colonel.

Di Marco scoase din buzunar un aparat foto cât palma, îl porni şi i-l

întinse.

— Uitaţi-vă prin poze.

Lupo, perplex, se supuse. Fuseseră făcute la intrarea hotelului *Impero* şi arătau nişte bărbaţi cu sacou şi cravată care intrau şi ieşeau din clădire. Câţiva dintre ei aveau căşti.

— Bănuiesc că nu sunt agenţii de pază ai hotelului.

Di Marco încuviinţă.

— Lucrează pentru o firmă de securitate privată. Se cheamă Shadow, iar toţi cei din fotografii sunt foşti agenţi de poliţie. I-a angajat domnul Torre, dar dacă vă uitaţi la următoarele imagini veţi descoperi că lucrează şi cu Caselli.

Lupo îşi răşchiră degetele pe masă. Avea o unghie tăiată strâmb şi făcu un oarecare efort să se abţină s-o roadă.

— Şi eu ce legătură am cu asta?

— Am început să cred că „eroina de la Veneţia" nu ne-a spus tot adevărul despre ce s-a petrecut la Sant'Anna Solfara.

Lupo nu răspunse. Di Marco se ridică, lăsându-i pe masă o carte de vizită.

— În caz că aflaţi ceva nou. Cred că Martina Concio, la fel ca oamenii mei care au murit în parcul minier, merită ca nimic din cazul acesta oribil să nu rămână în umbră. Şi mai merită ca toţi cei răspunzători să fie pedepsiţi. Domnule sergent-major...

Lupo se ridică la rândul lui, salutându-l milităreşte pe colonel, care ieşi din bar fără să întoarcă privirea şi se urcă în maşina care-l aştepta.

— Nenorocitul dracului, şopti Lupo.

Însă imaginile i se întipăriseră în minte.

8.

Dante fuma întins pe canapeaua din verandă când Colomba se întoarse la hotel.

— Totul bine cu Tommy? întrebă el fără să ridice ochii din tabletă.

Colomba îl împinse mai încolo, apoi se aşeză cu picioarele peste ale lui. El n-o respinse.

— Mi-a zis că mă iubeşte. Are o voce frumoasă când nu zbiară, undeva între un glas de copil şi unul de adult. Muzical. Era gata să mă buşească plânsul.

— Ce de lume îţi face declaraţii zilele astea! observă Dante şi se aşeză mai bine ca să citească în continuare. Şi nu mă simt în largul meu să te am aşa

aproape.

— Obişnuieşte-te cu ideea. Nu pot să mă port cu mănuşi cu tine din moment ce lucrăm împreună. În orice caz, Demetra se bucură prea tare de situaţie. Doamne, înnebunesc! Frate-su i-a lăsat douăzeci şi cinci de milioane fiului său, iar ea o să-i spargă pe toţi pe operaţii estetice.

— Ar trebui să-i spui că banii fratelui ei sunt bani reciclaţi de Tată. Probabil că Melas sau tatăl lui gestionau contul pe care l-am văzut.

— Şi cei de la Antitero ştiau asta. Asta voia D'Amore să înţeleg când mi-a lăsat *stick*-ul.

— Ca să te ajute sau ca să te hotărăşti să renunţi?

Colomba dădu din umeri. Nu ştia.

— Tu ce-ai rezolvat cu Cesare?

— Chiar acum verific ce ştim despre el. Despre modul în care a fost răpit nu am aflat nimic. Părinţii lui au declarat că a plecat singur într-o noapte, pur şi simplu a deschis uşa şi a ieşit în stradă. Dar fişa medicală e interesantă. Ia citeşte, spuse el, şi îi dădu iPad-ul.

— Bla, bla, bla... Condiţii igienice precare, subnutrit etc etc... *Cicatrice cheloide pe tălpi provocate de mersul pe suprafeţe ascuţite sau abrazive*.

— E singurul dintre toţi zece care are cicatrici de genul ăsta, explică Dante.

— Să fie unul dintre experimentele Tatălui?

— Sau poate că în cealaltă închisoare stătea pe ceva mai puţin neted decât baza containerelor. Iar dacă n-a fost îngrijit ca lumea, cum îmi închipui că s-a şi întâmplat, există şansa ca în cicatricele astea să fi rămas corpuri străine. Ca pata ta de cerneală de la mână.

Colomba se înţepase cu un stilou cu mulţi ani în urmă, iar pata devenise un tatuaj permanent între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte.

— Sub nicio formă, spuse ea. Nu te las să diseci copilul.

— Chiar crezi că aş face aşa ceva? Dar...

— Niciun dar, îl întrerupse Colomba şi se ridică. Cesare a trecut deja prin destule. Poate că şi în mâna ta rea sunt probe. De ce nu ţi-o desfaci?

Dante îşi scoase mănuşa şi depărtă degetul mic şi inelarul. Între ele era o cicatrice mai deschisă la culoare decât celelalte, rotundă şi mare cât o monedă.

— Chirurgie explorativă, o lămuri el. Mi-am introdus fibră optică să verific dacă există corpuri străine invizibile la raze X. A fost dureros, dar aş fi făcut orice să-l prind pe Tată. Iar acum aş face orice să descopăr informaţii noi despre Regele de Arginţi.

9.

Când îi explicară ideea, medicul şi tutorele lui Cesare se arătă mai puţin reticent decât Colomba.

— Cicatricele cheloide sunt extrem de neplăcute, mai ales în talpă, le spuse. Iar lui Cesare, când joacă fotbal, i se inflamează. I-am rugat pe părinţi să finanţeze un tratament cu laser într-o clinică, dar au spus că nu era necesar şi că o să-i treacă pe măsură ce creşte.

— Puteţi autoriza intervenţia? întrebă ea.

— Da, răspunse medicul. Trebuie doar să verific ce fel de tratament va primi, unde şi cum.

— Operaţia o să aibă loc aici, dacă sunteţi de acord. Dante a închiriat deja toată zona de spa, care la ora asta e închisă, iar intervenţia se poate face pe unul dintre paturile pentru masaj. Totul o să fie sterilizat şi, evident, veţi asista la operaţie şi o puteţi opri dacă nu vi se pare că sunt satisfăcute condiţiile de igienă.

Medicul se gândi o clipă.

— Când putem începe?

— Dacă sunteţi de acord, chiar acum, răspunse Colomba.

— Ei, drăcie!

Medicul se aplecă spre ea.

— Iertaţi-mă, cumva domnul Torre e Tony Stark deghizat?

Colomba nu făcu decât să zâmbească politicos – nu ştia cine e Tony Stark – şi, după ce-şi luă rămas-bun de la medic, îi confirmă şefului de la Shadow că putea începe.

Când se întoarse în apartament, pe verandă alături de Dante erau Cesare şi Luca. Numărau ferestrele luminate ale clădirilor din faţă. Maugeri Senior stătea pe canapea, deloc în largul lui, cu o ceaşcă de cafea în mână.

— I-am spus domnului Maugeri că ar fi mai bine ca Luca să rămână să-şi susţină prietenul, zise Dante. Şi să plece mâine dimineaţă.

— Sunt sigură că l-ar face să se simtă mai bine, confirmă Colomba.

— Da, mă rog, dar vă spun sincer că nu pricep ce se întâmplă, zise Maugeri iritat. Mai întâi apăreţi la mine acasă, apoi ne puneţi să venim aici de parcă ar fi o chestiune de viaţă şi de moarte... Poate ar fi mai bine să-mi sun avocatul.

Zâmbi în semn de scuze.

— N-am nimic cu voi şi vă datorez multe, dar nu vreau ca fiul meu să ajungă în cine ştie ce încurcătură.

— Vi se pare o încurcătură faptul că fiul dumneavoastră vrea să fie alături

de prietenul lui? întrebă Dante pe tonul pe care-l folosea când studia pe cineva.

— Nu, în niciun caz, se grăbi să răspundă Maugeri, dar aş vrea să uite ce i s-a întâmplat, nu să răscolească în continuare prin amintiri.

Dante miji ochii.

— Nu-i o experienţă care se uită uşor, iar dumneata îmi pari mai tulburat ca el. Ce te frământă?

— Nimic!

Maugeri aproape îngheţase.

— Nu mă gândesc decât la binele fiului meu!

— E ceva ce ar mai trebui să ştim, domnule Maugeri? întrebă Colomba intrând în joc.

— Deja ştiţi tot, fir-ar să fie! se ridică el. Mâine dimineaţă la prima oră vreau să fiu dus acasă împreună cu Luca.

— Nicio problemă, zise Colomba.

Abia aştepta să scape de el.

10.

Echipa de medici pe care Dante o angajase pe bani grei îşi pregăti instrumentele şi sterilizã camera, apoi îi explică medicului-tutore tratamentul; acesta fu de acord cu toate procedurile.

Dante nu se simţi capabil să asiste, aşa că îi reveni Colombei sarcina de a supraveghea intervenţia. Astfel, avu ocazia să vadă tălpile băiatului, care erau acoperite de cicatrice de diferite dimensiuni.

Pe parcursul întregii ore cât dură operaţia, Luca îl ţinu de mână pe Cesare. La sfârşitul ei, picioarele băiatului erau puţin roşii, iar pe pat se adunaseră câteva fărâme de piele uscată. Colomba îl rugă pe Trei să le ducă în laborator pentru a fi analizate.

— Aici e ceva aspru, zise deodată asistenta care îi masa picioarele lui Cesare cu o cremă calmantă.

Dermatologul îşi puse ochelarii cu lupă şi examină punctul pe care i-l arătă asistenta.

— E o aşchie mică, confirmă el. Ia spune, Cesare, ţi-o scoatem?

El se agită puţin la lumina lămpilor medicale, dar Luca îi zâmbi, încurajându-l. Sau, mai bine zis, zâmbi în gol: cei doi copii nu se priveau niciodată în ochi. Extragerea se dovedi nedureroasă, pentru că aşchia avea doar câţiva milimetri şi era subţire ca spinii unui cactus mic. Şi ea ajunse

printre resturile care trebuiau duse la laborator.

Răspunsul veni în zori, lăsând-o cu gura căscată pe Colomba, obişnuită cu erele biblice care treceau până să primească ceva de la laboratoarele de criminalistică. Se târî în living îmbrăcată în pijama şi îl găsi pe Dante treaz, servindu-i cu cafea pe agenţi. Ea profită şi îşi făcu o porţie dublă în timp ce citea raportul sosit într-un plic cu filigran şi pecete de ceară. Arăta elegant.

Laboratorul explica, oferind şi imagini mărite la microscop, că în fragmentele de piele de pe tălpile lui Cesare se găsea mai ales praf, dar că aşchia conţinea formaldehidă, fenol şi fibre de lemn.

— Bachelită, zise Dante.

— Nu se făceau telefoane din bachelită? întrebă Colomba căscând de-i trosniră fălcile.

I se părea ireal că nu cu mult timp în urmă era hotărâtă să renunţe să-l mai vâneze pe Rege. Acum lucra în nişte schimburi de care nici la Brigadă nu avusese parte.

— Şi *View Master*, stanţe, jucării, bijuterii, nasturi şi un miliard de alte lucruri, răspunse Dante încercând fără sorţi de izbândă să se aşeze în poziţia lotus pe canapea. Lua-le-ar să le ia de articulaţii..., bombăni el. Vreo urmă de colorant?

— Un pigment închis la culoare, negru sau maro, citi Colomba. Dacă stau să mă gândesc, puşca pe care am folosit-o la Academie avea nişte piese de bachelită maro. Era o piesă de anticariat.

— OG! Rahat! urlă Dante, rostogolindu-se ca o tarantulă ca să ajungă la laptop. Ce dobitoc! Ce idiot pot să fiu! Trebuia să-mi fi dat seama imediat!

Întoarse ecranul spre ea: intrase pe o pagină a site-ului waris-boring.com, unde găsise fotografia unui pistol mitralieră cu pat rabatabil şi aer de epocă. Se numea OG 43.

— Şi doar ştiam asta! Am studiat chestiile astea, fir-ar să fie!

Arătă spre mânerul care susţinea ţeava perforată.

— Pare de lemn, dar e din bachelită. Bachelită! răcni el din nou şi se lăsă să cadă în pat. Doamne! De ce e lumea atât de mică, de ce trebuie mereu să mă întorc de unde am plecat?

— Explică-mi şi mie sau te-nchid în dulap, îl ameninţă Colomba.

El sări jos şi aproape îl lăsară picioarele – nu se înzdrăveniseră de tot.

— Pistolul mitralieră OG 43 a fost creat pentru fasciştii Republicii de la Salò, după armistiţiul din cel de-Al Doilea Război Mondial. Ştii, ăia care-i preferau pe nazişti americanilor.

— Zi mai departe..., spuse Colomba, care începea să se enerveze.

— Nu era produs decât într-o singură fabrică. Una singură, pricepi? Manifattura Armaguerra. După *Liberazione*, a fost transformată în uzină,

apoi închisă de tot, iar din anii ’60 depozitele n-au făcut decât să adune praf. Acum stă să se dărâme, dar în urmă cu patru sau cinci ani pe terenul ei au început lucrările de extragere a azbestului.

— De unde ştii asta? întrebă Colomba fără să-i înţeleagă surescitarea. Cunoşti istoria tuturor fabricilor italiene?

Dante, care se rotea prin cameră ca un derviş, se blocă, roşu la faţă, cu paltonul descheiat fluturând o clipă în urma lui.

— O cunosc pentru că treceam prin faţa ei cu bicicleta! Locul ăsta de rahat e la Cremona, CC! Fabrica Tatălui a fost mereu acolo, sub nasul meu!

CAPITOLUL III

1.

Agenţii de la poliţia penitenciarelor loveau barele celulelor în fiecare seară ca să se asigure că erau întregi, dar în cazul Neamţului o făceau şi dimineaţa, la începutul schimbului, pentru că nimeni nu avea încredere în nemernicul tăcut şi plin de muşchi. Din acelaşi motiv, de celula lui se apropiau numai câte patru agenţi odată.

Erau obişnuiţi să-l vadă făcând gimnastică, de aceea fură uluiţi să-l găsească încă trântit în pat, cu faţa la perete.

— În picioare, Fritz, zise unul dintre ei. Hai, să-ţi vedem mutra!

Neamţul nu reacţionă şi, cu o băgare de seamă pe care n-o avusese nici măcar faţă de Câinele Turbat, un asasin din Camorra, inspectorul-şef îl trase de umăr. Neamţul se răsuci ca un cadavru: avea ochii larg deschişi şi tremura din pricina febrei, având pielea rece şi gălbuie. Pătura era murdară de vomă.

Agentul încercă să-l trezească lovindu-l uşor de câteva ori.

— Ăsta aici crapă, zise.

— Las să crape, replică un coleg. Javra asta omora copii.

— Termină cu prostiile, că tot noi dăm de dracu’.

Îi puseră cătuşe şi îl târâră pe coridoare, pentru că era extrem de greu şi abia se ţinea pe picioare. Când, în cele din urmă, ajunseră la infirmerie, Neamţul mai avu un acces de vomă şi murdări patul pe care încercau să-l întindă. Medicul de gardă îi examină ochii şi îi ascultă bătăile inimii.

— Pare să fi fost otrăvit. Aţi găsit ceva ciudat în celulă?

— N-am verificat, răspunse inspectorul.

— Puteţi trimite pe cineva imediat, vă rog? întrebă medicul. Şi să anunţăm conducerea: trebuie să-l ducem la spital.

Inspectorul încuviinţă, dar făcu o grimasă. Altă bătaie de cap.

•

Oprit la poarta închisorii Rebibbia ca să fie percheziţionat, veteranul de pe ambulanţă îi explica tânărului său coleg cum funcţionau lucrurile.

— Dacă avem un hoţ de găini, o să urce la bord un agent şi o să ne dea o maşină care să ne însoţească. Dacă tipul e periculos, o să urce doi agenţi şi o să avem două maşini după noi. Dacă e *foarte* periculos, o să urce patru agenţi şi o să avem după noi mai multe maşini decât escorta preşedintelui.

Când Neamţul fu scos într-un final în curte, în ambulanţă urcară cinci agenţi – toţi membri ai GOM, cu echipament de şoc – şi se pregătiră şase maşini de însoţire, printre care şi un blindat. Şi picioarele pacientului fură prinse în cătuşe de targă, o măsură de siguranţă pe care paramedicul în vârstă n-o mai văzuse, mai ales în cazul unui deţinut trecut de şaptezeci de ani.

— Da' cine e? îl întrebă pe agentul de lângă el. Dracula?

— Aproape, răspunse celălalt cu maxilarul încordat.

Ambulanţa se urni, având ca destinaţie spitalul „Sandro Pertini" unde exista o aripă cu douăzeci de paturi pentru pacienţii privaţi de libertate. Existau gratii peste tot, dar rezervele erau individuale: cine ajungea aici de la Rebibbia avea impresia că e mutat la un hotel de cinci stele. Doar nivelul de securitate era acelaşi.

Drumul de la închisoare la spital dura douăzeci de minute. Cam pe la jumătatea traseului trebuiau să treacă un pod peste Anniene, unul dintre afluenţii şerpuitori ai Tibrului; acela fu locul în care ambulanţa derapă brusc pe contrasens, se lovi de parapet şi căzu în apele care curgeau printre copacii aflaţi cinci metri mai jos. Lovi albia plină de pietre cu botul şi căzu pe-o parte.

Maşinile însoţitoare frânară, iar agenţii GOM ieşiră cu armele pregătite. În dezastrul de sub ei totul era nemişcat. Şeful escortei le ordonă câtorva agenţi să blocheze drumul şi să ţină în bătaia armelor ambulanţa pe jumătate scufundată, apoi coborî împreună cu ceilalţi malul abrupt al râului pe care erau împrăştiate sticle sparte şi pungi de plastic. Formând un lanţ uman ca să nu fie luaţi de curent, ajunseră lângă ambulanţă, cu armele ţinute deasupra capului. Botul era scufundat complet, iar din pricina apei pline de noroi nu reuşeau să-l vadă nici măcar pe şofer. Şeful escortei deschise uşa din spate, iar punga de aer din cabină gâlgâi sub stratul de apă, creând o bulă roşie care, odată ieşită la suprafaţă, se sparse şi îl orbi o clipă pe agent.

Când privirea i se limpezi, primul lucru pe care îl văzu şeful echipajului fu

capul unui coleg. Avea o pereche de cătuşe înfipte în ochi.

2.

Dante se uita pe geamul portierei din spate a maşinii blindate, frământându-şi acul de cravată cu Star Wars. Se îmbrăcase elegant – cu excepţia acului de cravată –, cum făcea de fiecare dată când punea piciorul în Cremona, încercând la nivel inconştient să pară normal. Sau, poate, ca să se protejeze.

Departe de Cremona reuşea să nu se gândească la trecutul lui chinuit, dar când se întorcea aici totul ieşea din nou la suprafaţă, făcând mai puternică senzaţia că era o stafie printre oameni.

După ce se luptă cu sine însuşi, îl sună pe Annibale şi îl anunţă că vine la Cremona.

— Nu ştiu când ajung, dar încerc să trag o fugă şi pe la tine.

— Nu-i o călătorie de plăcere, zise Annibale pe acelaşi ton îngrijorat.

— Nu, încă mă străduiesc să sparg banca. Se prea poate ca la Cremona să găsesc ceva care să mă ajute. Pune o sticlă bună la rece.

Colomba, care aţipise cu capul sprijinit de geam, se trezi.

— Unde suntem?

— Mai avem puţin şi ajungem la Cremona.

În jurul lor se desfăşura peisajul plat al Câmpiei Padului, un şir nesfârşit de câmpuri de grâu, cătune minuscule şi case ţărăneşti mari, căzute în paragină. Pentru Dante era decorul unui coşmar. Când îl visa pe Tată, de multe ori îl vedea urmărindu-l de-a lungul unei liziere de copaci în timp ce el, doar un copil, alerga în picioarele goale şi nu izbutea să se îndepărteze.

— Poate că există un sâmbure de adevăr în ce-şi imaginau Bielîi şi Tatăl, zise Colomba brusc. Poate că tratamentul lui chiar creează persoane capabile să gândească şi să acţioneze diferit.

Dante pufni.

— Electroşocurile şi izolarea nu produc decât efecte nocive.

— Şi totuşi Leo a reuşit să fenteze serviciile antitero din lumea întreagă, Regele îi manevrează pe ceilalţi ca pe nişte marionete, tu eşti una dintre cele mai inteligente persoane pe care le cunosc...

— Poate că ne-am născut geniali. Poată că eram sortiţi să facem lucruri măreţe, cum ar fi să inventăm motorul cu apă sau teleportarea. Dar Tatăl ne-a răpit şansa asta, cum le-a răpit-o tuturor celor pe care i-a topit în acid.

De la volan, Unu se întoarse spre ei.

— Am ajuns, domnilor.

3.

Contractorii îşi parcară maşinile lângă un sens giratoriu de pe strada din faţa fabricii de armament dezafectate. Uzina era compusă din mai multe hale cu acoperiş ascuţit şi ferestre mari care se ridicau pe un teren mort, printre pâlcuri de copaci rătăciţi. Unele hale erau în stare bună, altele, mai în interiorul vastei proprietăţi, nu reuşeau să ascundă efectele deceniilor de intemperii şi vandalism. Spre deosebire de ce-şi amintea Dante, pe unul dintre zidurile care împrejmuiau zona fuseseră instalate sute de metri de panouri fotovoltaice. Un afiş anunţa că, în curând, aveau să înceapă lucrările la un mare hypermarket.

— Dacă a fost ceva aici, acum a dispărut, zise Colomba vârându-şi faţa între două gratii ale porţii.

— Nu mă aştept să găsesc cine ştie ce, spuse Dante. Dar până acum vreo cinci ani, Cesare a fost închis aici înăuntru. Iar panourile solare le-au montat după ce a murit Tatăl şi Neamţul a intrat la puşcărie.

Se întoarse spre Trei şi Patru.

— Cum stăm cu drona?

— În două minute e gata, domnule Torre.

— Drona? întrebă Colomba.

— E inclusă în preţ, răspunse Dante rânjind forţat.

Îşi aprinse o ţigară.

— Dacă asta e fabrica despre care vorbea Leo, o bucată din viaţa mea s-a petrecut aici, înăuntru.

— Speri să-ţi aminteşti ceva anume?

— Dimpotrivă, replică el. Deja am prea multe amintiri cu mizeria asta.

În timp ce maşinile treceau pe lângă ei într-un ritm constant, Trei şi Patru pregătiră „becaţa". Era o dronă militară tactică, mare cât una de jucărie, silenţioasă şi prevăzută cu o cameră normală şi una cu infraroşu; nu cântărea decât 140 de grame. O trimiseră să survoleze zona, controlând-o uşor cu ajutorul unei tablete, apoi Dante le ceru să se concentreze asupra părţii cu clădiri mai dărăpănate. Becaţa avea autonomie limitată – bateriile trebuiau înlocuite la fiecare cincisprezece minute – dar după vreo oră reuşiseră să cartografieze acceptabil zona. Dante, tolănit pe banchetă, cu laptopul în poală şi casca radio în urechi, confruntă harta lor cu cele oficiale de pe internet.

— Poate ar fi mai bine să intrăm pe jos, zise Colomba.

Stătea afară, rezemată de laterala maşinii, şi supraveghea împrejurimile. Contractorii, îmbrăcaţi *casual* ca să nu pară un grup de mormoni, se prefăceau că sunt doar în trecere sau îi macină curiozitatea. Numai informaticienii stăteau închişi în maşina din spatele celei în care se afla Dante.

— Oricum asta o să facem mai devreme sau mai târziu.

— Sunt douăzeci de mii de metri pătraţi, spuse Dante. Dacă nu ştim unde să ne uităm o să ne ia o veşnicie.

— Eşti sigur că nu-ţi place doar să te joci cu drona?

— Şi ce-i rău în asta?

Dante activă microfonul staţiei.

— Să mai dăm o tură, lângă hala deschisă la culoare, cu acoperiş rotund, dar de data asta să folosim termoviziunea.

Trei şi Patru se conformară, iar pe transmisiunea de pe computerul lui Dante ieşiră în evidenţă dintre tufişuri şase cercuri roz, invizibile cu ochiul liber; unul dintre ele se afla lângă o grămadă de cărămizi.

— După părerea ta ce sunt? o întrebă pe Colomba, care vârâse capul înăuntru.

— Ştiu doar că sunt puţin mai calde decât restul terenului. Poate că sunt gurile de aerisire ale unor canale. Efectul poate fi provocat de apa de ploaie dinăuntru care a absorbit căldura soarelui şi acum se evaporă.

— În fotografiile de epocă nu apare nicio gură de aerisire, replică Dante. Să intrăm.

Colomba clătină din cap.

— Nu vreau să-i oferim o ţintă sigură unui lunetist. Să aşteptăm să se întunece.

Dante propuse să petreacă orele care le rămâneau într-un bar, aşa că plecară împreună cu un grup de agenţi să caute un local. Îl ochiseră deja când Colomba simţi că-i vibrează telefonul.

Alberti avea o voce atât de piţigăiată, plângăreaţă şi tulburată că la început îi fu greu şi să-l recunoască.

După ce tânărul îi spuse ce se întâmplase, Colomba simţi nevoia să se aşeze pe un zid scund ca să-şi recapete suflul.

4.

D'Amore ajunse la locul accidentului când încă mai era lumină.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, îl informă vicechestorul de la poliţia penitenciarelor care coordona cercetările.

— E frumos că viaţa ne mai şi surprinde din când în când, nu? răspunse D'Amore cu mintea aiurea.

— Dar nu aşa, *dottore*. Pe-aici, îl invită celălalt şi îl conduse până la malul râului Anniene.

Ambulanţa era încă în apă, dar lângă ea era o barcă Zodiac cu motor a poliţiei, iar înăuntrul maşinii doi agenţi în alb făceau poze.

— Cadavrele sunt încă acolo, dacă doriţi să le vedeţi.

— Nu doresc, dar trebuie, răspunse D'Amore.

Cu un semn, vicechestorul îi ceru pilotului să vină la mal şi după puţin timp fură aduşi amândoi în faţa uşii deschise a ambulanţei. D'Amore înţelese că poliţistul nu exagerase: targa era încă la locul ei, dar cătuşele care îl imobilizaseră pe Neamţ atârnau goale, cu excepţia celor înfipte în ochii agentului GOM, care acum plutea în apa murdară. Un al doilea agent avea capul răsucit la nouăzeci de grade, al treilea fusese decapitat. Ultimul era agăţat de infirmier, poate pentru că în timp ce ambulanţa cădea de pe pod ajunseseră unul lângă celălalt. Amândoi aveau răni provocate de o armă de foc.

— Neamţul a făcut asta singur? întrebă D'Amore.

Vicechestorul încuviinţă din cap.

— Şi-a desfăcut cătuşele cu o bucată de metal, probabil dintr-o conservă.

— Şi colegii dumneavoastră nu şi-au dat seama?

— Cred că întâi şi-a desfăcut o singură cătuşă, cea acoperită de buteliile cu oxigen. Băieţii erau cu nervii întinşi la maximum, aveau deja un glonţ pe ţeavă, chiar dacă e împotriva regulamentului.

— Iar el, după ce s-a eliberat, a luat o armă, zise D'Amore reconstituind scena. Apoi i-a împuşcat pe colegul dumneavoastră şi pe şofer. Şi în timp ce ambulanţa cădea a făcut tot restul.

— Trebuie să fie puternic ca un taur, chiar dacă părea pe moarte, şopti vicechestorul.

Barca îi aduse din nou la mal. D'Amore fu cât pe ce să alunece în noroi, dar îl ajută pe vicechestor să coboare.

— Ce-o fi mâncat?

— Ceva toxic care i-a modificat bătăile inimii şi i-a provocat diaree şi sângerări. Arsenic, probabil.

Îi arătă pe mobil o poză făcută unor fragmente ude de fotografie.

— Era o carte poştală. A făcut-o bucăţi şi a aruncat-o în closet, dar am găsit-o în conducte. Credem că pe ea a fost arsenicul. Încercăm să ne dăm seama cine i-a trimis-o.

Într-unul dintre fragmente se vedea un chip întreg. D'Amore îl recunoscu în ciuda neclarității imaginii.

— Foarte bine, îi spuse el obosit vicechestorului.

Apoi îi strânse mâna.

— Țineți-mă la curent.

— Bineînțeles, *dottore*.

D'Amore parcase chiar în afara zonei delimitate cu garduri de metal și, când urcă în mașină, scoase din buzunar mobilul ca să-l sune pe Di Marco. Tocmai se așezase când simți o durere cumplită la piciorul stâng. Coborî privirea: avea niște foarfece înfipte în coapsă.

O mână care mirosea a mocirlă îi acoperi gura.

— Trebuie să stăm de vorbă, gabore, zise Neamțul.

5.

— O, Doamne, îngăimă Dante când Colomba îi povesti ce făcuse Neamțul.

— Suntem protejați, Dante, încercă ea să-l liniștească.

— Protejați?

Chipul lui Dante căpătase culoarea fațadei barului.

— A mătrășit șase oameni în timp ce era legat de o targă! Cum dracu' crezi că te poți proteja de el?

Până când Dante descoperise adevărata identitate a Tatălui, crezuse mereu că Neamțul fusese temnicerul său. Îl văzuse printr-o crăpătură a silozului cum conducea un alt prizonier peste câmpuri. Dante nu descoperise niciodată cine fusese băiatul acela. Era anul 1989 și dintre prizonierii de atunci el era singurul supraviețuitor, însă acum credea că Regele și Leo făceau parte din aceeași generație.

— L-am mai oprit o dată, zise Colomba.

Dante își apăsă mâinile pe urechi, învârtindu-se în cerc. Câțiva clienți ai barului care ieșiseră să fumeze îi aruncară priviri curioase.

— Și dacă s-a lăsat arestat dinadins?

— Dante... liniștește-te.

— Dacă el e Regele?

— Era supravegheat zi și noapte, îi zise Colomba. N-avea cum să se plimbe peste tot și să arunce cadavre în pădure.

— Poate că avea complici. Alte marionete care nu știau că sunt marionete.

Dante își scoase sacoul: cămașa era leoarcă.

— Și-apoi, ți se pare că doar întâmplător a evadat tocmai azi?

— De unde să ştiu? răspunse Colomba simţind din nou că plămânii i se contractă dureros.

— A făcut asta pentru că l-am sunat, insistă Dante. Şi-a dat seama că mă apropii de adevăr.

— Şi ce-i mai păsa? Au murit cu toţii.

— Mai puţin Regele. Să mergem, CC. Să lăsăm totul baltă.

Colomba îl luă în braţe. Dante tremura.

— Şi după aia? O să te uiţi toată viaţa peste umăr? O să-l prindă pe Neamţ, n-o să reuşească să plece din Roma. Dar tot ce nu înţelegem azi o să ne bântuie pentru totdeauna.

Se uită fix în ochii lui.

— N-o să las să ţi se întâmple nimic, îţi jur.

Dante se sprijini pe umărul ei, apoi îşi apropie faţa de a ei. În clipa aceea suspendată, Colomba crezu că o s-o sărute, însă Dante se opri la un milimetru de buzele ei şi se scutură.

— Bine, bine. Ai dreptate.

Colomba îşi reveni şi ea.

— Vrei să bei ceva? întrebă uşor jenată.

El încuviinţă.

— Da. Dar adu-mi afară, te rog. Acum chiar că nu sunt în stare să intru.

Se ghemui sprijinindu-se în baston.

— Eu mă aşez aici, mă supraveghează Trei şi Patru. Le spun celorlalţi că pornim imediat ce apune soarele.

6.

La ora 19, zona fostei fabrici de armament era învăluită în întuneric, cu excepţia laturii cu panouri solare, unde fusese montat un şir de stâlpi de iluminat. Dante controlă lacătul porţii şi îl desfăcu atât de repede încât Colomba nici nu pricepu cum făcuse.

— Unu, zise ea, lăsaţi pe cineva să supravegheze strada, iar ceilalţi să vină înăuntru cu noi.

— Nu putem încălca o proprietate privată, *dottoressa*, chiar dacă e abandonată, răspunse şeful Shadow zâmbind în semn de scuze. Dacă ne reclamă cineva ne pierdem licenţa.

— Şi dacă se întâmplă ceva înăuntru? obiectă Colomba.

— Chemăm poliţia înainte să venim după dumneavoastră. Legea e foarte restrictivă.

— În sfârşit am găsit pe cineva care s-o respecte, făcu Dante. Chiar dacă nu e momentul oportun.

— Ce armă aveţi în dotare? întrebă Colomba.

Unu îi arătă pistolul Glock 17 de la centură.

— Nu pot să v-o dau, *dottoressa*.

— Nu, dar eu pot să v-o fur. Asta o să zic dacă ne găsesc, iar dumneavoastră puteţi să mă reclamaţi şi să le povestiţi ce vreţi. Probabil n-o să se ajungă acolo – drona zice că totul e pustiu – dar nu pot să-l las pe Dante fără protecţie.

Unu se uită la ea vreo zece secunde, impasibil.

— Bine, spuse în cele din urmă, apoi, atent să nu-l observe nimeni, îi dădu arma. Am încredere în dumneavoastră.

Colomba îi zâmbi, verifică pistolul şi îl puse în buzunar.

— Ne trebuie lanterne.

— Avem ceva mai bun, zise Unu.

•

Se părea că incluse în preţ odată cu drona erau şi nişte aparate ultimul răcnet pentru vedere nocturnă. Trei le arătă cum să le folosească, apoi îi ajută să şi le aşeze pe frunte. Dante, care adora orice *gadget*, uită câteva clipe de teamă şi începu să experimenteze funcţia *zoom*.

— Ochi bionici! Ce tare!

Intrară, pornind aparatele numai când lumina de pe stradă fu acoperită de copaci. Terenul din jurul lor se coloră în nuanţe de verde cu umbre gălbui. Zgomotul maşinilor de pe Paullese dispăruse, iar acum singurele sunete care spărgeau liniştea erau provocate de paşii şi respiraţia lor. Dante îşi ţinea bastonul în faţă şi îl folosea ca să lovească tufişurile sau să dea la o parte dărâmăturile.

— Totul bine? întrebă Unu prin staţie.

— Totul ok.

— Nu v-aţi inventat nume de luptă? şopti Colomba.

— N-are rost, nu suntem decât noi. Iar canalul de comunicare e criptat. Au scule mai bune decât cele din dotarea poliţiei.

Deodată, coroanele copacilor începură să foşnească, mişcate de o rafală de vânt. Dante tresări, Colomba simţi că i se strânge stomacul. Rămaseră pe loc, aşteptând să se lase din nou liniştea.

— De câte ori ai făcut aşa ceva? întrebă Dante.

— Niciodată. Nu sunt puşcaş marin.

Ocoliră scheletul unei clădiri de birouri pe jumătate distrusă, care prin aparatul de viziune nocturnă părea uriaşă, gata să-i zdrobească, şi se pomeniră în faţa magaziei cu acoperiş rotund.

— Aici depozitau armele, spuse Dante. Aliaţii n-au bombardat-o, iar producţia a continuat până-n ultima clipă. Unul dintre muncitori a fost ucis exact după terminarea războiului, în 25 aprilie. Naziştii încă nu ştiau că nu trebuie să mai lupte şi când el a încercat să le explice l-au împuşcat.

Verifică poziţia cercurilor pe tableta pe care i-o împrumutaseră agenţii.

— Sunt pe-aici pe undeva, dar nu le văd.

— Ochelarii ăştia funcţionează altfel decât camerele cu termoviziune. Iar temperatura zonei s-a modificat, a devenit mai uniformă.

Dante se uită în jur, crescând intensitatea proiectorului cu raze infraroşii pe care-l avea pe frunte.

— Dar grămada de cărămizi e aici.

Era aceeaşi pe care o văzuseră cu ajutorul dronei. Colomba nu văzu nimic în jurul mormanului de cărămizi, apoi îşi dădu jos din spate rucsacul tactic şi scoase cazmaua pliabilă.

— Ce facem dacă nu ne ajută la nimic cercurile?

— Căutăm peste tot, răspunse Dante, începând cu părţile care nu au fost renovate. Cum merge?

— Pământul e tare. Am putea face cu schimbul.

— Nu vreau să mă murdăresc.

— Cred că o să te îngrop aici...

La o adâncime de cam o jumătate de metru cazmaua lovi ceva dur. Colomba se aplecă să dea pământul la o parte cu mâinile, iar de data aceasta Dante îngenunche lângă ea. La lumina verzuie a aparatelor de vedere descoperiră ceea ce părea ultima bucată dintr-un horn de ciment, închis deasupra şi având pe laterale orificii de mărimea unor platouri.

— Eu tot cred că e o scurgere, zise Colomba scoţând pământul din orificii.

— Nu, e o gură de aerisire, spuse Dante.

— Aerisire pentru ce?

— Pentru un adăpost antiaerian. Stilul seamănă cu cel german, dar n-aş şti să-ţi spun sigur. Nu apare în planimetria oficială pentru că era secret militar.

— Şi nu l-a găsit nimeni niciodată?

— Tatăl l-a găsit, fără îndoială. Trebuie să căutăm intrarea. Dante se lăsă să cadă pe grămada de cărămizi.

— Din păcate, însă, nu cred că pot să vin cu tine.

7.

D'Amore nu mai simţise vreodată o durere asemănătoare. Era fierbinte şi rece în acelaşi timp. Însă nu îl atinseseră nici vreo flacără, nici vreo bucată de gheaţă: doar mâinile Neamţului şi foarfeca lui.

Întins pe spate într-una dintre multele barăci ridicate pe malurile râului Anniene în care îl târâse Neamţul după ce depăşiseră filtrul de pe şosea, D'Amore nu izbutea să se mişte. Şi ţinea ochii închişi. Nu voia să vadă ce-i făcuse bărbatul cu păr alb. Numai o dată, cu o veşnicie înainte, îndrăznise să se uite la braţul pe care i-l spinteca Neamţul. Era deschis pe lung, ca în atlasele de anatomie, cu artera intactă şi hemoragia blocată de un garou făcut din şireturile de la încălţările sale. Neamţul aşteptase să termine treaba şi la celălalt braţ înainte să înceapă cu întrebările, iar D'Amore îi răspunsese la tot, pe loc, cum nici la şcoală nu făcuse, fără rezerve, fără să ezite – pentru că fiecare ezitare însemna încă o tăietură, încă un nerv descoperit.

Tortura nu e un instrument precis. Dacă durerea e prea puternică, ajungi să spui orice numai să înceteze, amesteci adevărul cu ficţiunea. Memoria e distrusă, îţi pierzi cunoştinţa. Dacă, însă, torţionarul e priceput, ştie cum să te ţină la limită. Iar Neamţul era foarte, foarte priceput. În plus – D'Amore îşi dăduse seama cu preţul unui genunchi, al cărui os se iţea acum din carnea însângerată –, Neamţul mirosea orice minciună.

Acum se îmbrăca în hainele pe care i le scosese înainte să-l tortureze, chiar dacă îi erau strâmte pe pieptul ca de gorilă. D'Amore pricepu că supliciul luase sfârşit, dar şi că baraca urma să-i fie mormânt. Aşa că...

— Ştii cine e individul pe care-l caută Colomba? întrebă.

Neamţul abia dacă-i aruncă o privire.

— Ştiu cine era, dar nu ştiu cine a devenit.

D'Amore îşi pierdu cunoştinţa. Când îşi reveni, Neamţul se încălţa cu pantofii lui.

— De ce? întrebă din nou. De ce...

Se întrerupse: nu mai reuşea să formuleze întrebarea.

Neamţul, însă, păru să înţeleagă oricum.

— Ştii câte rase de câini există?

D'Amore clătină din cap.

— Nici eu. Dar sunt multe. Şi cândva nu era decât una singură. Cineva a luat câinii şi i-a încrucişat până i-a scos pe ăia mici ca nişte şoareci şi pe ăia mari ca nişte cai. Dar înainte să obţină o rasă nouă, mii de câini s-au născut defecţi şi mii de căţelele au murit pentru că fătul era prea mare.

Se aplecă deasupra lui.

— Ce zici, câinii erau fericiţi? Înţelegeau motivul pentru care li se întâmplau toate astea?

D'Amore clătină din nou din cap.

Neamţul luă foarfeca de pe podea.

— Vezi? Nici tu nu înţelegi.

— Dar tu de ce faci asta?

— Din iubire, răspunse Neamţul.

Şi îi tăie gâtul.

8.

Colomba ridică în zbor drona, sperând că imaginea de ansamblu va putea s-o ajute, însă totul fu inutil: nu reuşeau să găsească intrarea în vechiul adăpost antiaerian. Era gata să piardă orice speranţă când îi veni o idee.

— Aveţi ceva care să facă lumină sau căldură? îl întrebă pe Unu după ce se întoarse la poartă.

— Ca un foc de artificii?

— Exact, ceva de genul ăsta.

Unu se gândi o clipă.

— Avem nişte *flashbang*-uri. Nu sunt militare, fireşte. Sunt de airsoft, dar fac ceva gălăgie.

— Iau două. Pregătiţi-vă să ridicaţi drona când vă zic eu.

•

Colomba se întoarse în fugă la Dante cu *flashbang*-urile. Semănau cu acelea adevărate, chiar dacă erau mult mai slabe decât ale armatei.

— Ai chef să te joci cu petarde? îl întrebă.

Dante îi răspunse cu o privire care făcea cuvintele să fie de prisos.

— Atunci ia cazmaua şi pune mâna şi sapă.

Colomba şi Dante scoaseră la iveală alte două *hornuri* înainte să-l găsească pe unul care să nu fie astupat cu pământ. Îi sparseră capacul, apoi verificară interiorul: era doar un tub care se continua în întuneric.

— Perfect, zise Colomba.

— Am înţeles ce vrei să faci, interveni Dante. E bună ideea, parc-ar fi a mea.

— Ţi-ar fi venit şi ţie dacă nu te-ai uita întruna peste umăr de teamă să nu răsară Neamţul de undeva.

Porni microfonul.

— Trimiteţi vrăbiuţa, spuse ea.

Drona sosi după doar câteva secunde, iar Colomba o ridică până avu o imagine de ansamblu a zonei. Aruncă primul *flashbang* în horn, astupând tubul cu o cărămidă. Pocnetul i se păru puternic, însă de afară Unu îi spuse că semănase cu un greiere. Colomba aruncă şi al doilea *flashbang*, apoi Dante verifică pe tabletă imaginile de la momentul exploziei. Drona reuşise să intercepteze o limbă de foc care se îndrepta spre magazia cu acoperiş rotund, dar care se oprea la câţiva metri de ea, devenind o sferă luminoasă.

Se mutară în punctul pe care-l identificaseră, cu Dante care abia se târa, sprijinit în baston.

— Am impresia că trebuie să săpăm iarăşi.

Dante porni microfonul.

— Zece mii de euro cui vine să ne ajute.

— Îmi pare rău, şefu', răspunse Unu. Nu putem. Dar mulţumim pentru ofertă.

Când terminară de săpat – Colomba făcu cea mai mare parte din treabă – dezgropaseră o intrare de ciment acoperită cu scânduri. Colomba le îndepărtă cu piciorul. Dedesubt era o gaură suficient de largă să se strecoare în ea, iar printre pânze de păianjen şi rădăcini se zărea o scară de metal care cobora patru sau cinci metri şi se termina deasupra unei bălţi de apă reziduală.

— Eşti sigur că nu vrei să vii? îl întrebă pe Dante.

— Treaz în niciun caz, iar leşinat nu ţi-aş fi de niciun folos. Însă cere să-ţi trimită drona, te urmăresc în direct de deasupra, aşa îţi zic şi ce trebuie să faci.

— Să-i zici bunică-tii ce să facă.

Dante desfăcu larg braţele.

— Îmi pare rău, nu ştiu cine e.

Ţinând drona ca pe o cameră video, Colomba coborî câteva trepte, verificând cât de solide erau. Nici măcar nu scârţâiau.

— Intru. Dacă nu mă întorc, trimite scafandrii după mine, spuse ea.

Dante se aplecă înainte, apropiindu-şi chipul de al ei.

— Nu vreau să am regrete în caz că nu te mai întorci, zise el.

Şi o sărută pe gură.

Colomba fu luată prin surprindere, însă îl apucă de cap ca să nu se retragă.

— Nu sunt o fetiţă.

Îl trase spre ea şi îl sărută franţuzeşte.

— Nu înseamnă nimic, e clar? Nu sunt îndrăgostită de tine fizic şi nici nu eşti genul meu. Dar ţin la tine şi nu vreau să te pierd, ok?

Şi se cufundă în întuneric.

9.

Colomba coborî treptele ţinând drona sub braţ şi simţind în gură gust de tutun şi alcool. Gustul lui Dante. Făcuse o tâmpenie? Probabil, dar nu era momentul să gândească la asta, cu atât mai mult cu cât piciorul ei întâlni un gol: ajunsese la capătul scării. Îşi strecură drona sub geacă şi se opri pe ultima treaptă.

— Nu văd nimic, spuse Dante.

— Nu mă călca pe nervi, răspunse ea şi, după ce întinse un picior până atinse apa, sări cu totul de pe scară.

Apa îi ajungea până la glezne şi începu imediat să-i intre în bocanci prin ochiurile şireturilor. Era rece, dar suportabilă. Ceva se mişcă şi fugi chiţăind. Colomba speră să nu fie vreun şobolan înfometat.

Pe o latură a puţului era o uşă de metal care nu părea să fi fost acolo din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Era închisă cu lanţ şi cu un lacăt mare cât pumnul.

— Vrei să cobori să-l deschizi? întrebă ea filmându-l cu drona.

— Dacă vrei, te învăţ..., răspunse Dante.

— Las-o baltă.

Colomba aşeză în apă rucsacul tactic impermeabil şi scoase din el un ciocan. Avu nevoie de cincizeci de lovituri, dar în cele din urmă lanţul se rupse.

— Bunele maniere..., comentă Dante.

Colomba deschise uşa şi fu lovită de mirosul acru al fumului de la *flashbang*-uri, apoi păşi înăuntru.

Era un coridor din ciment, cu un rând de uşi asemănătoare celei pe care tocmai o deschisese, dar fără lacăte. La trecerea ei, apa forma mici vârtejuri de frunze mucegăite şi pământ. I se păru că se află pe o navă scufundată, dar era o imagine care-i provoca amintiri neplăcute, aşa că se strădui să se concentreze asupra prezentului.

— Dante, eşti acolo? Vezi ce văd şi eu?

— Da, răspunse el cu un firicel de voce. Sunt celule. Aici îşi ţinea Tatăl prizonierii.

Colomba înaintă.

— Nu te pripi, poate nu e decât o magazie.

— Nu. Nu. Doamne... O să vomit.

— E totul în regulă, Dante. Te rog, liniştește-te.

— Eram acolo, CC. Mă ţineau acolo, jos...

— Şi acum eu sunt aici. Şi am nevoie de tine. Revino-ţi, zise ea pe un ton voit mai dur.

Colomba deschise uşile. Erau camere de circa doi metri pe trei, cu tavanul suficient de înalt cât să nu-l atingi cu capul; niciuna nu avea vreo fereastră. Prima cameră era goală, în vreme ce în a doua găsi un pat ruginit cu o gaură în mijloc. În a treia, un semn uzat şi aproape ilizibil anunţa OG 43 – MAGAZIE.

— Cesare, spuse Dante. Aici stătea.

Din pricina aparatului de vedere nocturnă, Colomba nu reuşea să vadă bine detaliile şi îl ridică de pe ochi, plonjând în întuneric. Aprinse lanterna şi proiectă fasciculul de lumină pe pereţi. Erau acoperiţi de zgârieturi şi nu se îndoi nicio clipă că erau făcute cu unghiile. Îşi imagină un copil închis care încerca disperat să iasă. Şi-l închipui pe Dante. El scotea sunete ciudate în microfon, iar Colomba îşi dădu seama că plângea.

— Fii tare, Dante.

— Da, da... Trebuie s-o aducem pe Bart, trebuie să vedem cine a fost aici...

— Imediat ce ieşim.

Ultima uşă era vopsită în verde, dar se scorojise. În spatele ei, Colomba descoperi un scaun ginecologic cu locuri pentru sprijinit picioarele.

— Dante... Tatăl nu răpea niciodată fete, nu-i aşa?

— Nu.

— Ciudat.

Cercetă restul camerei la lumina lanternei. Văzu un fişet verde ca uşa, dar păstrat în condiţii mai bune; sertarele erau goale, cu excepţia câtorva foi de hârtie care păreau rapoarte medicale scrise de mână, dar mult prea deteriorate din pricina umezelii. Colomba le strecură în rucsac şi lumină o tablă veche de lângă: pe ea era scris un cuvânt, creta săpând parcă în suprafaţa neagră şi zgâriind-o pentru totdeauna.

SKOPTSY.

— Ştii ce-i asta, Dante?

Răspunse cu glas sufocat: se străduia să nu plângă din nou.

— Da. Da. Ştiu. Ce nenorocit blestemat! Ce monstru!

Colomba stinse lanterna şi, după ce-şi puse ochelarii, porni pe drumul de întoarcere.

— E un rus?

— Nu, era o sectă creştină din secolul al XVIII-lea din Rusia. Practicau mortificarea şi suferinţa. Credeau că dumnezeul lor voia jertfe... Aceeaşi jertfă pe care o luau cu forţa de la bolnavii prea agitaţi, indiferent dacă erau

adulţi sau copii. *Scopire* îi ziceau.

— Care înseamnă...?

— Îi castrau, CC. Şi acum am înţeles de ce Regele e atât de plin de ură.

10.

Ieşirea din puţ se dovedi mai dificilă decât coborârea. Când Colomba ajunse la suprafaţă, Dante stătea în genunchi, cu chipul scăldat de lacrimi.

Colomba se simţi cuprinsă de furie, dar şi de o melancolie ciudată. Era tristă că nu-l protejase pe Dante când, copil încă, fusese răpit de un maniac care hotăra în baza propriilor capricii la ce tortură să-l supună. Ar fi vrut să-l ţină de mână când ieşise din siloz şi când colindase de la o clinică la alta, lăsat în grija unor medici care poate că în trecut făcuseră aceleaşi lucruri pe care le făcuse şi Tatăl unor generaţii întregi de pacienţi: şocuri electrice, băi cu apă rece ca gheaţa, legături... şi castrare, cum tocmai descoperise. Ar fi vrut să fie alături de Dante când el devenise independent şi începuse să-şi ascundă fragilitatea în spatele unei măşti necizelate. *Dar acum sunt alături de el*, îşi zise. *Chiar dacă nu cum ar vrea*.

— Îmi pare rău, îi spuse.

Dante ridică privirea.

— Asta e povestea lumii, CC. Nu e numai Tatăl. Cei ca mine au fost supuşi dintotdeauna la cele mai crunte torturi. Şi o să tot fie supuşi.

Se şterse pe faţă, murdărindu-se de pământ.

— Era odată un medic – îl chema Moniz – care inventase o metodă de calmare a pacienţilor mai eficientă decât castrarea sau şocurile electrice: le găurea craniul şi turna înăuntru alcool care să ardă materia cerebrală.

— În lagărele de concentrare? întrebă Colomba cu vocea gâtuită.

— În spitale. I-au dat Nobelul pentru Medicină, CC. Nobelul.

Dante oftă, se sprijini în baston şi se ridică în picioare.

— Castrarea provoacă efecte pe termen lung, iar unul dintre ele e osteoporoza. Trebuie s-o rugăm pe Bart să...

Vocea lui Unu îi întrerupse.

— Avem o problemă.

— Spuneţi, zise Colomba.

— Traficul nu se mai desfăşoară cum ar trebui. Mă tem că ne înconjoară.

— Ok, ieşim acum.

Abia termină de rostit cuvintele că mobilul îi vibră în rucsac. Reuşi să-l găsească doar după ce sună de zece ori: era Lupo.

— Caselli, aveţi două minute să plecaţi.

— De unde?

— Ştiţi foarte bine.

Evident, şeful echipei Shadow avea dreptate în privinţa traficului.

— Cum naiba ne-au găsit?

— Aveţi un microfon în maşină. Vi l-au pus la o benzinărie când alimentaţi. Lui Di Marco nu-i convine ce faceţi.

— Bun, dar n-am încălcat nicio lege.

— El va dovedi contrariul. D'Amore a dispărut iar Neamţul a evadat, aşa că aţi căzut din graţia divină.

— Şi ce legătură aveţi cu toate astea?

— E greu să lucrezi în domeniul meu fără să fii tras în balamucul serviciilor. Un prieten de-al meu mi-a zis asta odată, dar abia acum am înţeles că avea dreptate. Iar eu am avut un moment de îndoială şi am dat un telefon pe care n-ar fi trebuit să-l dau. Plecaţi! În curând n-o să mai puteţi părăsi zona.

— Staţi...

Colomba îşi trase răsuflarea.

— Sub fabrică e un vechi adăpost antiaerian. Nu-l lăsaţi pe Di Marco să facă dispărut tot ce e acolo. Multe familii ar putea găsi răspuns la întrebările despre fiii cărora le-au pierdut urma.

La celălalt capăt al telefonului urmă o pauză.

— Vă promit că o să fac tot ce pot, zise Lupo.

— Mulţumesc.

Colomba sparse mobilul de o piatră, apoi aruncă şi căştile.

— Lasă tot, Dante.

— Şi cu echipa cum rămâne?

— Nu putem face nimic pentru ei şi cu siguranţă au avocaţi buni. Reuşeşti să sari gardul în partea cu panourile solare?

— Nu..., răspunse el.

— Ok, atunci rămânem aici să ne aresteze.

Dante pufni exasperat.

11.

Înainte să fie răpit de Leo, Dante fusese mult mai agil decât Colomba; acum, însă, ea fu nevoită să-l ajute, împingându-l peste gard. Ateriză pe cealaltă parte, dar îi căzu bastonul şi pierdu timp să-l recupereze.

— Da' chiar nu poţi să-ţi cumperi altul? întrebă Colomba dirijându-l spre prima bifurcaţie care ducea în comună.

— Ţi-am mai spus, e un Ham Brooks clasic.

— Iar eu nu ştiu ce dracu' înseamnă asta. E scump?

— Ai auzit vreodată de Omul de Bronz?

— Nu, am văzut oameni bronzaţi, se pune?

Înainte ca Dante să-i poată răspunde, zgomotul motoarelor turate la maximum ajunse la ei chiar înainte să apară maşinile. Se aruncară în spatele tufişurilor de lângă şosea, aşteptând ca maşinile pline de soldaţi antitero să-i depăşească. În depărtare auziră sirene şi glasuri surescitate: echipa fusese capturată.

Dante salută milităreşte.

— Rămas-bun, a fost o onoare să slujesc patria alături de voi.

— O oroare, mai degrabă. Măcar economiseşti nişte bani.

— Din păcate nu. O să păstreze şi garanţia. Cred că mai am doar cât să-mi plătesc călătoria departe de ţara asta.

Dante începuse să gâfâie şi încetini.

— M-am săturat să trăiesc înconjurat de spioni şi secrete de stat.

Colomba îl împinse ca să-i dea din nou elan.

— Şi cam unde te-ai gândit?

— Am auzit lucruri bune despre Suedia.

— Acolo e frig de mori şi se vorbeşte o limbă imposibilă.

— Oricum nu ies niciodată din casă.

Se îndepărtaseră cam doi kilometri de zona fabricii, iar Colomba făcu o concesie şi se opriră puţin. Se lăsase ceaţa şi nu prea mai vedeau nimic în jur.

— Ok, spuse ea, suntem plini de noroi, nu avem mobil, eu am un pistol pe care n-ar trebui să-l am şi suntem în mijlocul pustiului, fără maşină. Vreo sugestie?

— Să furăm una, răspunse imediat Dante. Ştiu s-o pornesc şi fără cheie.

— Următoarea sugestie?

— Cremona e în direcţia aia, la şase kilometri, spuse Dante arătând undeva la întâmplare. Şi acasă la Annibale am nişte schimburi.

— O să ne caute şi acolo.

— Sper că nu imediat. Şi n-avem de făcut decât să ne schimbăm şi să-l convingem să ne împrumute maşina. Deşi nu mi-e clar unde am putea merge.

— Să luăm lucrurile pe rând, zise Colomba.

Fu un drum lung pe care-l străbătură pradă fricii, pentru că pe undeva prin preajmă Regele de Arginţi îi căuta, iar Neamţul era şi el liber, însă ceaţa

îi ajuta să rămână ascunşi.

Annibale locuia într-o clădire din secolul al XVIII-lea în centrul vechi al Cremonei. Ajunseră la el când trecuse deja de ora 23. Dante sună la interfon, apăsând de trei ori pe buton.

— E codul familiei, spuse.

Uşa se deschise, iar el şi Colomba intrară în salonul principal de dimensiunile unui poligon de manevră, cu toate ferestrele larg deschise. Dante le privi uşurat. Cunoştea casa şi, ca în toate locurile familiare, suporta mai uşor să stea într-un spaţiu închis, iar ferestrele larg deschise îl ajutau şi mai mult.

— Cred că menajera doarme deja. Tata, eşti treaz? strigă el.

— Sunt sus.

La fel ca prima şi singura dată când Colomba mai pusese piciorul în casa aceea, Annibale Valle îi aştepta în halat, aşezat într-un fotoliu. Spre deosebire de prima dată, însă, nu era singur.

În spatele lui, ţinându-i o mână pe umăr, era Tommy.

— Am crezut că nu mai veniţi, zise el.

12.

Colomba căzu în genunchi, iar plămânii i se contractară atât de violent că dădu afară tot aerul dintr-o suflare. Camera se umplu de umbre, iar glasul lui Dante care striga semăna cu vocea de pe un disc pus să se învârtă prea repede. Totul era greşit, îşi spuse, convinsă că murea. *Tommy* era greşit, mai ales. Chipul lui o năucise, nu faptul că fusese luată prin surprindere. Nu mai avea privirea blândă şi expresia pierdută: ochii lui erau duri ca nişte pietre şi sclipeau de inteligenţă şi ură.

Dante ţipă din nou, Valle se agită în fotoliu, Colomba căzu pe-o parte, în timp ce umbrele o devorau urlând cu şuiere electrice. Tommy râse – cel mai cumplit sunet pe care-l auzise vreodată, acoperind zgomotele umbrelor care începuseră să se încolăcească în jurul ei, făcând-o să se stingă puţin câte puţin. În golul negru care o absorbea auzi pocnetul unei palme, apoi căldură pe obraz. Umbrele se retraseră, târându-se în afara câmpului ei vizual. Dante o lovise peste faţă.

Colomba muşcă podeaua, rupându-şi un incisiv într-o crăpătură din parchet. De data aceasta ea urlă, în timp ce durerea din gură i se răspândea de-a lungul nervilor şi îi pârjolea creierul.

— Dumnezeule, îngăimă ea ridicându-se în capul oaselor.

— Nu chiar, replică Tommy. Dar fiecare îşi creează dumnezeul după chipul şi asemănarea sa. Eu m-am ales pe mine.

Colomba se uită la el, nereuşind să accepte că persoana care stătea în faţa ei era cu adevărat băiatul pe care îl protejase.

— Nu eşti tu, spuse ea prosteşte.

— *Skoptsy*, zise Dante.

Tommy dădu din umeri.

— Da, bravo ţie, te-ai plimbat şi tu prin fabrică.

— Înseamnă că Tatăl chiar te-a răpit...

— În 1979.

Colomba fu cât pe ce să rămână din nou fără suflu.

— E imposibil! Înseamnă că eşti de vârsta lui Dante!

— Eunucii care au fost castraţi în copilărie se dezvoltă diferit, explică Dante fără să-şi ia ochii de la Annibale, care plângea tremurând. N-au păr alb, n-au barbă.

— Exact, confirmă Tommy şi se aşeză pe braţul fotoliului.

Abia atunci Colomba îşi dădu seama că ţinea un cuţit de bucătărie lipit de ceafa lui Annibale.

— Testosteronul are o grămadă de efecte negative. Castraţii ca subsemnatul au o speranţă de viaţă mai mare cu vreo zece ani faţă de cei întregi. Dar mai există un avantaj şi mai benefic.

Îşi atinse tâmpla.

— Nu te distrage nimic. A, dacă tot am ajuns aici, Colombina, dă-mi pistolul tău. N-ai reuşi să mă-mpuşti înainte să-i iau gâtul moşului.

— Te rog..., şopti Dante. Tata, nu-ţi face griji!

Tommy râse.

— Sărmanul de tine.

Colomba îi aruncă pistolul, iar Tommy şi-l puse la centură.

— Tommy n-a existat niciodată?

— Cum să nu! Era o povară pentru mama lui. Mai încercase o dată să scape de el, dar ieşise prost. Am rezolvat eu – un retardat mai puţin.

— E imposibil, ADN-ul...

— Caterina m-a ajutat cu testele. Un mic joc de prestidigitaţie. Am păstrat mostre înainte să scap de cadavru.

— De unde ştiai? întrebă Dante fixându-l cu privirea. Cum o cunoşteai, cum ştiai că voia să scape de fiul ei?

Tommy îl bătu pe umăr pe Annibale.

— Spune-i.

— Nu..., bâigui el.

Tommy apropie cuţitul de ochiul lui stâng.

— Hai.

— Îmi pare rău... îmi pare rău... Ţi-am zis să nu mai cauţi...

— Hai, bătrâne, zise din nou Tommy.

Glasul lui subţire contrasta cu tonul ameninţător şi postura de adult. Colomba se întrebă cum de se înşelase atât de tare în privinţa lui. Cum de nu-şi dăduse seama. Însă Tommy avusese la dispoziţie o viaţă întreagă să înveţe să se prefacă, o viaţă întemniţată în corpul unui etern adolescent obez.

— N-am ştiut... n-am ştiut ce să fac cu băiatul. Cu Dante. Dar circula un zvon...

Se întrerupse şi se uită la Tommy.

— Te rog!

— Roagă-mă, dar zi mai departe. Am de prins un avion.

— Circula un zvon cum că... cineva s-ar putea ocupa de el.

Dante strânse bastonul atât de tare că-l făcu să scârţâie.

— L-ai dat pe fiul tău Tatălui?

Annibale, tremurând, încuviinţă.

— Tu-ţi dai seama ce-ai făcut? Îţi dai seama?

— Acum da. Acum...

— Acum e prea târziu!

Colomba încercă să păstreze calmul.

— N-a fost singurul!

— Nu. Tatăl presta serviciul ăsta când îi erau tăiate fondurile. O mulţime de oameni erau gata să scape de copiii plângăcioşi care nu puteau să vorbească la vârsta la care ar fi trebuit. Mama lui Tommy a avut ghinion, pentru că Neamţul a dat-o-n bară. Trebuia să-l omoare pe soţ şi să ia copilul, dar Tommy a început să fugă şi a trebuit să-l lase să-i scape. Dar când am venit eu, mama a fost tare fericită. Credea că o să cucerim lumea împreună.

— Doamne sfinte, zise Colomba. La fel şi Maugeri, nu?

— Nu. Nevastă-sa. Dar el s-a prins, nu ştiu cum. A fost mereu un idiot. Dar majoritatea oamenilor sunt idioţi. Nouăzeci şi nouă la sută. Pe urmă există persoane ca mine şi prietenul tău. Care ştiu să gândească.

Colomba nu pricepu cum Dante ţâşnise atât de repede. Părea secat de forţe în urma dezvăluirilor, dar brusc se îndreptă şi se aruncă spre Tommy agitând nu unul, ci două bastoane. Apoi îşi dădu seama că unul dintre ele era teaca, iar celălalt – o lamă.

Tommy fu luat prin surprindere când Dante îl lovi în braţul înarmat, dar reacţionă imediat, trântindu-l la podea ca pe o trestie pentru ca apoi să-i smulgă lama din mână. Era un fel de sabie care avea drept mâner măciulia bastonului.

— Drăguţă chestie, de unde ai luat-o?

— Du-te dracu', răspunse Dante şi încercă să se ridice.

Tommy îndreptă spre el pistolul Colombei.

— Dacă te mişti, Colombina, îl împuşc pe loc.

Apoi îi strivi lui Dante braţul stâng cu piciorul şi îi străpunse mâna rea cu spada, ţintuind-o în parchet. Dante scoase un urlet sfâşietor, iar Tommy păru să-l studieze cu extrem de mult interes. Dar când Colomba încercă să reacţioneze, îi făcu semn cu degetul să înceteze.

— Te văd, Colombina. Nu mă deranja, trebuie să termin de vorbit cu... mă rog, să zicem „fratele meu".

Se aplecă deasupra lui Dante, care apăsa pe încheietura mâinii rele ca să oprească sângerarea.

— Ştii de ce sunt aici, nu?

— *Uită-te în oglindă*, îngăimă Dante, amintindu-şi de cuvintele Neamţului.

Colomba pricepu şi simţi o nouă lovitură de bici.

— Tu eşti fiul lui Valle. Tu eşti adevăratul Dante.

Annibale se şterse la nas cu mâneca halatului.

— Da.

— M-ai lăsat şi fără nume, micuţule, zise Tommy şi îi trase un şut în faţă lui Dante, care scuipă sânge. Acum nu mai pot să mi-l recuperez. Am devenit Tommy Melas. E o identitate la fel de bună ca oricare alta până termin de strâns ce mi se cuvine. Om vedea pe urmă.

Colomba înţelese că Tommy era gata să tragă şi că nu avea decât o singură şansă, hazardată şi aceea. Era încă ghemuită, dar se aruncă spre Tommy. Poate că ar fi reuşit să-l dezechilibreze, dar Annibale o interceptă cu piciorul şi o trânti la podea.

— Îmi pare rău. E fiul meu...

— Cred că o să ne înţelegem bine, noi doi, zise Tommy.

Apoi trase.

Colomba simţi că umărul îi explodează şi văzu cum umbrele vin din nou spre ea. Se târî spre Dante, spre Dante *al ei*, lăsând în urmă o dâră de sânge ca mucusul unui melc. Părea foarte departe, iar distanţa nu făcea decât să crească. Tommy o împuşcă din nou, iar de data asta simţi sânge în gură. Dar n-o mai durea, orice senzaţie dispăruse. Atinse cu degetele şoldul lui Dante, care întoarse capul spre ea, privind-o cu ochi înceţoşaţi.

— Îmi pare rău, îi spuse.

Sau poate doar i se păru că rostise cuvintele.

Tommy se pregătea să tragă din nou când un ciclon cu păr alb năvăli în cameră.

13.

Pentru Colomba, care abia mai era conştientă, totul se desfăşură ca şi cum ar fi privit o serie de diapozitive proiectate în neant. Tommy ridicând pistolul. Tommy apăsând pe trăgaci. Neamţul sărind pe el şi smulgându-i arma din mână. Tommy strângându-l într-o îmbrăţişare de urs. Neamţul muşcându-l de faţă şi sfâşiindu-i un obraz. Tommy deschizând gura să ţipe. Neamţul lovindu-l cu pumnii lui grei ca un baros. Tommy în genunchi. Neamţul ţinând pistolul Colombei în mână şi trăgând. Ceafa lui Tommy explodând. Neamţul apăsând din nou pe trăgaci. Valle rămas fără chip. Fotoliul răsturnându-se. Neamţul trăgând din nou. Gâtul lui Valle transformându-se într-un crater, întuneric.

14.

Neamţul se aplecă deasupra lui Tommy şi-l scuipă în faţă.

— Ar fi trebuit să termini tratamentul, băieţaş.

Verifică încărcătorul: mai avea două gloanţe. Mai mult decât suficiente. Se întoarse să-i dea lovitura de graţie Colombei, dar îşi dădu seama că Dante nu mai era întins pe jos.

Stătea în picioare în faţa lui, plin de sânge, cu braţul stâng atârnându-i inert, strângând sabia în mâna bună. Dante lovi ca şi cu o banderilă, înfigându-i Neamţului lama într-un ochi.

— Eu am terminat tratamentul, dobitocule, zise.

Apoi leşină.

Neamţul muri câteva clipe mai târziu. Când căzu în faţă, spada Ham Brooks Classic îi ieşi prin ceafă.

Când Lupo intră în apartament, se pomeni în faţa unei scene oribile: sânge care curgea până şi de pe lampadar şi cinci cadavre măcelărite. Apoi îşi dădu seama că două dintre victime încă respirau.

EPILOG

Adevăratul Tommy nu fusese nici gras, nici înalt şi cu siguranţă nu fusese iubit deloc. Cadavrul lui, găsit în Grecia nu departe de hotelul la care lucra Teresa, prezenta semne de subnutrire şi abuzuri fizice. Mama lui îl ţinuse închis în casă tot timpul, purtându-se cu el ca şi cu o povară de care nu mai reuşea să scape. Rezolvase problema fiul lui Annibale Valle – îi tăiase gâtul şi-l îngropase.

Colomba avea să se întrebe mult şi bine dacă nu văzuse adevăratul chip al lui Tommy pentru că se prefăcuse el atât de bine sau pentru că *ea* nu voise să-l vadă, acaparată total de rolul de paladină care lupta împotriva lumii obtuze. Probabil că adevărul era undeva la mijloc.

Anchetele erau încă în desfăşurare, dar ce se aflase până atunci (sau ce reuşise ea să afle) era că Tommy scăpase din ghearele Tatălui imediat după moartea acestuia, când organizaţia monstrului sărise în aer. Mulţumită dovezilor de la fabrică, pe care Lupo le împiedicase să ajungă în maşina de tocat a serviciilor – motiv pentru care Di Marco îl trimisese în şuturi înapoi la Portico –, fuseseră descoperite alte patru închisori din Italia şi, din păcate, alte zeci de cadavre de adolescenţi dispăruţi în diferite moduri. Ici şi colo se găsiseră urme ale Codului, dar rămânea un mister care dintre prizonieri îl crease. Într-una dintre aceste închisori fusese găsită o celulă deschisă – un fenomen nemaivăzut, de aceea o şi cercetaseră printre primele. Înăuntru descoperiseră ADN-ul adevăratului Dante, iar anchetatorii căzuseră de acord că era chiar celula lui Tommy, din care acesta reuşise să fugă imediat după moartea Tatălui, când Colomba făcuse măcel printre complicii lui. Închisoarea era ascunsă în subteranele unui palat, atât de adânc îngropată în ciment încât Tommy era, probabil, convins că n-avea să fie găsită prea curând. Bart lucra din zori şi până-n seară.

Tommy părea să fi fost prizonierul pe care Tatăl îl ţinuse cel mai mult în captivitate, unde învăţase tot ce-i trebuia. Contactele cu lumea contractorilor pe care îi folosise să scufunde *Chourmo* şi să-l răpească pe Dante, listele de părinţi care-şi lăsaseră pe mâna Tatălui fiii născuţi „altfel" în speranţa că o să fie vindecaţi sau că o să scape de ei pentru totdeauna, conturile din străinătate – Tommy folosise toate acestea ca să distrugă ce mai rămăsese din regatul Tatălui şi să-şi construiască o avere personală impresionantă. Ce-i lipsea era o identitate, din moment ce n-o putea folosi pe a fiului lui Annibale Valle, iar anchetatorii erau siguri că planul lui era să

mimeze o „vindecare” miraculoasă de autismul de care se prefăcea atât de bine că suferă şi să trăiască aşa cum credea că merită.

Ca un Rege.

În cei cinci ani de libertate, Tommy colindase prin toată Europa ca un păduche uriaş, sugând sângele celor de pe lista lui şi manipulând oameni, obligându-i să-i facă voia fără ca ei să-şi dea seama. Colaboratorii şi colaboraţioniştii Tatălui fuseseră castraţi şi ucişi, iar Melas, care avusese ghinionul să fie nu doar moştenitorul bărbatului care recicla banii Tatălui, ci şi părintele unui copil nedorit, fusese foarte, foarte cooperant, pentru că Tommy ştia cum să terorizeze oamenii şi să-i convingă să i se supună. Iar în cele din urmă, cum se întâmplă întotdeauna, fusese şters din istorie. Colomba începea să aibă dubii că Demetra era cu adevărat cea mai rea persoană din familia Melas. O găsiseră la hotel, într-o narcoză profundă; se întorsese acolo după ce Tommy mimase o criză şi răsturnase *lounge*-ul Alitalia cu susul în jos, făcând-o să piardă avionul.

În timp ce se întrema la spitalul militar Celio, trecând de la statutul de condamnat penal la cetăţean liber, Colomba citi toate volumele din *Doc Savage*: *The Man of Bronze* care-i căzură în mână. Era un erou al literaturii *pulp* americane din anii ’30, un fel de uriaş genial pe care nu-l putea învinge nimeni în lupta corp la corp sau pe teritoriul ştiinţei. Avea şi cinci ajutoare, iar unul dintre ei, un avocat pe nume Theodore Marley Brooks, alias Ham, avea un baston însufleţit.

— Ştii că m-au prins? zise Colomba când fu în stare să iasă în curte şi Dante avu posibilitatea să se întoarcă, după ce fusese fugar timp de o lună în aşteptarea graţierii.

Santiago îi închiriase acoperişul blocului în care locuia. Era din nou în formă, iar cu părul ceva mai lung şi pălăria panama semăna cu o copie fidelă a lui David Bowie. Mâna rea i se vindecase, chiar dacă era mai tumefiată ca înainte, dar sub mănuşă nu se vedea nimic. Cât despre sufletul lui – fragmentele stăteau cu greu laolaltă. Moartea lui Valle fusese o lovitură pentru el. Bărbatul care-l crescuse fusese dispus să-l sacrifice pentru un asasin numai pentru că acesta din urmă era *adevăratul* său fiu: Tommy îi aşteptase pe Dante şi Colomba la Cremona numai pentru că Annibale îi dăduse de veste după convorbirea cu Dante.

— Parcă ar trebui să-mi regândesc din nou tot trecutul, îi zise dându-i termosul cu ceea ce el numea cel mai bun *Irish coffee* din lume: whisky irlandez de şaizeci de ani şi cafea Kenya Konyu prăjită mediu. Asta dacă am cu adevărat un trecut.

Colomba doar zâmbi şi, în acelaşi timp, simţi că-i vâjâie capul.

— Dante Torre cu siguranţă nu eşti.

— Ba pe naiba! Numele ăsta mi l-am câştigat cu prisosinţă.

Luă termosul şi bău din nou.

— L-am ucis pe singurul om care ştia cine sunt.

— Şi care rămâne un mister şi după moarte.

— Toţi doctorii Frankenstein au un Igor credincios, să sperăm că o să apară ceva...

Se uită la mâinile lui, una dintre ele ascunsă într-o mănuşă scumpă.

— Nu mă credeam în stare să fac asta. Dar probabil cu toţii suntem în stare când chiar suntem nevoiţi s-o facem.

În perioada în care evitase mandatul de arestare, Dante studiase hârtiile găsite la fabrică. Proveneau dintr-un loc numit Villa Blu care, în ciuda numelui, era un fel de lagăr pentru copii, condus de un psihiatru supranumit „doctorul Bobină" din pricina faptului că folosea cu largheţe curentul electric, adorând să-l aplice pe testiculele copiilor neascultători. Villa Blu fusese închisă după aprobarea Legii Besaglia în 1978, iar Tatălui îi făcuse plăcere să-şi ofere serviciile unor familii care ar fi preferat un fiu cu care să se mândrească în societate. Părinţii lui Cesare fuseseră puşi sub acuzare şi la fel urmau să păţească mulţi alţii.

Şi vecina lui Romero fusese acuzată când îşi revenise din comă. Evident, nu-l văzuse niciodată pe Leo: minţise în schimbul banilor primiţi pentru a-şi cumpăra păpuşa-bebeluş despre care Colomba crezuse că era adevărată. Nu avusese niciodată un copil, doar se prefăcuse, şi se agăţase atât de tare de povestea asta că în timpul incendiului să întorsese să salveze păpuşa... care ulterior i se topise în braţe.

— E incredibil cum ne-a jucat Tommy pe noi toţi, zise Colomba. Şi când am fost la Milano am fost convinsă că vorbesc cu Leo, dar de fapt la telefon era el.

— Şi eu mă pricep să imit voci. Ţi-am arătat vreodată cum îl imit pe Mickey Mouse?

Zâmbi cu amărăciune.

— M-a jucat şi pe mine, CC. Am pornit în căutarea marelui veteran al războiului privat, nu a copiei mele proaste. Tu, oricum, ai o scuză. Instinctul matern. Ceasul biologic ticăie.

— Amuzantule... Chiar mi s-a părut că e adolescent. Şi niciunul dintre cei care l-au vizitat nu şi-a dat seama de nimic.

— Avea o frumoasă proteză şi nimeni nu i-a făcut nişte analize mai profunde, n-au ştiut unde să caute. Iar când directoarea Comunităţii a început să insiste prea mult ca aceste analize să fie făcute, el a pus să fie ucisă. Oricum, i-am trimis o sticlă de whisky lui Lupo, o merită din plin. A fost singurul care n-a avut încredere în el.

— Iar eu m-am purtat ca o jigodie cu Lupo, cum am făcut cu toţi care voiau să-l incrimineze pe Tommy.

— A fost bun, foarte bun. S-a ascuns în văzul tuturor. Ca Leo, doar că mult mai activ fizic. Şi sulful de pe papuci – o tuşă de maestru. Era sigur că urma să te prinzi.

Tommy planificase mutarea soţilor Melas la Portico special ca să fie aproape de Colomba şi s-o atragă în vâltoare. Iar când îl închiseseră la cămin, nu avusese nicio problemă să iasă de-acolo noaptea şi să-şi vadă de treabă. Probabil că Martina îl recunoscuse în noaptea în care o omorâse.

— Luca îmi scrie des, zise Colomba. Spune că a făcut bine să aibă încredere în mine şi să-mi dezvăluie Codul. Iar Cesare practic locuieşte cu el acum.

— Poate că Maugeri e mai puţin jegos decât credeam, zise Dante.

— Pe lângă alţii e un sfânt. Iar Luca se dezvoltă frumos, îşi foloseşte boala ca pe un instrument, n-o lasă să-l limiteze.

Colomba îi dădu un ghiont lui Dante, care privea în gol şi nu-i mai dădea atenţie.

— Ce e?

El sorbi din cafea ca să câştige timp.

— Cred că m-am prins de ce erau aşa interesaţi de copiii cu tulburare de spectru autist, zise el.

Îi dădu un articol tăiat dintr-un ziar în care se spunea cum la firmele din Silicon Valley ar exista un număr de adulţi cu sindrom Asperger mult mai mare prin comparaţie cu media naţională.

— Sunt buni la programare? întrebă Colomba.

— Fără îndoială, dar cred că alta e cheia, răspunse Dante şi se sprijini în baston.

Nu mai avea nevoie de el şi nici nu mai ascundea vreo lamă, dar era convins că-i stătea bine aşa.

— Evoluţie.

— Evoluţie?

— Ştii de ce există persoane cu tensiune ridicată? Pentru că cei cu tensiunea ridicată se trezeau mai uşor, nu ca tine care funcţionezi ca un motor diesel. Iar dacă cineva încerca să-i ucidă în somn, apucau să reacţioneze. Acum asta nu mai ajută la aproape nimic, dar mulţi oameni de ştiinţă sunt de părere că autiştii sunt oamenii viitorului, adaptaţi să se mişte într-o lume îngropată în informaţie pentru că ei sunt în stare s-o găsească pe cea corectă fără să se lase distraşi.

— Iar tu?

— Eu sunt foarte adaptabil, dacă am cafea bună.

Oftă.

— Leo nu era fratele meu.

— Știam asta.

— Dar el credea asta. Chiar era convins că fusese în celulă cu mine. Dar era vorba despre Tommy. Adevăratul Dante.

— Ești sigur?

— Bart n-a găsit nici măcar o urmă de-a mea în fabrică. Acum scotocim prin arhivele de la Villa Blu, să vedem dacă nu cumva am fost tratat acolo și apoi... dat dispărut, ca atâția alți copii. Deocamdată, însă... Mă bucur că n-a fost fratele meu, nici măcar adoptiv, dar îmi pare rău că a murit.

— Glumești?

— Nu. Și el era o victimă, la fel ca Giltine, la fel ca Tommy. La fel ca multe victime, s-au transformat în torționari, dar Leo...

Clătină din cap.

— A executat până-n ultima clipă ordinele călăilor săi. Fotografia pe care mi-a dat-o nu era numai pentru mine.

— Știa că o să i-o dai Neamțului.

— Era singurul care putea să-i confirme autenticitatea. Când știi cum gândește cineva, știi și ce-o să facă.

Se uită la ceasul de buzunar și se ridică.

— Bun, e momentul să plec. Cineva vrea să cumpere casa lui Annibale, iar eu abia aștept să scap de tot ce mi-a rămas de la el. În afară de ceasul ăsta, care se asortează cu bastonul.

— Te mai gândești să pleci în Suedia?

— Nici Antarctica nu sună rău. Spărgătoarele de gheață fac tururi foarte frumoase. Nu știu să înot și nu-mi place să știu că am doar apă sub picioare, dar cred că m-aș putea obișnui. Aș vrea să mai văd și ceva frumos...

Colomba închise ochii, apoi îi deschise din nou.

— Întreabă-mă.

— Dacă te căsătorești cu mine?

— Nu face pe prostul.

Dante căpătă curaj.

— Vii cu mine?

Colomba zâmbi.

virtual-project.eu